

T
ử
K
i
m
T
r
ầ
n

TIỂU THUYẾT TRÌNH THẨM

S Ự T R Ả T H Û
h o à n h ả ?

Người dịch: Vũ Thị Hà

NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HỌC

Mục lục

- [PHẦN DẪN](#)
- [CHƯƠNG 1](#)
- [CHƯƠNG 2](#)
- [CHƯƠNG 3](#)
- [CHƯƠNG 4](#)
- [CHƯƠNG 5](#)
- [CHƯƠNG 6](#)
- [CHƯƠNG 7](#)
- [CHƯƠNG 8](#)
- [CHƯƠNG 9](#)
- [CHƯƠNG 10](#)
- [CHƯƠNG 11](#)
- [CHƯƠNG 12](#)
- [CHƯƠNG 13](#)
- [CHƯƠNG 14](#)
- [CHƯƠNG 15](#)
- [CHƯƠNG 16](#)
- [CHƯƠNG 17](#)
- [CHƯƠNG 18](#)
- [CHƯƠNG 19](#)
- [CHƯƠNG 20](#)
- [CHƯƠNG 21](#)
- [CHƯƠNG 22](#)
- [CHƯƠNG 23](#)
- [CHƯƠNG 24](#)
- [CHƯƠNG 25](#)
- [CHƯƠNG 26](#)
- [CHƯƠNG 27](#)
- [CHƯƠNG 28](#)
- [CHƯƠNG 29](#)
- [CHƯƠNG 30](#)
- [CHƯƠNG 31](#)
- [CHƯƠNG 32](#)
- [CHƯƠNG 33](#)
- [CHƯƠNG 34](#)
- [CHƯƠNG 35](#)
- [CHƯƠNG 36](#)
- [CHƯƠNG 37](#)

- [CHƯƠNG 38](#)
- [CHƯƠNG 39](#)
- [CHƯƠNG 40](#)
- [CHƯƠNG 41](#)
- [CHƯƠNG 42](#)
- [CHƯƠNG 43](#)
- [CHƯƠNG 44](#)
- [CHƯƠNG 45](#)
- [CHƯƠNG 46](#)
- [CHƯƠNG 47](#)
- [CHƯƠNG 48](#)
- [CHƯƠNG 49](#)
- [CHƯƠNG 50](#)
- [CHƯƠNG 51](#)
- [CHƯƠNG 52](#)
- [CHƯƠNG 53](#)
- [CHƯƠNG 54](#)
- [CHƯƠNG 55](#)
- [CHƯƠNG 56](#)
- [CHƯƠNG 57](#)
- [CHƯƠNG 58](#)
- [CHƯƠNG 59](#)
- [CHƯƠNG 60](#)
- [CHƯƠNG 61](#)
- [CHƯƠNG 62](#)
- [CHƯƠNG 63](#)
- [CHƯƠNG 64](#)
- [CHƯƠNG 65](#)
- [CHƯƠNG 66](#)
- [CHƯƠNG 67](#)
- [CHƯƠNG 68](#)
- [CHƯƠNG 69](#)
- [CHƯƠNG 70](#)
- [CHƯƠNG 71](#)
- [CHƯƠNG 72](#)
- [CHƯƠNG 73](#)
- [CHƯƠNG 74](#)
- [CHƯƠNG 75](#)
- [CHƯƠNG 76](#)
- [CHƯƠNG 77](#)
- [CHƯƠNG 78](#)

- [CHƯƠNG 79](#)
- [CHƯƠNG 80](#)
- [CHƯƠNG 81](#)
- [CHƯƠNG 82](#)
- [CHƯƠNG 83](#)
- [CHƯƠNG 84](#)
- [CHƯƠNG 85](#)
- [CHƯƠNG 86](#)
- [CHƯƠNG 87](#)
- [CHƯƠNG 88](#)
- [CHƯƠNG 89](#)
- [CHƯƠNG 90](#)

PHẦN DẪN

Hà Kiến Sinh đắc tội với anh vợ trưởng công an thị trấn, bị công an tạm giữ, mười hôm sau, Cam Giai Ninh - vợ anh nhận được một lọ tro cốt, lãnh đạo nói, trong thời gian bị tạm giữ, Hà Kiến Sinh đã đột tử vì bệnh tim, chiếu cố đến điều kiện kinh tế nhà họ nên đã miễn phí hỏa táng giúp họ.

Tai họa động trời tự dưng ập xuống, bỗng chốc chồng chết nhà tan, nhìn mẹ chồng tóc bạc trắng chỉ sau một đêm và cậu con trai bé bỏng thơ ngây mới đầy bốn tuổi, Cam Gia Ninh đau khổ lặng người khóc hồi lâu rồi bỗng bật cười.

Bọn chúng không biết, Cam Giai Ninh từng là sinh viên ưu tú của khoa Hóa trường Đại học Triết Giang, cô sẽ cho chúng biết danh hiệu “Nữ hoàng hóa học” năm xưa chưa bao giờ là hư truyền!

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

CHƯƠNG 1

Một quả cầu khổng lồ bằng đá hoa cương được dựng trên mặt phẳng bê tông, trên quả cầu khắc hai chữ lớn - “Pháp luật”.

Một tòa nhà lớn đứng sừng sững phía sau công trình điêu khắc trang nghiêm này, trên đỉnh tòa nhà treo sáu chữ mạ vàng rất lớn: Tòa án Nhân dân huyện Kim.

Từ Tăng - trưởng phòng Khiếu nại Viện Kiểm sát huyện từ trong tòa nhà bước ra, hôm nay trong lòng anh cứ thấp thỏm không yên.

Sau khi bước ra ngoài Tòa án, anh còn chưa định thần lại, bỗng có mấy gã đàn ông xông đến trước mặt, đánh đấm túi bụi khiến anh ngã dúi xuống đất.

Bảo vệ và cảnh sát ở cổng lập tức lao đến, dúi mấy kẻ hành hung xuống. Mấy đồng nghiệp và thẩm phán trong tòa nhà vội chạy ra đỡ Từ Tăng dậy.

Người dân xúm đông xúm đỏ lại để hóng chuyện.

Từ Tăng đứng dậy, mắt tím bầm, trên trán một vết sưng còn rớm máu.

Ba người hành hung bị cảnh sát khống chế, họ đều khoảng năm sáu mươi tuổi, sau lưng họ hai phụ nữ cùng độ tuổi ngồi lặn ra đất kêu khóc với đám đông xung quanh: “Đúng là đồ súc sinh, con trai tôi bị đâm chết mà hung thủ không bị làm sao cả, còn được thả ra luôn, còn đâu là phép nước đạo trời nữa đây...”

Từ Tăng bất giác ngược mắt nhìn lên, thấy hai chữ “Pháp luật” khắc trên quả cầu đá phía xa, trong lòng trào lên cảm giác có lỗi.

Một nhân viên cấp dưới ghé sát vào bên tai anh nói khẽ: “Anh cả, em gọi cho công an bắt bọn này vào đồn nhé, đầu anh chảy máu rồi, để em đưa anh đi bệnh viện.”

Từ Tăng khẽ lắc đầu: “Bảo với mấy anh bên Tòa án, thả họ ra.”

“Thả ra ạ?” Cậu nhân viên ngớ ra không hiểu.

“Ừ, mọi chuyện dừng lại ở đó.”

“Nhưng nhờ sau này bọn họ lại đến gây sự thì làm thế nào?”

“Chuyện sau này tính sau, tôi tự khắc biết phải làm thế nào, cậu cứ bảo các anh ấy thả họ ra, tôi về trước đây.”

Từ Tăng gật đầu chào mấy người bên Tòa án rồi lên xe đi luôn, không hề quay đầu lại.

Sự việc là như thế này: con trai chủ tịch thị trấn trung tâm của huyện Kim là một gã lưu manh nổi tiếng ở địa phương, vì mâu thuẫn đã đâm chết một thanh niên độ hai mươi tuổi.

Toàn bộ chi tiết vụ án hai năm rõ mười, trách nhiệm rõ ràng, đáng lý ra hung thủ phải bị xử ít nhất là mười lăm năm trở lên. Nhưng ông già hăn có thể lực, nhờ vả hàng tá người đi xin xỏ để thẳng con được xử lý nhẹ tay.

Cho dù có nhẹ thì cũng không thoát được bảy tám năm, nhưng có người nghĩ ra cách là đưa thẳng con đi giám định tâm thần, kết quả chẩn đoán hăn mắc chứng rối loạn nhân cách trầm trọng, khi tinh thần bị kích động sẽ có những hành vi cực đoan, khi án mạng xảy ra, hăn đang ở trong trạng thái phát bệnh.

Thế là mấy cơ quan cùng ngồi lại bàn bạc và quyết định làm theo cách đó.

Viện Kiểm sát không khởi tố theo tội danh cố ý giết người, mà khởi tố theo tội danh cố ý gây thương tích; công an đưa ra giấy giám định tâm thần, chứng minh khi án mạng xảy ra, hung thủ đang trong trạng thái phát bệnh; Tòa án xem xét tình tiết gia đình hung thủ tự nguyện tích cực bồi thường cho người nhà của nạn nhân, đồng thời căn cứ vào quy định pháp luật về hành vi phạm tội do mắc bệnh tâm thần, phán quyết yêu cầu cưỡng chế điều trị, tất nhiên là gia đình hung thủ phải chịu trách nhiệm bồi thường dân sự với mức tiền rất lớn.

Nhưng gia đình nạn nhân không chấp nhận phán quyết chỉ lấy tiền và để hung thủ nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật của Tòa án, nên hôm nay không đưa ra phán quyết ngay tại tòa mà để tiếp tục hòa giải rồi phán quyết vào thời gian khác.

Vì vậy mới xảy ra màn lộn xộn khi nãy.

Có điều Từ Tăng biết, tiếp theo sẽ có rất nhiều người đến gặp gia đình nạn nhân để làm công tác tư tưởng, rồi chỉ vài hôm nữa, người nhà nạn nhân sẽ hiểu ra rằng người chết không thể sống lại được, bắt giam hung thủ cũng chẳng có ích gì đối với họ, gia đình hung thủ sẽ không để cho họ yên, dân thường sẽ không thể làm gì được khi đối đầu với mạng lưới quan hệ của chủ tịch thị trấn, chẳng thà nhận lấy một khoản tiền bồi thường lớn còn hơn.

Những chuyện như vậy làm nhiều dân, Từ Tăng cũng vẫn thường có cảm giác hối hận trong lòng.

Dù sao anh cũng là một con người, một người bình thường có tâm trí như bao người khác. Bất cứ một người bình thường nào, trừ một vài người nào đó luôn đứng đắn về mặt chính trị, ai muốn sinh ra để làm điều ác?

Nhưng thế giới này là như vậy, anh cũng không còn cách nào khác. Xã hội vốn đã bất công, vốn đã đầy rẫy những chuyện không công bằng.

Trong Kinh thánh có viết, thượng đế sai khiến mặt trời chiếu sáng cho người tốt, và cũng chiếu sáng cho cả người xấu; chiếu sáng cho người chính nghĩa, và cho cả người bất nghĩa; chiếu sáng cho B, làm rạn Y, cũng chăm sóc cho T, giúp G, hỗ trợ C, tiếp sức cho K.

Đến thượng đế cũng chẳng quan tâm đến những chuyện không công bằng ở nhân gian, thì Từ Tăng còn có thể làm thế nào?

Anh chỉ có thể làm một người gió chiều nào xoay chiều ấy.

Nếu được lựa chọn, anh cũng muốn làm một người tốt.

Hôm nay, điều thực sự khiến Từ Tăng thấy bất an không phải là vụ án này, mà là một sự việc nghe được khi nói chuyện với phía công an vào buổi sáng.

Nhà Cam Giai Ninh đã xảy ra chuyện lớn, anh và Cam Giai Ninh không thân thiết lắm, vốn cũng không cần quan tâm, có điều anh biết, một khi có chuyện xảy ra với Cam Giai Ninh, người bạn cũ giờ đang ở Mỹ có lẽ sẽ không giữ được bình tĩnh.

Một khi người đó không giữ được bình tĩnh, không biết sẽ có những hành động gì.

Từ Tăng rất hiểu tính cách người bạn cũ ấy, nhưng cũng không thể dự đoán được.

CHƯƠNG 2

Sau khi dập điện thoại, Cam Giai Ninh ngậy người ra như khúc gỗ, mấy giây sau nước mắt cứ thế trào ra như mưa.

Cậu con trai bốn tuổi đang chơi đùa bên cạnh, nó chưa bao giờ thấy mẹ khóc như vậy, sợ sệt chạy đến ôm lấy mẹ, cũng òa lên khóc: “Mẹ, mẹ ơi, sao mẹ lại khóc thế?”

Cam Giai Ninh định đưa tay lên xoa đầu con, nhưng cảm giác cánh tay nặng trĩu, không sao nhấc lên được.

Mẹ chồng đã đi chợ mua thức ăn, nếu bà về nhà, biết được tin này, sẽ thế nào đây?

Mười hôm trước, Trương Hồng Ba - anh trai vợ trưởng công an thị trấn Phạm Trường Căn, cũng là tay kinh doanh nhà đất có quyền thế nhất trong huyện, mở rộng địa bàn, muốn mua xưởng sản xuất nhỏ của nhà họ Hà, Hà Kiến Sinh không bán, sinh ra mâu thuẫn. Trương Hồng Ba dẫn người đến tận nhà đánh Hà Kiến Sinh, hai bên đều bị công an bắt.

Trương Hồng Ba là anh ruột của vợ trưởng công an thị trấn, hấn đến chỗ công an chẳng khác gì về nhà, nhưng Hà Kiến Sinh thì bị tạm giữ mãi không được thả. Nhà họ Hà cũng tìm cách nhờ người xin, nhưng phía công an nhất định không thả.

Vừa có điện thoại của tổ trưởng tổ dân phố gọi tới, báo là Hà Kiến Sinh đã đột tử vì bệnh tim ở đồn công an, lãnh đạo thị trấn chiếu cố đến điều kiện kinh tế của gia đình nên đã lo tiền giúp họ hỏa táng, đến chiều lọ đựng tro cốt sẽ được đưa về nhà. Lãnh đạo thị trấn cũng chủ động cấp cho họ một khoản tiền bồi thường vì sự việc không may này. Mong họ cùng ngồi trao đổi cụ thể sau khi đã bình tĩnh lại.

Tai họa tự dung ập xuống, bỗng chốc chồng chết nhà tan, vốn là một phụ nữ yếu đuối, Cam Giai Ninh là người ngã gục xuống đất.

Ngày mai biết làm sao đây?

Còn có ngày mai hay không?

Cô bàng hoàng ngơ ngác trước mọi việc.

Một lúc sau, bà mẹ chồng về, hai người phụ nữ đều khóc ngất đi.

Đến chiều, một chiếc xe cảnh sát dừng lại trước công nhà họ, còn có hai chiếc xe thường theo sau.

Mấy viên công an khu vực bước ra từ chiếc xe đi trước, phía sau là vài vị quan chức nhỏ ở khu phố. Bọn họ bàn bạc một lúc, cuối cùng đưa lọ đựng tro cốt cho một người dân phòng khoảng năm mươi tuổi, nói với vị này, thôi anh mang vào đi, anh là cậu họ của họ, dù sao cũng là họ hàng, khuyên họ đôi lời, bảo họ sớm ký thỏa thuận nhận tiền bồi thường, đừng gây thêm rắc rối gì nữa.

Người đàn ông đành đồng ý, miễn cưỡng bung lọ tro cốt đi vào.

Bước vào hiên, đi đến trước cửa nhà, người dân phòng gõ cửa nhưng thấy cửa không đóng, ông do dự giây lát rồi khẽ đẩy cửa bước vào.

Đón ông là một đôi mắt lạnh băng.

Chỉ có một mình Cam Giai Ninh ngồi trong phòng, mắt hoe đỏ, nhưng những ngón nước mắt trên mặt đã được lau khô.

Ông ta cẩn thận đặt chiếc hộp đựng tro cốt lên bàn, thận trọng hỏi: “Mẹ của Kiến Sinh đâu?”

“Ngất rồi.”

“Thế... thế thì mọi người trong nhà giữ gìn sức khỏe, đừng buồn quá.”

“Vâng.” Cam Giai Ninh lạnh lùng đáp lời.

Ông ta gãi đầu, sống lưng lạnh toát, không biết nên mở lời thế nào.

Cam Giai Ninh nói: “Cậu ngồi đi, dù sao cậu cũng là cậu họ của Kiến Sinh, để cháu rót cho cậu cốc trà.”

“Thôi... thôi không phải phiền đâu.”

Ông ta cảm thấy hơi lạ, lại còn rót trà cho ông ta, sao tâm trạng cô có thể bình tĩnh đến thế được?

Ông ta còn chưa kịp định thần lại thì một con dao làm bếp sắc nhọn sáng loáng đã kề sát bên cổ.

“Á!” Ông ta sợ tái mặt, hiển nhiên ông ta không ngờ rằng, chỉ trong giây lát, một phụ nữ yếu đuối lại có thể lôi dao làm bếp ra tấn công mình.

Lúc này những người khác đều đang ở bên ngoài, không biết trong nhà xảy ra chuyện gì, nếu Cam Giai Ninh cả giận mất khôn, ai dám chắc con dao này không cứa ngang cổ ông ta?

Ông ta cuống quýt van xin, “Đừng... đừng... cháu đừng làm dại.”

Cam Giai Ninh lạnh lùng hỏi: “Rốt cuộc thì Kiến Sinh vì sao mà chết?”

“Chết? ... đột nhiên lên cơn đau tim.”

“Ông còn nói dối hả, ông là cậu họ của Kiến Sinh đấy!” Con dao trong tay Cam Giai Ninh lập tức cứa vào cổ ông ta, động tác rất dứt khoát.

Ông ta cảm giác thấy cổ mình đã chảy máu, chỉ cần cô mạnh tay thêm chút nữa, chắn chắn sẽ đứt động mạch, thần tiên cũng sẽ không cứu được. Trong lúc hoảng sợ, không còn nghĩ được gì nữa, ông ta vội van xin: “Tôi nói, tôi nói, là... là bị đánh chết.”

“Bị ai đánh chết?”

“Người của công an.”

“Rốt cuộc là ai?”

“Là... là trưởng công an bảo đánh.”

“Ông là cậu họ của anh ấy, tại sao lại có thể khoanh tay đứng nhìn anh ấy bị đánh chết hả?”

“Tôi, không liên quan đến tôi, tôi là dân phòng, chỉ là người làm thuê, đâu có quyền nói gì, mà tôi cũng không biết, sự việc xảy ra rồi tôi mới biết.”

“Tại sao chúng nó lại đánh chết Kiến Sinh?”

“Là... vốn là chỉ định dọa cho một bài học, Kiến Sinh bảo ngón tay cậu ấy bị gãy, Giang Bình bực mình vì cậu ấy làm ồn...”

“Ngón tay bị gãy! Tại sao ngón tay anh ấy lại bị gãy?”

“Là... là do Giang Bình bẻ gãy.”

Trời ơi! Trong đầu cô dường như có một cái chiêng đồng bị người ta gõ một nhát rất mạnh, đầu óc cô choáng váng, con dao trong tay bất giác lỏng ra. Một người đang còn sống mạnh khỏe như vậy mà chúng thần nhiên bẻ gãy ngón tay, rồi thần nhiên đánh cho đến chết.

Cô không còn thời gian để nghĩ thêm gì nữa, mặc cho những giọt nước mắt đau khổ chảy vào trong tim, cô lập tức lại nắm thật chặt con dao: “Ông nói tiếp đi.”

Người dân phòng hoảng sợ nói tiếp: “Kiến Sinh bị gãy ngón tay, đau quá nên vừa kêu vừa chửi bới ầm ĩ làm Giang Bình bực mình, thế là... thế là... như vậy.”

Trời ơi! Con dao làm bếp rơi xuống đất, Cam Giai Ninh lùi lại hai bước, đòn dẫn ngồi sụp xuống.

Người dân phòng như trút được gánh nặng, vội đứng tránh sang một bên, thận trọng an ủi: “Cháu... cháu ạ, cháu đừng như vậy, chuyện này cũng đừng cho mẹ cháu biết, bà ấy nhiều tuổi rồi, chẳng may lại nghĩ quẩn thì tội.”

“Cháu biết, cháu sẽ giữ bí mật, cũng sẽ không cho người nào biết là cậu nói cho cháu biết đâu.”

Phản ứng của Cam Giai Ninh hoàn toàn khiến ông ta bất ngờ, ông ta vốn còn đang lo rằng mình nói ra bí mật của công an, mặc dù là bắt đắc dĩ vì bị ép, ông ta vốn không phải là người thông minh, mà trong tình huống lúc này làm gì có thời gian để kịp nghĩ xem nên nói dối thế nào? Nhưng sau này nếu bị lộ ra, ông ta không những mất việc, mà không chừng vì đắc tội với Giang Bình còn rước thêm họa vào thân.

Bây giờ Cam Giai Ninh bỗng nhiên lại bình tĩnh như vậy, những lo lắng trong lòng người dân phòng cũng vơi đi phần nào, ông ta vội tranh thủ cơ hội nói thêm: “Ông cậu già này có mấy lời khuyên cháu, sự việc đã xảy ra rồi, nhà mình cũng đừng nên làm phức tạp thêm nữa. Cháu không nghĩ cho mình, thì cũng phải nghĩ cho mẹ của Kiến Sinh và con mình. Cháu cố gắng khuyên mẹ Kiến Sinh, sớm ngồi lại trao đổi với họ. Người chết rồi không sống lại được, quan trọng nhất là phải đòi thêm được tí tiền. Xảy ra chuyện như vậy, chỉ cần nhà cháu đồng ý không làm to chuyện, lãnh đạo thị trấn chắc chắn sẽ đồng ý bồi thường thêm tiền. Cũng không ai muốn như vậy, nhưng chuyện đã xảy ra rồi.”

Cam Giai Ninh im lặng một lúc lâu không nói gì, cuối cùng cô chậm rãi gật đầu bảo: “Cảm ơn cậu, cháu biết phải làm gì, cháu sẽ khuyên mẹ chồng cháu, cậu cứ yên tâm, nhà cháu còn có con nhỏ, việc của người lớn không thể để liên lụy đến trẻ con, cháu và mẹ chồng cháu, hai người đàn bà thì còn có thể làm gì được?”

Người dân phòng thở phào nhẹ nhõm, vội vàng bảo: “Thế thì tốt, thế thì tốt.”

Cam Giai Ninh lạnh lùng nói: “Cậu bảo đám người ngoài kia là nếu tiền bồi thường không đủ thì đừng có nghĩ đến việc bàn chuyện với nhà cháu, cùng lắm thì nhà cháu cũng không cần sống nữa.”

Người dân phòng vội bảo: “Làm gì có chuyện ấy, tiền nong thế nào có thể

bình tĩnh thương lượng được mà, chỉ cần cháu có thái độ như thế là được rồi. Cháu xem, khi nào thì có thể ngồi bàn chuyện được?”

Cam Giai Ninh tỏ thái độ khó chịu: “Việc xảy ra như vậy, cũng phải để nhà cháu lo xong hậu sự đã chứ? Ít nhất cũng phải mười hôm hoặc nửa tháng, trong thời gian này, cậu bảo bọn họ đừng có đến làm phiền gia đình cháu, cháu còn phải làm công tác tư tưởng cho mẹ chồng cháu.”

“Được rồi, cháu được học đại học, suy nghĩ sáng suốt. Thôi, thế cậu không làm phiền nữa, cậu về nhé!”

“Cháu không tiễn.”

Người dân phòng đi ra, trong lòng phấp phỏng lo lâu, ông buông một tiếng thở dài.

Vợ của Kiến Sinh được học đại học, quả nhiên là hiểu chuyện, biết cân nhắc hơn thiệt, nếu gặp phải một bà vợ chua ngoa đanh đá thì sẽ rất khó nói chuyện. Tiếp theo sẽ nhờ thêm vài người họ hàng thay phiên nhau đến nhà họ làm công tác tư tưởng, chắc là sẽ nhanh chóng ký được thỏa thuận.

Nhưng ông ta không hề biết, lúc này Cam Giai Ninh đã đưa ra một quyết định vô cùng khó khăn.

CHƯƠNG 3

Chuông điện thoại di động reo mãi, Từ Tăng nhìn cái tên hiển thị trên màn hình, do dự hồi lâu, cuối cùng cũng cầm máy lên nghe.

Giọng một người đàn ông trầm trầm từ đầu kia vọng đến: “Cam Giai Ninh thế nào rồi?”

“À... lâu lắm rồi ông không gọi cho tôi đây, thế nào, công việc vẫn thuận lợi chứ?”

Người đàn ông không trả lời, chỉ lặp lại câu hỏi: “Cam Giai Ninh thế nào rồi?”

Từ Tăng thở dài, đáp: “Thôi được rồi, sao ông biết?”

“Xảy ra chuyện lớn như vậy, tôi lên mạng thấy các bạn cùng lớp đều nói đến.”

“Ồ...” Từ Tăng thốt ra một tiếng đầy ảm ý, vội nghĩ xem tiếp theo sẽ phải đối phó thế nào, đành bảo, “Sao ông không hỏi tôi, tại sao tôi lại không nói cho ông biết chuyện này nhỉ?”

“Tất nhiên là ông sợ tôi lo lắng nên không nói. Mà này, Cam Giai Ninh thế nào rồi?”

“Lại nữa,” Từ Tăng không còn cách nào khác, “đằng nào cậu cũng biết chuyện, đúng là nhà Cam Giai Ninh gặp chuyện không may.”

“Chồng cô ấy, Hà Kiến Sinh làm sao mà chết?”

“Đột tử vì bệnh tim.”

“Sao lại trùng hợp thế, bệnh tim phát tác đúng lúc ở trong đồn công an?”

“Ông... ông biết là chồng cô ấy bị tạm giữ ở đồn công an à?”

“Biết.”

Từ Tăng khẽ mím môi, mặc dù không trực tiếp đối mặt với người ở đầu bên kia điện thoại, gương mặt anh vẫn lộ ra vẻ lúng túng, anh không biết nên dùng từ ngữ như thế nào để kể toàn bộ sự việc cho nhẹ nhàng, tự nhiên nhất. Ở cơ quan, anh là lãnh đạo bậc trung, ở huyện cũng được coi là nhân vật có vị thế, nhưng anh không biết phải làm thế nào với người bạn này.

“Sao ông không nói gì? Đang nghĩ cách để lừa tôi hả?” Người đàn ông hỏi.

“Ông nghĩ đi đâu thế,” Từ Tăng lập tức phủ nhận, “Tôi mà lại lừa ông? Tôi làm sao lừa được một tiến sĩ có chỉ số thông minh một trăm sáu như ông?”

“Rồi, thế thì ông nói cho tôi biết, Hà Kiến Sinh làm sao mà chết?”

Từ Tăng do dự một lúc rồi nói: “Anh ấy động đến một tay làm ăn lớn trên thị trấn, hai bên phát sinh mâu thuẫn, bị công an bắt, tạm giữ hơn một tuần thì anh ấy đột tử vì bệnh tim.”

Người ở đầu kia cười nhạt: “Anh ấy bao nhiêu tuổi mà đã mắc bệnh tim?”

Từ Tăng nghiêm túc trả lời: “Cái này thì tôi cũng không rõ lắm, tôi nghe nói trẻ con năm, sáu tuổi cũng có đũa bị bệnh tim, cơ thể của mọi người khi sinh ra đều khác nhau, có thể Hà Kiến Sinh bẩm sinh đã có vấn đề về sức khỏe, bệnh tim đột nhiên phát tác cũng không có gì là lạ.”

“Rốt cuộc thì anh ấy làm sao mà chết?”

Từ Tăng thở dài, xem ra cách giải thích vừa rồi không thể lừa được người bạn này, lưỡng lự hồi lâu, cuối cùng đành nói ra sự thật: “Nghe nói là bị đánh chết.”

“Được, tôi biết rồi.”

Dứt lời, đối phương định đập máy, Từ Tăng vội gọi.

Đối phương hỏi: “Còn việc gì nữa?”

Từ Tăng lắp bắp: “Ông đã biết chuyện, rồi thì sao?”

“Rồi thì...” Người ở đầu kia dường như suy nghĩ giây lát rồi đáp, “Rồi thì không liên quan đến ông nữa.”

“Này, dù sao thì tôi cũng đã nói cho ông biết chuyện, ít nhất ông cũng phải cho tôi biết rốt cuộc là ông định làm gì chứ.”

“Tháng sau gặp.”

“Ông định về nước à?” Cảm giác bất an len lỏi đâu đó trong lòng Từ Tăng.

“Ừ.”

“Ông định bỏ việc ở Mỹ à?”

“Mất việc này thì tìm việc khác, có gì đâu, người mất rồi thì sao?”

“Ông... Ông về nước thế nào, visa làm xong rồi à?”

“Không cần visa, tôi chưa xóa hộ khẩu.”

“À, đúng rồi, tôi nhớ ra rồi, ông còn chưa chuyển hẳn. Nhưng... đợi đã,

ông định làm gì, nói cho tôi biết trước được không?”

Đầu kia im lặng hồi lâu, cuối cùng đáp: “Ông giúp tôi một việc.”

“Ông cứ nói, tôi nhất định sẽ giúp.”

“Đến gặp Cam Giai Ninh, khuyên cô ấy đừng buồn quá. Nếu cô ấy có yêu cầu gì, hy vọng ông có thể giúp được cô ấy, tôi biết ông cũng là người có quyền thế trong huyện, bây giờ chỉ có ông là có thể giúp được cô ấy.”

“Được, tôi sẽ làm theo lời ông. Nhưng ông phải hứa với tôi, sau khi về nước thì đến gặp tôi trước.”

“Được, tôi hứa.”

Điện thoại đã ngắt, Từ Tăng không biết lúc này rốt cuộc đối phương định làm gì, anh thoáng có cảm giác bất an trong lòng, dường như có dự cảm sẽ có chuyện gì đó xảy ra.

Nhưng rồi anh lại nghĩ, Cam Giai Ninh là một phụ nữ yếu đuối, chỉ cần cố gắng an ủi cô ấy, vượt qua được giai đoạn đau khổ nhất này thì chắc sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Chỉ cần Cam Giai Ninh không sao, thì người bạn cũ ấy có về nước cũng không hề gì, người đó chỉ quan tâm đến một mình Cam Giai Ninh.

Đúng rồi! Đến lúc đó, anh sẽ làm cầu nối tác hợp, dù sao chồng Cam Giai Ninh cũng đã mất, cô ấy mới ba lăm tuổi, tất nhiên không thể ở góa cho đến hết đời. Nếu bạn cũ về nước, tám chân tình hơn mười năm ấy có thể khiến Cam Giai Ninh cảm động, cuối cùng hai người cùng sang Mỹ sống, như vậy chẳng phải là chuyện buồn hóa giải thành chuyện vui hay sao!

Sau khi trong đầu nảy ra ý nghĩ đó, anh càng nghĩ càng thấy phấn chấn, thậm chí tự nhiên còn thấy lâng lâng đặc chí. Hà Kiến Sinh à, đúng là anh chết có phần oan ức, nhưng dù sao người chết cũng không sống lại được, anh sống khôn chết thiêng hãy khuyên vợ anh, để cô ấy tái giá lấy bạn cũ của tôi. Nếu được như thế, tét, thanh minh, rằm tháng bảy năm nào, tôi cũng sẽ sắp cơm rượu thịnh soạn đến mộ thắp hương cho anh.

Có điều, chuyện vui này cần phải lên kế hoạch tính toán lâu dài, bây giờ việc phải làm đầu tiên là đi thăm Cam Giai Ninh.

CHƯƠNG 4

Đã vào giữa thu, mặt trời xuống núi sớm, mới gần 8 giờ mà trời đã tối đen như mực.

Hôm nay mẹ chồng khóc ngất đi mấy lần, giờ đã lên lầu đi ngủ.

Cam Giai Ninh cả ngày chưa có hạt cơm nào vào bụng mà cũng không thấy đói, cô cố gắng kìm nén nỗi đau, nấu cơm cho con trai, cho nó ăn, xong lại dỗ cho nó ngủ.

Sau khi con trai ngủ say, Cam Giai Ninh ngồi xuống bên đầu giường, đưa tay vuốt ve mặt con, lòng thất đau, cô không biết mình còn được ngắm con trai mấy lần như thế này nữa.

Từ khi đưa ra quyết định khó khăn ấy, cô đã biết thời gian không còn nhiều nữa.

Cô ngồi một lúc lâu, mắt chợt thoáng một ánh sắc lạnh, cô đứng dậy, cầm lấy chiếc ghế đầu, đi đến trước tủ quần áo, đứng lên loay hoay một hồi mới lôi được ra một chiếc hòm trên nóc tủ.

Cô khẽ đặt chiếc hòm lên bàn, từ từ mở ra, những dụng cụ thí nghiệm bên trong chiếc hòm dần lộ ra.

Từ sau khi lấy chồng, cô không còn làm công việc nghiên cứu hóa học nữa, nhưng thuở xưa khi còn ngồi ghế nhà trường, cô từng một thời được các bạn cùng lớp phong là “Nữ hoàng hóa học”, cô dành cho hóa học một tình cảm vô cùng sâu nặng.

Cho dù đã thôi việc, toàn tâm toàn ý làm một người mẹ hiền vợ đảm, cô vẫn cất giữ những dụng cụ này làm kỉ niệm.

Cô từng nghĩ rằng tất cả những dụng cụ này sẽ là vật kỉ niệm được phong kín, là ký ức về một thời thanh xuân đã qua, một thời miệt mài nghiên cứu, tràn đầy đam mê, đến khi nào con trai học cấp hai, cấp ba, nếu lúc đó cô vẫn còn nhớ được những kiến thức trước đây, thì có thể lấy ra để kèm con trai làm bài tập môn hóa.

Không ngờ, bây giờ đã phải dùng đến những “người bạn cũ” này.

Cô đưa bàn tay nhỏ nhắn lấy ra một chiếc ca tráng men miệng rộng không có tay cầm, cảm nhận nhiệt độ của chiếc ca, nhớ lại những câu chuyện thời

đi học.

Bên trong chiếc ca còn có mấy chiếc cốc nhựa dùng cho phòng thí nghiệm, kích cỡ to nhỏ khác nhau, cô cẩn thận nhấc từng chiếc ra, đặt lên bàn. Còn có đèn cồn, ống thí nghiệm, bình thót cổ, chảo, ống chung cất, nhiệt kế, cân, ống khắc độ, giá đỡ bằng sắt...

Nhìn những vật dụng này, cô bất giác mỉm cười, nụ cười tự đáy lòng.

Đã lâu lắm rồi không nhìn thấy những thứ này.

Được rồi, dùng những thứ này để làm gì đây?

Thuốc nổ đen, chính là thứ thuốc nổ truyền thống nhất của Trung Quốc thời cổ đại, thành phần rất đơn giản, diêm tiêu, lưu huỳnh và than củi, mấy thứ này rất dễ kiếm. Có điều thuốc nổ đen có sức công phá quá yếu, phạm vi phát nổ hẹp, tất nhiên nếu muốn sức công phá lớn cũng được, làm một gói thuốc nổ to là được, nhưng như vậy sẽ rất dễ bị phát hiện.

Suy nghĩ một lúc, hay là sử dụng TNT nhỉ.

TNT có tên đầy đủ là Trinitrotoluen, là loại có sức công phá mạnh nhất, tính chất ổn định nhất trong tất cả các loại chất nổ cơ bản. Hơn nữa, đề tài nghiên cứu trong khóa luận tốt nghiệp trước đây của cô chính là cách cải tiến công nghệ chế tạo Trinitrotoluen.

Các bước chế tạo TNT hiện ra trong đầu cô như những cảnh quay trong một bộ phim.

Chế tạo TNT cần Toluen, Axit fuming nitric nồng độ cực cao và Axit sulphuric đặc. Toluen thì rất dễ tinh chế từ những chất thuộc loại dầu mỏ khác. Axit fuming nitric là chất cấm bán, trên thị trường chỉ có Axit nitric đặc nồng độ 65%, chỉ có loại nồng độ đạt 86% trở lên mới được gọi là axit fuming nitric. Việc chế tạo trong công nghiệp rất đơn giản, có máy móc thiết bị chuyên dụng. Cô chỉ có những dụng cụ đơn giản này, không phải là không thể tinh chế được, có điều hơi phiền phức.

Cho dù có phiền phức thế nào, cũng phải làm.

Hầu hết các chất hóa học đều là do các nhà hóa học trước đây tạo ra trong phòng thí nghiệm, họ cũng chỉ sử dụng những dụng cụ đơn giản như đèn cồn, bình thót cổ... cho nên, chỉ cần muốn làm, chắc chắn rồi cũng sẽ làm ra được, chẳng qua là phải mất nhiều công đoạn hơn, phiền phức hơn mà thôi.

Thôi được, mấy hôm nay sẽ âm thầm đi mua nguyên liệu để làm một liều

TNT.

Cô đã từng làm việc trong ngành công nghiệp hóa học vài năm, cũng biết vài chỗ có thể mua được những chất thí nghiệm hóa học phục vụ cho chương trình học cấp hai, cấp ba.

Chỉ cần một khối bằng nắm tay là có thể cho cả lũ bọn chúng nổ tan xác.

Tất nhiên, có thể sẽ có cả mình trong đó nữa. Cô cười đau khổ.

Cô không hiểu kiến thức về mạch điện, cũng không có khả năng tạo ra được loại kíp nổ có thể điều khiển từ xa, cơ hội duy nhất mà cô nắm được có lẽ sẽ phải hy sinh cả tính mạng của mình.

Đúng lúc đó, bên ngoài có người rón rén gõ nhẹ lên cửa mấy tiếng, tiếp đó giọng một người đàn ông vọng vào: “Cam Giai Ninh có nhà không?”

“Ai đấy?” Cô thận trọng hỏi.

“À... là tôi, Từ Tăng.”

Cam Giai Ninh nhanh chóng bỏ những thứ trên bàn vào hòm, đập nắp lại, lấy một mảnh vải phủ kín rồi bước ra, tiện tay đóng cửa phòng, bật đèn, mở cửa chính.

Từ Tăng mua một ít hoa quả mang đến, anh bước vào nhà, đặt hoa quả lên bàn, nhìn Cam Giai Ninh, bối rối không biết phải làm gì.

“Là ông à, ngồi đi.” Cam Giai Ninh kéo một chiếc ghế cho Từ Tăng.

Từ Tăng đưa tay sờ lên trán, do dự hồi lâu rồi bảo: “Tôi nghe nói nhà bạn có chuyện, nên... nên đến thăm.”

Cam Giai Ninh cảm kích nhìn anh, chân thành đáp: “Thật sự cảm ơn ông.”

“Ừm... Bọn mình biết nhau rất lâu rồi, tôi cũng chẳng biết nói những lời khách sáo, chỉ mong bạn có thể vượt qua được.”

“Ừ, tôi sẽ cố gắng.” Ánh mắt Cam Giai Ninh nhìn xa xăm, giọng hơi lạ. Nhưng Từ Tăng không để ý lắm, chỉ nghĩ là cô đang quá đau khổ.

Từ Tăng suy nghĩ giây lát rồi nói: “Về... về việc này, bạn có ý định gì không? Chuẩn bị xử lý thế nào?”

Cam Giai Ninh khẽ cười nhạt: “Còn xử lý thế nào được nữa? Người đã chết rồi, tôi còn mẹ chồng, còn con nhỏ, tôi còn biết làm thế nào?”

Từ Tăng khẽ gật đầu: “Ừ, cũng phải, trước tiên phải giữ gìn sức khỏe. Gia đình bạn có yêu cầu gì? Tôi không quen biết nhiều trên huyện, nhưng có thể

nhờ người giúp, bạn muốn trên huyện giải quyết thế nào, tôi sẽ nghĩ cách cố gắng giúp bạn.”

Cam Giai Ninh khẽ lắc đầu từ chối: “Không cần đâu, tôi hiểu ý tốt của ông. Bây giờ nhà tôi còn làm được gì ngoài chuyện đòi thêm tí tiền, tôi nghĩ trên huyện chắc là sẽ đồng ý thôi.”

Từ Tăng mím môi, nhìn đồng hồ rồi nói: “Thế thôi, dù là bây giờ hay là sau này, có khó khăn gì bạn cứ tìm tôi, tôi nhất định sẽ giúp. Cũng muộn rồi, bạn... hôm nay chắc bạn cũng mệt rồi, bạn đi nghỉ sớm đi.”

Cam Giai Ninh gật đầu yếu ớt: “Tôi không tiễn nhé.”

“Ừ.” Dứt lời, Từ Tăng quay người đi ra khỏi nhà họ Hà.

Ngồi lên xe rồi anh bỗng có cảm thấy có gì đó kỳ quặc, trong ấn tượng của anh, Cam Giai Ninh luôn là một cô gái bé nhỏ yếu đuối, sao giờ đây lại trở nên mạnh mẽ như vậy?

Mà cũng đúng, trụ cột gia đình đã mất, bố chồng cô nghe nói đã mất từ khi Hà Kiến Sinh còn nhỏ, mẹ chồng gần sáu mươi tuổi, không chịu nổi nỗi đau mất con trai, con trai cô còn nhỏ, bây giờ cả nhà chỉ còn trông vào một mình cô. Nếu cô không mạnh mẽ, cả nhà biết dựa vào ai?

Cô nói muốn đòi huyện bồi thường nhiều tiền, có điều điều kiện kinh tế nhà cô rất khá. Mặc dù chồng mất rồi, nhưng trước đây gia đình làm phụ tùng ô tô, có một xưởng sản xuất nhỏ, cũng để được khá nhiều tiền, có nhà có xe, còn mua được mấy chỗ bất động sản ở trên huyện và trong thành phố. Giờ chồng vừa mất, tại sao lại nghĩ ngay đến chuyện tiền bồi thường?

Rồi anh lại nghĩ, Cam Giai Ninh có suy nghĩ như vậy cũng rất bình thường, cô chỉ là một phụ nữ, lấy đâu ra sức mà xoay chuyển thế cục, lại còn phải chăm sóc con nhỏ, cuộc sống sau này đúng là cũng chỉ trông mong vào chuyện có thêm chút tiền.

Ừ, miễn là cô vượt qua được giai đoạn khó khăn này, đợi một thời gian nữa, anh sẽ nghĩ cách vun vào, mong là người bạn cũ của anh và Cam Giai Ninh cuối cùng sẽ thành đôi.

Nghĩ vậy, anh như trút được gánh nặng trong lòng, lái xe rời khỏi nhà Cam Giai Ninh.

CHƯƠNG 5

Một tuần sau, việc tang lễ chôn cất đã lo liệu xong.

Nhà họ không làm cỗ mời khách, thứ nhất là người chết oan như vậy, gia chủ chẳng có tâm trí nào mà mời cỗ; hai là sau khi sự việc xảy ra, rất nhiều họ hàng sợ chuyện này sẽ liên lụy đến mình, chỉ đến nhà họ Hà thăm hỏi qua quýt một cách tượng trưng, không dám có quan hệ gì với nhà họ Hà.

Lúc gặp hoạn nạn mới càng hiểu rõ lòng người.

Hôm đó, ông cậu họ và mấy vị quan chức nhỏ ở khu phố đến nhà thương lượng với Cam Giai Ninh về việc bồi thường.

Bà mẹ chồng vừa nhìn thấy họ liền bắt đầu khóc than chửi bới, Cam Giai Ninh liền khuyên bà lên lầu, cô khẽ cười thầm, tất cả mọi việc sẽ do bà chủ hiện tại là cô đảm đương.

Một vị quan chức thận trọng thăm dò: “Chị xem... khi nào nhà chị có thể trao đổi về... về vấn đề bồi thường cho chồng chị.”

Cam Giai Ninh điềm tĩnh đáp: “Số tiền cụ thể phải không?”

“À... vâng.”

Cam Giai Ninh cười nhạt: “Trong các vị, vị nào có thể quyết định được?”

“Cái này...” Mấy người nhìn nhau, tất cả bọn họ đều chỉ nắm giữ những chức vật, làm gì có tư cách phán quyết, những vị quan to có quyền quyết định tất nhiên đều không muốn đến làm cái việc động viên tư tưởng, một trong số họ suy nghĩ một lúc rồi nói, “Chị có yêu cầu gì cứ nói, chúng tôi về sẽ trình với lãnh đạo bàn bạc.”

Cam Giai Ninh nói dứt khoát: “Tiền bồi thường cho chồng tôi ít nhất là hai trăm nghìn tệ, thiếu một xu cũng không xong.”

Nghe vậy, cả mấy vị ngồi đó đều thở phào nhẹ nhõm, họ vốn đã bàn trước với nhau, quyết định là nếu đối phương đòi quá cao, thì thế nào cũng phải mặc cả để giảm mức bồi thường tử vong xuống dưới năm trăm nghìn tệ. Không ngờ đối phương mở lời lại chỉ đòi có hai trăm nghìn tệ, thế không phải là hời quá hay sao?

Một người trong số họ lập tức đứng lên cả quyết: “Yêu cầu của chị chúng tôi nhất định sẽ thuyết phục lãnh đạo thị trấn giải quyết cho chị, tôi tin là sẽ

được thôi. Chị xem, nếu không có gì trở ngại, khi nào có thể cùng ký bản thỏa thuận?”

“Ai sẽ là người ký thỏa thuận với tôi?”

“Phó chủ tịch thị trấn Lý Cương và cán bộ khu phố chúng ta.”

Cam Giai Ninh gật đầu nói: “Tôi còn một điều kiện.”

“Chị cứ nói.”

“Phó trưởng Công an thị trấn Giang Bình buộc phải đích thân xin lỗi tôi! Sau đó, phải đến thắp hương khấn lạy trước vong linh chồng tôi.”

“Việc này...” Người đó không thể quyết được.

Ông cậu họ vừa nghe thấy Cam Giai Ninh nhắc đến Giang Bình, sợ cô lộ ra chuyện Giang Bình là người cầm đầu đánh chết Hà Kiến Sinh, vội bảo: “Người chết rồi không thể sống lại được, việc này... việc này theo tôi nên thôi thì hơn.”

Cam Giai Ninh trừng mắt: “Cậu, cháu sẽ không gây phiền phức gì cho cậu đâu. Chồng cháu đã mất, người bên công an đến thắp nén hương thì sao!”

Một người khác vội khuyên giải: “Tôi thấy yêu cầu này cũng không quá đáng, đúng không? Không quá đáng, tôi thấy cũng không có trở ngại gì. Thế này nhé, chị xem khi nào tiện, chúng ta làm cho xong thủ tục.”

Cam Giai Ninh đáp: “Ngày mai. Nhưng lúc ký thỏa thuận, nhất định phải yêu cầu Giang Bình đích thân xin lỗi tôi, không thì miễn bàn.”

Người đó suy nghĩ một hồi, dù sao sự việc phiền phức này cũng là do Giang Bình gây ra, lãnh đạo thị trấn và lãnh đạo huyện đều rất bức, nhất là Phó giám đốc Sở Công an huyện Vương Các Đông đã cho bắt giữ Giang Bình, thái độ của Viện Kiểm sát cũng rất cứng rắn, yêu cầu phải xét xử Giang Bình. Nhưng họ hàng nhà Phạm Trường Căn trưởng công an thị trấn có quan hệ rất rộng trong huyện, lần này đã huy động rất nhiều mối quan hệ, cuối cùng lấy lý do là nếu việc này lộ ra ngoài sẽ trở thành thông tin thời sự nóng trên toàn quốc, thuyết phục những vị lãnh đạo chủ chốt để sự việc chìm xuống.

Nhưng cho dù thế nào đi nữa, tai họa mà Giang Bình gây ra cũng quá lớn, vị cán bộ dân phố nọ suy nghĩ một lúc, nếu trình bày với cấp trên là nhà họ Hà yêu cầu Giang Bình phải xin lỗi, lãnh đạo với thái độ muốn sự việc được

giải quyết êm xuôi chắc cũng sẽ bắt Giang Bình thực hiện. Bèn nói: “Được, chiều tôi sẽ gọi điện thoại thông tin cho chị.”

Chiều hôm sau, Cam Giai Ninh đã thuyết phục được mẹ chồng, cô bảo chỉ cần mình đứng ra là được. Rồi lại qua nhìn con, nuốt nước mắt vào lòng, bảo con phải nghe lời bà.

Cô đến văn phòng tổ dân phố đúng như lịch hẹn, trang điểm nhẹ, tay cầm một chiếc túi xách lớn, hôm nay trông cô rất đẹp, đẹp như thời còn đi học.

Cô được dẫn đến một căn phòng ở tận cùng mé tây của tòa nhà, trong phòng có ba người đang ngồi đợi cô.

Người ngồi giữa là phó chủ tịch thị trấn Lý Cương. Hai người còn lại cô đều không biết, nhưng có thể nhận ra họ đều là lãnh đạo.

Cam Giai Ninh không hề căng thẳng sợ hãi. Cô kéo một chiếc ghế ngồi xuống, nhìn vào ba người rồi hỏi: “Giang Bình không đến xin lỗi tôi à?”

Lý Cương chỉ vào người đàn ông to béo để đầu đình ngồi bên phải, nói: “Anh ấy là Giang Bình.”

Giang Bình hơi ưỡn người, vẻ mặt đầy khó chịu, sau khi đã bị chỉ rõ họ tên, mới ngồi thẳng người lại, miễn cưỡng nói: “Xin lỗi.”

Cam Giai Ninh cười nhạt: “Không có thành ý.”

Lý Cương vội cười hòa giải, đồng thời đưa tay khẽ vỗ vào lưng Giang Bình, Giang Bình hít một hơi thở sâu, miễn cưỡng đứng dậy, cúi người xuống nói: “Xin lỗi chị.”

Cam Giai Ninh quát: “Quý xuống!” Giọng cô lạnh băng.

“Mày nói gì?”

“Tao bảo mày quý xuống!”

Lý Cương vừa định kéo Giang Bình lại, thì Giang Bình vốn bản tính thô lỗ đã không kiềm chế được, đập bàn gầm lên: “Mẹ cái con góa phụ chết giẫm này, được đảng chân còn lân đảng đầu! Muốn ăn đập hả!”

Lý Cương vội kéo hấn, hấn mới dừng lại, ngồi xuống, phùng phùng tức giận.

Cam Giai Ninh không hề sợ hãi, vẫn cười bảo: “Đúng thế, giờ tôi đã thành quả phụ, nhưng kẻ nào đã gây ra việc này? Thôi được, chuyện đã qua rồi không tôi nhắc lại nữa, hai tỉ tiền bồi thường cho cái chết của chồng tôi mang đến chưa?”

Lý Cương đáp: “Chúng tôi đã thảo luận và phê duyệt rồi, đồng ý mức hai trăm nghìn tệ, mấy hôm nữa sẽ chuyển vào tài khoản cho chị, hôm nay thỏa thuận...”

Cam Giai Ninh ngắt lời ông ta: “Ông nói nhầm rồi, không phải là hai trăm nghìn tệ.”

Lý Cương ngạc nhiên hỏi: “Thế là bao nhiêu?”

“Hai tỉ!”

Lý Cương ngớ người, Giang Bình bật cười thành tiếng bảo: “Chị tưởng đây là chỗ nào hả? Hai tỉ, hứ, cả cái huyện Kim này bồi thường cho nhà chị được không?”

“Được quá đi chứ, nhà tôi vui lòng đón nhận.” Cam Giai Ninh cười thành tiếng, vẻ khinh miệt.

Lý Cương cau mày bảo: “Nếu chị nói thế thì hôm nay không thể bàn tiếp được nữa.”

Cam Giai Ninh khẽ cười nhạt: “Đúng thế, đúng là không thể bàn tiếp được, mà cũng không cần phải bàn nữa.”

Rồi cô cười lớn, nụ cười vô cùng rực rỡ, nụ cười khiến cả ba người đối diện lúng túng không biết phải làm thế nào, thậm chí còn cảm thấy sồn da gà.

Nếu người đó nhìn thấy Cam Giai Ninh lúc này, chắc chắn sẽ nói với cô rằng, cô mãi mãi lúc nào cũng xinh đẹp như vậy.

CHƯƠNG 6

Hoàng hôn, đúng vào giờ tan tầm.

Mọi người vây kín xung quanh chỗ đó, gần nửa con phố bị cảnh sát căng dây giới nghiêm.

Từ Tăng đứng ở bên đường, anh không cần chú ý nghe ngóng, bên cạnh đã có rất nhiều người đứng xem thuật lại đầu đuôi cảnh tượng diễn ra buổi sáng.

Lúc đó chỉ nghe thấy một tiếng ầm rất lớn, như thể trái đất bị vỡ tung một góc, sông bằng này tuổi rồi, nhưng chưa từng nghe thấy tiếng nổ lớn như vậy bao giờ, cứ như có động đất.

Khoảnh khắc ấy, tất cả xe cộ và người đi trên đường đều dừng hết lại. Cả con phố bỗng im bật, năm sáu giây sau, tất cả mọi người đều hét âm lên, lũ lượt chạy về phía văn phòng tổ dân phố.

Góc phía tây tòa nhà văn phòng khu phố đã sập, khói đen cuộn cuộn bay lên, tất cả những người trong tòa nhà đều bán sống bán chết lao ra ngoài.

Có người hỏi: “Chết mấy người?”

“Nghe nói có bốn người chết ngay tại chỗ, bị nổ tung, thi thể nát bét. Còn mười mấy người nữa bị thương nặng, giờ vẫn đang cấp cứu trong bệnh viện.”

“Cái gì nổ?”

“Không rõ, chắc là bình ga.”

Một người khác phủ định: “Chắc chắn không phải, bình ga làm sao mà nổ sập nhà được, tôi đã từng đến văn phòng bên đó của họ rồi, không có bếp, lấy đâu ra bình ga.”

“Thế là rõ rồi, chắc là đường ống gì đó thôi.”

“Không đúng, tôi nghe nói là thuốc nổ.”

“Úi giờ, làm sao mà có thuốc nổ được chứ! Mà này, những ai chết thế?”

“Tôi nghe mấy người chạy thoát được ra ngoài bảo, chỗ bị nổ là một văn phòng ở mé tây, mấy người trên thị trấn kí thỏa thuận bồi thường với một gia đình ở đó, à, chính là cái nhà họ Hà ấy.”

“Có phải cả mấy người đó đều chết không?”

“Chắc chắn.”

Trong lòng Từ Tăng run lên bần bật, nghe những người xung quanh bàn tán, anh đã hiểu rõ toàn bộ sự việc.

Nếu đúng là thuốc nổ, thì chắc chắn là kiệt tác của Cam Giai Ninh, nữ hoàng hóa học năm xưa.

Không ngờ cô đã trực tiếp quyết đấu với họ.

Ông bạn cũ ạ, lần này có muốn, ông cũng không thể ngăn được rồi, chắc ông sẽ về nước thôi.

Từ Tăng khẽ day huyết thái dương, tay run run lấy điện thoại di động ra gọi cho một người bạn làm công an, hỏi xem trong sổ những người bị chết có phải có một người tên là Cam Giai Ninh. Quả nhiên đúng vậy.

Anh ngắt điện thoại, đấu tranh tư tưởng quyết liệt rồi cuối cùng vẫn lấy điện thoại di động ra, bấm số máy đó: “A lô?”

“Có chuyện gì thế?”

Từ Tăng do dự: “Có một việc, sớm muộn gì ông cũng biết.”

Đôi phương thở sâu một hơi, điềm tĩnh hỏi: “Xảy ra chuyện gì với Cam Giai Ninh rồi à?”

Từ Tăng cố gắng bình thản đáp: “Ừ.”

“Cô ấy bị làm sao?” Đôi phương dường như không hề tỏ ra là rất lo lắng.

Từ Tăng im lặng hồi lâu, cuối cùng nói: “Cô ấy chết rồi.”

Đầu kia im lặng rất lâu không lên tiếng, khoảng một phút sau, đôi phương bất ngờ khẽ cười bảo: “Thế thôi nhé, tôi biết rồi. Máy hôm nữa gặp.”

“Ông... ông định về nước sớm à?”

“Ừ.”

Từ Tăng thở dài: “Thôi được, tôi biết ông chắc chắn sẽ về nước để nhìn cô ấy lần cuối cùng, có điều không chắc đã thấy được mặt cô ấy đâu... À, mấy tháng trước ông nói là gần đây sức khỏe của ông không được tốt, ông đừng xúc động quá, phải giữ bình tĩnh, được không, gặp rồi nói chuyện tiếp nhé.”

CHƯƠNG 7

Phó giám đốc Sở Công an huyện chuyên phụ trách các vụ án hình sự Vương Các Đông mặt hầm hầm bước tới, giơ tay vẫy anh Trần - tổ trưởng tổ pháp y đang bận rộn bên trong.

"Anh cả, anh đến rồi à."

"Chết mấy người?" Vương Các Đông cau mày.

"Chắc là bốn người, vì hiện trường bị nổ tan tành, xác chết không thể ghép hoàn chỉnh được, nghe nói trong căn phòng bị nổ chỉ có bốn người tất cả. Còn mười sáu người bị thương ở mức độ khác nhau, có năm người bị thương nặng, đang cấp cứu."

"Có cứu được không?"

"Hỏi tình hình qua bác sĩ rồi, chắc là không chết được."

Wương Các Đông khẽ day huyết thái dương, thở dài: "Khiếp thật, ai làm hả?"

"Không rõ, đội Trinh sát hình sự vẫn đang điều tra, bên tôi chỉ biết là do thuốc nổ."

"Loại thuốc nổ gì?"

"Còn chưa khẳng định được chính xác, phải tiếp tục phân tích vật chất phản ứng trước và sau nổ, bây giờ mới tiến hành được một nửa, theo tôi thì chắc là Trinitrotoluene."

"Trinitrotoluen? Là cái chết tiệt gì vậy?"

"TNT."

Hai mắt Vương Các Đông bỗng sáng lên, anh quên mất tên đầy đủ của TNT là Trinitrotoluene, khi nghe đến từ TNT, anh như bị giội một gáo nước lạnh, trầm giọng hỏi: "Thuốc nổ quân dụng?"

"Quân dụng tương đối nhiều, rất nhiều các công trình nổ phá dân dụng cũng dùng cái này."

Wương Các Đông đưa cho anh Trần một điều thuốc, lại tự tay châm thuốc, suy nghĩ một lát rồi nói: "Hung thủ cũng chết trong vụ nổ, hay là đã chạy thoát?"

"Không rõ, nghe nói đội Trinh sát hình sự vẫn đang ghi lời khai của

những người bị thương ở văn phòng tổ dân phố, sự việc buổi sáng rất cuộc đầu đuôi là như thế nào, bên tôi cũng chưa rõ lắm."

Vương Các Đông ngẫm nghĩ giây lát rồi lại hỏi: "Trên thị trường có bán Trinitrotoluene không?"

Ông Trần đáp: "Loại này bị quản lý tương đối nghiêm, các cơ quan xây dựng mua bao nhiêu, dùng bao nhiêu đều bị giám sát chặt chẽ. Trước đây tỉnh mình cũng đã từng xảy ra vụ án tương tự như thế này, nhưng đều là sử dụng chất nổ truyền thống, sức công phá của chất nổ truyền thống có hạn, tính ổn định lại kém, rất nhiều trường hợp, hung thủ không còn cách nào khác, đành phải hy sinh tính mạng khi gây nổ. Tôi thực sự chưa thấy vụ nào dùng TNT để giỡn mặt thần chết cả."

Vương Các Đông bóp đầu lọc điếu thuốc lá, hỏi: "Thuốc nổ truyền thống thường là tự làm đúng không?"

"Ừ, loại này rất đơn giản, chỉ cần mua tí nguyên liệu là xong, hoặc là chế bằng thuốc pháo."

Vương Các Đông lại hỏi: "TNT thì sao, có tự làm được không?"

Ông Trần lắc đầu: "Rất khó, muốn sử dụng Axit fuming nitric và Axit sulphuric đặc, cần có thiết bị công nghiệp, chắc không tự làm được."

Vương Các Đông khẽ gật đầu: "Thôi được rồi, anh tiếp tục làm việc đi, tôi hỏi những người khác xem tình hình thế nào."

Vương Các Đông đã nghĩ kỹ, vụ án này có ảnh hưởng rất lớn, hiện giờ trên huyện đã huy động tất cả các cơ quan liên quan phong tỏa thông tin, nhưng hiển nhiên là một vụ việc như thế này thì không thể kiểm soát được. Cần sớm phá án, làm rõ sự việc mới được.

Trước mắt có mấy việc cần làm, thứ nhất là đợi bên anh Trần có kết quả xác định thành phần của chất nổ cuối cùng, nếu đúng là TNT, phải đến những nơi liên quan ở các huyện thị xung quanh điều tra một lượt. Một việc khác nữa là phải hỏi tình hình bên điều tra hình sự xem tiến triển mới nhất thế nào.

Anh đi về phía khu vực văn phòng của đội Trinh sát hình sự, còn chưa tới nơi, đội trưởng Lâm Kiệt đã chạy đến trước mặt, vội bảo: "Anh cả, chắc là xác định được hung thủ rồi."

"Ồ, nhanh thế à?" Vương Các Đông hơi bất ngờ, vui ra mặt, không ngờ

chỉ mất có nửa ngày mà đã xác định được hung thủ.

Lâm Kiệt nói: "Sáng nay trên thị trấn ký thỏa thuận với nhà họ Hà, chính là cái nhà bị Giang Bình làm hại ấy, người đến ký là cô con dâu của chủ hộ. Lúc đó, trong văn phòng có tất cả bốn người, ngoài Cam Giai Ninh ra, những người còn lại gồm phó chủ tịch thị trấn Lý Cương, Giang Bình, với cả tổ trưởng tổ dân phố Lục Vệ Quốc. Cả bốn người đều chết tại chỗ. Tất nhiên là xác chết đều bị nổ tan tành, cháy đen, không còn nguyên vẹn, nhưng đã ở trong căn phòng đó thì không thể nào thoát chết được. Bọn em cũng đã hỏi những người khác, chắc chắn lúc đó trong phòng chỉ có bốn người. Vụ nổ chính là từ văn phòng đó. Bọn em đã kiểm tra lại camera giám sát rồi, lúc đó Cam Giai Ninh có mang một cái túi xách tay, không nhìn rõ trong túi đựng gì, em đoán là thuốc nổ. Sau đó, bọn em đã điều tra lý lịch của Cam Giai Ninh, hơn mười năm trước cô ta là sinh viên khoa Hóa của trường Đại học Triết Giang, em lại xem qua hồ sơ ở trường của cô ta, thì phát hiện ra mấy bài nghiên cứu của cô ta đều viết về công nghệ chế tạo thuốc nổ, cô ta rất am hiểu về việc chế tạo thuốc nổ."

"Việc này..." Vương Các Đông hiển nhiên không thể ngờ được, một phụ nữ lại có thể tự làm thuốc nổ để quyết đấu sinh tử, nhưng anh lập tức cười nhạt, "Cái thằng Giang Bình ngu xuẩn đó chết cũng đáng kiếp, nếu không phải là có người đỡ cho nó, tôi đã phế nó từ lâu rồi. Cái thằng Lý Cương cũng không phải là loại tốt đẹp gì. Có điều, Lục Vệ Quốc, tôi nghe nói ông ấy cũng được tiếng tốt trong dân, việc này vốn không liên quan gì đến ông ấy, thế mà..."

Anh suy nghĩ giây lát rồi nói tiếp: "Bây giờ tình tiết vụ án cơ bản là rõ ràng rồi, các anh nhận lệnh khám xét, đến khám nhà họ Hà đi. Xong thì tổng hợp toàn bộ động cơ phạm tội, quá trình phạm tội, camera ghi hình giám sát, rồi kết thúc vụ án. Vài hôm nữa bàn với lãnh đạo cấp trên, quyết định xem khi nào thì công bố ra bên ngoài, công bố bằng hình thức nào."

"Vâng, em sẽ làm luôn."

Sau đó, Lâm Kiệt dẫn một số cảnh sát đến khám nhà họ Hà, tìm thấy các loại dụng cụ hóa học và những nguyên liệu chưa dùng hết, còn phát hiện thấy cả một ít hạt TNT còn sót trong nhà.

Sở Công an huyện cho người đi điều tra những điểm bán nguyên liệu liên

quan, nguyên liệu Cam Giai Ninh sử dụng hầu hết là mua ở chợ bán nguyên liệu dùng trong nông nghiệp và những điểm bán chất hóa học dùng cho chương trình học cấp hai, cấp ba. Cam Giai Ninh đã sử dụng các loại nguyên liệu mua được gồm phân bón hóa học, diêm tiêu, lưu huỳnh, thuốc trừ sâu, tiến hành tinh chế, làm phản ứng hóa học nhiều lần, cuối cùng chế ra thuốc nổ TNT.

Tình tiết toàn bộ vụ án, động cơ phạm tội đều rõ ràng, chứng cứ đầy đủ.

Cả hung thủ và người bị hại đều chết, người nhà hung thủ không hề biết gì về sự việc, vì vậy tiếp đó cũng không cần phải suy nghĩ xem xét vấn đề xử phạt, bồi thường thế nào.

Khi công bố sự việc, lãnh đạo huyện gặp phải một chút phiền phức, họ không thể nói là Hà Kiến Sinh bị công an thị trấn bắt, cuối cùng công an trả cho người nhà họ một lọ tro cốt, vì thế nên vợ Hà Kiến Sinh quá uất ức, đã cho nổ tan tành.

Sau khi thống nhất, huyện công bố là Cam Giai Ninh có tính cách kỳ quặc, rất ít khi nói chuyện với người khác, mắc bệnh tâm thần nặng, đồng thời cuộc sống lại gặp khó khăn, quan hệ vợ chồng bế tắc nghiêm trọng, vì vậy cô ta oán hận xã hội. Bằng chứng là mấy năm trước cô ta đã vào mục bình luận trên mạng viết mấy câu chửi bới chính quyền và mấy câu đùa nhạo cuộc sống hôn nhân.

Huyện cũng cử thêm người, củng cố quy mô giữ gìn trật tự xã hội, kiểm soát dư luận và các cơ quan truyền thông trong mấy tuần đó, đặc biệt là không để các cơ quan truyền thông của địa phương khác đến phỏng vấn người nhà Cam Giai Ninh.

Tóm lại, vụ án kết thúc ở đó.

Họ cứ tưởng rằng sự việc đã kết thúc, sẽ lại nhanh chóng trời yên bể lặng. Nhưng họ không biết rằng, người đó, đã trở về.

Trong mắt người đó, việc mà Cam Giai Ninh làm thật là trò trẻ con.

Từ Tăng nói chỉ số thông minh của người đó là một trăm sáu, mặc dù anh ta chưa bao giờ đo chỉ số thông minh, nhưng chắc chắn không thấp.

Thời còn đi học, các bạn cùng khoa Hóa gọi Cam Giai Ninh là "Nữ hoàng hóa học", nếu thật sự có "nữ hoàng hóa học", thì anh ta hẳn sẽ là "Giáo hoàng hóa học" đích thực, có điều, anh ta không thích những cách thức bi

kịch kiều như sử dụng thuốc nổ.

Một khi đã làm, thì phải sử dụng loại bậc cao!

CHƯƠNG 8

Hoàng hôn, ngoài sân nhà họ Hà.

Một gã đàn ông nhắc một chậu phân lên, đổ vào đầu mẹ Hà Kiến Sinh, bà im lặng không nói gì, chỉ vuốt tóc, lau sạch phân trên mặt, một mình đứng chặn ở cửa.

Trong sân, một đứa trẻ đang ngồi bệt trên nền đất khóc to, đứa bé là con trai của Cam Giai Ninh.

Hơn mười người đứng ngoài cửa, ra sức chửi vào bên trong, có người cầm thanh gỗ đập phá, nhỏ nước bọt.

Đám người này là họ hàng nhà phó chủ tịch thị trấn Lý Cương và phó trưởng công an thị trấn Giang Bình.

Một phụ nữ điên cuồng đẩy bà mẹ chồng Cam Giai Ninh ngã dúi xuống đất, dẫn người xông vào xách đứa bé ra ngoài.

Đứa bé sợ quá nín bật.

Bà mẹ chồng vội quỳ xuống, kéo ông quần họ, van xin: "Đừng đánh thằng bé, nếu muốn đánh thì cứ đánh tôi đi."

Người lớn đánh trẻ con, dù thế nào cũng không ra làm sao cả, chẳng may quá tay lại to chuyện.

Người phụ nữ nọ mặc dù đang giận sôi tiết, nhưng vẫn ý thức được điều này.

Mụ ta ném đứa bé xuống đất, sai thằng con hơn mười tuổi của mình: "Đánh nó đi, chính là mẹ của thằng súc sinh này đã làm bố mày chết đấy."

Được mẹ và một đám họ hàng bảo trợ, thằng bé nọ lập tức xông tới, đá túi bụi vào đứa bé mới bốn tuổi.

Bà mẹ chồng vội bò sang, giơ lưng đỡ cho cháu, mặc cho chúng đá vào mình.

Rất nhiều người xúm vào xem ở phía xa, nhưng không có người nào dám đi tới giúp. Trong số đó có không ít họ hàng của nhà họ Hà, nhưng họ cũng chỉ nói mấy câu vô thưởng vô phạt, không động chạm đến ai: "Thôi, người chết cũng đã chết rồi, bà cháu họ cũng đáng thương, đừng có làm thế nữa."

Một chiếc xe 110 của cảnh sát đỗ ở đầu kia, mấy viên cảnh sát đang hút

thuốc lá bên ngoài xe, nhưng họ không hề đi tới ngăn lại. Sau nhận được tin báo, có mặt ở hiện trường, thấy người nhà của nạn nhân đang trả thù nhà họ Hà, vì đều là người quen, hơn nữa người nhà bị hại đều là người trong giới của họ, nhà họ Hà từ trước tới nay chẳng có quan hệ gì đáng kể, nên cảnh sát cũng mặc kệ, chỉ khoanh tay đứng nhìn. Nếu sự việc quá nghiêm trọng, một lúc nữa vào khuynh giải cũng không muộn.

Ở đầu kia dãy phố, Từ Tăng và một người đàn ông trung niên béo phệ, đầu đội mũ đứng trong một góc khuất, người đàn ông siết chặt nắm đấm, mắt vằn lên những tia giận dữ, anh ta nghiêng răng, không thể kiềm chế được nữa, định xông tới, Từ Tăng liền ngăn lại: "Đề tôi đi."

Từ Tăng lập tức đến bên cạnh xe cảnh sát chào hỏi, mời thuốc lá, nói mấy câu xã giao rồi bảo, thế này e là ảnh hưởng không tốt, nếu mà chuyện loan ra, lãnh đạo cấp trên sẽ không vui, cảnh sát thấy cũng có lý, bèn đi vào khuynh giải, ngăn đấm người đó lại.

Trong một nhà hàng cao cấp.

Từ Tăng gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn, nhìn những món ăn ngon bày đầy trên bàn, lúc nhấp chén rượu, chốc lại rít hơi thuốc lá, cau mày nhìn người đàn ông đội mũ ngồi đối diện.

Người đàn ông đó thực ra bằng tuổi Từ Tăng, cũng ba lăm tuổi, nhưng anh ta có gương mặt béo tròn, đầu lại hơi hói, vóc dáng đã xuống cấp rõ rệt, bụng to tướng, cơ bụng nguyên một múi, nhìn vẻ ngoài, so với một người đẹp trai như Từ Tăng, cảm giác anh ta phải hơn ít nhất mười tuổi.

Suốt cả buổi tối, người này không ăn chút đồ ăn nào, chỉ gọi một bát mì.

Lúc đó, anh ta đang cầm đầu chăm chú ăn bát mì, anh ta ăn rất chậm, từng miếng nhỏ một. Cơ hàm béo xệ khiến anh ta thật sự giống như một con lợn, mà còn là một con lợn già.

Cuối cùng anh ta cũng ăn xong, Từ Tăng nhìn anh ta không mấy thiện cảm: "Có làm tí rượu không?"

Rồi anh ta cũng ngẩng đầu lên, mỉm cười chậm rãi lắc đầu: "Ông biết đấy, tôi không uống rượu."

Từ Tăng bảo: "Tôi biết là ông không uống rượu, nhưng bây giờ, tôi nghĩ chắc là ông muốn uống một chút. Uống đi, đừng khách sáo."

"Ừ, thế thì tôi uống một tí." Thái độ của anh ta như thể luôn tình nguyện

chấp nhận chịu đựng, mọi thứ đều không quan trọng.

Từ Tăng rót cho anh ta một chén rượu trắng nhỏ, anh ta uống một hơi hết luôn, uống xong lập tức nhăn mặt, há miệng xuýt xoa: "Rượu trắng càng không uống được, cay quá."

Từ Tăng nhìn bộ dạng của anh ta, phá lên cười, cười ra cả nước mắt.

Người đàn ông thấy Từ Tăng cười cũng cười theo, một lúc lâu sau mới thôi cười, bảo: "Lâu lắm rồi bọn mình mới được ngồi ăn cùng nhau thế này."

"Đúng thế, ông sang Mỹ rồi ở luôn mười năm, nghe nói bố mẹ ông cũng sang Úc ở với em trai ông rồi, tôi cứ nghĩ là kiếp này chắc không được gặp ông nữa."

"Tôi với ông ít gặp nhau như thế mà không hề có cảm giác xa lạ, phải nói là rất quý đây."

"Bọn mình là bạn nối khố, chơi với nhau từ nhỏ mà lại."

Người đàn ông mỉm cười bảo: "Có nhớ hồi học cấp hai không, giai đoạn đó là thời kỳ phản kháng của tuổi thanh xuân, trong trường, ngoài trường chỗ nào cũng đầy rẫy lũ học sinh lưu manh, ngày nào cũng thu phí bảo vệ, đánh lộn, tôi với ông đều là học sinh ngoan, chỉ biết mỗi việc chăm chỉ dùi mài kinh sử, lúc nào cũng bị ức hiếp bắt nạt."

"Chứ còn gì nữa, thời đó đúng là ác mộng triền miên, cả tôi lẫn ông đến khốn khổ khốn nạn, ngày nào cũng bị đám súc sinh đó ức hiếp. Nhưng mà sau này cũng vượt qua được, cũng thành công đấy thôi, trong đám bạn học năm xưa thì tôi với ông cũng được coi là khá ổn. Ông thì khỏi phải nói rồi, nhà khoa học của một công ty Mỹ, tiền mỗi năm kiếm được bằng tôi làm mười mấy hai mươi năm, tôi thì, ha ha, ông biết rồi đấy, cũng tầm tầm."

Người đàn ông mỉm cười gật đầu, tiếp tục ôn lại những kỉ niệm xưa: "Có một lần hai đứa mình tan học, trên đường về nhà, gặp phải thằng lưu manh có biệt danh là Máy Kéo, bị bọn nó thu phí bảo vệ."

"Ừ, lúc đó cả hai đứa đều không mang tiền tiêu vặt, bị đám súc sinh đó túm được, dọa đánh."

"Lúc đấy tôi hét lên câu gì, ông còn nhớ không?"

Từ Tăng cười to: "Ông bảo 'mau chạy đi', lúc đó tôi đúng là chả nghĩa khí gì cả, cắm đầu chạy một mình, sau này mới biết là ông đã lãnh rất nhiều đòn thay tôi. Có điều, mấy năm trước cái thằng máy kéo đó bị công an què

mình tóm cổ vì tội cố ý gây sự đánh lộn, vốn cũng không liên quan đến tôi, ngẫu nhiên tôi lại được mọi người quê mình kể cho biết là nó bị bắt. Tôi liền nhờ người nói chuyện với anh em bên đó, cuối cùng xử cho nó sáu năm liền, sau đó tôi còn liên hệ với ông bạn làm giám ngục bên đó, nhờ anh ấy nhất định phải chăm sóc nó cẩn thận, ha ha, cũng coi như là gián tiếp lập công, giúp ông báo thù vụ năm đó."

Người đàn ông cười hỉ hả, chỉ vào Từ Tăng bảo: "Hồi đó tôi lãnh đòn thay ông, ông có thừa nhận là ông nợ tôi không?"

Từ Tăng ngó ra, phát hiện thấy câu nói này có gì đó không ổn, anh thôi cười, nghiêm mặt hỏi: "Ý ông là gì?"

Người đàn ông nhẹ nhàng đáp: "Thực ra cũng không có gì, ông làm bên Viện Kiểm sát, lúc khởi tố các vụ án hình sự lớn, cảnh sát đều giao nộp các loại chứng cứ cho ông, tôi biết ông hiểu rất rõ phương pháp giải quyết trong các vụ án của cảnh sát, có một câu hỏi muốn hỏi ông."

Từ Tăng cảnh giác hỏi: "Gì?"

Người đàn ông nói: "Tôi về nước lần này, có mang theo một cái máy gây nhiễu tín hiệu điện thoại di động, tức là làm cho tín hiệu của điện thoại di động phát ra không cố định truyền đến một trạm phát gần nhất, mà phát đi theo nhiều hướng, khiến cho công ty dịch vụ viễn thông không thể định vị được vị trí cụ thể của chiếc máy điện thoại di động tôi giữ. Ông có biết thiết bị này không? "

Từ Tăng nheo mắt đáp: "Biết, rất nhiều kẻ lừa đảo bằng điện thoại đều sử dụng cái này."

Người đàn ông nói tiếp: "Lúc tôi mua, tay bán hàng người Mỹ bảo, cái này là sản phẩm khoa học công nghệ cao, phiên bản mới nhất, hẳn còn nói đùa là bọn khủng bố toàn dùng cái này để liên lạc. Có điều thiết bị này rất cuộc có tác dụng đến đâu, tôi cũng không rõ lắm, nếu tôi dùng nó để gọi điện thoại, cảnh sát muốn tìm ra vị trí của tôi thì có thể tìm được không?"

Từ Tăng lại càng cảnh giác hơn, hạ thấp giọng chất vấn: "Rốt cuộc là ông định làm gì?"

Người đàn ông mỉm cười thoải mái, bảo: "Thực sự tôi cũng không muốn giấu ông, lũ đó chết chắc rồi."

Từ Tăng thất kinh, một lúc sau mới ngạc nhiên hỏi: "Ông nói cái gì thế!"

Người đàn ông thân nhiên nhắc lại: "Lũ đó chết chắc rồi."

Từ Tăng khẽ ho một tiếng rồi nói: "Ông... ông bảo lũ đó là ai?"

"Đám người mình gặp lúc chiều."

"Ông định làm gì?"

"Tôi định giết chúng nó." Người đàn ông dường như không hề có cảm giác sợ hãi khi nhắc đến từ "giết", nhưng Từ Tăng biết, anh chàng béo này từ nhỏ đến lớn chưa từng thật sự đánh nhau bao giờ, anh ta mà lại nghĩ đến chuyện giết người?

Từ Tăng lạnh toát cả người: "Ông không đùa đấy chứ! Vốn là việc của gia đình Cam Giai Ninh, tôi chỉ lo ông biết chuyện, mất bình tĩnh lại làm chuyện đại dột, lần trước nói chuyện với tôi trên mạng, ông bảo chắc là do làm việc hóa học quá nhiều năm, gần đây cảm giác sức khỏe có vấn đề, tôi sợ sự việc lần này lại khiến sức khỏe ông xấu đi. Ông... sao ông lại có thể nghĩ đến chuyện đó được?"

Rõ ràng phản ứng của người đàn ông đã vượt quá xa dự đoán của Từ Tăng.

Trước đó anh chỉ lo người bạn cũ quá đau khổ, hoặc là nghĩ quẩn lại tự giày vò mình, trong khi sức khỏe vốn đã không tốt, không ngờ anh ta lại nghĩ đến chuyện giết hết những người đó!

Người đàn ông nói: "Trước khi về nước tôi đã nghĩ kỹ rồi, sau khi chứng kiến sự việc lúc chiều, suy nghĩ của tôi lại càng kiên định."

"Ông bị thần kinh à! Ông mà bị xử tử thì bố mẹ ông làm thế nào hả?"

"Bố mẹ tôi đã sang Úc ở cùng em trai tôi, không sao."

"Ông... ông chưa bao giờ giết người, sao giờ lại biến thái thế này!"

"Tôi không biến thái, là bị bọn chúng ép."

"Ông định giết người thế nào? Ông tưởng là ông muốn giết là giết được à?"

Vẻ mặt người đàn ông rất thoải mái nhẹ nhõm: "Ông quên là tôi học gì rồi à."

"Thôi được, tôi biết ông là tiến sĩ hóa học, thuốc nổ là sở trường của ông, ông định học theo Cam Giai Ninh chứ gì!"

Người đàn ông lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc: "Cô ấy quá xốc nổi, như vậy có đáng không? Nếu nói cho tôi biết sớm, tôi nhất định sẽ giúp cô ấy giết

sạch mà không để lại dấu tích gì."

"Trời ạ!" Từ Tăng cảm giác máu dồn hết lên não, đầu óc choáng váng, "Ông tưởng ông là ai hả? Nếu ông làm chuyện đại dột, ông nghĩ là cảnh sát không thể tóm được ông sao?"

Người đàn ông cười khinh miệt: "Chỉ cần tôi không muốn bị bắt, họ vĩnh viễn không bao giờ bắt được tôi. Nói thật, tôi không hiểu về điều tra hình sự, nhưng phương pháp điều tra có cao siêu đến mấy, cũng không thể lọt ra ngoài phạm vi của hai chữ "logic". Bây giờ cũng giống như một kỳ thi, điểm khác biệt duy nhất so với thời đi học là, tôi là giáo viên ra đề, còn bọn họ là học sinh phải trả lời câu hỏi. Mà ông thầy là tôi đây, chuẩn bị ra một câu hỏi chứng minh không có lời giải.

Nghe người đàn ông miêu tả với giọng điệu nhẹ nhõm, Từ Tăng sa sầm nét mặt, một lúc lâu sau anh nói: "Mười năm không gặp, tôi không ngờ suy nghĩ của ông lại biến thái như vậy. Tôi khuyên ông nên đi khám bác sĩ tâm lý."

Từ Tăng vừa nói dứt lời, bàn tay người đàn ông bỗng run lên bần bật, bọt mép sùi ra, bao nhiêu thức ăn nôn ra sạch, kể cả bát mì vừa ăn, đều nôn hết ra trước mặt.

"Ông làm sao thế?" Từ Tăng không kịp phản ứng trước tình trạng của người đàn ông.

Anh ta cho tay vào túi áo ghi lê, lấy ra một lọ thuốc, run run vặn mở nắp, đổ ra hai viên thuốc, cho vào miệng, cầm chai nước trên bàn lên, nuốt ực một hơi.

Mấy phút sau, cuối cùng anh ta cũng tỉnh táo trở lại, cười nhẹ nhàng: "Tôi xin lỗi, làm bản quá." Rồi gọi nhân viên phục vụ đến dọn.

Từ Tăng hỏi: "Trần Tiến, ông mắc bệnh gì nặng à?"

Người đàn ông tên là Trần Tiến khẽ lắc đầu, nhẹ nhàng nói: "Bệnh vật thôi."

Từ Tăng lấy lọ thuốc từ tay anh ta, nhìn một vòng quanh lọ thuốc rồi bảo: "Tiếng Anh? Hình như là rối loạn thần kinh thực vật?"

"Ừ, ha ha, xem ra ông chưa quên hết tiếng Anh nhỉ."

Từ Tăng đáp: "Theo tôi, chắc là do yếu tố tâm lý gây ra, có phải vì chuyện của Cam Giai Ninh không?"

"Bác sĩ cũng nói thế, cũng có khả năng là hậu quả tích tụ do hít vào người quá nhiều chất độc sau nhiều năm làm hóa học." Về mặt người đàn ông không hề lo lắng.

Từ Tăng trịnh trọng bảo: "Tôi khuyên ông cứ đến bệnh viện thần kinh khám xem thế nào." Anh lấy ra một tấm danh thiếp và bảo: "Anh này là bác sĩ chủ nhiệm ở bệnh viện thần kinh thành phố, cũng là bạn tôi, bác sĩ bậc chuyên gia đây, rất khó đặt lịch, nếu ông cần, tôi sẽ gọi điện thoại cho anh ấy, liên hệ giúp ông."

Trần Tiến cầm lấy tấm danh thiếp, gật đầu cười: "Cảm ơn ông, tôi đúng là nên đi khám xem thế nào, không sau này đang hành động mà đột nhiên phát bệnh thì gay."

Từ Tăng bực mình mắng: "Ông hết thuốc chữa rồi hả?"

Trần Tiến mỉm cười lắc đầu.

"Người đã chết rồi, ông còn muốn thế nào?"

"Giúp cô ấy hoàn thành nốt những tâm nguyện còn dang dở."

"Không phải là cô ấy đã chết cùng với cả mấy thằng khốn đày rồi hay sao, còn tâm nguyện gì nữa? Làm sao mà ông biết được cô ấy còn tâm nguyện gì sau khi chết?"

Trần Tiến điềm tĩnh phân tích: "Ít nhất cô ấy còn có hai tâm nguyện. Thứ nhất, cô ấy không muốn sau này con trai mình phải sống một cuộc sống bất an, ngày nào cũng nơm nớp lo sợ, bị kẻ khác ức hiếp. Cô ấy không muốn cuộc đời con trai mình sẽ bị hủy hoại từ đây..."

Từ Tăng ngắt lời: "Con là con của Hà Kiến Sinh, có phải là con của ông với Cam Giai Ninh đâu, ông nhúng mũi vào làm gì?"

Trần Tiến cười: "Dù sao cũng là cốt nhục của cô ấy."

"Thế còn tâm nguyện thứ hai?"

"Thứ hai, kẻ khơi mào gây tội vẫn chưa chết, mấy thằng bị chết trong vụ nổ, tôi đã hỏi rồi, đều là bọn tiểu tốt."

"Ông... ông đúng là..." Từ Tăng im lặng hồi lâu rồi lạnh lùng bảo: "Nếu ông mà nghĩ thế thật, thì chúng ta tuyệt giao."

Trần Tiến mím môi, ngẩng đầu cười: "Được thôi."

Nét mặt Từ Tăng không chút cảm xúc: "Ông đừng có dựa vào tình cảm nhiều năm giữa chúng ta, nếu ông phạm tội, tôi sẽ là người đầu tiên tố cáo"

ông!"

Trần Tiến cười bảo: "Ông không sợ sau khi bị bắt tôi sẽ khai ra khiến ông mắc tội che giấu tội phạm à?"

"Ông..." gương mặt Từ Tăng lộ ra nhiều sắc thái phức tạp.

Trần Tiến nói: "Ông yên tâm, nếu bị bắt, chắc chắn là tử hình, tôi lòi thêm người bạn là ông vào làm gì?"

"Ông... ông tưởng chỉ có tử hình, đơn giản thế thôi hả? Ông tưởng trước khi chết không bị hành hạ sao? Ông không biết được những thủ đoạn trong đó kinh khủng thế nào đâu!"

"Ông muốn nói đến chuyện nhục hình chứ gì, kể cả có tóm được tôi thật, họ cũng không dám, mà cũng sẽ không dùng nhục hình tra khảo tôi đâu, tôi đã chuẩn bị hai tầng bảo hiểm rồi."

"Ông... rốt cuộc là ông có ý gì?"

Trần Tiến cười đáp: "Không có ý gì khác, ông có lập trường của ông, tôi hiểu, tôi có góc độ của tôi, cũng không thể thay đổi được."

Từ Tăng ngồi im lặng một lúc lâu, cuối cùng, anh thở dài, mệt mỏi bảo: "Tôi hỏi ông lần cuối cùng, những lời ông vừa nói là đùa hay thật?"

Trần Tiến mỉm cười, khé môi cả quyết: "Nói thật."

Từ Tăng từ từ đứng dậy, đứng tại chỗ vươn thẳng người, hít một hơi thở sâu, giọng lạnh băng: "Được! Từ nay về sau tôi và ông không quen biết, tôi chưa bao giờ nghe thấy những lời ông nói tới nay."

Từ khoảnh khắc nói xong câu đó, ánh mắt Từ Tăng trở nên vô cùng xa lạ.

Trần Tiến khé gật đầu mỉm cười, nhưng không nói gì.

Từ Tăng mím chặt môi, lấy ví tiền ra, nhanh chóng gọi nhân viên phục vụ đến tính tiền, đứng dậy quay người đi luôn. Nhưng sau khi đi được mấy bước, anh bỗng dừng lại, đứng yên tại chỗ hồi lâu, không quay đầu lại, chỉ lạnh lùng nói một câu: "Đừng tưởng hàng Mỹ là thứ cao cấp gì, chỉ cần xác định được số điện thoại của ông, trên năm phút chắc chắn tìm ra được, tốt nhất là đừng quá hai phút, mỗi lần gọi điện thoại thay một sim mới đối với ông cũng không tốn kém gì."

Khi nói xong câu đó, Từ Tăng bỗng thấy hối hận. Xét về ý nghĩa thực tế, anh đã mắc tội che giấu, một khi nói với Trần Tiến câu đó, anh sẽ trở thành tòng phạm, không lẽ anh cũng sẽ lún sâu xuống hố bùn này theo anh ta sao?

Anh nghiêng rặng, bước nhanh ra ngoài.

Trần Tiến ngồi yên tại chỗ, mỉm cười đau khổ, cho đến khi bóng dáng Từ Tăng khuất vào trong màn đêm, anh mới khẽ nói: "Cảm ơn ông."

Trần Tiến không hề trách Từ Tăng, địa vị khác nhau, tất nhiên lập trường cũng khác nhau.

Từ giây phút này, anh ta đã mất đi người "bạn" ấy.

Từ giây phút này, anh ta chỉ còn một mình, đơn độc đối mặt với một cỗ máy khổng lồ.

Từ giây phút này, anh ta phải sử dụng kỹ thuật và trí tuệ của mình để chứng minh cho bọn chúng thấy, cho dù trời đất có âm u mù mịt, sức mạnh của một mình anh ta cũng có thể mở ra được một vùng tươi sáng.

CHƯƠNG 9

Sau khi lập luận và phân tích tỉ mỉ, chặt chẽ, Trần Tiến nhận định nếu muốn hoàn thành toàn bộ kế hoạch mưu sát, cần phải tiến hành chuẩn bị thật đầy đủ, đồng thời, tốt nhất là tìm được một trợ thủ.

Mặc dù một mình anh ta cũng có thể hoàn thành toàn bộ kế hoạch, nhưng hiển nhiên kết cục như vậy sẽ không được hoàn mỹ. Buộc phải có một trợ thủ, một "hung thủ ăn theo" giấu mặt, hỗ trợ anh ta hoàn thành toàn bộ vụ án.

May sao, sau hôm đó không lâu, cuối cùng anh ta cũng tìm được người "trợ thủ" đó, một người bạn tốt mà anh ta không ngờ tới.

Người bạn này sẽ là đối tượng hợp tác quan trọng nhất trong toàn bộ kế hoạch mưu sát của anh ta.

Người bạn này là người anh ta coi trọng nhất, một trợ thủ mà trước đó anh ta hoàn toàn vốn không nghĩ là lại tồn tại.

Có sự giúp đỡ của người bạn này, mọi việc đều sẽ thuận buồm xuôi gió, kín kẽ đến từng chân tơ kẽ tóc.

Thậm chí... đến mức như thể thượng đế đang phạm tội.

Sau một thời gian dài chuẩn bị, vụ án thứ nhất gần như đã có thể bắt đầu.

Một tháng rưỡi sau, Giang Tiểu Bình kết thúc giờ tự học buổi tối.

Giang Tiểu Bình là con trai độc nhất của phó trưởng công an thị trấn Giang Bình, cũng chính là nhân vật lần trước đã nghe theo lời sai của mẹ mình đá con trai Cam Giai Ninh.

Cú đá đó mặc dù là đá vào người con trai Cam Giai Ninh, nhưng thực tế cũng lấy đi mạng sống của chính nó. Nếu đúng là có cuốn sổ sinh tử, thì cái tên Giang Tiểu Bình sẽ nhanh chóng bị xóa đi.

Bạn có thể đắc tội với một nhà vô địch tán thủ, vì cùng lắm thì anh ta sẽ nện cho bạn một trận toại bời; nhưng bạn đừng gây sự với một tiến sĩ hóa học, anh ta sẽ dễ dàng nghĩ ra hàng trăm cách khiến bạn mất mạng.

Rất nhiều người cảm thấy toán lý hóa chẳng liên quan gì đến cuộc sống, nhưng Trần Tiến hiển nhiên không nghĩ như vậy.

Tri thức chính là sức chiến đấu! Đây là một trong những câu nói có lý

nhất của các vĩ nhân.

Tất cả mọi hành vi phạm tội đều gắn liền với hai chữ "logic".

Cảnh sát không thể phá án thành công nếu không có bất cứ cơ sở nào.

Muốn phạm tội "thành công", đầu tiên phải tạo ra được một logic phạm tội chặt chẽ, không để lọt một kẽ hở.

Giang Tiểu Bình rất ngang ngược, có lẽ bẩm sinh đã kế thừa tính cách lỗ mãng hung hăng của ông bố, mọi người ở trường học đều sợ cậu ta, mới học cấp hai mà đã dám đi thu phí bảo vệ của học sinh cấp ba.

Thời kỳ học cấp hai, cấp ba chính là lứa tuổi phản kháng bất trị của con trai, trong trường, ngoài trường đều có rất nhiều thiếu niên ngỗ ngược, Giang Tiểu Bình hiển nhiên là đại ca trong đám đó, rất nhiều thằng lưu manh tầm tuổi thiếu niên trong xã hội đều gọi cậu ta là đại ca, vì nếu kết giao được với vị đại ca này, nếu có đánh lộn bị công an bắt cũng sẽ dễ dàng được thả ra, và không bị công an cho ăn đòn.

Giờ tự học buổi tối chưa kết thúc cậu ta đã chuồn ra ngoài cùng với mấy thằng bạn cùng lớp, ra khỏi trường, miệng ngậm điếu thuốc lá hút phì phèo, nhưng cậu ta không biết rằng, trong bóng tối có một cặp mắt đang theo dõi cậu ta.

Đôi mắt ấy dường như rất mệt mỗi khi nhìn mọi vật thông thường, nhưng vừa thấy Giang Tiểu Bình đã sáng rực lên.

Đừng để tao có cơ hội tóm được mày đi một mình. Trần Tiến cười nhạt trong lòng. Anh đã rình thằng oắt này suốt mấy hôm nay, ngày nào nó cũng đi cùng với một đám bạn, không dễ ra tay.

Không phải là nó đi cùng với bạn thì anh sẽ không có cách nào lấy mạng của nó.

Anh có cách khiến cho cả bốn thằng học trò lưu manh trước mặt tắt thở trong vòng hai phút.

Anh ta không làm như vậy, không phải vì tốt bụng, không muốn làm hại những người không liên quan. Trước đây có thể anh ta là người tốt bụng, nhưng giờ đây, để hoàn thành toàn bộ kế hoạch, anh ta hoàn toàn không quan tâm đến chuyện phải gánh thêm mấy mạng người. Anh ta không làm như vậy, chỉ là vì anh ta muốn vụ án thứ nhất phải được thực hiện thật hoàn mỹ.

Hoàn mỹ đến mức nào?

Anh ta muốn đường hoàng giết chết cả nhà Giang Bình ngay trước mặt cảnh sát, hơn nữa còn phải khiến cho cảnh sát hoàn toàn không làm gì được mình.

Cam Giai Ninh nghĩ rằng Trinitrotoluene có sức công phá lớn, đi vào con đường chết, đúng là ngốc hết chỗ nói!

Anh ta hận Cam Giai Ninh không nói gì cho anh ta biết, một mình gánh toàn bộ trách nhiệm.

Nếu để anh ta biết, anh ta chắc chắn có thể giúp cô giết sạch đối thủ, không để sót kẻ nào. Giết mà không để lại một dấu vết gì, cảnh sát sẽ vĩnh viễn không bao giờ tìm được manh mối phá án.

Nhưng Trần Tiến hiểu, Cam Giai Ninh sẽ không bao giờ cho anh ta biết.

Anh ta chỉ có thể oán hận than thầm.

Hôm nay vận may đã đến, đợi liền mấy ngày, cuối cùng cũng đợi được tới lúc Giang Tiểu Bình đi một mình.

Khi bốn thằng đi qua một quán Net, ba thằng kia bảo muốn vào lên mạng một lúc, ở nhà có máy vi tính nên Giang Tiểu Bình không vào cùng mà một mình vừa hút thuốc vừa ngênh ngang đi về nhà.

Sau khi đi qua camera giám sát ở một chỗ rẽ, nó rẽ vào một con phố nhỏ vắng vẻ men theo bờ sông, lúc này, vì đang là mùa đông nên trên đường không có một bóng người.

Đi được hai trăm mét, vừa đi qua phía sau một cây lớn bên đường, bỗng nó thấy cổ họng đau buốt, nó hét lên một tiếng theo bản năng, nhưng chưa đầy mười giây, còn chưa kịp nhìn rõ người trước mặt, nó đã xây xẩm mặt mày, ngã gục xuống đất.

Trần Tiến cười thầm trong lòng, thế là xong, những việc còn lại sẽ giao cho "người bạn" ấy xử lý.

Sáng sớm hôm sau, mẹ của Giang Tiểu Bình là Vương Lệ Cẩm hốt hải chạy đến đồn công an, trực tiếp gặp trưởng công an Phạm Trường Căn, lo lắng báo: "Anh Phạm, con trai tôi mất tích không thấy đâu cả. Tôi vừa đến trường, nó cũng không đi học."

Phạm Trường Căn biết con trai cô ta là một thằng bé lưu manh, trước đây nếu Giang Bình không phải là trợ thủ đắc lực dưới trướng mình, ông ta đã xử

lý Giang Tiểu Bình từ lâu rồi. Giờ Giang Bình đã chết, vì mối quan hệ trước đây, ông ta vẫn an ủi Vương Lệ Cẩm: "Chắc không có chuyện gì đâu, chị cứ yên tâm. Con trai chị chắc là đi đâu chơi thôi, có khi đến nhà đứa bạn cùng lớp nào đấy rồi ngủ quá giờ cũng nên, chị thử hỏi bạn bè nó xem."

Vương Lệ Cẩm nói: "Tôi gọi cho nó thì điện thoại di động của nó tắt máy, mà hôm nay nó còn không đi học."

"Có thể là điện thoại hết pin." Phạm Trường Căn biết, một thằng nhóc lưu manh như Giang Tiểu Bình không về nhà ngủ một đêm là chuyện thường tình, chả có gì phải lo lắng.

Vương Lệ Cẩm cau mày bảo: "Nhưng nó chưa bao giờ không về nhà cả, cũng chưa bao giờ thấy thầy cô giáo nói nó bỏ học."

Phạm Trường Căn cười nhạt, thằng oắt này lại chưa bao giờ bỏ học? Chỉ có quỷ mới tin được. Loại học trò lưu manh như nó, thầy cô giáo nào dám quản, còn quan tâm gì đến chuyện nó có đến trường học hay không.

Nói một hồi, Phạm Trường Căn vẫn giữ nguyên thái độ, không nghĩ là có thể xảy ra chuyện gì với một thằng lưu manh như Giang Tiểu Bình, ông ta chỉ nói mấy câu khách sáo khuyên Vương Lệ Cẩm đến trường hỏi lại các bạn khác của con trai xem thế nào.

Vương Lệ Cẩm không còn cách nào khác, đành thất vọng ra về, trong lòng oán hận, nếu Giang Bình còn sống, Phạm Trường Căn chắc chắn sẽ không có thái độ như thế, tất cả là tại nhà họ Hà! Tất cả là tại con mụ Cam Giai Ninh khôn kiếp!

Cô ta thực sự muốn lôi cổ con trai Cam Giai Ninh ra đánh cho đến chết, để Cam Giai Ninh chết thành ma rồi tâm cũng không an.

Nhưng cô ta chưa bước ra khỏi cửa đồn công an, điện thoại di động đã đổ chuông, cầm lên thì thấy màn hình hiện ra "con trai yêu quý", cô ta vội nghe máy, đang định quát cho thằng con trai một trận, không ngờ lại nghe thấy một giọng cười lạ từ đâu kia vọng đến.

Vương Lệ Cẩm thấy lòng trĩu nặng, cảm giác có gì đó bất ổn, vội hỏi: "Anh là ai?"

Người đàn ông ở đâu kia hỏi với giọng điệu nhẹ nhàng vui vẻ: "Nhà chị có bao nhiêu tiền?"

"Tôi... nhà tôi... rất cuộc anh là ai, sao lại dùng điện thoại di động của

con trai tôi?"

Người đàn ông đó vẫn giữ giọng điệu nhẹ nhõm vui vẻ: "Tôi hỏi nhà chị có bao nhiêu tiền?"

Vương Lệ Cẩm càng thấy bất an, cô ta hỏi thăm dò: "Rốt cuộc anh là ai? Sao lại dùng điện thoại di động của Tiểu Bình, con trai tôi đâu?"

"À, Giang Tiểu Bình ấy hả, đang ở chỗ tôi đây, có điều tôi muốn vay chị một ít tiền, nhưng có khả năng không định trả đâu, không biết chị có đồng ý không?"

"Nó..." Vương Lệ Cẩm lập tức nhận ra là con trai đã bị bắt cóc, cuống quýt bảo, "Anh để nó nói chuyện với tôi."

"Này, lần nào tôi hỏi, chị cũng không trả lời đúng câu hỏi, tư duy của chị bẩm sinh đã ngược đời như thế hả? Nếu thế thì chả có gì để nói cả, chào chị!"

Người đàn ông nói với giọng điệu rất thoải mái, xong liền ngắt điện thoại luôn.

Vương Lệ Cẩm cuống lên, vội gọi lại: "Này, anh đừng ngắt điện thoại, có yêu cầu gì anh cứ nói, chúng ta cùng thương lượng."

"Thế mới phải chứ." Người đàn ông cười thành tiếng rồi nói: "Nhà chị có bao nhiêu tiền?"

"Tôi... nhà tôi..." Cô ta không biết phải trả lời thế nào, nếu nói nhiều, chắc chắn đối phương sẽ đòi nhiều, nói ít, sợ là đối phương không tin.

Cô ta đang không biết phải làm thế nào, không ngờ đối phương lại lên tiếng: "Chị không nói thì thôi, không sao, tôi thấy biệt thự nhà chị cũng khá lớn, chắc là cũng có không ít tiền, chị chuẩn bị ba triệu tệ đi nhé, thiếu một đồng thì cứ chờ mà nhận xác con trai, ha ha."

"Ba triệu tệ!" Vương Lệ Cẩm kinh hãi.

"Đúng, ba triệu tệ, có vấn đề gì không?"

"Một... một khoản tiền lớn như thế, tôi đào đâu ra đây?"

"Thế này nhé, tôi thấy mấy năm vừa rồi chắc hẳn là Giang Bình cũng cần quét được không ít tiền, đúng không, ba triệu tệ thì có thấm gì, nếu chị thấy nhiều, không cần con trai nữa cũng được thôi, ha ha."

"Đợi đã, anh cho tôi nghe giọng của Tiểu Bình trước đã, tôi muốn biết nó thế nào rồi."

"Nghe giọng chứ gì?"

"Vâng."

"Chỉ có một yêu cầu này thôi hả?"

Vương Lệ Cẩm không hiểu ý anh ta, nghĩ một lát rồi vẫn bảo: "Vâng."

Người đàn ông cười ha hả: "Nhưng tôi không đồng ý, bây giờ con tin không có ở chỗ tôi, tôi chỉ là người trung gian, chỉ chịu trách nhiệm trong quá trình đưa nhận tiền chuộc. Tóm lại, chị nghe cho kỹ đây, chuẩn bị ba triệu tệ, không được báo cảnh sát, đến lúc đó tôi sẽ liên lạc lại với chị, chào chị!"

Vương Lệ Cẩm phiền não, có báo cảnh sát hay không? Lúc này cô ta vẫn đang ở trong độn công an.

CHƯƠNG 10

Vương Lệ Cẩm nghĩ ngợi một lúc lâu, là phụ nữ, lại chỉ có một mình, cô ta thực sự không biết nên quyết định thế nào, cuối cùng cô ta hạ quyết tâm, lại quay vào tìm Phạm Trường Căn.

Phạm Trường Căn nghe cô ta kể xong, đầu tiên cũng kinh ngạc, sau rồi lại thấy sự việc có gì đó kỳ quặc, ông ta từng nghe nói rất nhiều thằng lưu manh tầm tuổi choai choai cố tình nhờ người diễn kịch giả vờ bắt cóc để tống tiền bố mẹ mình.

Giang Tiểu Bình chính là một thằng oắt lưu manh điển hình, loại như nó mà lại bị người khác bắt cóc? Liệu có phải là nó cũng đang tống tiền mẹ nó không?

Sau khi suy nghĩ một hồi, Phạm Trường Căn hỏi: "Giọng người gọi điện thoại cho chị nghe thế nào?"

"Rất trẻ, hình như tầm hai mươi tuổi."

"Ồ..." Phạm Trường Căn càng tin đây chỉ là một màn kịch. Một đám lưu manh mười mấy, hai mươi tuổi xúi bẩy Giang Tiểu Bình, cũng có khả năng là Giang Tiểu Bình tự nghĩ ra để tống tiền mẹ nó.

Lúc này, điện thoại di động của Vương Lệ Cẩm lại đổ chuông, cô ta cầm lên xem, vẫn là số của Giang Tiểu Bình, cô ta nhìn Phạm Trường Căn dò hỏi: "Nó lại gọi đến rồi."

Phạm Trường Căn bảo: "Được, chị nghe đi, bật cả ghi âm và loa ngoài lên."

Vương Lệ Cẩm bật ghi âm và loa ngoài, nhấn nút nghe rồi rón rén nói: "A lô?"

"Có phải là chị báo cảnh sát rồi không?"

Vương Lệ Cẩm và Phạm Trường Căn nhìn nhau, Phạm Trường Căn vội lắc đầu ra hiệu, Vương Lệ Cẩm vội đáp: "Không, tôi... tôi không báo cảnh sát. Con trai tôi thế nào rồi?"

"Ồ..." Đầu kia lên tiếng đáp, tiếp đó bảo, "Chị đừng có lừa tôi, tôi rất lương thiện, nhưng nếu chị báo cảnh sát, tôi sẽ không còn lương thiện nữa đâu, chúng tôi sẽ đục vài cái lỗ nhỏ trên người Giang Tiểu Bình, ha ha." Đối

phương cười thành tiếng, giọng rất tàn nhẫn, nghe thấy tiếng van xin cuống quýt của Vương Lệ Cầm lại càng cười khoái trá. Anh ta cố tình muốn xem cái nhà chuyên cậy quyền cậy thế ức hiếp người khác này giờ nếm mùi bị người khác giỡn cợt thì sẽ thế nào.

Không chờ Phạm Trường Căn chỉ thị, Vương Lệ Cầm cuống lên bảo: "Tôi thực sự là không báo cảnh sát, các anh đừng làm gì con trai tôi, tôi xin các anh, đừng làm gì nó."

Đối phương lập tức thay đổi thái độ, giọng rất vui vẻ: "Được rồi, tôi tin chị, nhưng sao chị cứ ở trong đồn công an mãi không chịu ra thế?"

Hai người thất kinh, Phạm Trường Căn càng giật bản mình, thẳng ôn này lại dám rình mò ngay trước đồn công an!

Ông ta vội đến bên cửa sổ, nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài, không có người nào đứng trước cổng chính, nhưng có rất nhiều người qua lại phía bên kia đường, đối phương là ai đây? Cũng không thấy có người nào đang cầm điện thoại di động nói chuyện.

Lúc này, người ở đầu kia điện thoại vẫn tiếp tục vui vẻ nói: "Được rồi, thế đã nhé, chuẩn bị xong tiền đi, tôi sẽ tiếp tục thông báo chỉ dẫn cho chị."

"Đợi đã," Vương Lệ Cầm thấy anh ta lại định ngắt điện thoại, vội bảo: "cho tôi nghe giọng của Tiểu Bình."

Đầu kia bực mình nói: "Tôi đã nói với chị rồi, tôi là người trung gian, Giang Tiểu Bình không ở chỗ tôi, chị có hiểu tôi nói gì không? Đúng rồi, tôi vẫn còn một điều kiện nữa."

"Anh cứ nói."

"Cái điện thoại di động này bực mình thật, nó báo là số tiền còn lại trong thẻ chưa đến hai mươi tệ, nếu bị tạm ngừng dịch vụ thì tôi sẽ không liên hệ với chị nữa đâu, chị tự liệu mà giải quyết nhé, chào chị."

Dứt lời lại ngắt điện thoại.

Gọi lại thì đối phương đã tắt máy.

Vương Lệ Cầm và Phạm Trường Căn căng thẳng nhìn nhau, một lúc sau Phạm Trường Căn lớn tiếng chửi: "Thằng khốn này bị thần kinh chắc!"

Vương Lệ Cầm cắn môi, lo lắng bảo: "Anh Phạm, anh xem... anh xem việc này phải làm thế nào? Ba triệu tệ không phải là con số nhỏ, nhà tôi lấy đâu ra nhiều tiền mặt như thế!"

Phạm Trường Căn chỉ thường bắt các vụ mại dâm, đánh bạc, hút chích, ngoài những việc đó ra, ông ta không hề có năng lực phá án. Ông ta vẫn đang nghĩ liệu đối phương có phải là cùng một hội với Giang Tiểu Bình dụng chuyện để tống tiền mẹ cậu ta hay không, ông ta ngẫm nghĩ một hồi rồi bảo: "Có thể kiểm tra xem tín hiệu di động phát ra từ chỗ nào, việc này công an thị trấn chúng tôi không làm được, phải báo lên Sở Công an huyện. Thôi được rồi, việc này cần tính toán cẩn thận."

Ông ta vẫn đang tính toán cẩn thận thì đầu kia lại gọi đến: "Sao chị vẫn chưa ra, chị còn không đi ra, tôi sẽ cho là chị đang báo cảnh sát đấy, nếu thế thì chúng ta không cần phải bàn tiếp nữa đâu." Không đợi Vương Lệ Cầm lên tiếng, đối phương lại ngắt luôn điện thoại.

Gọi lại, đối phương vẫn lại tắt máy.

Phạm Trường Căn nổi giận, nhảy dựng lên khỏi chiếc ghế, lớn tiếng chửi: "Thằng chó này tưởng nó là ai chứ, đồ thần kinh!"

Vương Lệ Cầm chẳng còn tâm trí nào để tính toán cẩn thận với Phạm Trường Căn, cô ta vội lưu lại nội dung ghi âm cho ông ta, xin ông ta nhanh chóng báo cho đội Trinh sát hình sự trên huyện để họ giúp đỡ, rồi vội vã rời khỏi đồn công an. Cô ta về nhà trong tâm trạng pháp phủng bất an, việc đầu tiên phải làm là nạp tiền điện thoại cho Giang Tiểu Bình, sau đó cô ta tự mình phân tích xem tiếp theo nên làm thế nào, mặc dù gia sản nhà cô ta không chỉ có ba triệu tệ, nhưng muốn có ngay ba triệu tệ tiền mặt cũng không phải là việc dễ, trong trường hợp vạn bất đắc dĩ, chỉ còn cách vay tạm của họ hàng bạn bè, dù sao nhà cô ta cũng có mấy cơ ngơi bất động sản, vay tiền cũng không quá khó.

CHƯƠNG 11

Phạm Trường Căn suy xét lại toàn bộ sự việc, vẫn không tin là Giang Tiểu Bình đã bị bắt cóc. Nhưng cho dù đây là một vụ bắt cóc thật, hay chỉ là màn kịch do một lũ choai choai bắt trị dựng lên để tống tiền bố mẹ, hành vi này cũng đã vi phạm pháp luật.

Đã là vụ án hình sự thì cứ giao cho đội Trinh sát hình sự thôi, mình nghĩ làm gì cho nhức đầu. Thế là ông ta liền cử một cảnh sát mang nội dung ghi âm lên nộp cho Sở Công an huyện.

Đội trưởng đội Trinh sát hình sự Sở Công an huyện Lâm Kiệt nghe đi nghe lại đoạn ghi âm, lại hỏi viên cảnh sát mang đến về Giang Tiểu Bình, Giang Bình đã chết, cấp dưới của ông ta cũng không cần giữ ý gì nữa, nói thẳng luôn rằng Giang Tiểu Bình là một thằng lưu manh ở trường học địa phương, đã từng có rất nhiều phụ huynh đến tố cáo.

Sau khi viên cảnh sát nọ ra về, Lâm Kiệt suy nghĩ một hồi rồi bàn bạc với cấp dưới của mình.

Anh này hỏi: "Đội trưởng, việc này có cần báo cho anh cả biết không?"

"Báo cái con khi!", Lâm Kiệt nói vẻ khinh thường, "Vụ con con như thế này không cần phiền đến anh cả, anh cả mà biết không chừng còn quạt cho bọn mình một trận."

"Nhưng... nhưng đây là vụ bắt cóc."

Lâm Kiệt quả quyết lắc đầu: "Cậu dùng não mà nghĩ thử xem, có vụ bắt cóc thật nào lại như thế? Cái thằng oắt Giang Tiểu Bình đấy là một thằng lưu manh, rất giỏi đánh lộn, ai dờ hơi mà đi bắt cóc một thằng lưu manh giỏi đánh lộn? Vừa ra giá đã đòi luôn ba triệu tệ, mất trí chắc, có bọn bắt cóc nào mở miệng đã đòi mức giá trên trời như thế không? Kể cả là định bắt cóc để kiếm một khoản lớn thật, thì nhà quan to, nhà làm ăn buôn bán, những nhà nhiều tiền hơn đầy ra đấy, hoặc bắt cóc con gái có phải là dễ hành động hơn không, sao phải chọn Giang Tiểu Bình? Nghe giọng cái thằng ngốc ở trong điện thoại, tôi đoán chắc là một thằng oắt tầm mười mấy hai mươi tuổi, trăm phần trăm là cái thằng Giang Tiểu Bình mất dạy ăn chơi bên ngoài hết tiền, hùa với một lũ choai choai dàn dựng ra vụ bắt cóc này để tống tiền mẹ nó."

Hừ, mở miệng ra đã đòi ba triệu tệ, nghe đã biết là một lũ học sinh mất dạy chưa biết mùi xã hội, chưa có khái niệm gì về tiền. Còn gì nữa, đối phương nói mình chỉ là người trung gian, Giang Tiểu Bình không ở bên cạnh hẳn, nên không thể cho Vương Lệ Cẩm nghe giọng con trai. Bắt cóc mà còn có người trung gian? Chắc là bọn nó sợ nếu để Giang Tiểu Bình nói chuyện với mẹ qua điện thoại sẽ lộ tẩy, nên mới vẽ thêm ra một nhân vật là người trung gian."

Viên cảnh sát cấp dưới gật đầu lia lịa, khen ngợi với giọng đầy ngưỡng mộ: "Có lý, thế thì mình xử lý thế nào?"

Lâm Kiệt bảo: "Trước tiên phải bắt cái lũ ôn con đó đã, xong rồi tính tiếp, ai bảo cái lũ ngu đó gây phiền toái cho chúng ta."

"Bắt thế nào đây?"

"Bắt chúng nó thì khó gì? Cậu tìm thêm một người, cùng đến nhà Vương Lệ Cẩm, đợi lúc đối phương gọi điện thoại đến, cậu cứ nói toẹt kế hoạch của chúng nó ra, dọa cho chúng nó một trận. Cái lũ ôn tặc này! "

Anh bạn Trần Tiến đáng thương có năm mơ cũng không ngờ rằng, bọn họ không hề tin là Giang Tiểu Bình đã bị bắt cóc. Cũng chỉ tại mấy năm nay ngành công chức quá hot, có đến một nửa đội Trinh sát hình sự đều là những người mới vào, còn lơ ngơ chưa có kinh nghiệm gì.

Hai cảnh sát thuộc đội Trinh sát hình sự đường hoàng lái xe vào khu đô thị nhà Vương Lệ Cẩm, bấm chuông ở cổng biệt thự, Vương Lệ Cẩm ra cửa thấy hai viên cảnh sát, tái mặt hoảng sợ, luống cuống mời họ vào nhà, lo lắng hỏi: "Các anh... các anh cứ thế này mà đến à? Liệu có người nào nhìn thấy không? Hung thủ nói là nếu tôi báo cảnh sát, hẳn sẽ giết con tin."

Một cảnh sát cười thành tiếng, giọng rất tự tin: "Đối phương nói bắt cóc là chị tin ngay à?"

Vương Lệ Cẩm không hiểu ý họ.

Viên cảnh sát đó liền thông minh phân tích, chứng minh là Giang Tiểu Bình không hề bị bắt cóc, mà là cậu ta hòa với một đám lưu manh cùng đạo diễn ra màn kịch tống tiền người nhà.

Một là đối phương mãi không chịu cho Vương Lệ Cẩm nghe giọng của Giang Tiểu Bình, vì đối phương biết, nếu để Vương Lệ Cẩm nói chuyện điện thoại với Giang Tiểu Bình, rất có khả năng trong lúc nói chuyện Giang Tiểu

Binh sẽ sơ sênh để lộ tẩy. Làm gì có tội phạm bắt cóc lại không cho người nhà nghe một câu nói nào của con tin? Chưa từng có vụ nào như vậy.

Hai là đối phương nói hẳn là người trung gian, Giang Tiểu Bình không ở bên cạnh hẳn, chúng tôi làm cảnh sát bao nhiêu năm nay, tất cả các vụ bắt cóc do chúng tôi đích thân phá án và cả những vụ chúng tôi nghe nói, không vụ nào lại có người trung gian cả. Lũ ôn tặc này chắc là đã xem quá nhiều phim.

Ba là nghe nói con trai chị cũng rất ngỗ ngược, sao bọn bắt cóc không bắt con gái nhà có nhiều tiền hơn, mà lại chọn một thằng ngỗ ngược làm gì?

Bốn là chúng tôi đã tìm hiểu, lúc tan học con trai chị thường đi về cùng với một đám bạn, làm gì có khả năng bị bắt cóc? Những người khác đều không sao, chẳng nhẽ chỉ một mình con chị bị bắt cóc ngay trước mắt bao nhiêu người?

Năm là giọng của tên bắt cóc nghe rất trẻ con, nghe cái biết ngay là một thằng ranh con dưới hai mươi tuổi. Kể cả là bắt cóc thật, làm gì có chuyện vừa ra giá đã đòi ba triệu tệ - một khoản tiền khổng lồ như vậy? Cho thấy thằng này không hề có khái niệm gì về tiền, chắc chắn là chưa biết mùi xã hội, chưa từng tiếp xúc với lưu manh xã hội đen.

Năm lý do được đưa ra khiến Vương Lệ Cầm bán tín bán nghi, nhưng cảnh sát lập luận vô cùng xác đáng, cô ta suy nghĩ một hồi thấy cũng rất có lý. Nhưng nghĩ đến chuyện con trai không ngờ lại hòa với những đứa khác để tống tiền mình, cô ta thấy thật buồn lòng, xem ra trước đây đã nuông chiều con quá, lớn lên không quản được.

Cô ta liền lập tức ngộ ra luôn, vội hỏi: "Con trai tôi bị lũ bạn xấu lôi kéo, vào hòa với chúng dựng lên vụ bắt cóc, cuối cùng bị các anh bắt được, liệu có chuyện gì không?"

Một cảnh sát trịnh trọng đáp: "Đây là hành vi vi phạm pháp luật, phải chịu trách nhiệm hình sự."

"Nếu tôi không truy cứu trách nhiệm của chúng nó, chúng nó cũng phải chịu trách nhiệm hình sự à?"

"Tất nhiên rồi, nếu là án dân sự, người dân không khiếu nại, chính quyền sẽ thôi, nhưng án hình sự, một khi đã lập án thì không thể thay đổi được. Mấy thằng lớn hơn một tí phải ngồi tù, con trai chị mặc dù là vị thành niên,

nhưng cũng phải chịu trách nhiệm ở mức độ nhất định. Trách nhiệm thế nào thì còn phải xem ai là người chủ mưu."

Vương Lệ Cẩm vô cùng lo lắng, hối hận vì chưa phân tích sự việc thấu đáo đã báo cảnh sát, vội hỏi: "Đến lúc đó con trai tôi sẽ bị xử phạt thế nào?"

"Chắc là cho đi lao động cải tạo một thời gian, cụ thể phải đi bao lâu thì còn phụ thuộc vào tình hình thực tế của vụ án."

Vương Lệ Cẩm nghe vậy trong lòng nơm nớp lo âu, cô ta nghĩ, lần này sau khi con trai về nhà, nhất định phải quản thật chặt, dạy dỗ cho tử tế, nhưng bị bắt đi cải tạo cũng hơi quá.

Cô ta là vợ của Giang Bình, tất nhiên cũng biết trong trại cải tạo là những người như thế nào, trẻ con ngoan vào đây không khéo rồi cũng biến thành lưu manh, hơn nữa trại cải tạo cũng chẳng khác gì nhà tù, người mới vào không biết sẽ phải nếm bao nhiêu mùi đòn.

Cô ta vội quay người vào trong nhà, lấy ra năm tút thuốc lá Lợi Quân và hai chai rượu trắng cao cấp, hai viên cảnh sát khách sáo đùn đẩy từ chối một hồi, cuối cùng cô ta vẫn nhét vào cốp xe của họ, nhờ họ nói giúp với đội trưởng Lâm Kiệt, sự việc lần này là con trai cô ta bị người khác lôi kéo, đừng để nó phải đi lao động cải tạo...

Hai đồng chí cảnh sát nhân dân vừa cười thoải thác vừa tỏ ý rằng việc này có nhiều khả năng để xem xét, cô ta cứ yên tâm.

Màn đùn đẩy qua lại khách sáo vừa đến hồi kết thì điện thoại di động của Vương Lệ Cẩm reo lên, lại là số của Giang Tiểu Bình, cô ta vội ra hiệu cho hai viên cảnh sát, họ bảo cô ta mở ghi âm và loa ngoài để sau này làm bằng chứng.

Vương Lệ Cẩm làm theo rồi nghe máy, đối phương vui vẻ hỏi: "Sao lại có xe cảnh sát vào khu nhà chị, không phải là chị đã báo cảnh sát đấy chứ?"

Vương Lệ Cẩm giận sôi người, chật vấn: "Mày rốt cuộc là thằng nào? Đừng có lôi kéo làm hư Tiểu Bình nhà tao!"

Hiển nhiên là câu nói của Vương Lệ Cẩm hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của đối phương, một lúc lâu sau, đối phương mới hiểu ra: "Đợi đã, đây là tình tiết gì nhỉ? Tôi lôi kéo làm hư Tiểu Bình nhà chị nghĩa là sao? Chuyện... chuyện này không được hợp lý lắm nhỉ?"

Vương Lệ Cẩm nói: "Đồ súc sinh, đừng có lảm lòi, bảo Tiểu Bình nghe

điện thoại mau!"

Đôi phương miễn cưỡng bảo: "Tôi nói với chị bao nhiêu lần rồi, tôi chỉ là người trung gian, Giang Tiểu Bình không ở chỗ tôi."

Một viên cảnh sát xông tới, cầm chiếc điện thoại di động lên, tuôn liền một tràng: "Tôi là người của đội Trinh sát hình sự Sở Công an huyện đây, các cậu và Giang Tiểu Bình lập tức đến đồn công an thị trấn đầu thú ngay, hành vi của các cậu đã vi phạm luật hình sự, nếu đầu thú bây giờ, các cậu còn trẻ tuổi sẽ được xét xử khoan hồng."

Đôi phương bất ngờ, im lặng một lúc mới ngạc nhiên thì thầm: "Vương Lệ Cẩm, chị báo cảnh sát thật rồi à?"

Vương Lệ Cẩm nghe thấy giọng điệu của đôi phương, rõ ràng sau khi biết cô ta đã báo cảnh sát có vẻ sợ, liền cười nhạt bảo: "Mày đừng có giả vờ nữa, cũng đừng có tiếp tục lôi kéo làm hư Tiểu Bình nhà tao, bảo Tiểu Bình nghe điện thoại, chúng mày đều ra đầu thú đi."

"Đội đã, tôi vừa gọi điện đến, các người đã bảo tôi đến đồn công an đầu thú? Chuyện... chuyện này không được hợp lý lắm nhỉ?"

Cảnh sát hình sự nghiêm giọng: "Đúng thế, lần này các cậu đùa quá mức rồi đấy, lập tức đến đồn công an ngay, tôi đợi các cậu."

"Này, đừng có thế," Đầu kia ho khan một tràng, xong mới định thần lại, "Xin lỗi, tôi thực sự không theo kịp tiết tấu của các vị, để tôi nghĩ xem nào, để tôi phân tích lại một lần xem nhé, tình hình bây giờ, tình hình bây giờ là các vị không tin rằng tôi đã bắt cóc Giang Tiểu Bình?"

Ba người căng thẳng nhìn nhau, thẳng góc này vẫn chưa thừa nhận sao?

Cảnh sát hình sự nói: "Cậu đừng có hoang tưởng mà tiếp tục diễn nữa đi, cậu suy nghĩ cho kỹ, cân nhắc phải trái thiệt hơn, nghe giọng cậu, chắc đủ mười tám tuổi rồi đúng không, có những việc cậu phải suy xét cẩn thận, nhận thức được hậu quả. Mau đến đồn công an đi!"

Đôi phương im lặng một lúc, thở dài: "Thôi được, để tôi suy nghĩ một lúc, lát nữa sẽ gọi lại cho các vị."

Cảnh sát hình sự đặc ý, thấy chưa, lũ lưu manh này sợ rồi đấy.

Một lúc sau, tên bắt cóc lại gọi đến: "Có phải là tai của Giang Tiểu Bình có một nốt ruồi lớn màu đen không?"

Vương Lệ Cẩm nhìn hai viên cảnh sát vẻ hồ nghi, lấy làm lạ hỏi: "Đúng

thế, sao?"

"Ồ, thế thì đợi một lúc nữa rồi nói tiếp nhé." Đối phương ngắt điện thoại.

Họ gọi lại thì đầu kia đã lại tắt máy, cảnh sát hình sự nghiên răng tức điên, hầm hầm bảo: "Thằng ngốc này chắc là chưa vào đồn công an lần nào, đợi nó vào rồi, tôi sẽ cho nó biết tay!"

Còn Vương Lệ Cầm bắt đầu thấy sốt ruột, cô ta có cảm giác chuyện này có lẽ không đơn giản như cảnh sát nói.

CHƯƠNG 12

Hai cảnh sát không có kinh nghiệm đang rồi việc ngồi tán chuyện phiếm ở đồn công an trong lúc đợi mấy thằng lưu manh dẫn Giang Tiểu Bình cùng đến đầu thú như dự tính.

Lúc này, Vương Lê Cầm hốt hải chạy vào bảo: "Đối phương lại vừa gọi điện thoại cho tôi, bảo tôi ra cạnh một thùng rác ở đầu phía đông đường Vọng Giang nhặt lấy một chiếc hộp giấy nhỏ. Nó bảo nửa tiếng nữa sẽ gọi lại cho tôi."

"Thế là thế nào, lũ ranh con này vẫn chưa tỉnh ngộ sao?" Một người nói.

Người kia cũng cảm giác là có gì đó bất ổn, suy nghĩ giây lát rồi nói: "Cứ đi xem sao."

Đường Vọng Giang là một con đường nhỏ heo hút ở ngoại ô thành phố, mới làm xong không lâu, những bộ phận như đèn đường, camera giám sát đều chưa được làm, đầu phía đông quả nhiên là có một thùng rác.

Ba người đến cạnh thùng rác, tìm một vòng xung quanh, làm gì có cái hộp giấy nhỏ nào?

Đang bực mình thì điện thoại lại đổ chuông, bắt máy thì nghe thấy đầu kia hỏi với giọng điệu có vẻ rất đặc chí: "Thế nào, đã tìm thấy cái hộp giấy chưa?"

Một viên cảnh sát giằng lấy chiếc điện thoại, gầm lên: "Lũ ranh con mất dạy, rốt cuộc chúng mày định làm cái trò gì hả? Làm gì có cái hộp giấy nào, bây giờ tao đang ở cạnh cái thùng rác đây."

"Không có sao? Không nhẽ các anh tìm nhầm chỗ à?" Đối phương ngạc nhiên.

"Cả mấy trăm mét chỉ có một cái thùng rác này, nhầm thế nào được!" Cảnh sát giận sôi người.

Đối phương im lặng giây lát rồi kêu ca: "Tại tôi sơ suất quá, cái hộp giấy để ở đó có thể bị mấy người thu gom đồng nát nhặt đi mất rồi, phiền quá, không nhẽ tôi lại phải ghê người lần nữa?"

"Ghê người cái gì? Trong hộp giấy đựng cái gì!" Cảnh sát cuống lên hỏi. Nhưng điện thoại đã bị ngắt.

"Mẹ kiếp, thằng ôn này không muốn sống nữa chắc!" Viên cảnh sát nọ chửi thề âm lên.

Viên cảnh sát khi nãy và Vương Lệ Cầm cảm giác tình hình có vẻ càng lúc càng không như đã nói, chỉ là màn kịch bắt cóc do một lũ choai choai dựng lên, vẻ mặt bắt đầu lộ rõ vẻ lo lắng.

Họ tiếp tục bới tìm một vòng nữa, vẫn không thấy gì.

Một lúc sau, viên cảnh sát vừa nổi giận khi nãy nhận được một cú điện thoại, nghe xong, anh ta mấp máy môi, vẻ mặt ảo não, giọng khô khốc: "Có một người thu gom đồng nát đến báo án, nói là anh ta... anh ta nhặt được một chiếc hộp giấy, mở ra thì thấy bên trong đựng một cái tai, trên có một nốt ruồi lớn màu đen."

Vương Lệ Cầm nghe xong liền ngất luôn tại chỗ.

Trong văn phòng của đội Trinh sát hình sự Sở Công an huyện, Vương Các Đông mặt hầm hầm nhìn vật "ghê người" đựng trong chiếc hộp giấy trước mặt.

Một chiếc tai người, một chiếc tai người có một nốt ruồi lớn màu đen, nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện thấy chiếc tai này đã được luộc hoặc hấp chín.

Vương Các Đông lấy ngón tay gõ mặt lên mặt bàn, hỏi với giọng lạnh băng: "Rốt cuộc là thế nào?"

Đội trưởng Lâm Kiệt và hai thành viên còn lại lấp bắp kể lại toàn bộ đầu đuôi sự việc.

Nghe xong, Vương Các Đông nghiêng răng gặm lên: "Các anh có óc không hả, tôi hỏi các anh có hay không có óc! Anh căn cứ vào đâu mà cả quyết đây là vụ lừa do Giang Tiểu Bình và những người khác dựng lên? Dựa vào mấy lý do phân tích trẻ con, nực cười của anh? Chỉ dựa vào bộ óc như quả nho của anh mà anh dám trực tiếp đưa ra kết luận! Giờ đã mất một cái tai, nếu con tin bị giết để diệt khẩu rồi thì làm thế nào? Lâm Kiệt, anh nói xem bây giờ phải làm thế nào?"

Lâm Kiệt không biết nói gì, lúc sáng anh ta còn nói chắc như đinh đóng cột rằng đây chỉ là một màn kịch, không ngờ lập tức đã xảy ra sự việc như thế này.

Đúng là, cũng chỉ có thể trách họ quá võ đoán, khi nói chuyện với tên bắt cóc qua điện thoại, cho rằng giọng điệu của đối phương nhẹ nhõm vui vẻ,

giọng còn trẻ, lại không cho người nhà nghe giọng của con tin, nên tin chắc rằng đây là một vụ lừa đảo của Giang Tiểu Bình và đồng bọn, lại còn giục đối phương mau đi tự thú. Vì vậy mới dẫn đến chuyện cái tai.

Lúc này, một cảnh sát diu Vương Lệ Cầm bước vào, hai mắt Vương Lệ Cầm đỏ hoe, tay cầm chiếc điện thoại di động đang đổ chuông âm ỉ.

"Anh cả, lại gọi đến rồi."

Vương Các Đông bật thiết bị ghi âm và loa ngoài rồi đưa cho Vương Lệ Cầm nghe máy.

"A lô, vẫn là tôi, chúng tôi lại để một chiếc hộp giấy ở chỗ cái thùng rác thứ năm tính theo chiều ngược lại từ đầu phía đông đường Vọng Giang, nhưng lần này không có nốt ruồi, không biết chị có nhận ra được không."

"Mày... mày lại..." Vương Lệ Cầm suýt nữa lại ngất luôn tại chỗ.

"Cái gì mà mày lại?" Đối phương ngậy người, rồi lập tức hiểu ra, trách móc: "Các vị tìm được cái tai rồi mà không nói cho tôi biết sớm, mang cái thứ này tôi cũng thấy ghê người."

Vương Các Đông nghe thấy giọng nói còn trẻ đó, trong lòng dậy lên cảm giác ghê tởm, rất giống giọng của một tên giết người biến thái, đảng nào thì đối phương cũng đã biết là Vương Lệ Cầm đã báo cảnh sát, có giấu cũng không có tác dụng gì, anh cầm lấy chiếc điện thoại di động, trầm giọng nói: "Tôi là người của Sở Công an huyện, các anh đừng manh động, tôi khuyên các anh suy xét kỹ lưỡng, đừng tiếp tục làm những chuyện đại dột. Các anh có điều kiện gì, cứ nói."

Đối phương dường như đang suy nghĩ: "Vốn là chúng tôi đang thương lượng đấy chứ, đã bảo là nếu Vương Lệ Cầm báo cảnh sát, chúng tôi sẽ giết con tin, bây giờ phải làm thế nào đây?"

Vương Lệ Cầm cuống lên: "Anh cần tiền đúng không, tôi nhất định sẽ đưa cho anh, đừng làm gì con trai tôi. Tôi xin anh, tôi xin các anh!"

"Ồ, không biết là chị lại dễ thương lượng thế, như vậy có phải là hợp tình đạt lý không, nếu chúng tôi giết con tin thì cũng quá đáng quá. Chúng ta vẫn có thể tiếp tục hợp tác, tôi tin là không còn tai, con trai chị trông sẽ rất kỳ quái, nhưng dù sao cũng còn sống, đúng không? Chị chỉ mong nó còn sống thôi chứ gì? Cái vị gì ấy nhỉ - cái ông anh vừa bảo mình là người của Sở Công an huyện ấy, còn ở đó không?"

Vương Các Đông cau mày đáp: "Anh muốn thế nào?"

"Giọng anh nghe không non nớt như cái thằng ngốc lúc sáng, xem ra anh chắc là sếp của bọn nó, báo họ tên và chức vụ của anh ra xem nào."

Vương Các Đông do dự một lúc rồi miễn cưỡng đáp: "Vương Các Đông," anh nhân giọng, "phó giám đốc Sở Công an huyện, chuyên phụ trách các vụ án điều tra hình sự!"

"Úi trời ơi, sợ quá!" Một giọng điệu kỳ quái từ đâu kia vọng đến.

Nghe cái giọng đáng ăn đòn đó, Vương Các Đông chỉ muốn vặc luôn một câu "Cút mẹ mày đi"!

Đôi phương tiếp tục nói: "Vương Lệ Cẩm có ở đó không? Chuyện chị báo cảnh sát, chúng tôi có thể không truy cứu nữa, tha cho chị. Có điều, đến lúc chúng ta giao nhận tiền chuộc, nếu cảnh sát đi theo chị, thì đành phải bái bai thôi. - Còn ông Vương Các Đông Giám đốc sở Công an huyện, nghe đồn là vô cùng giỏi, chuyên phụ trách các vụ án điều tra hình sự, Vương Lệ Cẩm đã trót báo án rồi, tôi tin là các ông sẽ không khoanh tay đứng nhìn, thôi được, các ông muốn chơi, tôi sẽ chiều, có điều, đừng có để tôi nhìn thấy các ông lúc giao tiền chuộc."

Mặt Vương Các Đông lạnh băng: "Tiền chuộc giao như thế nào?"

"Ông có phải là Vương Lệ Cẩm đâu, sao tôi phải nói cho ông biết? Bái bai."

Dứt lời liền ngắt điện thoại, gọi lại vẫn tắt máy.

CHƯƠNG 13

Tên bắt cóc khiến Vương Các Đông giận tím mặt, anh chưa bao giờ thấy tên tội phạm nào ngạo mạn như vậy, thậm chí còn nói chuyện bằng một giọng rất kẻ cả. Phân tích giọng nói trong điện thoại có thể thấy người này rất trẻ, nhưng có thể là một thằng biến thái. Hẳn tự xưng là "chúng tôi", xem ra vẫn còn đồng bọn.

Anh vội cử người chạy đến đường Vọng Giang lấy chiếc hộp giấy kia về.

Tiếp đó lại suy nghĩ một hồi, phải hành động theo từng bước để bắt tên này.

Anh gọi toàn bộ thành viên nòng cốt của đội Trinh sát hình sự đến, phân công công việc.

Đầu tiên, phải lập tức dò tìm tín hiệu điện thoại di động, khi đã xác định được phạm vi khu vực của mục tiêu, lập tức báo về ngay, lúc đó sẽ bố trí công an mặc thường phục giả vờ sửa chữa đường ống nước tiếp cận vị trí của tên bắt cóc.

Thứ hai, cử hai công an mặc thường phục đến trường học hỏi đám bạn cùng lớp hôm qua cùng đi với Giang Tiểu Bình xem rốt cuộc là tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì và diễn biến toàn bộ sự việc. Việc này nhất định phải được thực hiện kín đáo, cẩn thận, vì bọn bắt cóc rất có khả năng đang âm thầm theo dõi hành động của cảnh sát. Bây giờ đã là sáu rưỡi tối, phải nhanh chóng đến trường, hoàn thành công việc trước khi giờ tự học buổi tối kết thúc.

Thứ ba, lấy các thiết bị điện tử cần thiết ở trong kho ra, cài đặt lại điện thoại di động của Vương Lệ Cẩm, để mọi cuộc gọi, cho dù là của bất cứ đối tượng nào, cũng ngay lập tức được kết nối với Sở Công an huyện, đồng thời lúc đó đối thoại thế nào, công an sẽ đưa ra chỉ thị.

Thứ tư, để Vương Lệ Cẩm về nhà trước, cử hai công an mặc thường phục kín đáo vào nhà, cài đặt để điện thoại cố định trong nhà cũng kết nối với Sở Công an huyện, đồng thời phải kiểm tra thật kỹ toàn bộ trong nhà và bên ngoài xem có thiết bị nghe lén hay không...

Còn chuyện tên bắt cóc đòi ba triệu tệ tiền mặt, Vương Các Đông hoàn

toàn không nghĩ đến, anh cho rằng, nếu thuận lợi, đêm nay có thể bắt được tội phạm.

Công việc nhanh chóng được triển khai, Vương Các Đông trực ở văn phòng để chỉ huy.

Rất nhanh, Lâm Kiệt báo về thông tin đầu tiên: "Anh cả, không dò tìm được tín hiệu."

Vương Các Đông không tin lắm: "Sao lại thế?"

"Đôi phương tắt máy, ngày hôm nay mỗi lần gọi điện thoại, hấn đều tắt máy luôn sau khi gọi xong. Căn cứ vào địa điểm tín hiệu ban ngày thì tên bắt cóc luôn trong trạng thái di chuyển, nhân viên kỹ thuật nói là có thể tên bắt cóc sử dụng thiết bị gây nhiễu tín hiệu, khiến cho tín hiệu điện thoại di động không cố định truyền đến một trạm điện thoại di động, rất nhiều vụ lừa đảo bằng điện thoại cũng sử dụng thiết bị này. Ngoài ra, vì thời gian hấn bật máy quá ngắn, số liệu tín hiệu mà công ty dịch vụ viễn thông nhận được có hạn, nhân viên kỹ thuật chỉ có thể khoanh vùng được phạm vi trong vòng vài ki-lô-mét vuông, không thể xác định được vị trí chính xác."

Vương Các Đông hỏi: "Lần sau tội phạm bật máy, chúng ta có thể tìm ra được vị trí của hấn trong bao lâu?"

Lâm Kiệt đáp: "Bọn em đã cho theo dõi số điện thoại của Giang Tiểu Bình, nếu không có gì bất thường, kể cả là hấn tiếp tục sử dụng thiết bị gây nhiễu tín hiệu, chỉ cần hấn bật máy quá hai, ba phút, là có thể xác định được vị trí của hấn trong phạm vi không quá một trăm mét."

"Nếu hấn vẫn chỉ nói vài câu rồi tắt máy như hôm nay thì sao?"

Lâm Kiệt lắc đầu bất lực: "Thế thì phạm vi tính toán được chắc chắn là rất rộng, không dễ xác định."

"Công an chỗ mình không tìm được nhân viên kỹ thuật nào giỏi hơn, có thể xác định được vị trí chính xác của tín hiệu à?"

"Nhân viên kỹ thuật nói, nếu đôi phương không sử dụng thiết bị gây nhiễu tín hiệu, khi chúng ta đã theo dõi số của đôi phương, chỉ cần đôi phương bật máy, trong vòng mười giây là có thể xác định được chính xác vị trí. Nguyên tắc tìm ra vị trí tín hiệu là căn cứ vào vị trí của trạm di động nơi nhận tín hiệu, rồi tiến hành kiểm tra, thời gian càng dài, phạm vi càng chính xác. Nhưng thiết bị gây nhiễu tín hiệu có tác dụng khiến cho tín hiệu của

điện thoại di động không cố định phát về trạm gần nhất, cho nên rất khó xác định vị trí chính xác. Hơn nữa kỹ thuật của các công ty dịch vụ viễn thông trong nước không bằng các nước phát triển, ở các nước như Mỹ, vì phải chống khủng bố, số liệu của các đơn vị kinh doanh cung cấp dịch vụ viễn thông phong phú hơn, khâu lắp đặt xây dựng trong nước không tính toán nhiều như vậy. Nếu tội phạm tiếp tục sử dụng thiết bị gây nhiễu, chỉ gọi một hai phút rồi ngắt điện thoại và tắt máy luôn, thì cho dù có mời được người của Cục An ninh quốc gia cũng bó tay."

Vương Các Đông gãi đầu, cau mày nói: "Biết rồi, anh tiếp tục giám sát những việc khác, bố trí người chuyên trách theo dõi tín hiệu điện thoại di động 24/24."

Mấy phút sau, công an mặc thường phục được giao nhiệm vụ đến nhà Vương Lệ Cẩm gọi điện thoại về: "Anh cả, đã tìm kỹ trong nhà, không có bất cứ thiết bị nghe lén, theo dõi nào cả. Thiết bị kết nối với điện thoại di động của Vương Lệ Cẩm đã cài đặt xong, chúng em đang ở trong nhà chị ấy sẵn sàng chờ lệnh."

"Được, tối nay các cậu cứ phục ở nhà chị ta."

Một lúc lâu sau nữa, hai cảnh sát bung chiếc hộp giấy kia về, trong hộp tất nhiên là chiếc tai thứ hai của Giang Tiểu Bình.

Vương Các Đông nhìn một cái, cảm giác ghê tởm lại dậy lên, tên tội phạm này đúng là một thằng biến thái, không thể tưởng tượng được.

Anh bảo họ giao cái tai cho bên pháp y, tiện thể kiểm tra xem có phát hiện được thêm manh mối gì từ chiếc hộp giấy không.

Vì đường Vọng Giang không có camera giám sát, chiếc hộp lại rất nhỏ, thậm chí có thể nhét được vào trong áo, cho dù tên tội phạm có đi qua những đoạn đường có camera theo dõi, cũng không thể bị cảnh sát nhận ra dấu hiệu khả nghi, cho nên Vương Các Đông không yêu cầu họ đi kiểm tra toàn bộ camera giám sát ở khu vực gần đường Vọng Giang nữa.

Đến hơn 10 giờ tối, cảnh sát mặc thường phục được cử đến trường về báo cáo: "Anh cả, tối hôm qua, Giang Tiểu Bình và ba thằng bạn cùng lớp đã trốn học về nhà trước khi giờ tự học buổi tối kết thúc, thời gian chắc là vào khoảng 9 giờ 10 phút, khi bọn chúng đi qua một quán Net, ba thằng bạn đó đều vào quán chơi, Giang Tiểu Bình về nhà một mình. Sau đó xảy ra việc gì

thì cả ba đều nói là không biết."

Về mặt Vương Các Đông sầm xuống, anh hỏi: "Các anh lấy lời khai riêng từng đứa phải không?"

"Vâng, chúng em hỏi riêng từng đứa, đã đối chiếu lời khai cẩn thận, nội dung lời khai của bọn chúng không có mâu thuẫn, đây là nội dung lời khai chi tiết của chúng. Đúng rồi, anh cả, có cần đưa ba thằng học sinh này về để tra hỏi tiếp không?"

Vương Các Đông xem toàn bộ nội dung lời khai, thấy không có gì mâu thuẫn, lắc đầu bảo: "Tạm thời không cần, dù sao cũng là học sinh, ngày mai còn phải đi học, trước mắt không liên quan đến ba học sinh này. Ừm... thế này, cậu tìm tất cả những tuyến đường mà Giang Tiểu Bình có thể đi về nhà, xem những đoạn đường nào có camera giám sát, rồi gọi điện thoại cho cảnh sát giao thông, bảo họ đem nội dung ghi hình giám sát đến đây."

"Vâng, em làm ngay."

Bận rộn cho đến tận hơn nửa đêm, cuối cùng cũng tìm được bóng dáng của Giang Tiểu Bình trong số băng ghi hình giám sát, cậu ta đi vào một con đường nhỏ, con đường này không dài, chỉ khoảng hơn bốn trăm mét, hai đầu đều có camera giám sát, một bên đường men theo bờ sông, dãy bên kia là các tòa nhà ở và cửa hàng liền sát với nhau, không có lối đi nào khác.

Cho nên con đường nhỏ này có thể coi là một khu vực khép kín.

Hình ghi vào buổi tối rất mờ, nhưng về cơ bản vẫn có thể thấy được tình hình, sau khi Giang Tiểu Bình đi vào ở chỗ camera giám sát thứ nhất, thì không thấy đi ra ở bất cứ chỗ camera giám sát nào khác.

Vương Các Đông chăm chú suy nghĩ, tên bắt cóc sống ở ngay trong khu nhà ở chỉ dài có hơn bốn trăm mét này, bắt Giang Tiểu Bình rồi đưa lên nhà, hay là lái xe chở Giang Tiểu Bình đi chỗ khác?

Cho dù đáp án thế nào, cũng không thể phá được vụ án trong đêm nay.

CHƯƠNG 14

Sáng ngày hôm sau, một người cảnh sát hình sự hớt hải chạy vào văn phòng của Vương Các Đông: "Anh cả, có một số lạ gọi đến, nghi là tên bắt cóc."

Vương Các Đông vội chạy đến phòng internet, vừa nhắc nhân viên kỹ thuật dò tìm điểm phát tín hiệu ngay lập tức, vừa chỉ thị cho Vương Lệ Cẩm qua mic: "Chị nghe điện thoại đi."

Vương Lệ Cẩm run run bắt máy: "A lô?"

Đầu kia hỏi: "Chào chị, vẫn là tôi đây, sao chị bắt máy chậm thế? Sim điện thoại của con trai chị, tôi không dùng nữa rồi."

Vương Các Đông giật mình, vừa theo dõi số di động của Giang Tiểu Bình, không ngờ hấn lại không dùng nữa, tình hình này thì phải làm thế nào? Anh vội đưa mắt ra hiệu cho nhân viên kỹ thuật theo dõi số mới này.

Đối phương tiếp tục hỏi: "Tiền chuẩn bị xong chưa?"

Vương Lệ Cẩm không biết phải trả lời thế nào, Vương Các Đông nói: "Bảo nó, một khoản tiền lớn như vậy không thể huy động ngay được, cần phải có thời gian. Ngoài ra, cố gắng kéo dài thời gian nói chuyện điện thoại."

Thấy Vương Lệ Cẩm mãi không trả lời, đầu kia đột nhiên bật cười: "Có phải chị đang bàn với cảnh sát xem nên trả lời tôi thế nào không?"

Vương Lệ Cẩm vội vàng phủ nhận: "Đâu có, làm gì có chuyện đấy! Tôi, tôi sẽ không hợp tác với cảnh sát. Tôi chỉ cần con trai tôi còn sống trở về."

"Ồ, ý chị muốn nói là, cái ông Vương vô cùng lợi hại, giám đốc Sở Công an chuyên phụ trách điều tra hình sự không nghe được cuộc điện thoại này của chị đúng không?"

Câu nói của hấn không chỉ Vương Lệ Cẩm nghe thấy, mà Vương Các Đông và toàn bộ thành viên của đội Trinh sát hình sự cũng đều nghe thấy, Vương Các Đông khẽ hừ một tiếng khinh bỉ, anh im lặng không nói gì, thậm chí, tao chỉ nói là tao chuyên phụ trách điều tra hình sự, bảo là tao "vô cùng lợi hại" lúc nào, thằng khốn này bõn cợt mình mấy lần liền, đúng là không muốn sống nữa đây!

Vương Lệ Cẩm trả lời: "Không, tất nhiên là ông ấy không nghe thấy, chỉ

có tôi..."

"Xin lỗi chị, cú điện thoại này chị bắt máy hơi chậm, đến bây giờ đã hơn hai phút rồi, tôi phải ngắt máy ngay đây, đúng rồi, nghe nói chỉ cần bắt máy hơn năm phút là công an các anh có thể xác định được vị trí của tôi, đúng không? Có phải thế không hả anh Vương giám đốc Sở Công an chuyên phụ trách điều tra hình sự, vô cùng lợi hại?"

Vương Các Đông giật bản người, trực tiếp cắt qua đường tín hiệu, hét vào điện thoại: "Rốt mày cuộc là ai, làm thế nào mà biết được?"

Đối phương không trả lời anh ta, chỉ cười nói một câu: "Tạm biệt."

Dứt lời liền ngắt luôn điện thoại, tất cả đội Trinh sát hình sự đều lúng túng nhìn Vương Các Đông, Vương Các Đông mím môi, nhìn sang phía nhân viên kỹ thuật, hỏi: "Có xác định được tín hiệu không?"

Nhân viên kỹ thuật đáp: "Không, hấn đổi số mới, tôi chưa kịp chuẩn bị xong để giám sát, hấn đã ngắt điện thoại rồi."

Vương Các Đông nheo mắt nói: "Tên bắt cóc làm sao mà biết được nếu bắt máy quá năm phút là xác định được vị trí của hấn?"

Nhân viên kỹ thuật vắt óc suy nghĩ, vừa nghĩ vừa giải thích: "Có thể hấn cũng am hiểu lĩnh vực kỹ thuật này."

"Hừ!" Vương Các Đông đứng dậy bảo: "Đội trưởng Lâm, lập tức dẫn theo người, cùng đến nhà Vương Lệ Cẩm."

Lâm Kiệt nghi ngờ hỏi: "Anh cả, nếu tên bắt cóc cử người theo dõi, nhìn thấy chúng ta đường hoàng đến nhà Vương Lệ Cẩm, liệu có... giết con tin không?"

"Bọn chúng đã biết hết hành động của chúng ta rồi, giấu cũng có tác dụng gì!"

Cả nhóm người vừa đến nhà Vương Lệ Cẩm được một lúc thì điện thoại di động đổ chuông, lần này lại là một số lạ khác. Vương Lệ Cẩm cẩn thận nghe máy: "A lô, ai đây?"

"Vẫn là tôi, đã đổi một số khác. Đúng rồi, tiền chuẩn bị xong chưa?"

Vương Lệ Cẩm làm theo chỉ dẫn của Vương Các Đông đang đứng ngay bên cạnh: "Ba triệu tệ, có nhiều quá không, tôi không có nhiều tiền như vậy, giảm bớt một chút có được không?"

Đối phương rất thoải mái: "Được thôi, thiếu mất hai cái tai mà, mỗi cái tai

mười nghìn tệ, thế là hai triệu chín trăm tám mươi nghìn nhé. Tất nhiên, tôi rất dễ thương lượng, vẫn có thể tiếp tục giảm xuống, mỗi ngón tay tính ba mươi nghìn tệ, mỗi cánh tay hai trăm nghìn, một..."

Vương Lệ Cẩm vội ngăn lại: "Tôi nhất định sẽ tìm cách huy động tiền, nhất định, cho tôi thêm một chút thời gian được không?"

"Được thôi, ba hôm nữa tôi sẽ liên lạc với chị. Đúng rồi, yêu cầu của tôi là tiền phải được rút trực tiếp từ ngân hàng ra, chia thành cọc, mỗi cọc một trăm nghìn tệ, không được dỡ ra, như vậy tôi mới tiện chuyển đi, cũng không mất công đếm, không cần bọc gói gì khác. Nhớ là đừng có định dùng tiền giả để lừa tôi, nếu không chị sẽ phải tự chịu hậu quả. Còn cái lũ cảnh sát, có giỏi thì thử tìm ra bọn này trong ba ngày xem, hôm giao tiền chuộc thì đừng có đi theo, nếu không các người sẽ phải hối hận đấy!"

Thấy hắn có vẻ lại sắp ngắt điện thoại, Vương Các Đông vội vàng cắt qua đường tín hiệu, hỏi: "Bây giờ con tin thế nào, cho chúng tôi nghe giọng cậu ấy."

"Tôi có nói chuyện với anh không nhỉ? Anh Vương giám đốc Sở Công an chuyên phụ trách điều tra hình sự, vô cùng lợi hại!"

Đôi phương cất tiếng cười the thé giễu cợt, nói xong lại ngắt luôn điện thoại.

Gọi lại vẫn tắt máy, Vương Các Đông được quan trường tôi luyện nên khả năng kiềm chế rất tốt, nhưng lúc này không khỏi giận tím mặt, mấy lần liền, hể anh lên tiếng, là tên tội phạm lại giễu cợt "anh Vương giám đốc Sở Công an chuyên phụ trách điều tra hình sự, vô cùng lợi hại", rồi ngắt điện thoại luôn.

Mình có thù ba đời với nó hay sao chứ? Đồ súc sinh!

Để mình bắt được, không nện cho nó quỳ xuống đất mà van xin thì không xong!

Lâm Kiệt nói: "Anh cả, hình như bọn bắt cóc đang khiêu khích cảnh sát thì phải?"

Vương Các Đông nghiên răng: "Khiêu khích cái gì, chúng nó đích xác là đã gửi thư khiêu chiến với cảnh sát! Hừ, trong vòng ba ngày, tôi nhất định phải tìm ra được cái lũ súc sinh này, lôi về đây, xem tôi sẽ xử lý nó thế nào!" Mắt anh ánh lên những tia giận dữ, rõ ràng là ngoài hắn ra, chưa từng có

người nào dám chế nhạo giễu cợt anh như vậy.

Vương Lệ Cẩm vội nói: "Giám đốc Vương, tôi phải làm thế nào, Tiểu Bình nhà tôi liệu có về được không?"

Vương Các Đông vô cùng tự tin: "Chị yên tâm, nhất định sẽ tìm được!"

"Thế tôi có cần chuẩn bị trước khoản tiền ba triệu tệ ấy không?"

"Sao cơ?" Vương Các Đông trừng mắt nhìn Vương Lệ Cẩm, "Chị không tin là trong ba ngày chúng tôi chắc chắn sẽ bắt được lũ lưu manh khôn kiếp đó à?"

Vương Lệ Cẩm vội phủ nhận: "Không phải, tôi... tôi chỉ là không biết phải làm thế nào, hơn nữa... hơn nữa chúng đã cắt tai Tiểu Bình, tôi sợ..."

Vương Các Đông hừ một tiếng khinh bỉ, ngắt lời Vương Lệ Cẩm: "Chị cứ ở nhà chờ tin, đằng nào điện thoại cũng đã kết nối rồi, nếu hung thủ gọi tới, tôi có thể nghe được bất cứ lúc nào, có tình hình gì thì liên lạc với tôi, tôi sẽ cử hai người đến trực ở nhà chị, ngoài ra sẽ cử thêm vài lực lượng nữa, 24/24 giám sát những người qua lại gần nhà chị. Những việc khác tôi sẽ tự bố trí."

Nói xong, Vương Các Đông dặn dò một lượt rồi dẫn Lâm Kiệt và một nhóm người đi cùng.

Bằng mọi giá, anh phải tìm cho ra lũ bắt cóc khôn kiếp này! Nhất là cái thằng súc sinh đã giễu cợt anh trong đó!

CHƯƠNG 15

Trong nghĩa trang trên một quả núi ở ngoại ô thành phố, Trần Tiến chấp tay, bước từng bậc đi lên.

Để tìm được mộ của Cam Giai Ninh rất đơn giản, hôm đó anh ta bám theo bà mẹ chồng nhà họ Hà.

Đó là một ngôi mộ đôi, trên mộ là bức ảnh chụp chung của Hà Kiến Sinh và Cam Giai Ninh, tất nhiên, Trần Tiến biết mộ của Cam Giai Ninh là ngôi mộ trống, bởi vì thi thể cô đã không thể tìm lại được. Nhìn bức ảnh chụp chung của hai người, một cảm giác chua xót trào dâng trong lòng Trần Tiến, anh ta thì thầm: "Cao ráo, đẹp trai cũng có để làm gì đâu, rốt cục vẫn bị đánh chết, lại còn liên lụy đến em, bây giờ hối hận rồi phải không?"

Anh ta mím môi, vuốt mái tóc không dày dặn gì của mình, lấy ví tiền ra, rút từ trong ví ra một tấm ảnh thẻ, đặt lên trên ảnh của Hà Kiến Sinh so sánh, vốn định nhét vào khung ảnh trên mộ để thay thế Hà Kiến Sinh, nhưng nghĩ rồi lại thôi: "Thôi, nếu anh mà làm vậy, chắc chắn là em sẽ tính sổ với anh. Em chỉ thích cái kiểu đẹp trai thư sinh thế này. Hà Kiến Sinh à, ông đúng là đã lấy được một người vợ tốt đến chết đi được. Tình cảm của cô ấy dành cho ông sâu nặng như vậy, ông có biết là tôi ngưỡng mộ ông thế nào không? Nếu tôi mà có được một nửa cái phúc của ông, đâu có chết ngay ngày mai, tôi cũng mãn nguyện."

Anh ta để tấm ảnh xuống bên cạnh bia mộ, lấy một hòn đá chặn lên, ngồi sang một bên rồi tiếp tục nói: Hai vợ chồng nhà ông ở đây, tấm ảnh của tôi xen vào, không khó chịu chứ? Cho dù là khó chịu thì cũng chẳng phản đối được. Nhưng mà tôi cũng rất biết điều đấy, tôi giúp vợ chồng ông làm tí việc. Kết quả, tôi đã mất đi người bạn nói khổ từ thuở nhỏ là Từ Tăng, chắc cậu ấy nghĩ rằng tôi bị điên rồi, hai vợ chồng ông thì thế nào, nghe tôi lảm nhảm nói suốt thế này, có thấy đầu óc tôi có vấn đề không? Thực ra đầu óc tôi rất tỉnh táo, Từ Tăng không thể nào hiểu được những việc tôi làm. Có điều, Cam Giai Ninh, em đã dám làm như vậy, tất nhiên là em hiểu được."

Nói xong những lời ấy, Trần Tiến lại thấy hoa mắt chóng mặt, anh ta cố gắng chịu đựng, lấy thuốc ra uống, mấy phút sau, anh ta tỉnh táo trở lại: "Giờ

đây vợ chồng ông cũng chẳng nghe thấy được những lời tôi nói, chỉ là tôi thấy hơi cô đơn, nên nói đôi câu với tấm bia mộ, cũng là nói với mình. Cam Giai Ninh, em đoán xem, anh sẽ dùng cách nào để đối phó với bọn chúng? Chắc chắn là em không thể đoán ra được, em cứ đứng một bên mà xem nhé, anh sẽ hoàn thành vụ án đầu tiên cho em mở mang tầm nhìn. Tất nhiên rồi, lần này không tính là một mình anh hành động, anh còn dẫn theo một trợ thủ bất ngờ, người bạn đó mới là nhân vật chính trong vụ phạm tội, anh tình nguyện làm nhân vật phụ thôi. Ha ha, có điều chắc chắn cảnh sát sẽ tưởng rằng anh là nhân vật chính. Thực ra đối phó với bọn chúng cũng rất nực cười, nghĩ đến cái hôm chúng nó làm tình làm tội con trai em, giờ chúng nó lại van xin anh tha thiết, anh chỉ cần hất hơi một cái cũng đủ để làm cho chúng nó đứt dây thần kinh, thật kịch tính. Thôi, hôm nay anh vẫn còn rất nhiều việc, nói chuyện thế đã nhé, sau này có dịp anh lại đến thăm vợ chồng em."

Anh ta đứng dậy, phui mông, thót vùng cơ bụng nguyên một múi của mình lại, chấp tay hai tay sau lưng, nét cười thoáng trên môi, chậm chậm bước từng bậc đi xuống.

Có hai người, một nam một nữ, từ con đường dưới chân núi đi lên, người đàn ông là Từ Tăng, tay cầm một bó cúc trắng, người phụ nữ trẻ trung xinh đẹp, nhìn cách ăn mặc và chiếc túi xách trên tay biết ngay là tiểu thư con nhà giàu.

Lúc hai người đi lướt qua nhau, Từ Tăng nhìn Trần Tiến một cái, rồi lập tức lại đưa mắt nhìn về phía trước, như thể người đó hoàn toàn không tồn tại.

Sau khi hai người đã cách nhau khá xa, cô gái khẽ hỏi: "Sao cái chú kỳ quặc khi nãy cứ nhìn anh chăm chăm thế?"

"Cái chú kỳ quặc?" Từ Tăng ngó ra, rồi bật cười, "Trông người đó rất già à?"

Cô gái đáp: "Hỏi vợ hỏi vẫn."

"Em nhìn xem người đó bao nhiêu tuổi?"

"Có gì mà phải nhìn, chắc là năm mươi tuổi."

Từ Tăng ho liên mấy tiếng, cố nén cười, bảo: "Nếu mà người đó cũng trạc bằng tuổi anh, không biết nghe em nói thế có tức hộc máu không?"

Cô gái lấy làm lạ hỏi: "Anh quen ông ấy à?"

Từ Tăng quả quyết lắc đầu phủ nhận: "Quen thế nào được, anh làm sao có thể quen những loại thần kinh kỳ quặc như thế."

"Ồ," cô gái thở phào nhẹ nhõm, "làm em sợ chết khiếp đi được, ông ấy cứ nhìn anh mãi, nghe anh nói thế, em cứ tưởng anh quen ông ta."

Từ Tăng nói: "Đi đi, mình mang bó hoa đặt lên mộ rồi còn về."

Cô gái nói: "Hôm nay có phải là ngày gì đâu, anh đến nghĩa trang làm gì?"

"Nói với em rồi thôi, thăm một người bạn của bạn anh, hôm nay là bốn chín ngày sau khi cô ấy mất."

"Bạn của người bạn nào của anh?"

"Bạn nói khổ từ nhỏ, giờ đang ở Mỹ, là một tiến sĩ hóa học, nhờ anh mang bó hoa đến mộ."

"Ồ... chính là cái chị Cam nhà họ Hà mà anh kể ấy hả?"

"Ừ."

Cô gái chép miệng: "Chị ấy đúng là liệt nữ, xem ra anh bạn anh nhất định là thích chị ấy, chị ấy lấy chồng bao nhiêu năm rồi, giờ mất rồi mà anh ấy vẫn nhớ đến chị ấy. Không biết tình cảm của anh dành cho em có sâu sắc được như thế không."

Từ Tăng cười giòn giã: "Em cũng thử làm liệt nữ một lần đi, xem tình cảm của anh có sâu sắc thế không."

"Anh muốn chết hả!" Cô gái vắn đầu véo mặt Từ Tăng, anh vừa cười vừa né tránh, nhưng ánh mắt vẫn thoảng nhìn theo bóng dáng cô độc đang xa dần dưới chân núi, trong lòng bất giác trào lên một cảm giác chua xót, anh vội nhìn đi chỗ khác, không nghĩ tiếp nữa.

Đến trước mộ của Cam Giai Ninh, anh nhìn thấy ngôi mộ đã được quét dọn sạch sẽ, trên mộ còn có một bó hoa, anh nghĩ là của Trần Tiến, cũng không để ý.

Cô gái ngồi chờ bên cạnh, Từ Tăng đặt hoa lên mộ, nhỏ bốt cỏ dại ở trước mộ, vô tình chạm vào hòn đá đó, nhìn thấy dưới hòn đá có tấm ảnh, anh nhấc hòn đá lên, rút tấm ảnh ra mới phát hiện thấy là ảnh của Trần Tiến, Từ Tăng đứng tại chỗ nheo mắt lại, bực bội nghĩ thầm trong đầu, để ảnh mình ở đây, chẳng may có ai trông thấy thì ngay lập tức trở thành đối tượng khả nghi chứ không à? Anh liền cầm luôn tấm ảnh lên, xé vụn ra rồi vo

thành một nắm, vút sang bên cạnh.

Từ Tăng đứng yên tại chỗ, im lặng hồi lâu rồi nhặt một viên đá nhọn ở dưới đất gạch chằng chịt vào ảnh của Hà Kiến Sinh trên mộ, thở dài một tiếng rồi quay người rời đi.

CHƯƠNG 16

Cảnh sát hình sự ngồi chật kín phòng họp, tình hình an ninh của huyện Kim tương đối tốt, một năm chỉ có lác đác vài vụ án hình sự lớn. Lần này xảy ra một vụ bắt cóc, mà mới bắt đầu, tội phạm bắt cóc đã cắt tai của con tin, thủ đoạn tàn nhẫn, tính chất dã man, hơn nữa tội phạm bắt cóc còn ngang nhiên khiêu khích cảnh sát, khiến cho cảnh sát vô cùng tức giận!

Sau khi thông báo tình hình vụ án trước cuộc họp, Vương Các Đông nói: "Đầu tiên chúng ta phải làm rõ xem bọn bắt cóc tất cả có mấy người. Cho đến giờ, đối tượng liên hệ với chúng ta chỉ có một tên, nhưng hắn luôn tự xưng là "chúng tôi", trước mắt vẫn chưa rõ bọn chúng có tất cả mấy người và có mấy nơi ẩn náu?"

Một cảnh sát lớn tuổi phân tích: "Đối phương tự xưng là "chúng tôi", nhưng tôi cảm giác tội phạm bắt cóc chỉ có một mình hắn ta, không có đồng bọn nào khác."

"Ồ?" Vương Các Đông ngạc nhiên nhìn người cảnh sát nọ, hỏi: "Sao anh lại nghĩ thế?"

"Tên bắt cóc nói hắn là người trung gian, Giang Tiểu Bình không ở bên cạnh hắn, nhưng lúc cắt tai, lại nói là việc đó khiến hắn thấy ghê cả người. Nếu Giang Tiểu Bình không ở cạnh hắn, mà là ở một chỗ khác cùng với đồng bọn của hắn, thì làm sao hắn có thể cắt tai Giang Tiểu Bình được, làm sao thấy ghê người được? Từ chi tiết này có thể thấy người trung gian là giả, Giang Tiểu Bình ở ngay chỗ hắn, hắn tự xưng "chúng tôi" chỉ nhằm mục đích giả vờ là có nhiều người, lừa cảnh sát."

Một người khác phản bác: "Phân tích của anh không đúng, tôi nhớ là lần đầu tiên trước khi cắt tai, đối phương nói trong điện thoại là hắn phải bàn bạc đã, sau khi ngắt điện thoại, mấy phút sau mới gọi lại hỏi trên tai Giang Tiểu Bình có phải là có một nốt ruồi lớn màu đen. Điều này cho thấy Giang Tiểu Bình đúng là không ở bên cạnh người trung gian, hắn gọi điện thoại cho đồng bọn hỏi rồi mới nói. Còn về chi tiết hắn nói ghê người, không phải là để chỉ việc cắt tai, mà là chỉ việc để cái tai ở đường Vọng Giang. Đồng bọn của hắn đã cắt tai của Giang Tiểu Bình ở một chỗ khác, sau đó đưa cái tai

cho hắn, hắn cho vào hộp giấy rồi mang đến để ở đường Vọng Giang."

Người cảnh sát lớn tuổi nói: "Nếu Giang Tiểu Bình ở trong tay đồng bọn của hắn, tại sao sau khi cắt tai Giang Tiểu Bình rồi, đồng bọn của hắn không trực tiếp mang đến đường Vọng Giang mà lại phải đưa cho người trung gian để người trung gian mang đến đó?"

Người này đáp: "Chi tiết này cho thấy bọn tội phạm phân công nhiệm vụ rất kín kẽ, những người khác chịu trách nhiệm không chế Giang Tiểu Bình, mọi việc tiếp xúc với bên ngoài đều do gã là người trung gian này đảm nhiệm. Cho dù là người trung gian có bị bắt, con tin vẫn bị bọn chúng không chế, vẫn có thể xoay sở đối phó với cảnh sát."

Nghe anh ta nói vậy, người cảnh sát lớn tuổi cũng chưa tìm được ra lý do gì để phản bác ngay lúc đó, vì tất cả những suy đoán của họ đều chỉ căn cứ vào nội dung những cuộc nói chuyện điện thoại của "người trung gian", lời nói của tên này có mấy phần thật, mấy phần giả, hoàn toàn không thể khẳng định được.

Vương Các Đông thấy quan điểm của họ đều có lý, khi nói chuyện điện thoại với tên bắt cóc, hắn tự xưng là "chúng tôi", nói là Giang Tiểu Bình không ở cạnh hắn. Nhưng ít nhất, hắn đã thấy tai của Giang Tiểu Bình, và cũng chính là hắn mang đến để ở đường Vọng Giang. Nếu đúng là bọn bắt cóc có sự phân công nhiệm vụ chặt chẽ như vậy, xem ra bọn chúng không phải là dạng vừa, để phá được vụ án này không hề đơn giản.

Sau khi suy nghĩ một lúc, Vương Các Đông nói: "Hiện giờ chỉ có chút manh mối là mấy cuộc nói chuyện qua điện thoại giữa chúng ta và tên bắt cóc, chỉ dựa vào mấy cuộc điện thoại này, vẫn chưa khẳng định được rốt cuộc bọn bắt cóc có mấy người. Có lẽ chúng ta phải cân nhắc đến tình huống xấu nhất có thể xảy ra, tin lời tên bắt cóc, hắn là người trung gian, còn có những tên đồng bọn khác đang không chế Giang Tiểu Bình. Bây giờ, quan trọng nhất là phải tìm ra được vị trí của tên bắt cóc. Cho dù là người trung gian, hay là những tên đồng bọn không chế Giang Tiểu Bình, chỉ cần tìm ra được một trong những chỗ ẩn náu của chúng, là có thể bắt được toàn bộ nhóm tội phạm. Ừm... vẫn tiến hành theo các bước thôi, đội trưởng Lâm, anh giảng giải cho mọi người biết về tình hình mất tích của Giang Tiểu Bình trước đây."

Lâm Kiệt đứng dậy, bật máy chiếu, trên tường hiện ra một tấm bản đồ, anh cầm bút hồng ngoại giới thiệu: "Giang Tiểu Bình bị mất tích sau khi đi vào đường An Lạc, con đường này dài khoảng hơn bốn trăm mét. Mọi người có thể thấy, địa hình của đường An Lạc tương đối thuận lợi cho việc phá án của chúng ta. Một bên đường men theo con sông, con sông này rất sâu, tội phạm không thể ra vào theo đường sông. Bên kia đường là nhà dân và cửa hàng, tất cả có hơn bốn trăm hộ gia đình, cả một dãy sát mặt đường đều là nhà, phía sau là một khoảng cây xanh và đoạn đường đã bị phá, các tòa nhà sát nhau, cũng không có lối ra vào nào khác. Hơn nữa, cả hai đầu của đường An Lạc đều có camera giám sát, có nghĩa là toàn bộ con đường An Lạc là một khu khép kín. Khi hành động, bọn tội phạm tất phải đi qua chỗ camera giám sát. Mặc dù vụ án xảy ra vào buổi tối, camera giám sát ghi hình không được rõ lắm, nhưng chúng tôi đã xem một lượt từ đầu đến cuối, chỉ phát hiện thấy Giang Tiểu Bình đi vào ở chỗ camera phía tây, sau đó không thấy đi ra ở bất cứ chỗ nào khác. Như vậy bọn tội phạm đã khiến Giang Tiểu Bình biến mất trong khu vực khép kín ở đường An Lạc này, chỉ có hai khả năng: một là chúng đã cho Giang Tiểu Bình vào ô tô chở đi chỗ khác, hai là bọn tội phạm ần nấu ngay trong một nhà nào đó bên đường An Lạc."

Vương Các Đông bổ sung: "Khả năng bọn tội phạm ần nấu ngay ở đường An Lạc không lớn lắm. Vì theo như chúng tôi đã điều tra, Giang Tiểu Bình về nhà theo nhiều tuyến đường khác nhau, không cố định, thường thì cậu ta đi cùng với bạn cùng lớp vòng theo con đường lớn phía ngoài, rất ít khi đi xuyên qua đường An Lạc. Nếu bọn tội phạm ần nấu ngay ở đường An Lạc, để bắt cóc được Giang Tiểu Bình, bọn chúng phải đợi đến khi có đủ ba điều kiện. Một là Giang Tiểu Bình đi một mình; Hai là Giang Tiểu Bình đi vào đường An Lạc để về nhà; Ba là lúc đó trên đường An Lạc không có người. Khả năng hội tụ đủ cả ba điều kiện này là rất thấp. Cho nên tôi nghĩ, nếu bọn tội phạm định thuê sẵn nhà ở đường An Lạc, đợi khi có đủ cả ba điều kiện bắt cóc Giang Tiểu Bình, dựng lên việc Giang Tiểu Bình bị mất tích giả, thì chắc phải đợi đến tháng mười ba, khả năng này rất thấp. Cho nên có thể là bọn tội phạm đã chờ Giang Tiểu Bình đi qua chỗ có camera giám sát bằng ô tô."

Mọi người đều nhất trí với phân tích của Vương Các Đông.

Vương Các Đông tiếp tục nói: "Nếu bọn tội phạm chở Giang Tiểu Bình đi chỗ khác bằng ô tô, cho dù là xe của bọn chúng đã đỗ sẵn ở đường An Lạc từ trước khi hành động, hay là sau khi không chế được Giang Tiểu Bình mới cho xe vào để chở đi chỗ khác, thì kết quả cuối cùng vẫn là sau khi xảy ra sự việc, ô tô mới ra khỏi khu vực có camera giám sát trên đường An Lạc. Đội trưởng Lâm, sau khi sự việc xảy ra, có mấy chiếc xe đi ra khỏi khu vực có camera giám sát trên đường An Lạc?"

Lâm Kiệt đáp: "Lúc đó trời đã tối, là mùa đông nên lưu lượng xe rất ít, chúng em đã thống kê, trong một tiếng đồng hồ sau khi sự việc xảy ra chỉ có chín chiếc xe ô tô đi ra khỏi khu vực có camera giám sát trên đường An Lạc. Chín chiếc xe này đều chạy qua đường An Lạc, chứ không phải là đỗ sẵn trên đường An Lạc từ trước."

Vương Các Đông hỏi: "Có điều tra được toàn bộ số xe này không?"

"Camera ghi hình rất mờ, lại là buổi tối, xe nào cũng bật đèn, hầu hết đều không nhìn rõ được biển số xe. Nhưng em định nhờ chuyên gia hình ảnh của Sở Công an thành phố giúp đỡ, điều chỉnh cho rõ hình ảnh. Cho dù kết quả cuối cùng có không được như ý, chúng ta căn cứ vào đặc điểm chủ yếu của xe, sớm muộn cũng tìm ra được mấy chiếc xe này, nhưng việc tìm kiếm có lẽ rất khó hoàn thành được trong vòng ba ngày."

Vương Các Đông đưa tay chà bộ râu lún phún trên mặt, nghĩ ngợi một lúc rồi nói: "Mấy chiếc xe này cũng không chắc đã là xe của bọn bắt cóc. Đường An Lạc được đỗ xe đúng không?"

"Được, mé bên phải là phần đường để đỗ xe, bọn em đã tìm hiểu rồi, tối nào cũng có hai ba mươi chiếc xe đỗ ở đó."

Vương Các Đông nói: "Lần này giọng của bọn bắt cóc rất rắn, rất tự tin, hiển nhiên là đã có sự chuẩn bị kỹ càng. Những tên bắt cóc thông minh sẽ không đi qua khu vực có camera để rời khỏi hiện trường ngay lập tức, chúng sẽ không chế Giang Tiểu Bình trong xe một thời gian, nếu chúng đợi đến hôm sau mới rời đi chỗ khác thì rất khó có thể điều tra toàn bộ số ô tô ở hiện trường."

Lâm Kiệt nói: "Em cảm giác bọn bắt cóc này bị biến thái tâm lý, chắc là không thông minh đến mức đó, cũng không kiên nhẫn để đợi đến hôm sau đâu."

Vương Các Đông buông một câu nửa rắn nửa mềm: "Đừng có phá án bằng cảm giác."

Mặc dù không nói rõ ra, nhưng ai cũng hiểu được ẩn ý trong đó.

Nếu không phải là Lâm Kiệt dựa vào cảm giác, tự cho là mình thông minh, hai cái tai của Giang Tiểu Bình đã không bị cắt. Từ trước đến giờ, Vương Các Đông luôn có cảm giác Lâm Kiệt làm việc hơi hấp tấp, phá án không được cẩn trọng, không thể làm được việc lớn.

Lâm Kiệt mím môi, đành nói: "Tình hình mắt xích của Giang Tiểu Bình về cơ bản là như vậy, anh cả, tiếp theo chúng ta phải làm thế nào?"

Vương Các Đông suy nghĩ một lúc rồi bảo: "Muốn xác định được tên bắt cóc trước khi giao tiền chuộc, chúng ta chỉ còn có hơn hai ngày, tiếp theo phải làm tốt bốn nội dung công việc sau. Một là cử công an mặc thường phục đến khu vực gần trường học để điều tra, hỏi đám bạn thân của Giang Tiểu Bình xem gần đây nó có biểu hiện gì bất thường không. Bình thường Giang Tiểu Bình hay đi về nhà cùng với đám bạn này, hôm đó đúng lúc cậu ta đi một mình thì bị bắt cóc, chi tiết này cho thấy bọn bắt cóc đã bám theo để theo dõi rất nhiều ngày mới chớp được cơ hội. Không biết chừng có thằng nhóc nào trong đám đó chú ý thấy có kẻ bám theo bọn chúng. Ngoài ra, việc trọng điểm là phải chú ý đến những thành phần xã hội đen có quan hệ thân thiết với Giang Tiểu Bình, nhất là mấy thằng lưu manh đã thành niên, xem có khả năng mấy thằng lưu manh này cấu kết với bọn bắt cóc hay không. Nếu khó hỏi thì cứ tóm hết mấy thằng lưu manh đó về nhốt một thời gian, khi nào làm rõ được vụ án thì thả ra. Thứ hai, hơn bốn trăm hộ dân ở đường An Lạc, cử người mặc thường phục phối hợp với dân phòng khu vực đến từng nhà một hỏi han điều tra, mặc dù khả năng bọn bắt cóc ẩn náu ở đường An Lạc rất thấp, nhưng ta vẫn nên làm tốt mọi việc theo đúng quy trình, để đề phòng mọi khả năng. Đúng rồi, người làm việc này phải mang theo súng, vì giọng điệu của bọn bắt cóc rất ngạo mạn, có thể chúng có một số thủ đoạn. Thứ ba, tiếp xúc hỏi thăm cư dân ở khu vực gần đường An Lạc xem buổi tối hôm xảy ra vụ án có ai nghe thấy tiếng kêu cứu, hoặc là có nhân chứng tận mắt nhìn thấy sự việc không. Thứ tư, việc điều tra xe ô tô nhất định phải làm thật kỹ lưỡng. Đây là manh mối rõ nhất về việc Giang Tiểu Bình bị đưa ra khỏi đường An Lạc được camera giám sát ghi lại. Mặc dù

công việc này không thể hoàn thành trong vòng hai ba ngày, nhưng được bao nhiêu cũng tốt, cần gấp rút tiến hành. Đội trưởng Lâm, anh bố trí triển khai bốn việc này ngay, ngoài người trong đội của chúng ta ra, điều thêm mấy người cảnh sát nhân dân có kinh nghiệm ở đồn công an khu vực nữa."

Lâm Kiệt lập tức nhận lệnh: "Vâng, anh cả, thế còn nhà Vương Lệ Cẩm thì thế nào?"

Vương Các Đông đáp: "Có người theo dõi suốt ở đó, nếu bọn bắt cóc gọi điện thoại đến, bất cứ lúc nào cũng kết nối được với chỗ tôi. Có điều bọn bắt cóc đã đưa ra lời khiêu chiến với thời gian ba ngày, nếu chúng ta không thể phá án được trong khoảng thời gian này, không chỉ là vấn đề danh dự của cảnh sát, mà tiếp đó đến lúc phải nộp tiền chuộc, chúng ta sẽ rất bị động."

CHƯƠNG 17

Sau cuộc họp, Vương Các Đông đi về phía phòng thí nghiệm pháp y, Lâm Kiệt chạy đến, nói: "Anh cả, đều bố trí xong rồi, lập tức tiến hành điều tra theo bốn nội dung công việc mà anh chỉ đạo."

Vương Các Đông gật đầu: "Được." Thấy Lâm Kiệt vẫn đứng tại chỗ, vẻ ngập ngừng có điều gì muốn nói, liền hỏi: "Còn việc gì nữa?"

Lâm Kiệt lấp bắp: "Anh cả, chuyện cái tai của Giang Tiểu Bình, đúng là... đúng là lỗi của em."

Vương Các Đông vỗ nhẹ vào vai anh ta, động viên: "Vừa nãy trong cuộc họp, tôi cũng chỉ nhắc nhở thế thôi, cậu đừng suy nghĩ nhiều. Cảnh sát nào cũng có lúc mắc lỗi, mắc lỗi không đáng sợ, biết kịp thời rút ra bài học, tích lũy kinh nghiệm là được. Cậu yên tâm, việc này tôi sẽ không báo lên cấp trên, nếu cấp trên có biết, người chịu trách nhiệm cũng là tôi, sẽ không hỏi đến cậu đâu."

Lâm Kiệt thở phào nhẹ nhõm, thực lòng cảm động, nói: "Anh cả... em, em biết rồi, sau này em nhất định sẽ cố gắng học tập kinh nghiệm của anh, hoàn thiện mình."

"Được rồi, không phải nói những lời khách sáo, cậu đi làm việc đi, phá được án tôi mới vui về được."

Lâm Kiệt đi rồi, Vương Các Đông liền bước vào phòng thí nghiệm pháp y, anh gọi bác sĩ pháp y họ Trần lại, hỏi: "Anh Trần, cái tai và hộp giấy có phát hiện gì không?"

Bác sĩ pháp y Trần lắc đầu: "Không, không tìm thấy bất cứ vật chứng nào có giá trị như dấu vân tay hay DNA."

Vương Các Đông khẽ mím môi rồi lại hỏi: "Thế còn nguồn gốc cái hộp giấy?"

"Bìa các tông thông thường, chỗ nào cũng kiếm được, có thể tên tội phạm lấy ngay ở thùng rác dưới nhà, không có bất cứ điểm đặc biệt nào."

Vương Các Đông ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: "Xem ra tên tội phạm này có chút kiến thức phản trình sát. Nhưng có một điểm tôi thấy rất kỳ quặc, tại sao tên bắt cóc lại cắt tai của Giang Tiểu Bình rồi làm chín?"

"Tên bắt cóc chắc chắn là tâm lý biến thái, có khuynh hướng bạo hành, không biết chừng còn có sở thích ăn uống quái đản."

"Sở thích ăn uống quái đản?" Vương Các Đông bắt giắc nổi gai ốc, nói: "Ý anh nói là tên bắt cóc có sở thích ăn thịt người?"

Bác sĩ Trần không dám khẳng định: "Tôi nói là có khả năng, nhưng không thể khẳng định được. Vì những vụ án xẻo một bộ phận cơ thể người rồi làm chín không nhiều, tôi đã lục tìm hồ sơ lưu mấy năm nay của cả nước, hung thủ trong những vụ án loại này thường có sở thích ăn uống quái đản, tâm lý cũng bất bình thường đến mức cực đoan, cho nên tôi mới suy đoán như vậy."

"Lúc cái tai được mang đến, đã làm chín bao lâu rồi?"

"Sau khi nhận được, tôi có xem cái tai, ước chừng không quá mười tiếng đồng hồ."

"Ồ, có nghĩa là, sau khi làm chín, tên bắt cóc bỏ ngay vào hộp giấy để ở đường Vọng Giang?"

"Ừ, đúng thế."

"Cắt bằng dao hủ, không phải là bị cắn đứt chứ?" Sau khi hỏi câu đó, chính Vương Các Đông cũng tự thấy sồn da gà. Nhưng nếu đúng là một tên giết người biến thái có sở thích ăn uống quái đản, thì không biết chừng đã cắn đứt tai nạn nhân.

Bác sĩ pháp y Trần cười, vẻ lúng túng: "Cắt bằng vật sắc, đối phương chưa biến thái đến mức đó."

Vương Các Đông yên tâm thở phào nhẹ nhõm, khẽ gật đầu, suy nghĩ một lúc rồi nói: "Tôi thấy suy đoán của anh là tên bắt cóc có sở thích ăn uống quái đản khác với suy nghĩ của tôi."

"Anh cả, anh nghĩ thế nào?"

Vương Các Đông châm một điếu thuốc, vừa ngẫm nghĩ vừa nói: "Tính từ khi vụ án này bắt đầu đến bây giờ, khi nói chuyện điện thoại với chúng tôi, tên tội phạm luôn tự xưng mình là người trung gian, không bao giờ cho chúng tôi nói chuyện với con tin. Bây giờ nạn nhân đã bị cắt tai, theo tôi, vấn đề then chốt không phải là nạn nhân bị cắt tai, mà là tai đã bị làm chín."

"Ý của anh là?"

"Bởi vì sau khi làm như vậy, có phải là máu ngưng kết, bên anh không

thể kiểm tra ra được lúc bị cắt tai Giang Tiểu Bình còn sống hay đã chết không?"

Bác sĩ pháp y Trần lập tức bưng tỉnh, đáp: "Không sai, trừ phi đã chết quá lâu rồi, bây giờ là mùa đông, thi thể rất dễ bảo quản. Nếu chỉ trong mấy hôm nay, sau khi cắt tai đem làm chín, toàn bộ tai đều là tổ chức mềm, rất ít máu, tôi càng không thể phán đoán được tình trạng sống chết của Giang Tiểu Bình."

Vương Các Đông hơi nheo mắt, nói: "Tên bắt cóc tự xưng là người trung gian gì đó, hấn vin vào cơ đó, không cho Vương Lệ Cẩm nói chuyện điện thoại với Giang Tiểu Bình. Lúc đó tôi đã lờ mờ đoán là có khả năng Giang Tiểu Bình đã bị hại. Hơn nữa, tên bắt cóc cắt tai Giang Tiểu Bình là vì mấy thằng ngốc trong đội của chúng ta không tin Giang Tiểu Bình đã bị bắt cóc, nếu tên tội phạm muốn chứng minh cho Vương Lệ Cẩm thấy Giang Tiểu Bình đúng là ở trong tay bọn chúng, thì đối phương chỉ cần cắt tai là được. Nếu tai bị làm chín không thể phán đoán được Giang Tiểu Bình còn sống hay đã chết, thì bây giờ tôi càng có lý do để nghi ngờ Giang Tiểu Bình đã chết."

Bác sĩ pháp y Trần ngẫm nghĩ giây lát rồi nói: "Nhưng nếu nói là Giang Tiểu Bình đã chết, cũng không hợp lý lắm."

"Tại sao?"

"Nếu Giang Tiểu Bình đã chết, mà tên tội phạm vẫn muốn tiếp tục tống tiền thì phải nhanh chóng hoàn thành việc trao đổi mới đúng. Đối phương chắc chắn sẽ nghĩ được là càng kéo dài thời gian, chúng ta càng dễ đoán ra là Giang Tiểu Bình đã bị hại, không tiến hành cuộc trao đổi với hấn nữa. Nhưng đối phương vẫn cho chúng ta thời gian ba ngày để phá án, ba ngày sau tiến hành trao đổi. Điều này có vẻ không logic lắm."

Vương Các Đông ừ một tiếng vẻ khẳng định, nét mặt trở nên nghiêm trọng, nói: "Lần này giọng điệu của tên bắt cóc rất bất cần, vô cùng ngạo mạn, tôi cảm giác hấn có lai lịch không phải là dạng vừa, vụ bắt cóc này từ đầu đến cuối đều khác với những vụ đã từng tiếp xúc trước đây, mà lại có rất nhiều điểm nghi vấn phức tạp, thực sự rất khó."

CHƯƠNG 18

Buổi tối hôm đó, Vương Các Đông vẫn túc trực ở trụ sở công an huyện chờ tin, Lâm Kiệt hốt hải chạy vào báo: "Anh cả, việc điều tra tình hình Giang Tiểu Bình ở trường cơ bản là xong rồi, bạn thân của nó đều không thấy gần đây nó có biểu hiện gì bất thường, cũng không để ý thấy có người nào bám theo. Ngoài ra, mấy thằng lưu manh xã hội đen có tiếp xúc với Giang Tiểu Bình cũng bắt về cả rồi, xét hỏi sơ bộ hết lượt, đều không tìm được manh mối nào có giá trị."

Wương Các Đông gật đầu nói: "Cứ nhốt mấy đứa lưu manh đó lại tiếp tục xét hỏi, kể cả là không có kết quả gì cũng đợi xong vụ này hẵng thả ra, tránh trường hợp bọn bắt cóc biết được lại cảnh giác."

"Việc thứ hai là điều tra dân cư ở đường An Lạc vẫn đang tiếp tục, tạm thời chưa có phát hiện gì. Việc thứ ba là điều tra hỏi han người dân ở khu vực gần đó cũng đang tiếp tục, tạm thời chưa phát hiện được manh mối nào. Việc thứ tư là điều tra xe ô tô, bên Sở Công an thành phố vẫn chưa gửi lại kết quả xử lý hình ảnh, nhưng bọn em chú ý thấy một chi tiết, có một người rất có khả năng là thành viên trong nhóm bắt cóc."

"Ồ?" Vương Các Đông hơi ngạc nhiên hỏi: "Có chuyện đó à, cụ thể thế nào?"

Lâm Kiệt đáp: "Em đã gửi đoạn băng ghi hình vào hộp thư điện tử của anh, anh xem đi."

Wương Các Đông mở file chứa đoạn băng ghi hình, hình ảnh đầu tiên là một cảnh tĩnh, ở đầu đối diện với lối rẽ ra khỏi đường An Lạc, đèn đường lơ mờ, lúc đó không có người hay xe đi trên đường. Một lúc sau, có một người xuất hiện trong đoạn băng, bước đi với tốc độ vừa phải, không nhanh không chậm, giữa chừng dừng lại chốc lát rồi nhanh chóng đi ra khỏi khu vực camera ghi hình. Đoạn băng kết thúc ở đó.

Wương Các Đông ngẩng đầu lên hỏi, vẻ không hiểu: "Cậu nói là người này à?"

"Vâng."

"Nhưng người này có điểm gì khác thường?"

Lâm Kiệt đáp: "Có thể là độ sáng của đoạn băng tối quá, em điều chỉnh một tí để anh xem lại."

Sau khi Lâm Kiệt điều chỉnh lại hiệu quả ánh sáng, lần này xem lại, hình ảnh rõ ràng hơn lần trước một chút, Vương Các Đông chăm chú nhìn màn hình, để ý kỹ thì có thể nhận ra, người đó mặc một chiếc áo khoác kiểu dài rất rộng, dáng người có vẻ hơi béo, đầu đội một chiếc mũ len, mặt bịt khẩu trang, khi đi đến chỗ giữa trong đoạn băng, anh ta đột nhiên ngẩng đầu lên, dường như nhìn chằm chằm vào chỗ camera giám sát, đồng thời đưa tay phải ra.

Vương Các Đông kinh ngạc chỉ vào đoạn băng: "Người này... người này đang giơ ngón tay giữa vào camera giám sát."

Quá ngạo mạn, thực sự là quá ngạo mạn! Không ngờ trên đời này lại có loại tội phạm to gan như vậy!

"Đúng thế, nhìn bộ dạng của hắn đúng là đang giơ ngón tay giữa lên, vì thế bọn em nghi ngờ hắn là một thành viên trong nhóm bắt cóc. Có điều hắn đội mũ và đeo khẩu trang, nên cho dù đã xử lý điều chỉnh hình ảnh, cũng không thể biết được hắn là ai."

Vương Các Đông ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói: "Trước đó người này đi vào đường An Lạc từ lúc nào?"

"Sau khi Giang Tiểu Bình đi vào đường An Lạc, khoảng chưa đến nửa phút sau hắn ta cũng đi vào, sau đó khoảng tám phút thì hắn đi ra khỏi đường An Lạc."

"Tám phút..." Vương Các Đông thầm tính toán trong đầu, "Đường An Lạc dài tất cả là hơn bốn trăm mét, người bình thường đi hết con đường này sẽ mất khoảng ba phút, người này ở trong đó tất cả tám phút, hừm, chính xác, hắn đúng là kẻ bắt cóc!"

"Có điều hắn đi ra khỏi đường An Lạc có một mình, không dẫn theo Giang Tiểu Bình. Sau đó hắn không hề quay lại."

Vương Các Đông gật đầu: "Điều này cho thấy, bọn bắt cóc ít nhất có hai người hoặc hai người trở lên, nếu không phải là hắn đưa Giang Tiểu Bình đi, thì là đồng bọn hắn đã chở Giang Tiểu Bình đi chỗ khác bằng ô tô."

Nhưng Vương Các Đông vẫn không nghĩ ra được tại sao người này lại không rời đi cùng với đồng bọn của hắn, mà lại một mình ngạo mạn, ngênh

ngang đi qua chỗ camera giám sát, giơ ngón tay giữa vào camera giám sát, làm như vậy không khác nào viết lên trán mình rằng "Tao chính là tội phạm bắt cóc". Hắn dựa vào đâu mà tự tin như vậy, dám khiêu khích cảnh sát?

Nhưng lại nghĩ, số lần gã này khiêu khích cảnh sát đâu có ít, gã súc sinh này không biết đã ăn phải loại mật gấu gì, hắn tự tin như thế, ngạo mạn như thế, mà mình đâu có làm gì được hắn?

"Anh cả, tiếp theo mình phải điều tra thế nào?"

"Kiểm tra toàn bộ camera giám sát ở khu vực xung quanh, tìm kiếm tung tích hành động của gã này, đồng thời tìm xem, biết đâu ở khu vực có camera giám sát khác, hắn lại bỏ khẩu trang ra cũng nên."

"Vâng, em bố trí làm luôn."

"Còn nữa, hình ghi được qua camera giám sát ngày hôm sau cũng cho kiểm tra, xem liệu có người nào giống gã này đi vào đường An Lạc lần nữa không."

"Vâng."

"Đúng rồi, từ sáng đến giờ, không thấy tên bắt cóc gọi điện thoại đến nữa à?"

"Vâng, tất cả mấy cái sim điện thoại của hắn bọn em đều cho theo dõi rồi, không hề nhận được tín hiệu. Bọn em còn kiểm tra tất cả những số điện thoại mà hắn đã từng sử dụng, đều là sim rác, cái thì mua ở trong thành phố, cái thì mua ở Hàng Châu."

"Hàng Châu, đi xa thế để mua sim điện thoại?" Vương Các Đông ngẫm nghĩ rồi bảo: "Sau khi biết là đã bị cảnh sát theo dõi, tên bắt cóc không sử dụng sim điện thoại của Giang Tiểu Bình nữa, mỗi lần gọi điện thoại, hắn đều thay một sim mới, phân tích địa điểm mua sim thì thấy có cả Hàng Châu và trong thành phố, chắc chắn hắn không mua nhiều sim ở cùng một điểm bán, mà mỗi điểm chỉ mua một sim. Đúng rồi, có thể dựa vào thông tin lưu trữ để điều tra xem số sim điện thoại này được bán ở điểm nào, bán ra vào ngày nào không? "

"Không thể điều tra ra được, toàn bộ số sim này đều bán ở các quầy báo và các cửa hàng tạp hóa nhỏ lẻ, công ty dịch vụ viễn thông cũng không đăng ký điểm bán, những sim này đều mới bắt đầu sử dụng mấy hôm trước nên không có cách nào biết được tên tội phạm mua ngày nào."

Xem ra lần này bọn tội phạm đã chuẩn bị vô cùng kỹ lưỡng, khi gọi điện thoại thì sử dụng thiết bị gây nhiễu sóng, thời gian nói chuyện vượt quá hai phút là ngắt, mà mỗi lần gọi điện thoại đều dùng một sim rác mới, dùng xong là bỏ đi luôn, thảo nào bọn chúng ung dung như vậy, không hề sợ bị cảnh sát điều tra ra.

Rất nhiều vụ án được điều tra ra nhờ định vị tín hiệu điện thoại di động của phần tử tội phạm, những tên tội phạm này đa phần là văn hóa thấp, kiến thức về điện thoại di động có hạn, cho đến khi cảnh sát tìm đến nơi, chúng vẫn không hiểu được tại sao cảnh sát lại có thể tìm ra bọn chúng.

Còn nhóm tội phạm lần này thì hoàn toàn khác, bọn chúng vô cùng cảnh giác đối với thiết bị theo dõi điện thoại di động, cảnh sát không thể tìm được bất cứ manh mối nào bằng cách dò tìm tín hiệu điện thoại di động của chúng.

Vụ bắt cóc này thời gian vô cùng gấp rút, dò tìm tín hiệu điện thoại di động là biện pháp hữu ích nhất và cũng hiệu quả nhất, nhưng hiện giờ biện pháp này đã bị bọn bắt cóc vô hiệu hóa, hừm, vụ này vô cùng hiểm hóc, đối phó với bọn tội phạm này không hề dễ.

Vương Các Đông suy nghĩ một lúc rồi chỉ đạo: "Tạm thời thế đã, tiếp tục tiến hành bốn mảng công việc tôi đã phân công. Chỉ có thể nhận ra tên tội phạm trong camera theo dõi này là một người béo, hình dạng và tuổi tác đều không thể phán đoán được. Nhìn quần áo thì có vẻ không phải là thanh niên, nhưng cũng không loại trừ khả năng có thanh niên cũng mặc loại áo khoác này. Nghe giọng tên tội phạm trong điện thoại thì tên này khoảng hai mươi tuổi đổ lại, nhưng cũng có thể bọn chúng đã sử dụng thiết bị thay đổi giọng nói để chúng ta không nghe ra được giọng thật. Rốt cuộc gã trong camera giám sát này có phải là kẻ đã gọi điện cho chúng ta hay không, hiện giờ cũng không xác định được. Hừm, hôm nay chỉ có thể như thế, anh bố trí mấy người tiếp tục điều tra camera giám sát, những người khác tạm thời cho về nghỉ đi."

Sau khi Lâm Kiệt đi rồi, Vương Các Đông châm thuốc lá, ngả người ngồi trong chiếc ghế, nhắm mắt lại phân tích, anh đốt hết điếu này sang điếu khác.

Vụ án này không đơn giản, bọn bắt cóc có ý thức và khả năng chống lại cảnh sát điều tra hình sự rất tốt, có thể nói cảnh sát hoàn toàn không tìm được bất cứ thông tin nào về bọn chúng.

Bọn chúng có mấy người?

Đã dùng biện pháp nào để có thể không chế được Giang Tiểu Bình trong thời gian ngắn như vậy?

Hiện giờ Giang Tiểu Bình còn sống hay đã chết?

Nếu còn sống, tại sao bọn bắt cóc không để Giang Tiểu Bình nói chuyện điện thoại với Vương Lệ Cẩm?

Nếu đã chết, tại sao bọn bắt cóc không nhanh chóng hoàn thành việc trao đổi, mà lại cho cảnh sát ba ngày để phá án, ba ngày sau mới tiến hành trao đổi?

Không lẽ sau khi biết là cảnh sát bắt đầu hành động, bọn bắt cóc đã từ bỏ kế hoạch trao đổi, tung hỏa mù, cố ý đưa ra thời hạn ba ngày. Trong thời gian này bọn chúng sẽ phi tang sạch sẽ thi thể Giang Tiểu Bình, như vậy cảnh sát sẽ không bao giờ tìm được ra hung thủ, hung thủ là kẻ nào, trốn ở chân trời góc bể nào, ai mà biết được?

Ngoài ra, giọng điệu của bọn tội phạm rất ngạo mạn, không coi cảnh sát ra gì, thậm chí còn có thái độ coi việc phạm tội như một trò chơi.

Nhưng nói đi nói lại, Vương Các Đông cũng phải công nhận rằng lần này đối thủ hành động rất nhanh gọn, từ đầu đến cuối không để lại bất cứ nhân chứng, vật chứng nào, còn ngang nhiên đi qua chỗ camera giám sát, giờ ngón tay giữa lên thách thức. Mà cảnh sát vẫn không làm gì được hẳn.

Những vụ bắt cóc thông thường, cảnh sát đều có thể nhanh chóng tìm ra được vị trí của tội phạm bắt cóc và con tin, sau đó tiến hành bao vây, rồi cử chuyên gia đến đàm phán thương lượng, khi bị cảnh sát bao vây, đồng thời kết hợp cả biện pháp cứng rắn và liệu pháp mềm dẻo, hầu như tất cả tội phạm bắt cóc đều khủng hoảng tâm lý và đầu hàng.

Điểm mấu chốt của vụ án này là cảnh sát không biết nhóm tội phạm gồm những thành phần nào, càng không biết được vị trí ẩn náu của bọn chúng, tất cả những biện pháp thường dùng để xử lý các vụ án bắt cóc đều vô hiệu.

Nếu hết thời hạn ba ngày mà cảnh sát vẫn không biết được hành tung của bọn tội phạm, không lẽ cuối cùng chỉ còn cách hành động khi nộp tiền chuộc sao? Đây là điều mà Vương Các Đông không muốn nghĩ đến.

Anh phân tích kỹ lưỡng các tình tiết của vụ án, ngoài chuyện bọn tội phạm bắt cóc rất gian ngoan, không để lại manh mối gì, anh cảm thấy vụ án này có

rất nhiều điểm nghi vấn, dường như không đơn giản chỉ là một vụ bắt cóc.

Thứ nhất, đối tượng được chọn để bắt cóc là Giang Tiểu Bình. Mục tiêu của các vụ bắt cóc thường là nữ sinh, trong vụ bắt cóc này, Giang Tiểu Bình là nam sinh, mà lại là một học trò hư, mặc dù nhỏ tuổi, nhưng khá to cao, giỏi đánh nhau, trên đường tan học về nhà cũng thường hay đi cùng một đám bạn, bọn bắt cóc sẽ thấy rất khó ra tay với những mục tiêu như vậy. Mặc dù huyện Kim là huyện thành ở khu vực giữa tỉnh Triết Giang, nhưng vẫn có rất nhiều nhà giàu, trong số những nhà giàu này, không ít nhà có con đang học cấp hai, phải tham gia giờ tự học buổi tối, sau khi tan học cũng tự đi về nhà một mình. Chọn con cái những nhà này để ra tay có phải là dễ hơn không?

Thứ hai, rõ ràng lần này bọn tội phạm bắt cóc đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng. Chúng đã mua trước rất nhiều sim rác ở những địa điểm khác nhau, mỗi lần gọi điện thoại lại rút đi một sim. Hơn nữa, đối phương vô cùng kiên trì, xác suất Giang Tiểu Bình đi về nhà một mình rất thấp, cũng không đi theo một tuyến đường cố định, theo như bạn bè của Giang Tiểu Bình cho biết, gần đây Giang Tiểu Bình luôn đi cùng bạn, duy nhất có hôm đó là đi một mình, bọn bắt cóc liền chớp ngay lấy cơ hội để ra tay, hiển nhiên là chúng đã tiến hành theo dõi rất nhiều ngày.

Thứ ba, nếu hiện giờ Giang Tiểu Bình đúng là đã bị hại, thì tại sao hung thủ không quyết định nhanh chóng tiến hành trao đổi, mà lại cho cảnh sát thời gian ba ngày để phá án, rốt cuộc là có nguyên nhân gì ở đây?

Nếu đến hết ngày mai mà vẫn chưa có tiến triển gì, thì ngày kia chỉ còn cách chuẩn bị tiền, tiến hành trao đổi với bọn tội phạm.

Vương Các Đông vô cùng tức giận, những lời khiêu khích của bọn tội phạm cứ lớn vồn trong đầu, anh vốn phải tìm ra được nhóm tội phạm trong ba ngày này, nếu cuối cùng vẫn không thể tìm ra được chúng, đành phải đáp ứng điều kiện của chúng để tiến hành trao đổi thì thật là mất mặt.

Nhưng anh lại nghĩ, nếu có phải tiến hành trao đổi thật, cũng không lo, đến lúc đó anh sẽ có cách bắt bọn tội phạm hiện hình!

CHƯƠNG 19

Rèm cửa khép kín, Trần Tiến bật một ngọn đèn bàn, ngồi trong chiếc ghế, chăm chú kiểm tra chiếc va li bằng da trước mặt.

Có tất cả hai chiếc va li da, hình dáng và kích cỡ đều gần giống nhau, anh ta đã phải đi đến hai cửa hàng khác nhau ở Hàng Châu chỉ để mua hai chiếc va li da này, mua về đã khá lâu, bây giờ đến anh ta cũng không nhớ nổi là đã mua ở đâu.

Đây là loại va li rẻ tiền không có thương hiệu, nếu muốn dựa vào đặc điểm của va li để tìm ra người mua, thì đừng nói là cảnh sát huyện, đến cả FBI của Mỹ cũng không thể tìm ra nổi.

Va li rất to. Anh ta đã tính toán từ trước khi mua, ba triệu tệ tiền mặt chồng lên nhau sẽ cao gần một mét, va li nhỏ tất nhiên là không ổn.

Có điều, nhiều tiền mặt như vậy vẫn còn một vấn đề, toàn bộ đều là tiền mệnh giá một trăm tệ, ba triệu tệ gộp lại sẽ nặng khoảng ba mươi ba ki-lô-gam, Vương Lệ Cẩm và đám cảnh sát nhất định sẽ lấy lý do là tiền quá nặng, cô ta là phụ nữ, một mình không thể mang nổi, cho một cảnh sát mặc thường phục giả làm họ hàng của cô ta đi cùng khi giao tiền chuộc.

Nếu nói như vậy, tôi cũng không phản đối, sẽ thuận theo ý bọn chúng luôn, đến lúc đó, chúng sẽ phải hối hận. Cậu thấy đúng không, người bạn quan trọng nhất của tôi?

Trần Tiến bất giác nở nụ cười.

Về điểm này, Trần Tiến rất tin tưởng.

Trên một chiếc bàn to khác ở cạnh anh ta, để la liệt các loại thiết bị thí nghiệm hóa học, dưới gầm bàn chất đầy những túi thuốc lá, thương hiệu gì cũng có, hầu hết là những thương hiệu rẻ tiền. Không cần nói cũng biết, số thuốc lá này cũng là anh ta chia thành từng đợt mua từ những vùng khác về, sẽ không có ai để ý đến một người mang theo vài túi thuốc lá rẻ tiền.

Rất lâu sau, cuối cùng anh ta cũng ngẩng đầu lên, khẽ day huyệt thái dương, mọi việc đã xong, hoàn hảo đến từng chân tơ kẽ tóc!

Thực ra trước đó anh ta đã thử nghiệm rất nhiều lần, hai chiếc va li này hoàn toàn không có vấn đề gì, khớp với kết quả thí nghiệm của anh ta. Giờ

chỉ là thời khắc cuối cùng, kiểm tra lại độ tin cậy một lần nữa.

Trong thí nghiệm, anh ta luôn muốn đạt được kết quả đáng tin cậy nhất.

Phản ứng hóa học là một quá trình kỳ diệu nhất trên đời này.

Trong thế giới bao la phức tạp, bao gồm cả trong cơ thể con người, không một phút một giây nào không diễn ra các loại phản ứng hóa học. Cho dù bạn có chết đi, trong cơ thể bạn cũng vẫn diễn ra những phản ứng hóa học.

Bất cứ một sản phẩm nào trong cuộc sống của bạn đều là những kiệt tác của hóa học.

Có thể nói, mấy thế kỷ gần đây, sự phát triển nhanh chóng của nhân loại bắt nguồn từ những bước tiến vượt bậc trong công nghệ hóa học.

Thượng đế đã tạo ra vật chất, đồng thời cũng tạo ra những quy tắc phản ứng lẫn nhau giữa các loại vật chất.

Con người không ngừng nghiên cứu, từ đó phát hiện và tổng hợp ra những quy tắc này và phát minh ra một bộ môn khoa học thần kỳ là hóa học.

Trần Tiến dành một thứ tình cảm kính nể lại có phần e sợ đối với tất cả mọi thứ thuộc về hóa học.

Đồng thời anh ta cũng biết, về mặt lý thuyết, trong thực tế phản ứng hóa học đáng tin cậy nhất chưa chắc có thể tiến hành được như kế hoạch.

Ví dụ như độ mạnh của áp suất không khí, nồng độ PH trong dung dịch, bất cứ một sai sót nhỏ nào cũng có thể khiến cho kết quả thí nghiệm khác xa so với dự tính ban đầu. Thậm chí, có khi một thí nghiệm thất bại, bạn cứ tìm mãi mà vẫn không phát hiện ra nguyên nhân.

Hoặc là ví dụ như về mặt lý thuyết, kim loại không phản ứng với dung dịch có tính kiềm. Nhưng trong thực tế, kim loại nhôm vừa phản ứng được với dung dịch kiềm, vừa phản ứng được với dung dịch axit. Thật là kỳ diệu!

Gần như toàn bộ sức lực trong suốt cuộc đời của Trần Tiến đều dồn vào thế giới hóa học mênh mêng vô bờ bến.

Và hôm nay, anh ta cần đem toàn bộ kiến thức sử dụng vào một tình huống thực tiễn có "giá trị" nhất trong cuộc đời mình.

Trước khi về nước, anh ta cũng đã giật nảy mình khi trong đầu nảy ra kế hoạch này, anh ta cũng đã do dự, giằng co, mình làm như vậy liệu có thể đại diện cho chính nghĩa hay không?

Rốt cuộc là mình muốn thực thi chính nghĩa trong tim, hay là chỉ là muốn

xả hết những bức xúc dồn nén trong lòng?

Liệu có biện pháp nào công minh chính trực hơn cách này của mình không? Ví dụ như pháp luật?

Nhưng khi anh ta nhìn thấy hai bà cháu nhà họ Hà bị hành hạ, ức hiếp đến tột cùng, chút tự tôn cuối cùng cũng bị bọn chúng chà đạp, những mâu thuẫn giằng co trong lòng anh ta đã hoàn toàn biến mất.

Đúng vậy, xả hết những bức xúc dồn nén trong lòng, hoàn thành tâm nguyện của Cam Giai Ninh và thực thi chính nghĩa không hề mâu thuẫn với nhau. Cách làm của mình là lựa chọn tốt nhất.

Bởi vì, chế độ đã hoàn thiện lắm rồi, pháp luật cũng đã hoàn mỹ lắm rồi, nhìn bộ hiến pháp được viết mới tốt đẹp, mới lay động lòng người làm sao!

Vấn đề phát sinh ở đâu?

Không phải pháp luật, mà là con người!

Khi cỗ xe ngựa không chạy tiếp được nữa, bạn sẽ vung roi lên quất vào ngựa hay quất vào xe?

Đáp án hiển nhiên là quất vào ngựa.

Nhưng luôn có những nhân vật tự cho là mình thông minh, lại cứ muốn sửa cho cỗ xe chắc chắn hơn, mà không nghĩ xem nguyên nhân khiến ngựa không chạy nổi nữa là do đâu. Còn rất hoành tráng luôn miệng nói những lời hay ý đẹp, tự xưng là phần tử tri thức hiện đại, khách quan, lý tính, trong lòng những người này luôn tràn đầy cảm giác ưu việt về đạo đức và trí tuệ, họ phê phán đả kích nóng giận thiếu lý trí, cho rằng cần phải cho những người ở bên trên thời gian để họ không ngừng hoàn thiện chế độ.

Trong thực tế, loại người này đúng là rối hơi! Tư duy logic của họ bị khiếm khuyết bẩm sinh.

Những kẻ ác cầm trong tay thanh kiếm chính nghĩa là biến thành người tốt hay sao?

Trần Tiến mỉm cười khinh bỉ, cứ để ông thầy là tôi đây, dạy cho bọn chúng một bài học. Tất nhiên rồi, bạn của tôi, những việc này cậu đều phải tham gia đấy.

Vẫn còn hơn một ngày nữa cho Vương Các Đông.

CHƯƠNG 20

Ngày thứ hai trôi qua, Sở Công an huyện vẫn không có bất cứ thu hoạch gì về hành tung của nhóm tội phạm bắt cóc.

Sau khi tiến hành điều tra, khả năng bọn tội phạm ẩn náu ở đường An Lạc đã bị loại bỏ. Công việc điều tra dò hỏi ở khu vực lân cận không hề có tiến triển gì, khi Giang Tiểu Bình mất tích không có người chứng kiến. Thông tin tìm hiểu được qua bạn bè của Giang Tiểu Bình cũng vậy, không có thêm bất cứ manh mối nào.

Sở Công an huyện đã gửi đoạn băng ghi hình theo dõi ô tô - nội dung trọng điểm cần điều tra cho Sở Công an thành phố, nhưng vì độ sáng quá thấp, độ phân giải của camera theo dõi thấp, việc xử lý hình ảnh cần có thời gian, hơn nữa kết quả xử lý cuối cùng cũng có thể không được rõ lắm.

Đến ngày thứ ba, Vương Lệ Cẩm sốt ruột không yên, liên tục gọi điện thoại đến hỏi xem đã bắt được bọn tội phạm hay chưa, khiến Vương Các Đông vô cùng phiền não, đành cố gắng tìm lời an ủi.

Đến chiều, Vương Lệ Cẩm lại gọi điện thoại đến bảo cô ta đã hẹn mấy người bạn để vay tiền, bây giờ sẽ đi viết giấy vay nợ, đồng thời chuyển tiền vào tài khoản của cô ta, hẹn trước với ngân hàng, sáng sớm ngày hôm sau là có thể rút được ba triệu tệ.

Căn cứ vào hai điểm, một là bọn tội phạm không cho con tin nói chuyện điện thoại, hai là tình trạng tai của con tin, Vương Các Đông phán đoán Giang Tiểu Bình đã chết, nhưng phán đoán này chỉ là suy luận hợp lý dựa trên những manh mối đã biết, nếu xem xét một cách cẩn trọng từ góc độ của một chuyên gia hình sự, hiện giờ vẫn chưa có chứng cứ để kết luận Giang Tiểu Bình đã chết. Nếu nói với Vương Lệ Cẩm, e là cô ta sẽ lập tức mất bình tĩnh, không thể kiểm soát nổi, lúc đó muốn đấu trí với bọn tội phạm để tất cả bọn chúng sa lưới sẽ rất khó khăn.

Vì vậy, dù là xét về tình hay về lý, anh đều không thể nói với Vương Lệ Cẩm về phán đoán chưa được kiểm chứng của mình.

Sau khi suy đi tính lại cẩn trọng, Vương Các Đông đồng ý để Vương Lệ Cẩm đi chuẩn bị tiền, bên anh cũng chuẩn bị toàn bộ kế hoạch hành động

ngày mai, nếu bọn bắt cóc lại gọi điện đến, nhất định phải yêu cầu được nói chuyện với Giang Tiểu Bình qua điện thoại.

Nếu bọn bắt cóc kiên quyết không đồng ý, thì khả năng Giang Tiểu Bình đã bị hại là rất lớn, lúc đó sẽ cử cảnh sát mặc thường phục đi cùng Vương Lệ Cầm, mang theo tiền giả để như bọn tội phạm. Khi đó trọng tâm công việc sẽ không phải là giải cứu con tin, mà là bắt hung thủ.

Nếu bọn tội phạm đồng ý cho Giang Tiểu Bình nói chuyện điện thoại, chứng minh được là Giang Tiểu Bình chưa chết, lúc đó dùng tiền thật hay tiền giả để trao đổi, Vương Các Đông cũng đã lên sẵn kế hoạch. Anh đã tính toán kỹ lưỡng, chỉ cần bọn tội phạm dám trao đổi, anh nhất định sẽ không cho chúng có cơ hội chạy thoát.

Sau khi đã bố trí xong công việc, buổi tối hôm đó, đầu tiên Vương Các Đông cử cảnh sát mặc thường phục kiểm soát chặt những con đường chủ yếu, theo dõi xem có kẻ khả nghi nào rình mò ở khu vực gần đó hay không, sau khi xác nhận là không có, anh và sáu cảnh sát hình sự mặc thường phục lặng lẽ đến nhà Vương Lệ Cầm trong đêm tối, tránh không để bất cứ người nào biết.

Vương Các Đông mang đến một túi "tiền" rất lớn, số tiền này được chia thành từng cọc, mỗi cọc một trăm nghìn tệ theo yêu cầu của bọn tội phạm, có điều mặt trên và mặt dưới của mỗi cọc tiền là hai tờ một trăm tệ tiền thật, ở giữa đều là phiếu dùng để thực tập đếm tiền giấy của nhân viên ngân hàng, mặt bên của cọc tiền đã được quét màu, nếu không mở ra thì rất khó phân biệt được thật giả.

Vương Các Đông dặn dò Vương Lệ Cầm kỹ lưỡng về nội dung trao đổi với bọn bắt cóc, bao gồm cả cách ứng phó trong các tình huống có thể xảy ra, tất cả mọi người đều trong trạng thái sẵn sàng hành động, chuẩn bị ngày mai bắt nhóm tội phạm.

Chín giờ sáng ngày hôm sau, điện thoại di động của Vương Lệ Cầm đổ chuông, thấy là một số lạ, mọi người lập tức hành động theo kế hoạch.

Nhân viên kỹ thuật của Sở Công an huyện lập tức bắt đầu dò tìm tín hiệu, tất cả những người có mặt ở hiện trường đều đeo tai nghe không dây, có thể đồng thời nghe được cuộc đối thoại và mệnh lệnh của Vương Các Đông, Vương Các Đông đeo một chiếc mic nhỏ dùng để đưa ra chỉ thị, cũng có thể

trực tiếp đối thoại với bọn tội phạm qua điện thoại di động.

Vương Lệ Cầm nghiêng răng, vẫn phải nghe điện thoại.

Đối phương nói với giọng rất thoải mái: "A lô, vẫn là tôi. Có bất ngờ không, hay là không bất ngờ? Có chờ đợi không, hay là không chờ đợi?"

Vương Lệ Cầm nhìn Vương Các Đông, ánh mắt tỏ ý cần giúp đỡ, đúng là Vương Các Đông đã hướng dẫn cô đối phương nói gì thì ứng phó thế nào... nhưng Vương Các Đông không hướng dẫn cô nếu đối phương mở đầu bằng một đoạn chẳng hiểu ý tứ ra làm sao thì ứng phó thế nào.

Vương Các Đông ra hiệu bằng khẩu hình miệng: "Hỏi hẩn trao đổi thế nào?"

Vương Lệ Cầm đành nói: "Hôm nay nộp tiền chuộc phải không?"

"Tất nhiên rồi, không phải chúng tôi đã cho cảnh sát thời gian là ba ngày sao, tiếc là bọn chúng quá ngu ngốc, không tìm ra chúng tôi, giờ tôi cũng không thích chơi tiếp nữa. Ba triệu tệ đã chuẩn bị xong chưa?"

"Vẫn... vẫn ở ngân hàng."

Đối phương có vẻ hơi bực bội: "Sao vẫn chưa rút ra? Nếu chị không muốn mất tiền để đổi lấy mạng con trai chị thì cũng không cần lãng phí thời gian nữa đâu!"

Vương Lệ Cầm vội đáp: "Ba triệu tệ, một khoản tiền lớn như thế phải hẹn trước với ngân hàng, vừa hẹn hôm qua, hôm nay... hôm nay sẽ rút được ngay."

Đối phương cười bảo: "Hóa ra là hôm qua mới hẹn à, xem ra mấy hôm trước cái ông Vương giám đốc Sở Công an chuyên phụ trách điều tra hình sự vô cùng lợi hại ấy chắc là rất đổi tự tin, cho rằng nhất định sẽ tóm được tôi hả, ha ha. Xin lỗi nhé, thời gian hết rồi, tôi phải ngắt điện thoại đây, lát nữa nói chuyện tiếp."

Nói rồi liền ngắt luôn điện thoại.

Nhân viên kỹ thuật lập tức nói với Vương Các Đông: "Anh cả, vẫn là số mới, thời gian quá ngắn chưa dò tìm được tín hiệu đã ngắt điện thoại rồi."

Vương Các Đông hừm một tiếng, quay đầu đi, không nói gì.

Mấy phút sau, đối phương quả nhiên lại gọi điện thoại đến, vẫn là một số mới: "A lô, vẫn là tôi, ha ha, có phải là chị thấy tôi cứ như ma ám không? Bây giờ chị đi rút tiền trước đi, nhớ là mỗi cọc tiền một trăm nghìn tệ, sau đó

tôi sẽ thông báo cho chị cách thức trao đổi. Đúng rồi, chị đừng có nghĩ đến chuyện dùng tiền giả, nếu là tiền giả tôi sẽ giết con tin luôn. Còn nữa, chị nói với cái ông Vương giám đốc Sở Công an chuyên phụ trách điều tra hình sự vô cùng lợi hại ấy là, nghe trộm điện thoại thì tôi không để ý, nhưng đến lúc trao đổi mà còn cử người đi theo là tôi sẽ nổi giận thật đấy."

Tất cả mọi người đều tái mặt, không ít cảnh sát mới vào nghề thâm nghĩ trong lòng, làm sao bọn bắt cóc lại biết được là chúng ta đã theo dõi điện thoại?

Vương Các Đông không hề bất ngờ, bọn tội phạm đã chuẩn bị đầy đủ như vậy, hiển nhiên sẽ ý thức được là một khi cảnh sát đã nhúng tay vào thì chắc chắn sẽ không rút lui, tất nhiên sẽ theo dõi điện thoại di động của Vương Lê Cầm.

Vương Lê Cầm làm theo chỉ thị, hỏi: "Đợi đã, trước khi rút tiền, tôi muốn nghe giọng con trai tôi."

Đối phương đáp: "Tại sao tôi phải đáp ứng điều kiện này của chị?"

Giọng Vương Lê Cầm nghèn nghẹn: "Các anh... các anh chưa lần nào cho tôi nghe giọng con trai tôi, có phải là... có phải là nó đã bị các anh..."

"Ồ... Tôi hiểu rồi, chị lo là Giang Tiểu Bình đã chết, bây giờ chúng tôi yêu cầu chị nộp tiền chuộc chỉ là để lừa tiền của chị đúng không?"

Mọi người đều không ngờ tên tội phạm lại trực tiếp nói thẳng ra suy nghĩ của họ.

Đối phương tiếp tục nói: "Được thôi, hôm nay Giang Tiểu Bình đang ở cạnh tôi, tôi chẳng có lý do gì không cho chị nói chuyện với nó. Có điều tôi chỉ cho chị mấy giây thôi đấy."

Sau đó từ điện thoại vọng ra tiếng bước chân của tên bắt cóc, mấy giây sau giọng của đối phương lại vang lên, "Bây giờ tao cho mày mở miệng, mày chỉ được nói chuyện với mẹ mày mấy giây, nếu mày nói ra chỗ đang đứng, tao sẽ giết mày luôn, nghe rõ chưa?"

Một giây sau, một giọng nói vọng ra: "A... a... mày định làm gì, đừng... a..." Giọng của Giang Tiểu Bình bị ngắt ở đó.

"Tiểu Bình, Tiểu Bình ơi, con làm sao thế, làm sao thế? Anh làm gì Tiểu Bình rồi?" Vương Lê Cầm cuống lên hỏi.

"Không làm gì cả, chẳng phải là chị muốn nghe giọng của nó à, tôi chỉ

chạm vào vết cắt ở tai của nó để nó nói vài câu cho chị nghe thôi mà. Chị có cần nói chuyện tiếp với nó không? Bây giờ trong tai nó có máu đông, tôi nói, nó cũng nghe không rõ lắm, chắc cũng không nghe rõ được lời chị nói đâu, có cần tôi lấy sạch máu cục trong tai nó ra để chị nói chuyện với nó không?"

Vương Lệ Cẩm vội lắc đầu: "Không cần, không cần... Tôi xin các anh đừng hành hạ nó nữa, tôi nhất định sẽ giao tiền cho các anh, xin các anh tha cho nó."

Đối phương cười đáp: "Hợp tác như thế có phải là vui vẻ không, yên tâm, chỉ cần giao xong tiền là Giang Tiểu Bình sẽ được thả. Chúng tôi cũng không muốn giết Giang Tiểu Bình, án hình sự đối với các vụ bắt cóc và án giết người khác nhau rất lớn. Tôi hiểu rõ pháp luật hơn các người. Nếu không phải là bị dồn vào tình thế vạn bất đắc dĩ, chúng tôi cũng không muốn giết người. Chỉ cần chị ngoan ngoãn phối hợp, mọi việc sẽ suôn sẻ. Chị đi rút tiền đi, một tiếng nữa gặp."

Nói xong, lại ngắt điện thoại.

Vương Các Đông cau mày hỏi: "Giọng nói vừa nãy có phải là Giang Tiểu Bình không?"

Vương Lệ Cẩm khẳng định chắc chắn, đồng thời lo lắng hỏi: "Anh Vương, bây giờ có phải đi rút tiền không, các anh có chắc chắn cứu được Tiểu Bình không?"

Vương Các Đông phiền não day huyệt thái dương, anh vẫn không nghĩ ra được, tại sao Giang Tiểu Bình vẫn còn sống?

Nghe cách nói của đối phương, có vẻ là chúng không muốn cho Giang Tiểu Bình nói nhiều vì Giang Tiểu Bình biết là lúc đó mình đang ở đâu, sợ Giang Tiểu Bình sẽ nói ra chỗ ẩn náu của bọn chúng. Điều này cũng phù hợp với lập trường của bọn tội phạm. Đồng thời cũng cho thấy nhóm tội phạm này cao tay hơn những phần tử tội phạm thông thường rất nhiều, cẩn trọng hơn rất nhiều.

Rất nhiều phần tử tội phạm thông thường, tự cho là mình thông minh, tự cho là tinh thần cảnh giác của mình rất tốt, nhưng thường thì cứ đối thoại với cảnh sát qua điện thoại là vô thức bị mắc bẫy, đến lúc bị bắt vẫn không hiểu tại sao.

Nhưng nhóm tội phạm này rất tinh táo, không lo lắng, căng thẳng, mọi kế

hoạch đều được thực hiện một cách nhịp nhàng theo tiết tấu của chúng, không hề bị loạn nhịp vì sự can thiệp của cảnh sát. Thực sự là đối thủ khó lường.

Đồng thời, những gì xảy ra khi này cũng cho thấy, trước đó tên bắt cóc nói hẳn là người trung gian, Giang Tiểu Bình không ở cạnh hẳn, là nói thật. Nếu vậy, việc đem cái tai đã được làm chín có thể chỉ là một tên nào đó trong nhóm tội phạm hơi biến thái, không nhằm mục đích che giấu việc Giang Tiểu Bình đã chết.

Vương Các Đông suy nghĩ một lát rồi bảo: "Cậu Lý, cậu cùng đến ngân hàng để rút tiền đi."

Khi họ đã đi khỏi, Lâm Kiệt sát lại gần, nói khẽ: "Anh cả, anh để Vương Lệ Cẩm đi rút tiền thật à, chúng ta dùng tiền thật trao đổi với bọn bắt cóc?"

"Đợi lát nữa xem bọn bắt cóc định trao đổi thế nào rồi quyết định. Vẫn cứ phải đến ngân hàng, biết đâu bọn bắt cóc vẫn đang theo dõi Vương Lệ Cẩm mà chúng ta không phát hiện ra thì sao, bọn chúng không thấy Vương Lệ Cẩm đến ngân hàng, tất sẽ nghi ngờ là tiền giả. Giờ chúng ta đã biết Giang Tiểu Bình còn sống, thì việc đầu tiên là phải đảm bảo được sự an toàn của Vương Lệ Cẩm và con tin, sau đó mới là đảm bảo tiền không rơi vào tay bọn tội phạm."

"Có điều, em vẫn nghi ngờ, bọn tội phạm có thật sự dám đến nhận tiền chuộc hay không?"

Vương Các Đông đáp: "Nếu bọn tội phạm đến nhận tiền chuộc, có khả năng xảy ra ba tình huống, một là bọn chúng trực tiếp dẫn Giang Tiểu Bình đến, nếu tình huống này xảy ra, chúng ta sẽ bao vây chặt, tới lúc đó cử chuyên gia và xạ thủ bắn tỉa cùng đến hiện trường, sử dụng đồng thời cả liệu pháp mềm dẻo và biện pháp cứng rắn, chắc chắn cuối cùng bọn chúng sẽ đầu hàng hết. Tình huống thứ hai là bọn chúng cử tên trung gian khi này đến, những tên khác tiếp tục nấp cùng Giang Tiểu Bình ở phía sau, trong trường hợp này, đầu tiên phải khống chế được tên trung gian, sau đó nghĩ cách tóm gọn những tên còn lại, cứu con tin. Tình huống thứ ba, bọn tội phạm yêu cầu chúng ta để tiền ở một chỗ nào đó, sau đó sẽ đến lấy. Chỗ này cảnh sát sẽ không thể mai phục ở gần đó để theo dõi được, chúng ta phải để thiết bị định vị GPS trong tiền, bọn bắt cóc mà dám cầm tiền thì chỉ còn con đường chết."

Lâm Kiệt nói: "Nhưng bây giờ chúng ta vẫn chưa biết gì về tình hình của bọn bắt cóc, cho dù là tình huống nào đi nữa, chắc chắn bọn bắt cóc cũng không thể chạy thoát được, nhưng sợ là không đảm bảo được an toàn tính mạng cho Giang Tiểu Bình."

Ánh mắt của Vương Các Đông thoáng một sắc lạnh, anh khẽ gật đầu nói: "Đúng vậy, cho dù là tình huống nào, Giang Tiểu Bình đều có khả năng bị hại, tùy thuộc vào tình hình cụ thể để đưa ra phương án xử lý vậy, tình huống xấu nhất là tặng cho đối phương một thằng Giang Tiểu Bình, tóm gọn toàn bộ bọn chúng, không để tên nào thoát."

Sự việc đến nước này, với một vụ bắt cóc mà không biết được tội phạm và con tin ở chỗ nào, thì không thể trực tiếp giải cứu được con tin, nhưng vẫn phải tiến hành trao đổi. Vương Các Đông chuẩn bị phương án sẵn sàng đối phó với cả ba tình huống có khả năng xảy ra.

Khi trao đổi, nếu bọn tội phạm trực tiếp dẫn con tin đến là tốt nhất, nhưng bọn bắt cóc này giao hoạt như vậy, Vương Các Đông đoán bọn chúng chắc chắn sẽ nhận tiền trước, rồi tiếp tục giữ Giang Tiểu Bình làm con tin để đảm bảo sự an toàn cho mình.

Nếu bọn chúng tưởng sử dụng biện pháp này là có thể tiếp tục uy hiếp được cảnh sát, hùm, quá ngây thơ đấy, Vương Các Đông đã có cách đối phó với bọn này.

CHƯƠNG 21

Một tiếng đồng hồ sau, vô cùng đúng giờ đúng lúc, tên bắt cóc gọi điện thoại đến: "Tiền chuẩn bị xong chưa?"

"Vâng... xong rồi."

"Mỗi cọc tiền một trăm nghìn tệ phải không?"

"Vâng, tiền rút từ ngân hàng ra đã thế."

"Có phải chị định dùng tiền giả không?"

Vương Lệ Cẩm vội đáp: "Không, chắc chắn là tiền thật. Tôi có thể nói chuyện điện thoại với con trai tôi được không?"

"Không được, yêu cầu của chị hơi nhiều đấy, con trai chị nói nhiều, chỉ thêm phiền cho chúng tôi. Tôi hy vọng chị đừng sỉ nhục tư cách của chúng tôi thêm nữa, tôi không phải là người tốt, càng không phải là nhà từ thiện, tôi là tội phạm bắt cóc! Thôi không nói nhiều nữa, hừm, hình như người đang nói nhảm này giờ chính là tôi, thôi được, lần này đúng là không nhiều lời nữa, chị có tự lái xe được không?"

"À... không."

"Thế chị sẽ đi bằng gì?"

"Đi đâu?"

"Hơi xa."

Vương Các Đông vội đưa mắt ra hiệu cho Vương Lệ Cẩm trả lời theo kế hoạch.

"Ba triệu tệ rất nặng, một mình tôi không mang được, em họ tôi cùng đi với tôi được không?"

"Em họ chị, tại sao kịch bản lại mọc thêm ra một người họ hàng thế? Chị không định cho cảnh sát mặc thường phục giả vờ làm em họ đấy chứ?" Tên bắt cóc cười ngặt nghẽo.

Vương Các Đông vội đưa mắt ra hiệu, Vương Lệ Cẩm bình tĩnh lại đáp: "Không phải, đúng là em họ tôi mà, không tin anh có thể điều tra."

Tên bắt cóc nói về phiền não: "Ồ... chị biết là tôi không thể điều tra nổi, nên mới nói tự tin như thế. Mà thôi, chị đi cùng em họ cũng được, nhớ đấy, nếu dẫn theo cảnh sát, thì không thể tiến hành trao đổi. Em họ chị có biết lái

xe không? Chị và em chị lái xe đến bể chứa nước Nam Hồ đi, chúng ta sẽ gặp nhau ở đó."

Nói rồi ngắt luôn điện thoại.

Bể chứa nước Nam Hồ?

Vương Các Đông lập tức tính toán trong đầu, bể chứa nước Nam Hồ nằm ở khu vực nông thôn, diện tích rất rộng, bốn mặt đều là núi, cách huyện thành một quãng đường khoảng hai mươi cây số, nếu bọn tội phạm tiến hành trao đổi ở đó, xung quanh hồ đều là núi, vị trí địa lý rất bất lợi cho cảnh sát, họ sẽ không dễ bố trí.

Nhưng sự việc đã đến nước này, cũng không còn cách lựa chọn nào khác, đành tiếp tục tiến hành trao đổi với bọn bắt cóc. Đẳng nào cũng còn có thiết bị định vị GPS để sẵn trong tiền, hùm, lũ tội phạm này thoát thế nào được?

Vương Các Đông vội phân công cậu cảnh sát họ Lý giả làm em họ đi cùng Vương Lệ Cẩm, làm tốt công tác bảo vệ, đồng thời cài một thiết bị bộ đàm rất nhỏ vào cổ áo của cảnh sát Lý, khoảng cách hoạt động lớn nhất của máy bộ đàm là một nghìn mét, đội hình cảnh sát sẽ bám theo phía sau, Vương Các Đông dặn dò cảnh sát Lý nếu có tình hình gì thì lập tức liên hệ ngay, không được mắc bẫy của bọn bắt cóc.

Ngoài ra, một túi tiền thật lớn và một túi tiền giả lớn đều được mang lên xe, lúc trao đổi sử dụng loại tiền nào sẽ đợi lệnh của Vương Các Đông.

Bể chứa nước Nam Hồ nằm ở một nơi hẻo lánh, mặc dù chỉ cách huyện thành khoảng hai mươi cây số theo đường chim bay, nhưng xuất phát từ huyện thành, sau khi đi một quãng theo đường lớn là phải rẽ vào một con đường làng quanh co, đi một đoạn sẽ gặp một con đường đất dẫn vào sâu trong núi, đoạn đường này ngoằn ngoèo, đầy ổ gà.

Vượt qua hành trình gần một tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng vào đến chỗ sâu nhất trong núi, một cái hồ rất lớn hiện ra, hồ có mấy chỗ lượn, không nhìn được thấy bờ, đây là một bể chứa nước nhân tạo cực lớn được xây vòng quanh núi.

Cái bể chứa nước này là nguồn nước uống lớn nhất của huyện Kim, vì địa thế rất sâu, những người rỗi rãi đi câu cá thường cũng không muốn đi xa như vậy, nên sau khi xuống xe, họ không phát hiện thấy một bóng người nào ở trong tầm mắt.

Vương Các Đông dẫn theo cảnh sát, lái xe mang biển số phổ thông lặng lẽ bám theo sau ở khoảng cách tầm một nghìn mét. Trên suốt chặng đường, anh luôn cẩn thận chú ý xem có người nào rình ở đâu đó để theo dõi không.

Sau khi cảnh sát Lý và Vương Lệ Cầm xuống xe, xe của Vương Các Đông cũng rẽ vào một chỗ khuất phía ngoài hồ, ẩn nấp ở đó, đồng thời ra lệnh cho đồng đội trên các xe khác kín đáo vòng ra phía sau, nấp trên núi ở khu vực gần hồ.

Vương Lệ Cầm gọi vào máy số điện thoại di động của tên bắt cóc, tắt cả đều tắt máy. Đợi một lúc lâu sau, cuối cùng tên bắt cóc cũng gọi điện thoại tới: "Đã đến chưa?"

"Đến rồi, anh ở đâu?" Vương Lệ Cầm và cảnh sát Lý nhìn ngó bốn xung quanh, không thấy bóng người nào.

"Chị muốn hỏi là có phải tôi đang nấp ở trên núi quan sát chị hay không chứ gì?"

Vương Các Đông giật bản mình, ý đồ của họ lại bị tên bắt cóc đoán ra. Vương Lệ Cầm không biết phải trả lời thế nào.

Tên bắt cóc tự tin nói: "Nhất cử nhất động của chị đều nằm trong tầm kiểm soát của tôi, không phải mất công mất sức ngàng đầu tìm vị trí của tôi đâu. Lát nữa chị sẽ biết là tôi ở đâu, bây giờ chị cứ làm theo chỉ thị của tôi để tiến hành trao đổi là được. Tất nhiên, tôi đã cảnh báo chị rồi đấy, đừng có dùng tiền giả, nếu không, cho dù cảnh sát có bám theo ở đằng xa, chị cũng không cứu nổi con trai mình đâu."

Vương Các Đông vẫn đang nghe điện thoại để theo dõi, anh thầm phân tích, tên tội phạm chắc chắn đang ở một chỗ nào đó trên núi, lúc này hẳn đang dùng kính viễn vọng để quan sát, thế nên mới tự tin đầy mình như vậy.

Vương Lệ Cầm đành tiếp tục nói theo chỉ thị: "Khi nào các anh thả con trai tôi ra?"

"Nhận được tiền là sẽ thả thôi."

"Làm sao tôi có thể tin được là các anh sẽ giữ lời hứa?"

Tên tội phạm cười thoải mái: "Cái này đúng là rất khó chứng minh, tôi cũng không thể cho chị xem thông tin lưu trữ về việc trả nợ trong tài khoản tín dụng của mình để chứng tỏ tôi là một người biết giữ chữ tín. Tin hay không là việc của chị, tính mạng con trai chị đang nằm trong tay chúng tôi,

chị có thể lựa chọn không trao đổi."

Vương Các Đông chỉ thị Vương Lệ Cẩm: "Nghe theo lời hấn, tiến hành trao đổi trước."

Vương Lệ Cẩm đáp: "Được, anh nói đi, tôi giao tiền cho anh thế nào?"

"Có biết bãi đá không, hai người cứ đến bãi đá trước đi, tôi sẽ tiếp tục gọi điện thoại cho chị." Nói xong liền ngắt điện thoại.

Cách vị trí của họ lúc đó khoảng năm sáu trăm mét có một bãi đá, hai người lên xe, lái xe đến chỗ đó, cùng lúc đó nhóm cảnh sát bám theo sau họ cũng xuống xe, lạng lẽ di chuyển về phía trước, giữ khoảng cách trong vòng một nghìn mét để có thể liên lạc được bằng bộ đàm.

Sau khi đến bãi đá được vài phút, tên bắt cóc lại gọi điện thoại đến: "Vòng ngoài phía bắc của bãi đá có một cái cây rất lớn, lớn hơn hẳn những cây xung quanh, trông thấy chưa?"

Họ ngược mắt nhìn, cái cây lớn đó hiện ra rất rõ, xung quanh đều là cây nhỏ, nhưng khu vực gần đó đều không thấy có người nào, tên bắt cóc ở đâu?

Vương Lệ Cẩm đành đáp lời: "Thấy rồi, xong thì thế nào?"

"Đi đến chỗ cái cây đó, có một chiếc va li để ở phía sau cái cây, hai người cứ tìm cái va li đi đã, một lúc nữa tôi sẽ hướng dẫn tiếp." Rồi lại ngắt điện thoại.

Vương Các Đông đang theo dõi cuộc đối thoại, anh mím môi, nghiêng răng, tên tội phạm quá gian xảo, lần nào cũng sử dụng sim điện thoại mới, mà thời gian đối thoại đều rất ngắn, họ không có cách nào xác định được nguồn tín hiệu.

Vương Lệ Cẩm và cảnh sát Lý đi đến chỗ đằng sau cái cây, quả nhiên nhìn thấy một chiếc va li lớn, có một tảng đá chặn bên trên, họ nhấc chiếc va li lên khế lắc, bên trong không có gì, là một chiếc va li rỗng.

Lúc này, tên bắt cóc lại gọi điện thoại đến, bảo: "Va li tìm thấy chưa?"

"Rồi."

"Đem va li đến chỗ xe của chị, cho tiền vào đó. Trong va li có ba mươi tờ giấy bạc, mỗi cọc tiền một trăm nghìn tệ dùng một tờ giấy bạc gói lại cẩn thận, gói thật chắc vào, rồi cho vào trong va li. Đừng có dùng tiền giả, thật hay giả tôi sẽ biết ngay lập tức. Nếu là tiền giả, thì vĩnh viễn không bao giờ gặp lại nữa đâu đấy. Chị cứ cân nhắc đi, chị nên tin cảnh sát hay là tin tôi."

Tôi đã cho cảnh sát thời gian là ba ngày, thế mà vẫn không bắt được chúng tôi. Nếu cảnh sát khuyên chị dùng tiền giả thì tự chịu hậu quả nhé." Nói xong lại ngắt điện thoại.

Vương Lệ Cẩm thấy bồn chồn bất an trong lòng, cô ta vốn cũng định dùng tiền giả, nhưng tên bắt cóc năm lần bảy lượt uy hiếp mình và cảnh sát với thái độ vô cùng tự tin như vậy, rồi lại nghĩ đến chuyện tên bắt cóc đã cho cảnh sát thời gian là ba ngày, mà cảnh sát vẫn không bắt được bọn chúng, có thể thấy nhóm tội phạm này cao tay hơn cảnh sát. Thêm vào đó, bây giờ lực lượng cảnh sát ở cách họ đến cả nghìn mét, xảy ra việc gì thì cảnh sát trợ giúp thế nào được?

Không còn cách nào khác, đành phải dùng tiền thật, nếu không khó mà đảm bảo được tính mạng của con trai.

Cảnh sát Lý thấy sắc mặt Vương Lệ Cẩm khác thường, hiểu được cô ta đang lo lắng điều gì, liền nói khẽ vào chiếc mic cài ở cổ áo: "Anh cả, bây giờ làm thế nào?"

Vương Lệ Cẩm nói vào mic: "Giám đốc Vương, hay là cứ dùng tiền thật đi, ngộ nhỡ... ngộ nhỡ thì không ổn. Nếu dùng tiền thật, các anh cũng đã có thiết bị định vị vệ tinh rồi mà, chắc chắn sẽ lấy lại được."

Vương Các Đông hít một hơi thở sâu, anh hoàn toàn không đoán được dụng ý của bọn bắt cóc, tại sao lại bỏ tiền vào cái va li đó, rồi tại sao lại phải gói tiền bằng giấy bạc, thật hay giả lập tức biết ngay nghĩa là thế nào? Anh không dám bắt cần, nếu lúc này bọn bắt cóc đang nấp trên núi, lát nữa bỗng xuất hiện để tiến hành cuộc trao đổi, mà lực lượng cảnh sát lại ở xa không đến trợ giúp kịp, mặc dù cậu Lý có súng, nhưng dù sao cũng chỉ có một mình, biết đâu bọn bắt cóc cũng có súng, nếu tên đó phát hiện ra là tiền giả, lập tức biết là bị lừa, liền thông báo luôn cho những tên còn lại giết con tin, thì cho dù có không chế được tên tội phạm đến trao đổi, thì cũng không thể cứu được con tin.

Nếu con tin bị giết do cảnh sát manh động, thì thế nào Vương Các Đông cũng sẽ bị khiển trách, anh không muốn làm như vậy, hơn nữa ngay cả Vương Lệ Cẩm cũng muốn dùng tiền thật, anh còn phải băn khoăn gì nữa.

Cân nhắc xong, Vương Các Đông chỉ thị: "Làm theo yêu cầu của bọn bắt cóc. Cậu Lý, để thiết bị định vị GPS vào trong va li. Đúng rồi, lát nữa nếu

tên bắt cóc xuất hiện, cậu phải nghĩ cách dẫn hắn đến một chỗ khuất tầm mắt để những tên khác ở trên núi không thể quan sát qua kính viễn vọng được, cậu phải chọn một vị trí có vật chắn, để đồng bọn của hắn không thể quan sát được tình hình ở chỗ cậu. Đồng thời, phải lập tức làm rõ thông tin cụ thể về bọn chúng, tìm cách không chế hắn."

"Vâng, anh cả, em sẽ tùy cơ ứng biến." Cảnh sát Lý vừa phản kích lại vừa hồi hộp, lần này nếu xử lý thành công, chắc chắn anh sẽ được ghi công đầu, sau này cơ hội được thăng chức sẽ rất lớn. Hơn nữa, anh đã mang theo súng, khả năng bắn súng của anh rất thiện nghệ, nhiều lần được khen là tay súng thần kỳ khi diễn tập, anh hoàn toàn không sợ tên bắt cóc giờ âm mưu gì.

Hai người đem chiếc va li đến cạnh chỗ đỗ xe, mở ra xem, quả nhiên là cái va li rỗng, bên trong có một tập giấy bạc, loại hay dùng để bọc đồ nướng.

Tên bắt cóc nhắc đi nhắc lại nhiều lần là không được dùng tiền giả, nếu không sẽ lập tức giết con tin, Vương Lệ Cẩm không dám khinh suất, cảnh sát Lý càng không cần phải băn khoăn gì, đằng nào thì phó giám đốc Sở cũng đã bảo dùng tiền thật, mà có phải là tiền của anh đâu. Hơn nữa, mình đã mang theo súng, đứng cạnh ngay cạnh chiếc va li, sẽ lập tức nghĩ cách khống chế tên bắt cóc ngay khi hắn xuất hiện. Thêm vào đó, lát nữa sẽ để thiết bị định vị GPS vào va li, cho dù tên bắt cóc có uy hiếp con tin để mang tiền đi chăng nữa, hừ, trừ phi hắn chạy được sang hành tinh khác, còn không thì mỗi giây mỗi phút vị trí của hắn đều nằm trong tầm kiểm soát của cảnh sát.

Hai người xách túi đựng tiền thật ra, lấy ra từng cọc tiền, gói lại bằng giấy bạc rồi cho vào trong va li. Sau đó đợi điện thoại của tên bắt cóc.

CHƯƠNG 22

Mấy phút sau, tên bắt cóc lại gọi điện thoại đến: "Đã gói xong tiền chưa?"

"Gói xong rồi."

"Gói cẩn thận vào đây, đừng có để nước vào."

Vương Lệ Cẩm không hiểu, hỏi: "Cái gì mà nước vào?"

"Lát nữa, chị phải ném chiếc va li xuống bể nước, nếu bị nước vào thì tôi lại phải đem toàn bộ số tiền này đi phơi à? Tất nhiên rồi, chị cũng đừng dùng túi ni lông bọc bên ngoài, nếu bọc bằng túi ni lông, tôi cũng sẽ giết con tin."

Sau khi nghe câu trả lời đó, tất cả mọi người đều kinh ngạc, ném chiếc va li xuống nước, không lẽ tên tội phạm định lặn xuống nước để lấy tiền? Rõ ràng biến cố này không nằm trong dự đoán của Vương Các Đông, có nằm mơ anh cũng không thể nghĩ đến chuyện tên tội phạm sẽ nhận tiền chuộc bằng cách này, thảo nào hắn không hề sợ cảnh sát, Vương Các Đông ngờ người ra vì kinh ngạc.

Nếu nhận tiền chuộc bằng cách này, bọn tội phạm hiển nhiên là đã chuẩn bị rất kỹ càng, nhưng phía cảnh sát thì không hề có bất cứ biện pháp dự phòng nào. Hồ chứa nước lớn như vậy, nhìn mênh mông không thấy bờ, nếu tên tội phạm lấy tiền ở sâu dưới nước rồi nhanh chóng bơi vào bờ ở một chỗ nào đó thì làm thế nào?

Cảnh sát Lý lập tức chạy ra một chỗ khác, khẽ hỏi: "Anh cả, chúng ta làm thế nào?"

Vương Các Đông chưa kịp nghĩ ra cách gì, giọng tên tội phạm đã lại vọng đến: "Lập tức gói tiền cẩn thận, đóng va li lại rồi đi đến chỗ tảng đá to nhất ở bãi đá sát hồ nước, ném chiếc va li xuống đó, ba phút sau chúng tôi sẽ nhận tiền, sau khi kiểm tra xong, nếu không có vấn đề gì, chúng tôi sẽ thả người. Nếu ba phút sau không thấy tiền thì chị đừng bao giờ nghĩ đến chuyện gặp lại con trai nữa." Họ còn chưa phản ứng kịp, tên tội phạm đã ngắt điện thoại.

Vương Các Đông mím môi, chỉ trong chớp mắt là ba phút trôi qua, hoàn toàn không có thời gian để anh nghĩ cách đối phó, anh nghiến răng, cắn môi suy nghĩ vài giây rồi hỏi: "Cái va li đó có phải là loại va li đựng hành lý

thông thường không?"

"Vâng, em không phát hiện thấy có gì bất thường."

"Trong va li có túi đựng không?"

"Có, túi có khóa kéo."

"GPS bị nước vào liệu có hỏng không?"

"Là thiết bị chống nước, không sao."

"Được, thế thì cậu cho thiết bị định vị GPS vào trong túi cẩn thận."

Vương Các Đông thầm cười nhạt, cái lũ bắt cóc này, cho dù chúng mày có lặn xuống nước, kể cả là chúng mày có gan lấy tiền, tao sợ là chúng mày cũng chẳng còn sống để mà tiêu!

Cảnh sát Lý lập tức nhét thiết bị định vị vào theo chỉ thị, rồi nói: "Anh cả, bây giờ làm gì nữa?"

"Thời gian cấp bách, bây giờ cũng không kịp đòi tiền, cứ làm theo yêu cầu của bọn bắt cóc, kiểm tra cẩn thận toàn bộ số tiền, gói cẩn thận, đừng để nước vào. Vương Lệ Cẩm, chị cứ yên tâm, kể cả là bọn bắt cóc lấy được tiền, chúng tôi cũng nhất định sẽ lấy lại được. Cậu Lý, lát nữa cậu đi ném cái va li, đừng ném xa, cố gắng ném trong khu vực nước nông, chuẩn bị súng sẵn sàng. Nếu tên bắt cóc xuất hiện dưới hồ, nhất định phải nghĩ cách không chế hấn."

Mệnh lệnh của Vương Các Đông mập mờ không rõ ràng, cảnh sát Lý không biết phải làm thế nào.

Nếu tên bắt cóc xuất hiện ở dưới hồ, thì làm sao có thể nghĩ cách không chế được?

Bắn chết luôn? Hay là nhảy xuống nước chiến với hấn?

Vị trí đó có nằm ở chỗ khuất đâu, cho dù là bắn chết luôn hay là nhảy xuống nước chiến với hấn, thì những tên tội phạm nấp ở đằng xa cũng nhất định sẽ trông thấy, chắc chắn sẽ giết con tin.

Con tin bị giết, trách nhiệm thuộc về ai?

Trách nhiệm tất nhiên không thể thuộc về lãnh đạo, mình sẽ phải tự chịu. Vốn cứ tưởng là sẽ được ghi công sau việc này, nhưng giờ tình hình không dễ chút nào. Cảnh sát Lý thấy thật đau đầu.

Vương Lệ Cẩm chỉ hy vọng con trai có thể sống sót trở về. Cô ta cũng đã nghĩ, lần này con trai mình lành ít dữ nhiều, cho dù có giao tiền cho bọn

chúng, khả năng con trai sống sót trở về có bao nhiêu? Giờ con trai vẫn đang ở trong tay bọn bắt cóc, cô ta không có chỗ dựa nào khác ngoài cảnh sát, mặc dù hồ nghi không biết mệnh lệnh của Vương Các Đông có ảnh hưởng đến an toàn tính mạng của con trai mình hay không, nhưng lúc này cô ta cũng không còn cách nào khác tốt hơn, đành phải làm theo.

Hai người vội kiểm tra lại toàn bộ những gói tiền, vì là giấy bạc nên có thể gấp nếp, tiền đã được gói chặt bên trong, chắc chắn là trong thời gian ngắn nước không thể vào được. Tên tội phạm đã nhắc không được bọc tiền bằng túi ni lông, ảnh hưởng đến việc kiểm tiền của hắn, một là họ cũng không có cái túi ni lông nào to như vậy, hai là thời gian cấp bách, chẳng thể gói được kĩ hơn. Đẳng nào tạm thời nước cũng không thể ngấm vào được, mà tên bắt cóc lấy được tiền rồi cũng sẽ tìm được ra vị trí của hắn, thôi thì cứ làm theo mệnh lệnh vậy.

Hơn một phút sau, hai người chuẩn bị xong, cảnh sát Lý vác va li tiền, chạy lên tầng đá to ở đầu phía ngoài bãi đá, ước chừng bằng mắt thì nước hồ chỗ phía dưới tầng đá sâu khoảng ba bốn mét, ở độ sâu như vậy, lực cản sẽ rất lớn, cho dù tên bắt cóc có xuất hiện, cũng rất khó bắn chết trực tiếp, tay không nhảy xuống nước chiến đấu với tên tội phạm lặn dưới nước thì anh càng không dám.

Anh nhìn xung quanh một vòng rồi ném chiếc va li xuống chỗ nông hơn một chút ở bên tay phải, chỗ đó sâu chưa đến hai mét, khoảng cách cũng rất gần, anh nằm bò ra, suy nghĩ trong đầu, nếu tên bắt cóc xuất hiện, chắc là có thể bắn chết hắn. Bắn chết hắn luôn dưới hồ, cũng khó biết liệu những tên khác có trông thấy không, chỉ còn cách cứ làm từng bước, đến đâu hay đến đấy.

Sau khi bị ném xuống hồ, chiếc va li nổi lập lờ vài giây rồi chìm luôn xuống, những bọt khí nhỏ li ti phun ra từ bề mặt va li, chứng tỏ là đã có nước ngấm vào. Tiếp đó, bọt khí bắt đầu mỗi lúc một nhiều.

Ba phút nhanh chóng trôi qua, khắp mặt hồ đều tĩnh lặng, không hề thấy bóng dáng tên bắt cóc xuất hiện. Cảnh sát Lý nằm bò ra, nấp ở một đầu của tầng đá, cẩn thận quan sát, trong lòng vô cùng căng thẳng.

"Anh cả, không thấy có ai đến."

"Đợi thêm một lúc nữa."

Lại mấy phút nữa trôi qua, tên bắt cóc vẫn không xuất hiện, bọt khí từ chiếc va li vẫn cứ phun lên, tốc độ rất nhanh, cho thấy nước đang liên tục ngấm vào. Bàn tay cầm súng của cảnh sát Lý đã ướt mồ hôi.

Bốn bề tĩnh mịch, giờ đang là mùa đông, không có cả tiếng kêu của chim chóc hay côn trùng.

Vương Lệ Cẩm đứng ở đằng xa, bên cạnh ô tô, ruột gan như lửa đốt.

Lại mấy phút nữa trôi qua, vẫn không hề có động tĩnh gì, chiếc va li chìm xuống đáy hồ, không hề có người nào đến lấy.

"Anh cả, vẫn không có ai đến cả."

Trong lòng Vương Các Đông có một dự cảm kỳ quặc, lần này họ đã mắc bẫy của bọn bắt cóc, nhưng rốt cuộc là cái bẫy gì thì anh cũng không rõ. Anh lưỡng lự giây lát rồi nói: "Liệu tiền có bị nước vào không?"

Cảnh sát Lý khẳng định: "Không, chúng em đã gói rất chặt, cuộn mấy vòng giấy bạc liền, nước có vào va li thì tiền cũng không bị ướt. Mà kể cả là tiền có bị ướt, thì vẫn đổi cho ngân hàng được."

Vương Các Đông suy nghĩ một hồi rồi bảo: "Thôi được, thế thì chờ thêm một lúc."

Lại gần mười phút nữa trôi qua, trong khoảng thời gian đó hai bên hỏi thăm tình hình nhiều lần, đến lúc đó, Vương Các Đông không thể nhẫn nại hơn được nữa, bảo: "Vớt tiền lên đã rồi tính."

Cảnh sát Lý lo lắng hỏi: "Vớt lên ạ? Biết đâu tên bắt cóc đang nấp ở chỗ nào gần đó dưới hồ, đợi em xuống nước là ra tay cướp chiếc va li thì sao?"

Vương Các Đông hít một hơi thở sâu, khả năng này cũng không phải là không có, nếu tên bắt cóc mặc đồ lặn, nấp ở một bên, đợi cảnh sát Lý xuống nước rồi dùng một thứ đại loại như súng bắn cá bất ngờ tấn công, thì không biết chừng vừa mất tiền, vừa không đảm bảo được tính mạng của con tin, mà lại còn hy sinh một cảnh sát.

Đúng lúc Vương Các Đông đang do dự thì tên bắt cóc lại gọi điện thoại đến: "Tôi đã điều tra, cậu em họ của chị thực ra là một cảnh sát mặc thường phục, cho nên cuộc trao đổi hôm nay tạm hoãn, tạm thời tôi không giết con tin, tôi cho chị thêm một cơ hội, cuộc trao đổi sẽ tiến hành vào ngày mai, đến lúc đó tôi sẽ thông báo cho chị, đừng có dẫn theo em họ gì nữa đấy, kịch bản này không thú vị chút nào." Dứt lời liền ngắt luôn điện thoại.

Việc này... Vương Các Đông nắm chặt nắm đấm, trong lòng thầm rửa cả nhà tên bắt cóc. Mất bao nhiêu công sức một thời gian dài như vậy, không ngờ là giỡn với họ cho vui!

Anh vừa định ra lệnh cho cảnh sát Lý lấy chiếc va li lên, chợt lại nghĩ không biết chừng đây là mưu kế gì của bọn bắt cóc, thôi cứ cẩn thận một chút vẫn hơn, anh liền ra lệnh cho cấp dưới lái xe đến bên hồ nước cùng vớt chiếc va li lên.

Cuối cùng chiếc va li cũng được vớt lên, Vương Lệ Cầm hoang mang không biết phải làm thế nào, trong lòng oán trách chỉ tại cái đám cảnh sát tham dự vào mà chẳng được tích sự gì, chỉ làm cho sự việc rối thêm, bây giờ mất nhiều thời gian thế rồi mà vẫn bị bọn bắt cóc biết được, kết quả là phải tạm hoãn trao đổi. Cô ta nghĩ đến con trai vẫn đang ở trong tay bọn bắt cóc, lại phải chịu thêm bao nhiêu khổ sở, nước mắt tự nhiên cứ trào ra.

Nỗi đau khổ trong lòng cô ta còn chưa kịp dịu xuống thì một tiếng hét ở đầu bên kia khiến tất cả mọi người đều phải chú ý.

"Anh cả, thế... thế này là thế nào!" Sau khi mở chiếc va li ra, cảnh sát Lý liền hét lên rất to.

Giấy bạc không thấy đâu, tiền cũng không thấy đâu!

CHƯƠNG 23

Sau khi mở chiếc va li ra, bên trong toàn là nước, toàn bộ số giấy bạc không hiểu sao tự nhiên biến mất!

Mà toàn bộ những cục tiền đều biến thành những cục gì đó trơn tuột, cứ như bị bôi một lớp nước rửa bát, hình ảnh trên tiền biến thành những vệt màu xám đen, cảnh sát Lý lấy ra một cục tiền, định giở ra thì thấy cục tiền biến thành một thứ như bã đậu, nắm một cái là dính chặt vào nhau, tách ra thì thấy ở giữa chỉ còn lại một vệt màu đỏ, hầu hết diện tích xung quanh đều biến dạng hoàn toàn, không thể nào nhận ra đó là tiền.

Cũng có nghĩa là, ba triệu tệ, đã không còn giá trị gì nữa!

Thế... thế này là thế nào? Giấy bạc đã biến đi đâu? Làm sao tiền có thể biến thành như thế này được?

Tất cả mọi người đều tròn mắt kinh ngạc nhìn thứ vật chất kỳ quái trong va li, Vương Các Đông há hốc mồm, không nói được ra tiếng nào, cảm giác mồ hôi túa ra lạnh toát dọc sống lưng.

Vương Lệ Cầm càng hoang mang, vốn đang lo lắng về sự an nguy của con trai, giờ lại thấy toàn bộ số tiền mặt dùng để trao đổi đã trở thành rác thải.

Toàn bộ gia sản nhà họ Giang tất nhiên không chỉ có ba triệu tệ, nhưng ba triệu tệ cũng là gần một nửa tài sản nhà họ Giang, bây giờ Giang Bình đã chết, sau này không còn thu nhập gì, chỉ trông vào số tài sản này. Con trai bị bắt cóc, tất nhiên tính mạng là quan trọng nhất, vạn bất đắc dĩ không còn cách nào mới phải huy động ba triệu, vốn tưởng là có cảnh sát hình sự của huyện, cho dù bọn bắt cóc có đem tiền đi, thì sớm muộn cũng sẽ lấy lại được. Không lẽ tiền lại biến mất ngay trong tầm mắt?

Giờ đây, con trai vẫn chưa trở về, bọn bắt cóc cũng chưa lấy tiền đi, nhưng toàn bộ số tiền đã trở thành rác!

Biến thành hình dạng thế này, hoàn toàn không thể nhận ra là tiền, ngân hàng chắc chắn sẽ không cho đổi.

Vô nguyên vô cố, cảnh sát chưa hề rời mắt khỏi một giây, thế mà số tiền trong va li lại biến thành một đống hồ giấy bỏ đi.

Nếu không có viên cảnh sát đứng cạnh đỡ lấy, Vương Lệ Cẩm đã lăn ra đất ngất xỉu.

Lúc này, tên bắt cóc lại gọi đến bằng một số lạ, Vương Lệ Cẩm run rẩy nghe máy, tên bắt cóc hỏi: "Các người lấy lại chiếc va li rồi chứ hả?"

"Tiền... làm sao... làm sao lại như thế này... hu hu..." Vương Lệ Cẩm không kìm được khóc âm lên.

Tên bắt cóc cười đáp bằng một giọng rất thoải mái: "Nghe giọng chị, xem ra chị đã dùng tiền thật, thế thì tôi yên tâm rồi. Vừa nãy tôi đã nói rồi, tiền thật hay tiền giả tôi sẽ lập tức biết ngay mà. Có điều việc này cũng không trách tôi được, là tại chị cho cảnh sát đi theo, tôi đã nhắc chị rất nhiều lần rồi. Cùng thời gian này vào ngày mai, tiếp tục trao đổi ở đây, tất nhiên chị cũng có thể lựa chọn không giao tiền chuộc, tôi sẽ tiếp tục đợi chị. Có điều, đừng có dẫn theo em họ gì nữa đây." Dứt lời liền ngắt luôn điện thoại.

Tất cả mọi người đều nín lặng không nói gì.

Vương Các Đông không biết phải nói thế nào, vì sự việc ra nông nổi này, anh lo là Vương Lệ Cẩm sẽ nằng nặc đòi công an huyện bồi thường tiền. Tiền bị bọn tội phạm hủy hoại, không phải là do cảnh sát, tất nhiên không thể bồi thường, nhưng một khi chị ta ăn vạ làm âm lên thì tình hình sẽ rất đau đầu.

Nỗi sợ hãi và nhiều cảm xúc phức tạp dâng lên trong lòng Vương Lệ Cẩm, cô ta vừa lo lắng cho tính mạng của con trai, vừa oán trách cảnh sát vô tích sự, lại nghĩ đến việc đã mất gần một nửa số tài sản trong nhà, sẽ phải bán đi mấy căn nhà khác để trả nợ, tất nhiên rồi, làm vợ Giang Tiểu Bình bấy nhiêu năm, cô ta cũng hiểu được tình hình đại cục, biết là xảy ra sự việc như vậy, không thể có chuyện cảnh sát sẽ bồi thường tiền cho nhà mình, nếu có làm âm lên, cảnh sát đã can thiệp vào mà giờ lại đứng ngoài khoanh tay mặc kệ, thì không những ngày mai không biết làm thế nào khi đi giao tiền chuộc, càng không có cách nào đảm bảo an toàn tính mạng cho con trai, cũng chẳng đào đâu ra được thêm ba triệu tệ nữa.

Nếu không báo cảnh sát ngay từ đầu, biết đâu lại tốt, con trai có thể đã được thả rồi, nhưng bây giờ đã rơi vào tình cảnh dở dở ương ương thế này, cô ta phải làm sao đây?

Mọi người đều im lặng rất lâu, cuối cùng Vương Lệ Cẩm lại là người đầu

tiên lấy lại được bình tĩnh, cô ta nói giọng van xin: "Giám đốc Vương, anh xem ngày mai phải xử lý thế nào? Con trai tôi có sống sót trở về được không? Tôi biết làm thế nào để có thêm ngay ba triệu tệ đây."

Vương Các Đông không nghĩ được ra kế sách gì, những vụ bắt cóc trước đây, ít nhất cũng biết được là bọn tội phạm bắt cóc ở đâu, bọn tội phạm cũng sẽ nói rõ sẽ tiến hành trao đổi ở đâu, biết được vị trí của bọn chúng, trực tiếp đến bao vây, rồi cử xạ thủ bắn tỉa và chuyên gia đàm phán cùng đến, đồng thời kết hợp cả biện pháp mềm dẻo lẫn cứng rắn, rất ít có kẻ gan lì không chịu đầu hàng.

Nhưng vụ bắt cóc lần này, từ đầu đến giờ, họ chỉ biết rằng Giang Tiểu Bình đang ở trong tay bọn bắt cóc, không hề có bất cứ thông tin nào về chỗ ẩn náu của bọn bắt cóc, mà bọn tội phạm cũng không hề tỏ ra sợ cảnh sát, không thể sử dụng biện pháp mềm rắn kết hợp, cho nên mới phải tiến hành trao đổi.

Nhưng trong quá trình giao tiền chuộc, bọn tội phạm không hề xuất hiện, còn không biết bọn chúng đã sử dụng thủ đoạn gì khiến giấy bạc biến mất ngay trước mắt cảnh sát, tiền thì biến thành một đồng vụn nát dính vào nhau, tình tiết này, bọn tội phạm đã ra bài không theo quy luật thông thường.

Vụ án bắt cóc như thế này, đừng nói là anh chưa từng trải qua, thậm chí cũng chưa từng nghe nói bao giờ, tất cả những vụ bắt cóc trong tỉnh mấy chục năm nay đều chưa có vụ nào nan giải như thế này, khiến cảnh sát đau đầu như thế này.

Suy nghĩ một hồi lâu, Vương Các Đông đành nói: "Chúng ta tạm thời về trụ sở Công an huyện phân tích xem phải đối phó thế nào."

CHƯƠNG 24

Sau khi tất cả cùng về trụ sở Công an huyện, đầu tiên Vương Các Đông điều mấy nữ cảnh sát qua an ủi Vương Lệ Cẩm, còn mình và các thành viên của đội Trinh sát hình sự lập tức mở một cuộc họp chuyên án.

Wương Các Đông nói với vẻ mặt trầm trọng: "Tình hình hôm nay thế nào, mọi người đều đã thấy rồi đấy, bọn bắt cóc quá giảo hoạt, ngay từ đầu đã biết em họ Vương Lệ Cẩm là người của chúng ta, nhưng suốt quá trình không hề nói ra, mà không biết đã dùng quỷ kế gì khiến cho cả va li tiền trở thành đồ phế thải. Tôi phải chịu một phần trách nhiệm trong việc này, tôi chỉ nghĩ đến vấn đề bọn tội phạm sẽ làm thế nào mang tiền đi trong khi chúng ta đã cử người mặc thường phục, mang theo súng đi cùng, không hề nghĩ đến tình huống tên tội phạm không xuất hiện, mà lại hủy hoại toàn bộ số tiền. Việc làm này của hắn là để thị uy với chúng ta, trả thù chúng ta, cảnh cáo chúng ta về hậu quả của việc điều cảnh sát đi theo."

Tất cả mọi người đều vô cùng phẫn nộ, không ai ngờ tới một kết quả như vậy.

Tiền đã được bọc rất kỹ bằng giấy bạc, bọc mấy lớp liền, gấp nếp bọc kín tất cả các góc, nước không thể vào được, sau đó mới làm theo yêu cầu của bọn tội phạm, ném va li đựng tiền xuống hồ. Hơn nữa va li đựng tiền ở ngay trong tầm quan sát của cảnh sát mặc thường phục có mang theo súng, cho dù là có người xuất hiện ở dưới nước, cũng gần như không thể lấy được va li tiền mang đi an toàn, trót lọt. Kể cả là bọn tội phạm có làm được việc đó, thì đã có thiết bị định vị GPS nhét trong va li đựng tiền, bọn tội phạm mang tiền đi cũng chẳng khác nào tự chui đầu vào rọ.

Khi đưa ra kế hoạch như vậy, Vương Các Đông đã tính đến nhiều phương án đảm bảo, nhưng không ngờ vẫn xảy ra sự việc nằm ngoài dự đoán, giấy bạc biến mất một cách kỳ quặc, tiền cũng hồng sạch.

Theo như miêu tả của cảnh sát Lý và Vương Lệ Cẩm, lúc đó họ đã kiểm tra giấy bạc rất cẩn thận, có thể khẳng định đó là loại chuyên dùng để bọc đồ nướng, bọn tội phạm không thể giở trò gì được, rốt cuộc là vấn đề xảy ra ở đâu, bọn bắt cóc đã làm như thế nào?

Thật không khác nào một màn ảo thuật, bọn bắt cóc đã lừa tất cả bọn họ một vô một cách ung dung thư thái, mà mọi việc diễn ra ngay trước mắt họ, đến bây giờ vẫn chưa hiểu nổi.

Vương Các Đông tiếp tục nói: "Cú điện thoại cuối cùng, tên bắt cóc hẹn ngày mai cùng thời gian, cùng địa điểm tiếp tục cuộc trao đổi, mọi người có ý kiến gì?"

Cảnh sát Lý buột miệng: "Anh cả, nhất định lại là một cái bẫy."

Đúng là một câu vô nghĩa, tất cả mọi người đều cho rằng đó là một cái bẫy.

Làm gì có tên bắt cóc nào lại thông báo thời gian và địa điểm giao tiền chuộc trước một ngày cho người nhà của con tin, trong đó có cả một đồng cảnh sát?

Hơn nữa địa điểm tiền hành trao đổi lại chọn ở bãi đá ven bể chứa nước Nam Hồ, nơi đó xung quanh toàn là núi, bọn bắt cóc rất dễ tìm chỗ ẩn nấp, tất nhiên là công an cũng dễ tìm chỗ ẩn nấp. Tiếp tục trao đổi ở địa điểm đó, công an chỉ cần phục sẵn trên núi ở bốn xung quanh, bố trí xạ thủ bắn tỉa, bọn bắt cóc có gan liều mạng đến lấy tiền không?

Lâm Kiệt nói: "Anh cả, em thấy toàn bộ sự việc ngày hôm nay rất khả nghi, tên bắt cóc rõ ràng đã biết em họ Vương Lệ Cẩm là người của mình đóng giả, nhưng vẫn để chúng ta tiếp tục diễn, đến cuối cùng mới hủy số tiền ba triệu tệ. Một số tiền lớn như vậy bị hủy hoại, mà tên bắt cóc có vẻ không hề thấy xót ruột tí nào, điều này quá khác thường."

Đúng vậy, tên bắt cóc dường như không hề tiếc số tiền ba triệu tệ đó, đây là một điểm khả nghi.

Tất nhiên, số tiền đó không phải là của hắn, nhưng cũng là món tiền chuộc mà hắn đã lên kế hoạch công phu để lấy. Một số tiền lớn như vậy mà hủy đi cứ như không, tên bắt cóc dựa vào đâu để tin chắc rằng Vương Lệ Cẩm sẽ gom đủ ba triệu tệ nữa cho hắn?

Nếu là những tên tội phạm thông thường khác, thấy ba triệu tệ được đưa đến tận miệng, đều đã lao vào như chó đói thấy mồi, từ bỏ ngay kế hoạch ban đầu, thậm chí biết có cảnh sát ở ngay đó, cũng sẽ liều mạng lấy tiền.

Nhưng nhóm tội phạm bắt cóc này dùng ba triệu tệ chỉ để đổi lấy một câu nói cho vui là biết tiền thật hay giả!

Vương Các Đông vùi đầu vào hai lòng bàn tay, im lặng suy nghĩ, vẫn không tìm được ra cách đối phó cho tình hình nan giải trước mắt.

Vất óc suy nghĩ cũng không thể nào tìm ra được động cơ vì sao bọn bắt cóc lại làm như vậy.

Không biết vị trí của nhóm bắt cóc và con tin thì không thể sử dụng biện pháp uy hiếp, đe dọa tâm lý.

Trừ lúc tên bắt cóc gọi điện thoại đến, còn những lúc khác đều không thể liên lạc được với những số điện thoại của hắn, nên cũng không thể sử dụng chuyên gia đàm phán.

Mặc dù vụ bắt cóc này có vô số điểm khả nghi, nhưng giờ đây họ chỉ có một lựa chọn duy nhất, đó là tiếp tục cuộc trao đổi với bọn bắt cóc.

Cũng chỉ có mỗi con đường này mới có thể để bọn bắt cóc xuất hiện, chỉ cần chúng xuất hiện, mọi việc đều trở nên dễ dàng.

Sau khi nghĩ kỹ thấy chỉ còn một con đường duy nhất, Vương Các Đông cũng không cần do dự nữa, lập tức nói: "Cho dù ngày mai bọn bắt cóc có thay đổi địa điểm nhận tiền chuộc hay không, chúng ta vẫn phải cho người mai phục sẵn ở khu vực bể chứa nước Nam Hồ. Cậu Trương, lập tức liên hệ với cơ quan liên quan, tìm một tấm bản đồ chi tiết nhất của khu vực xung quanh bể chứa nước Nam Hồ."

Nửa tiếng sau, cảnh sát đã lấy được một tấm bản đồ chi tiết từ Cục Thủy lợi, tấm bản đồ có cả thông tin về các tuyến đường cao tốc... ở các khu vực và các dãy núi xung quanh.

Sau khi tấm bản đồ được máy chiếu soi lên tường, Vương Các Đông xem rất lâu rồi đứng dậy cầm bút hồng ngoại lên giải thích: "Ngày mai bọn tội phạm có thay đổi thời gian và địa điểm nhận tiền chuộc hay không, bây giờ không thể nào xác định được, nhưng chúng ta buộc phải làm tốt công việc bố trí sẵn ở khu vực bể chứa nước Nam Hồ. Mọi người hãy nhìn, vị trí bãi đá này lại nằm ở chỗ có tầm nhìn rộng, bây giờ chúng ta cũng không phán đoán được là bọn bắt cóc có rình sẵn trên khu vực núi xung quanh để theo dõi hay không, nhưng phải tính sẵn phương án xấu nhất. Giả thiết là bọn bắt cóc ở trên núi phía xa, quan sát bể chứa nước Nam Hồ bằng kính viễn vọng, trong thời gian ngắn chúng ta không thể tóm được bọn chúng, mà chúng ta cũng không thể bố trí cảnh sát mai phục trực tiếp xuất hiện ở bãi đá. Đội trưởng

Lâm, cậu quan sát thật kĩ, trên núi ở mấy điểm này có thể bao vây được toàn bộ bãi đá, canh sát của chúng ta mai phục ở đó, nếu có chuyện gì xảy ra đều có thể lao xuống chi viện trong vòng ba đến năm phút. Đồng thời cho các tay xạ thủ bắn tỉa chuẩn bị sẵn sàng, hành động theo lệnh chỉ huy lúc đó. Chỉ cần làm tốt việc bố trí mai phục ở những điểm này, nếu bọn tội phạm xuất hiện, trăm phần trăm không thể chạy thoát."

Đội trưởng Lâm đáp: "Vâng!"

Vương Các Đông tiếp tục nói: "Ngoài ra, mấy điểm ở phía xa này cũng cần cử người đến canh chừng, đề phòng tên bắt cóc vẫn tiếp tục sử dụng thủ đoạn hôm nay, yêu cầu ném va li xuống nước, bọn chúng sẽ lấy tiền dưới nước. Chỉ cần canh phòng chặt tất cả những điểm này, tầm nhìn sẽ bao quát được toàn bộ bề mặt bể chứa nước Nam Hồ, cho dù bọn bắt cóc có lặn xuống nước để lấy tiền chuộc, cũng không thể thoát khỏi phạm vi kiểm soát của chúng ta. Ngoài ra, ngày mai bảo Vương Lệ Cầm tiếp tục mang theo thiết bị định vị GPS, cho dù bọn bắt cóc bất ngờ thay đổi địa điểm, chúng ta cũng có thể sẵn sàng ứng phó. Đội trưởng Lâm, cậu lập tức bố trí người, đồng thời xin xạ thủ bắn tỉa đến phối hợp hỗ trợ, đêm nay nhân lúc trời tối đi yểm hộ, không đi theo đường xe ô tô, mà vòng theo đường núi ở khu vực xung quanh hồ lên mai phục trên núi, dọc đường cần chú ý quan sát xem có người không, nếu giữa đêm mà thấy có người trên núi thì cứ bắt về rồi tính sau."

"Vâng, em sẽ bố trí ngay. Đúng rồi, anh cả, số tiền để mai mang đi trao đổi vẫn chưa chuẩn bị xong."

Vương Các Đông hừm một tiếng lạnh băng: "Dùng tiền giả!"

"Nhờ... nhờ bọn tội phạm thấy tiền giả, giết luôn con tin thì sao?"

"Hừm, bây giờ còn chưa biết vị trí của bọn tội phạm ở chỗ nào, chúng ta cứ lo lắng không biết Giang Tiểu Bình có bị giết hại hay không, đâm ra lại mắc bẫy của chúng, lúc nào cũng trong trạng thái bị động. Mọi người hãy nhớ, ngày mai nhiệm vụ quan trọng nhất là bắt được bọn tội phạm!"

Mọi người lập tức hiểu ngay ý của câu nói này, rõ ràng bọn tội phạm bắt cóc đã khiến cho Vương Các Đông vô cùng phẫn nộ, trong kế hoạch hành động ngày mai, việc đảm bảo an toàn tính mạng cho Giang Tiểu Bình đã không còn được coi là quan trọng nhất, bắt được bọn tội phạm mới là nhiệm

vụ hàng đầu. Cho dù là Giang Tiểu Bình bị hại, nhưng có sự việc xảy ra hôm nay làm lá chắn, khi báo cáo toàn bộ vụ án, cấp trên chắc chắn sẽ không trách tội họ đã không giải cứu được con tin, bắt được tội phạm mới là thành tích hàng đầu!

Vương Các Đông đối chiếu bản đồ để phân công nhiệm vụ, hết như chỉ huy một trận đánh, anh tin chắc rằng chỉ cần bọn tội phạm vẫn chọn bể chứa nước Nam Hồ làm địa điểm trao đổi, thì nhất định sẽ không chế được bọn chúng. Cho dù bọn bắt cóc có bất ngờ thay đổi địa điểm trao đổi, thì cùng lắm là uống công bố trí công việc tối nay, vẫn điều động được những người khác ngay, lại có hỗ trợ của thiết bị định vị GPS, bọn tội phạm không thể chạy thoát được.

Sau khi cuộc họp kết thúc, anh lại đến phòng thí nghiệm pháp y gặp bác sĩ pháp y Trần: "Anh Trần này, tình hình kiểm tra cái va li thế nào rồi?"

Bác sĩ Trần khẽ lắc đầu, vẻ phiền não: "Giấy bạc đã biến mất như thế nào, vẫn chưa có kết luận về điểm này."

"Những cái khác thì sao?"

"Bây giờ mới chỉ kiểm tra ra là bị dung dịch kiềm ăn mòn, mà là dung dịch kiềm mạnh." Anh sợ Vương Các Đông nghe không hiểu, lại giải thích: "Giống như nước xà phòng, là dung dịch kiềm, chúng tôi kiểm tra được nồng độ PH rất cao, hơn nữa đây là kết quả đã bị loãng sau khi ngâm rất lâu trong nước hồ, độ kiềm ban đầu chắc chắn là còn mạnh hơn nữa, cho nên mới có thể hủy hoại toàn bộ số tiền."

"Dung dịch kiềm mạnh có khả năng ăn mòn rất mạnh à?"

"Tất nhiên rồi, anh xem đây, toàn bộ số tiền đều biến thành hồ giấy."

"Nhưng dung dịch đó ở đâu ra, nếu trong va li có chất kiềm mạnh, lúc Vương Lệ Cầm và cậu Lý cho tiền vào thế nào cũng phải nhận ra chứ?"

Bác sĩ Trần tỏ vẻ bất lực: "Không thể cho dung dịch vào va li được, hơn nữa thiếc là kim loại không phản ứng với dung dịch kiềm, tôi không nghĩ ra được tại sao giấy bạc dùng để bọc tiền lại biến mất."

Vương Các Đông thở dài: "Bao lâu thì bên anh có thể làm rõ toàn bộ?"

Bác sĩ Trần đáp: "Chắc cũng phải một hai ngày."

Vương Các Đông đành nói: "Được, thế thì anh cố gắng nhanh nhé."

Anh cũng hiểu đôi chút về các bước trong công việc giám định các chất

của pháp y, công việc của bác sĩ pháp y không hề thần kỳ, cao siêu như mọi người vẫn thường tưởng tượng.

Rất nhiều người cảm giác việc giám định các chất là một công việc hết sức đơn giản, có gì đâu, soi dưới kính hiển vi có độ phóng đại gấp nhiều lần, trực tiếp nhìn kết cấu phân tử là biết ngay thôi mà.

Không thể có chuyện đó, trên đời này còn chưa có loại máy móc như vậy.

Công việc giám định của bác sĩ pháp y, đầu tiên kiểm nghiệm nồng độ axit và độ kiềm trong vật chất, tức là nồng độ PH, sau đó căn cứ vào kết quả, suy đoán xem trong vật chất có những ion nào, rồi lấy một ít mẫu, làm phản ứng tạo màu để xác định xem có tồn tại loại ion dự đoán không. Cuối cùng xác định toàn bộ thành phần ion có trong vật chất, rồi mới có thể đưa ra kết luận đó là chất gì.

Trong quá trình này phải liên tục phỏng đoán, rồi lại làm kiểm nghiệm xác nhận, không thể cho Vương Các Đông một kết luận chính xác trong vòng vài tiếng đồng hồ.

Mặc dù bác sĩ pháp y Trần đã có hơn hai mươi năm kinh nghiệm trong nghề, nhưng thứ nhất anh ta chưa từng tiếp xúc với vụ án nào như thế, thứ hai là kiến thức hóa học không thể sánh với một vị tiến sĩ uyên thâm như Trần Tiến, cho nên anh ta mới không thể nghĩ ra được rốt cuộc là biện pháp gì đã khiến giấy bạc biến mất cứ như làm ảo thuật, rồi lại tạo ra một va li dung dịch kiềm mạnh ăn mòn toàn bộ số tiền.

Nếu Trần Tiến biết lúc này họ vẫn không hiểu được anh ta đã làm thế nào, chắc chắn sẽ cười mà nói, mấy cậu nhóc, các cậu vẫn còn trẻ quá. Với bề dày kiến thức hóa học và độ mẫn cảm nghề nghiệp của mình, Trần Tiến đã sớm hiểu ra ngay đây thực ra chỉ là kết quả của mấy lần phản ứng hóa học đơn giản.

CHƯƠNG 25

Sáng sớm ngày hôm sau, cùng thời gian đó, tên bắt cóc lại gọi điện thoại cho Vương Lệ Cẩm, nhắc cô ta đem tiền đi một mình, đừng có cho cảnh sát đi theo, địa điểm vẫn là bể chứa nước Nam Hồ, nói xong liền ngắt điện thoại.

Vương Các Đông đã căn dặn cô ta rất kỹ lưỡng là phải làm thế nào, mọi việc cứ tiến hành theo kế hoạch.

Cô ta lên chiếc xe taxi do cảnh sát sắp xếp, đi thẳng một mạch đến bể chứa nước Nam Hồ, sau khi xuống xe một mình, xách theo chiếc va li đựng đầy tiền giả, cô ta lần sờ thiết bị định vị GPS trong túi áo, rồi nhìn lên vùng núi xung quanh. Mặc dù không trông thấy ai, nhưng cô ta biết, xung quanh ít nhất cũng có mười đôi mắt đang chăm chú dõi theo bảo vệ cô ta.

Cũng có thể là ngoài hơn mười đôi mắt đó, còn có những tên tội phạm bắt cóc cũng đang theo dõi.

Nhưng bây giờ đã không còn lựa chọn nào khác, muốn cứu con trai thì chỉ còn một cách duy nhất là tiếp tục cuộc trao đổi.

Sau khi chiếc taxi rời đi, một mình cô ta đứng trên bãi đá ở ven hồ, cố gắng tỏ ra bình tĩnh, đợi chỉ thị tiếp theo của tên bắt cóc.

Nửa tiếng đồng hồ sau, rốt cuộc cũng nghe thấy chuông điện thoại của tên bắt cóc: "Chị đã đến chưa?"

"Rồi, tiếp theo các anh muốn thế nào?"

Tên bắt cóc bật cười: "Chị căng thẳng thế làm gì? Thoải mái một tí, vui vẻ một tí đi, chị sẽ nhanh chóng được gặp con trai chị thôi mà."

Nghe câu nói đó, Vương Lệ Cẩm không có cảm giác gì, nhưng Vương Các Đông bỗng có cảm giác bất an trong lòng, anh nói khẽ: "Tất cả mọi người chú ý, theo dõi chặt hiện trường, đảm bảo an toàn cho mọi người." Đồng thời, anh nói với Vương Lệ Cẩm qua chiếc tai nghe cài ở cổ áo cô ta: "Vương Lệ Cẩm, chị cẩn thận, nếu có tình hình gì, nhất định không được manh động."

Vương Lệ Cẩm hít một hơi thở sâu, một phụ nữ như cô ta, chưa bao giờ mạnh mẽ kiên cường như hôm nay, cho dù là người độc ác hay lương thiện đều thật lòng yêu thương con mình.

Cô ta bình tĩnh trả lời điện thoại: "Tôi đã mang tiền đến rồi, là tiền thật, bên cạnh tôi cũng không có cảnh sát, anh nói đi, lần này trao đổi như thế nào?"

"Cảnh chị không có cảnh sát, không có nghĩa là cảnh sát không theo dõi chị từ phía xa." Tên bắt cóc cười đáp.

Nghe tên bắt cóc cười nhẹ nhàng nói câu đó, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Những cảnh sát mới vào nghề đều phát huy trí tưởng tượng và suy đoán, làm sao tên này lại đoán ra được? Không lẽ lại có nội gián?

Vương Các Đông nói khẽ: "Nói với nó, xung quanh không có cảnh sát."

Vương Lệ Cẩm nói: "Xung quanh tôi cũng không có cảnh sát, anh yên tâm."

Tên bắt cóc cười đáp: "Thực ra cũng chẳng có gì ghê gớm, có cảnh sát, chúng tôi cũng không lo, cuộc trao đổi hôm nay vẫn sẽ diễn ra suôn sẻ."

Vương Các Đông thất kinh trong lòng, lần này tên bắt cóc đã đoán chắc chắn là họ sẽ cho người phục ở xung quanh mà vẫn tự tin như vậy, hẳn dựa vào đâu?

Tên bắt cóc tiếp tục nói: "Hết thời gian rồi, tôi đổi một số khác gọi lại cho chị."

Mấy phút sau, lại là một số lạ gọi đến: "Để cuộc trao đổi hôm nay nhanh chóng hoàn tất, tôi cũng không nói nhiều nữa. Vòng ngoài phía nam bãi đá có một cây dâu nhỏ, trông thấy chưa, xung quanh chỉ có đúng một cây dâu đó thôi, tôi tin là chị không nhầm được."

Vương Lệ Cẩm lập tức đứng quay mặt về hướng nam, nhìn một vòng khắp xung quanh, lập tức tìm thấy cây dâu đó.

"Nhìn thấy rồi."

"Phía sau cây dâu có một phiến đá nhỏ, có một chiếc va li được chôn dưới phiến đá, chị đến đó đào ra, ba phút sau gặp lại." Dứt lời liền ngắt điện thoại.

Vương Lệ Cẩm vừa định chạy đến đó, Vương Các Đông liền bảo: "Chị cẩn thận đấy, bây giờ chị chỉ có một mình, đừng mắc bẫy của bọn chúng. Lúc chị đến chỗ đó, nhìn thấy cái gì cũng phải điện thoại liên hệ với chúng tôi."

"Vâng."

Sau khi Vương Lệ Cẩm chạy đến phía sau cây dâu, quả nhiên thấy có một phiến đá nhỏ, cô ta lật phiến đá lên thì thấy mặt màu đen của chiếc va li ở bên dưới.

"Giám đốc Vương, tôi nhìn thấy cái va li rồi, chôn ở dưới phiến đá."

"Chị đừng có làm gì đấy, nghe thật cẩn thận xem bên trong cái va li có tiếng động gì không?" Vương Các Đông vừa mới trải qua vụ nổ của liệt nữ Cam Giai Ninh chưa đầy hai tháng, lập tức nghĩ ngay đến khả năng trong chiếc va li có chứa thuốc nổ. Nhưng trong tầm mắt có thể quan sát được, không hề thấy bóng dáng tên tội phạm, khoảng cách này chắc chắn vượt quá cự li cho phép điều khiển kíp nổ từ xa, chỉ sợ là loại kíp nổ do rung lắc hoặc kíp nổ hẹn giờ. - Tất nhiên rồi, trong nước cũng chả có mấy ông hiểu được kỹ thuật này, chẳng qua là anh muốn đề phòng thôi.

Vương Lệ Cẩm cẩn thận nghe ngóng một hồi rồi báo cáo: "Không thấy có tiếng động."

"Được, thế thì chị đừng lấy cái va li lên luôn, bỏ phiến đá bên trên ra trước đã."

Vương Lệ Cẩm làm theo chỉ dẫn: "Được rồi, cái va li trông cũng không thấy có gì khác thường."

"Được, chị cẩn thận, tay giữ thẳng bằng nhắc cái va li lên, đừng có lắc."

"Giám đốc Vương, hình như là cái va li rỗng?"

"Ồ, bên trong không có gì nặng à?"

Vương Lệ Cẩm không biết Vương Các Đông lo là có chất nổ, liền lắc mấy cái, nói: "Tôi vừa lắc rồi, bên trong không có gì."

Vương Các Đông thềm lẩm bầm mụ này to gan thật, chẳng may có thuốc nổ, thiệt mạng thì người tổng chỉ huy là anh tất phải chịu trách nhiệm, may mà không có chuyện gì xảy ra, anh đành bảo: "Thế thì chị mở va li ra đi."

"Vâng, mở ra rồi, bên trong cũng không có gì."

Vương Các Đông hỏi: "Bên trong có giấy bạc không?"

"Chả có gì cả."

Vương Các Đông không hiểu, theo suy luận của anh, tên bắt cóc lại để một cái va li rỗng, chắc là vẫn sử dụng thủ đoạn như hôm qua, định lấy tiền bằng đường nước, nhưng sao lại không để giấy bạc bên trong? Thế thì lát nữa bọn chúng sẽ lấy va li tiền bằng cách nào?

Vương Các Đông còn chưa kịp nghĩ ra thì tên bắt cóc lại gọi điện thoại đến: "A lô, chị đã mở chiếc va li ra chưa?"

"Mở ra rồi, bên trong không có gì cả."

Tên bắt cóc cười, nói: "Đúng thế, tất nhiên là không có gì rồi, chẳng nhẽ tôi lại ngu dốt đến mức tiếp tục dùng chiêu ngày hôm qua để cảnh sát bắt tôi à? Các người nghĩ là tôi rất dốt, phải không, phải không?"

Vương Lệ Cầm cố gắng kiềm chế, đáp: "Rốt cuộc là anh muốn thế nào, tôi đưa tiền cho anh bằng cách nào, khi nào các anh thả người?"

"Đừng sốt ruột, có một cái túi nhỏ dính sát dưới đáy va li, trông thấy chưa?"

Vương Lệ Cầm nhìn xuống, có một cái túi nhỏ dính sát đáy va li, hầu hết các loại va li đều có cái túi ở sát đáy này.

"Thấy rồi."

"Trong cái túi có một phong bì thư, chị mở ra xem, trong đó có chỉ dẫn bước tiếp theo, lát nữa nói chuyện tiếp." Điện thoại lại bị ngắt.

Vương Lệ Cầm do dự giây lát rồi nói qua máy bộ đàm: "Giám đốc Vương, chẳng nhẽ hẳn không định tiếp tục trao đổi ở đây nữa à?"

Không trao đổi ở bãi chứa nước ngầm Nam Hồ, điểm này cũng không nằm ngoài dự đoán của Vương Các Đông. Chỉ có những tên tội phạm ngu ngốc mới nói trước địa điểm trao đổi trước một ngày, anh đã sớm đoán là bọn tội phạm sẽ bất ngờ thay đổi địa điểm. Nhưng trong đầu anh lại nảy ra mấy câu hỏi.

Nếu không trao đổi ở đây, thì cái va li để làm gì?

Nếu là để một bức thư, tại sao phải đựng vào một cái va li to như thế?

Trong thư có chỉ dẫn bước tiếp theo, tại sao không chỉ dẫn trực tiếp qua điện thoại, mà lại phải viết thư?

Hơn nữa, hôm qua họ đã cử người mai phục ở khu vực xung quanh theo dõi bãi đá, không thấy báo cáo là có người khả nghi ra vào bãi đá, điều này cho thấy tên bắt cóc đã để cái va li này ở dưới phiến đá từ hôm qua, chứ không phải sau khi xảy ra màn kịch ngày hôm qua mới để ở đó.

Như vậy, cái va li này cũng là kế hoạch đã định từ trước của bọn tội phạm, chứ không phải là kế hoạch mới vạch ra sau khi xảy ra sự việc ngày hôm qua.

Nói tóm lại, rất khả nghi.

Vương Các Đông nói: "Chị cẩn thận, chị thử sờ bên trên cái túi xem có phải bên trong có một bức thư không?"

Vương Lệ Cẩm làm theo rồi báo cáo: "Sờ thì thấy một mảng cứng, giống như là miếng lót ở đáy va li, bức thư chắc là để ở chỗ này."

Vương Các Đông suy nghĩ giây lát rồi bảo: "Được, thế thì chị lấy thư ra đi, đọc cho tôi nghe."

CHƯƠNG 26

Vương Lệ Cầm cho tay vào trong túi, cảm giác cái túi bị khâu hơi chặt, cô ta đưa tay vào sâu hơn, cuối cùng cũng sờ thấy một phong bì thư, vội báo cáo: "Giám đốc Vương, đúng là có một bức thư, tôi lấy ra luôn đây. Ái..." Vương Lệ Cầm thấy đau buốt ở tay.

Vương Các Đông cuống lên hỏi: "Sao thế?"

"Hình như tay tôi bị cái gì đó kẹp... kẹp chặt... tôi không rút ra được," Cô ta cho tay kia vào trong cái túi vải, định lật miếng sắt đang kẹp chặt tay mình ra, cố hết sức, tay trái mới đẩy được miếng sắt lên, tay phải rút chiếc phong bì thư ra, "tôi lấy... lấy ra được rồi."

Lúc này, cô ta cảm giác hơi chóng mặt, nhìn thấy trên tay có mấy lỗ kim châm, hơi đau.

Không để ý thấy giọng cô ta đã hơi bất thường, Vương Các Đông hỏi: "Mở ra xem thư viết gì?"

Mắt Vương Lệ Cầm đã trở nên đờ đẫn, nhưng ý thức trong đầu vẫn chưa phản ứng kịp, cô ta yếu ớt mở bức thư, run rẩy rút lá thư bên trong ra, nhìn thấy trên giấy chỉ có ba chữ được in rất lớn: "Đã chết chưa?"

Cô ta không trả lời câu hỏi của Vương Các Đông, ngã lăn xuống đất.

"A lô? A lô? Vương Lệ Cầm, chị sao thế, chị có nghe tôi nói không?"

Không có ai trả lời.

Lâm Kiệt ở bên cạnh cuống lên bảo: "Anh cả, không ổn rồi!"

Cùng lúc đó, giọng cảnh sát theo dõi trên khu vực núi gần đó truyền đến: "Anh cả, Vương Lệ Cầm nằm xuống rồi."

Vương Các Đông đứng phất dậy, nói to: "Tất cả mọi người nhanh chóng đến bãi đá!"

Khi Vương Các Đông đến nơi, Vương Lệ Cầm đã nằm lăn ra đất bất tỉnh, một cảnh sát đi tới lật người cô ta lên, kiểm tra hơi thở, nhịp tim, kiểm tra con ngươi mắt rồi quay đầu lại, vẻ mặt rầu rĩ: "Anh cả, chết rồi."

Vương Các Đông run bắn người, cố gắng đứng vững, bước qua, nhìn thấy tay Vương Lệ Cầm vẫn cầm lá thư, bên trên có ba chữ: "Đã chết chưa?"

Tất cả mọi người đều lặng im không nói gì, hôm qua cảnh sát mặc thường

phục mang theo súng không rời mắt khỏi chiếc va li, tên bắt cóc không xuất hiện, cả va li tiền bị hủy hoại. Hôm nay, ngay trong tầm mắt theo dõi của cả đội cảnh sát hình sự và xạ thủ bắn tỉa, tên bắt cóc vẫn không xuất hiện, nhưng Vương Lệ Cẩm đã chết bất đắc kỳ tử.

Thế là thế nào?

Hắn đã làm thế nào?

Vương Các Đông ngược mắt nhìn chiếc va li đã mở toang trên mặt đất, đúng là cái va li rỗng.

Lúc này, điện thoại di động của Vương Lệ Cẩm lại đổ chuông, vẫn là một số lạ.

Vương Các Đông cố lấy hết sức bình tĩnh, nhặt chiếc điện thoại lên, bắt máy.

Tên tội phạm hỏi một câu: "Vương Lệ Cẩm có ở đó không?"

Vương Các Đông giận sôi máu, hét vào điện thoại: "Hủy tiền, giết người, rốt cuộc là mày có mục đích gì hả?"

"Ồ, ha ha, nghe anh nói thế, câu hỏi trong thư đã có đáp án rồi. Giám đốc Vương chuyên phụ trách các vụ điều tra hình sự vô cùng lợi hại, anh đúng là vô cùng lợi hại nhỉ. Ra nhìn chỗ đày hồ đối diện với tảng đá xanh đi, Vương Lệ Cẩm đã được gặp Giang Tiểu Bình rồi đấy, tôi vừa nói rồi, hôm nay chị ta sẽ được gặp con trai mình mà."

"Mày coi mình là cái thứ gì... " Vương Các Đông đang định chửi bới thậm tệ thì phát hiện ra tên bắt cóc nói xong đã ngắt điện thoại, không cả cho anh cơ hội để chửi một câu.

Theo lời của tên bắt cóc, hiển nhiên là Giang Tiểu Bình đã bị hại, bây giờ là mùa đông, họ cũng không thể lặn xuống nước vớt lên, đành gọi điện thoại cho đội tìm kiếm và cứu hộ.

Mấy tiếng sau, quả nhiên ở khu vực nước sâu dưới một tảng đá lớn đối diện với tảng đá xanh, một chiếc bao to được vớt lên, bên trong có vài tảng đá và thi thể của Giang Tiểu Bình đã biến dạng vì bị ngâm quá lâu trong nước.

Vương Các Đông đờ đẫn ngồi bệt ra đất, một vụ bắt cóc, khiến cả đội Trinh sát hình sự quay cuồng chóng mặt, cuối cùng tên bắt cóc không hề xuất hiện, nhưng hai người bị giết, ba triệu tệ tiền mặt bị hủy, đúng là đã giết

hại cả nhà họ Giang, đồng thời hủy hoại gần một nửa tài sản nhà họ, người chết nhà tan.

Trong lòng Vương Các Đông đan xen các loại cảm xúc, tức giận, oán hận, anh nhất định phải tìm cho ra hung thủ, nhưng anh cũng có một dự cảm rất tinh táo, lần này hung thủ là một đối thủ vô cùng lợi hại, anh chưa từng gặp kẻ nào như vậy, muốn bắt được hắn hiển nhiên không phải là việc dễ.

Tiếp theo, anh có rất nhiều việc phải làm, anh phải phân tích lại toàn bộ vụ án đã khiến anh mất mặt này.

Sau khi hoàn thành xong mọi việc, Trần Tiến cười vui vẻ: "Thấy chưa, anh đã bảo việc em làm chỉ là trò trẻ con mà. Vụ đầu tiên, anh đã lấy được first blood (giọt máu đầu tiên) rất suôn sẻ, đồng thời là một lần double kill (giết hai mạng), lại còn hóa vàng cho nhà em ba triệu tệ, nhà họ Giang đã bị hủy hoại hoàn toàn. Có điều, em yên tâm, đây mới chỉ là bước khởi đầu."

Anh ta nhếch mép cười, nói thêm một câu: "Càng phải cảm ơn cậu, không có cậu, mỗi bước đi sẽ đều vô cùng khó khăn, người bạn thiên tài mà tôi rất coi trọng a."

CHƯƠNG 27

Một vụ bắt cóc vốn không có ảnh hưởng lớn, chỉ trong nửa ngày đã trở thành một vụ giết người kinh động Sở Công an thành phố.

Sau khi bước ra khỏi văn phòng giám đốc Sở Công an huyện, vẻ mặt Vương Các Đông rất khó coi.

Thông thường ở các cơ quan, người đứng đầu không hiểu chuyên môn nghiệp vụ, thường là được cấp trên điều đến để quản lý nhân sự, lãnh đạo cấp phó mới là người am tường chuyên môn nghiệp vụ, huyện của họ cũng như vậy.

Giám đốc Sở không hiểu gì về công tác điều tra hình sự nên cũng không trách mắng gì Vương Các Đông, có điều lãnh đạo Sở Công an thành phố ra lệnh yêu cầu ông ta phải giải thích, tại sao khi nộp tiền chuộc, mẹ của con tin cũng bị giết chết, không phải là tay súng thiện nghệ của họ cũng tham gia làm nhiệm vụ hay sao?

Trong các vụ bắt cóc, cũng có lúc không cứu được con tin, chuyện này có thể thông cảm được. Nhưng mẹ của con tin đi nộp tiền mà lại chết ngay trước mắt cảnh sát, chuyện này tuyệt đối chưa từng có, không thể bỏ qua được!

Càng bực mình hơn là hung thủ không hề lộ diện.

Anh cần phải cân nhắc kỹ lưỡng xem bản báo cáo này nên viết thế nào, nếu lý do không thuyết phục được lãnh đạo cấp trên thì con đường công danh của anh cũng coi như kết thúc.

Anh không phải là quan chức đi lên nhờ sự quen biết, mà một trăm phần trăm là quan chức kỹ thuật chuyên nghiệp, anh ngồi được vào vị trí ngày hôm nay hoàn toàn dựa vào năng lực nghiệp vụ của mình, xảy ra chuyện cũng không có ô dù che chắn, đành phải gánh chịu một mình.

Nếu so sánh, Phó giám đốc Sở Công an huyện lân cận Cao Đông, năm ngoái xảy ra một vụ án giết liên tiếp nhiều quan chức, cho đến phút cuối cùng khi toàn bộ các đối tượng mục tiêu đều bị giết, hung thủ mới bị bắt, nhưng Cao Đông không những không bị khiển trách, mà năm nay còn được thăng chức lên làm phó giám đốc Sở Công an thành phố, ai bảo bố vợ anh ta

là thư ký Hội ủy viên thường trực thành phố.

Đúng là so sánh giữa quan với quan, mới thấy thật bất công cho những vị quan không được che chắn.

Nếu đem ra so sánh, trong quan trường, Vương Các Đông có thể coi là người hơi "ngốc", cũng có thể nói anh chính trực hơn nhiều so với những vị quan chức khác, khi Giang Bình gây ra chuyện, Vương Các Đông chính là người đầu tiên ra lệnh bắt, nếu không bị những vị khác gây áp lực, khuyên nhủ thì anh đã cho Giang Bình về vườn từ lâu.

Quan hệ của anh với các lãnh đạo huyện cũng không được tốt lắm, may mà nhờ vào năng lực nghiệp vụ điều tra hình sự của mình, những người khác mặc dù không thích anh, nhưng xảy ra những vụ án lớn vẫn phải dựa vào anh.

Bây giờ xảy ra vụ bắt cóc này, đồng nghiệp nghe nói chắc hẳn sẽ cười nhạo, thực sự khiến anh điên đầu.

Cố gắng để tâm trạng bình tĩnh trở lại, trước tiên phải điều tra lại vụ án cẩn thận từ đầu đã, chỉ cần phá được án, mọi chuyện đều dễ ăn nói.

Anh hít một hơi thở sâu, bước vào phòng thí nghiệm pháp y, gọi bác sĩ pháp y Trần ra: "Anh Trần, kết quả khám nghiệm tử thi thế nào?"

"Giang Tiểu Bình đã chết từ mấy hôm trước, cơ thể bị ngâm trong nước đã sắp phân hủy rồi, thời gian tử vong cụ thể thì còn phải kiểm tra tiếp, theo kinh nghiệm của tôi, chắc là chết được năm ngày rồi."

"Năm ngày?" Vương Các Đông ngạc nhiên, "Giang Tiểu Bình đã chết ngay từ hôm bị bắt cóc?"

"Chắc là thế."

"Thế thì hôm qua tên bắt cóc cho Vương Lệ Cẩm nghe giọng con trai cô ta, hẳn là ghi âm từ trước. Thảo nào từ đầu đến cuối chỉ cho nghe một lần!"

Bác sĩ Trần khẽ đẩy gọng kính, nói: "Anh cả, vụ án lần này không đơn giản, hung thủ chắc chắn là một tay cực kỳ lợi hại, anh xem, đây là thứ lấy được ra từ cái túi ở đáy va li sáng nay."

Bác sĩ Trần lấy ra một chiếc kẹp được làm từ ba miếng sắt, phía trong cùng của chiếc kẹp có một bộ phận lò xo, trên mảnh sắt thứ hai có hơn mười cái lỗ nhỏ, giữa mảnh sắt thứ nhất và mảnh sắt thứ hai có hơn mười mũi kim tiêm, những mũi kim này đều bị cắt ngắn, chỗ cắt đã được mài nhọn, vị trí

của mũi kim hướng thẳng lên những cái lỗ trên mảnh sắt thứ hai. Đầu kia của mũi kim là một đoạn ống kim rất ngắn, ống kim gắn liền với miếng sắt thứ nhất.

Bác sĩ Trần nói: "Đây là chiếc kẹp do hung thủ tự chế, chiếc kẹp này không hề phức tạp, nhưng rất thú vị. Anh xem, nếu ấn trực tiếp từ trên miếng sắt, chiếc kẹp này sẽ không kẹp vào. Hung thủ bỏ bức thư vào cạnh chiếc lò xo, Vương Lệ Cầm thò tay vào chiếc túi lấy thư, lúc rút thư ra sẽ kéo chiếc lò xo, chiếc kẹp sẽ kẹp vào. Những mũi kim này sẽ đâm xuống từ những chiếc lỗ ở miếng sắt thứ hai, kẹp chặt tay Vương Lệ Cầm, đồng thời đâm vào da cô ta. Mũi kim gắn với một đoạn ống kim đã bị cắt ngắn, ống kim được gắn với miếng sắt bằng nút cao su dẻo, cho nên khi chiếc kẹp kẹp lại, miếng sắt bên trên sẽ tạo ra lực, đẩy vào nút cao su, khiến cho dung dịch trong ống kim từ mũi kim tiêm vào trong da Vương Lệ Cầm. Hung thủ đã tính toán rất kỹ lưỡng, hẳn nghĩ đến lực tạo ra khi chiếc kẹp kẹp lại không lớn, mà nút cao su lại gây ra lực cản lớn, cho nên đã bôi dầu xung quanh nút cao su, loại dầu chuyên dùng để bôi trơn. Rõ ràng là hung thủ đã thử nghiệm rất nhiều lần để chắc chắn dụng cụ này sẽ có công hiệu. Là như vậy đấy."

Bác sĩ Trần mân mê chiếc kẹp trong tay, hết mở ra lại kẹp vào.

Vương Các Đông cau mày nói: "Trong ống kim có chứa chất gì?"

Ánh mắt bác sĩ Trần lạnh toát, đáp: "Nicotine, nicotine thuần chất nồng độ cao."

"Nicotine? Nhưng ống kim chỉ chứa được một tí xíu, lực kẹp của miếng sắt cũng không mạnh lắm, lượng Nicotine vào được trong da Vương Lệ Cầm chắc là rất ít đúng không?"

"Vâng, rất ít, nhưng chỉ cần vài giọt, cũng đủ để giết chết một con trâu, chứ đừng nói là Vương Lệ Cầm. Nicotine là một loại ba zơ sinh học, ngấm vào cơ thể người vô cùng nhanh, chỉ cần mười giây là có thể tác dụng lên tổ chức thần kinh. Tôi tin là lúc đó Vương Lệ Cầm chỉ chú ý thấy tay bị đâm, chứ hoàn toàn không ý thức được chuyện gì đã xảy ra, đến khi cô ta ngất đi thì đã không kịp nữa rồi. Từ lúc tay Vương Lệ Cầm bị đâm cho đến lúc cô ta chết hẳn, chắc không quá ba phút. Thế vẫn là chậm, vì bị đâm ở tay, nếu vị trí bị đâm là ở cổ hoặc những chỗ gần não bộ hơn, thì chưa đầy một phút là chết."

Vương Các Đông đưa tay sờ lên trán: "Trước đây, tôi có đọc trên tạp chí Công an, chỉ biết được Nicotine là một loại độc dược, không ngờ lại lợi hại như vậy."

"Đúng thế, đầu tiên Nicotine được chiết xuất từ cây thuốc lá, trên thực tế, lượng Nicotine trong một bao thuốc lá đủ để gây chết người. Những người hút thuốc lá rất ít bị ngộ độc Nicotine, một là vì sau khi đốt thuốc, một phần Nicotine đã bị trung hòa trong phản ứng với Formaldehyde; mặt khác, hầu hết Nicotine đã bay hơi vào không khí. Hơn nữa cũng không phải là người ta hút liên tục không nghỉ, lượng hút vào trong cơ thể rất ít, sẽ nhanh chóng bị phân giải hết. Nếu một người cứ hút liên tục không ngừng, chắc chắn hút xong vài bao là chết ngay tại chỗ. Nếu lượng Nicotine đưa vào cơ thể một lần vượt quá 30 miligam, sẽ gây chết người, chết rất nhanh, không thể cứu được. Lượng Nicotine tiêm vào da Vương Lệ Cẩm rõ ràng đã vượt quá 30 miligam."

Lúc này một nhân viên chạy đến, nói: "Anh cả, trong cơ thể Giang Tiểu Bình cũng xét nghiệm thấy thành phần Nicotine."

Vương Các Đông nhìn bác sĩ pháp y Trần nói: "Những chỗ khác trên cơ thể Giang Tiểu Bình có tổn thương bên ngoài không?"

"Không, chắc chắn cũng là chết vì ngộ độc Nicotine."

Vương Các Đông mím môi, nói: "Kết hợp với kết luận của anh là Giang Tiểu Bình đã chết ít nhất năm hôm, xem ra hôm đó không phải là bắt cóc, mà là trực tiếp giết hại Giang Tiểu Bình."

Bác sĩ Trần gật đầu: "Xem ra lời nói trong điện thoại của Giang Tiểu Bình là lời nói trong mấy giây sau khi ngộ độc nicotine, đã được hung thủ ghi âm lại."

"Tình hình kiểm tra số tiền ba triệu tệ đó thế nào rồi?"

Bác sĩ Trần đáp: "Kiểm tra ra rồi, tôi đã hỏi mấy đồng nghiệp, bây giờ tất cả những loại giấy bạc bày bán trong siêu thị thực ra không phải là làm từ thiếc. Vì giấy làm từ thiếc, sau khi nướng rất dễ bám vào đồ nướng, có hại cho sức khỏe, cho nên bây giờ tất cả các loại giấy bạc dùng để bọc đồ nướng, trên thực tế đều là giấy nhôm."

"Giấy nhôm? Thế giấy nhôm biến mất thì có quan hệ gì với chuyện tiền bị ăn mòn?"

"Chúng tôi đã gỡ nắp chiếc va li ra để kiểm tra, hung thủ đã tạo một tầng giữa trong nắp va li, trên tầng này có những ô mắt lưới, trong mỗi ô mắt lưới đều chứa natri, natri là một chất có độ hoạt động rất mạnh, sẽ phản ứng rất nhanh trong không khí, thậm chí có thể tự cháy, cho nên hung thủ đã phủ một lớp vôi thuần chất, tức là Calcium carbonate, thật kín bên ngoài Natri, ngăn không cho không khí tiếp xúc với Natri, đồng thời do vôi có tính hút nước rất mạnh, cũng tránh không để nước phản ứng với Natri. Đến khi chiếc va li bị ném xuống đáy hồ, nước vào trong va li, vôi hút nước, sau đó nước tiếp xúc với Natri, phản ứng sinh ra Natri hidroxit và hydro. Sau đó Hydro tản ra bao phủ bên ngoài vôi, khiến cho nước và Natri tiếp xúc mạnh, phản ứng nhanh hơn, trong một thời gian ngắn sản sinh ra một lượng lớn Natri hidroxit có tính kiềm mạnh, đồng thời giải phóng ra rất nhiều nhiệt lượng. Nguyên tố nhôm nằm ở góc đối trong bảng tuần hoàn hóa học, là một kim loại rất đặc biệt. Kim loại thông thường chỉ phản ứng với Axit, không phản ứng với dung dịch kiềm, chỉ có hai ba kim loại trong đó có nhôm vừa phản ứng với axit, vừa phản ứng với kiềm. Dưới tác dụng của Natri hidroxit nồng độ cao, giấy nhôm nhanh chóng phản ứng và tan mất, để lộ ra tiền gói ở bên trong. Tiền tất nhiên không thể chịu được khả năng ăn mòn của Natri hidroxit nồng độ cao, lập tức biến thành một đồng nát bét. Trên một bộ phận tiền còn xuất hiện vết tích bị đốt cháy do than hóa, là vì loạt phản ứng này đã giải phóng ra một lượng nhiệt năng rất lớn, khiến nhiệt độ nước tăng lên với tốc độ cực nhanh."

Mặc dù Vương Các Đông đã trả lại cho thầy giáo toàn bộ kiến thức hóa học thời xa xưa, nhưng nghe bác sĩ Trần giải thích vẫn hiểu, anh tổng kết lại: "Ý của anh là bên trong đã xảy ra hai loại phản ứng hóa học. Đầu tiên là natri phản ứng với nước sinh ra Natri hidroxit và Hydro, sau đó Natri hidroxit làm giấy nhôm tan biến, tiếp đó tiền bị ăn mòn. Đúng không?"

"Đúng thế."

Vương Các Đông gãi đầu: "Nghe cũng không phức tạp."

Bác sĩ Trần nói: "Hai phản ứng này đều không phức tạp, nhưng hung thủ nghĩ được ra cách này, đạt được mục đích bằng hai phản ứng hóa học liên hoàn, tôi thấy rất đáng khâm phục. Nhất là dùng vôi phủ bên ngoài để đảm bảo cho Natri không biến chất trước. Sau đó Natri tiếp xúc với nước sản sinh

ra Hydro, phá vỡ lớp vôi phủ ngoài, khiến phản ứng diễn ra với tốc độ nhanh hơn. Hơn nữa, hung thủ tạo ra rất nhiều ô mắt lưới trên tầng giữa trong nắp va li, có hai tác dụng, một là natri phản ứng rất nhanh trong không khí, hung thủ chỉ có thể để trong ô mắt lưới, sau đó phủ ngay một lớp Calcium carbonate lên mới có thể bảo quản được, hai là Natri phản ứng rất mạnh trong nước, nhiều Natri như vậy cho xuống nước, sợ là sẽ gây nổ, chiếc va li sẽ lắc dữ dội. Nhưng đựng trong ô mắt lưới rồi phủ Calcium carbonate lên thì có thể giảm được diện tích bề mặt tiếp xúc với nước của Natri, khiến cho phản ứng diễn ra từ từ. Nói tóm lại, ý tưởng này rất sáng tạo, tôi chưa từng thấy bao giờ."

Vương Các Đông cảm thấy hoang mang, không biết phải làm gì, anh làm công tác điều tra hình sự, không còn trẻ trung gì nữa, làm sao mà nhớ được kiến thức phản ứng hóa học được học từ mười mấy năm về trước, anh ngẫm nghĩ giây lát rồi nói: "Loại Nicotine thuần chất nồng độ cao anh vừa nói, có thể mua ở đâu được?"

"Chắc là không mua được, về kênh mua bán chất này, tôi phải hỏi đồng nghiệp xem đã."

"Thôi được, tạm thời như vậy đã, có kết quả gì thì báo cho tôi ngay nhé."

Vương Các Đông rời đi với vẻ thất vọng, anh thấy vẫn chưa hoàn toàn làm rõ được mạch tư duy của toàn bộ vụ bắt cóc này, anh cần phải phân tích lại từ đầu. Hung thủ sử dụng nào là Nicotine thuần chất nồng độ cao, nào là phản ứng hóa học, anh chưa bao giờ gặp tên tội phạm nào có trình độ cao như vậy.

CHƯƠNG 28

Vương Các Đông nằm trong ghế, phân tích tình tiết vụ án.

Khi này bác sĩ Trần lại vừa đến gặp, báo cáo với anh thêm một số tình hình.

Vì xác Giang Tiểu Bình đã bị ngâm rất nhiều ngày, trên cơ thể không thấy vết thương nào rõ ràng, chỉ có thể phán đoán là chết do ngộ độc nicotine, chắc cũng giống như Vương Lệ Cầm, bị vật gì đó đâm, nhưng cụ thể chết thế nào, chưa thể kết luận được.

Rất nhiều thứ có chứa Nicotine, ví dụ như thuốc lá hút hàng ngày, rồi một số loại thuốc trừ sâu, nhưng đều là lượng rất ít. Đừng nói Nicotine thuần chất nồng độ cao, cho dù là Nicotine chứa nhiều tạp chất cũng không có bán trên thị trường. Nicotine thuần chất nồng độ cao chỉ có một số công ty y dược chuyên sản xuất làm thuốc dùng trong lâm sàng.

Nicotine là một chất cực độc, ở trong nước quản lý giám sát vô cùng nghiêm ngặt, vì mục đích sử dụng ít, cũng chẳng có mấy công ty sản xuất, càng không có kênh nào mua được. Hơn nữa khi sản xuất cũng bị quản lý vô cùng nghiêm ngặt, vì Nicotine có thể vào cơ thể người trực tiếp qua da và không khí, cho nên khi sản xuất cũng phải rất cẩn thận, nhân viên đều phải được phòng hộ rất đầy đủ, sau khi sản xuất được ra Nicotine thuần chất nồng độ cao, nhân viên cũng hoàn toàn không có cơ hội mang ra ngoài.

Vì vậy bác sĩ pháp y Trần suy đoán, hung thủ đã tự chiết xuất ra Nicotin.

Trên thực tế, việc chiết xuất Nicotine không hề phức tạp, trong giáo trình hóa học hữu cơ ở đại học có giới thiệu chuyên sâu về vấn đề này, thuốc lá là nguyên liệu đơn giản nhất có thể sử dụng để chiết xuất. Nhưng thông thường nếu tự mình chiết xuất trong phòng thí nghiệm thì chỉ là loại Nicotine nồng độ bình thường, muốn chiết xuất được Nicotine thuần chất nồng độ cao sẽ phải mất rất nhiều công sức.

Nếu suy đoán của bác sĩ Trần chính xác, hung thủ đã tự chiết xuất ra Nicotine thuần chất nồng độ cao, thì hung thủ rõ ràng là một chuyên gia hóa học.

Đồng thời, mưu kế làm hỏng một va li tiền của hung thủ lại càng kỳ quặc,

hai phản ứng hóa học không hề phức tạp, nhưng sau khi hung thủ kỳ công lên kế hoạch, đã trở thành một thủ đoạn phạm tội độc nhất vô nhị do hắn sáng tạo ra.

Đầu tiên, Natri là kim loại có độ hoạt động mạnh nhất, tiếp xúc với nước hay không khí đều có thể xảy ra phản ứng, thông thường được bảo quản trong dầu hỏa. Mà hung thủ lại nghĩ ra cách bảo quản là dùng vôi để ngăn cách. Vôi không phản ứng với Natri; vôi có khả năng hút nước rất tốt, sẽ ngăn không cho Natri tiếp xúc với nước; vôi được sử dụng làm thành nắp đậy kín, cũng ngăn không để Natri tiếp xúc với không khí. Đồng thời, lớp vôi này còn đảm bảo sau khi va li bị ném xuống nước, Natri không tiếp xúc hoàn toàn với nước ngay, tránh xảy ra phản ứng cực mạnh như bị nổ.

Tiếp đó, chiếc va li bị ném xuống đáy hồ, sau khi bị nước vào, đầu tiên là vôi hút nước, sau đó nước ngấm vào chỗ có Natri, Natri phản ứng sinh ra Natri hiđroxit và hydro, Hydro tự nhiên sẽ phá vỡ lớp vôi để lọt ra ngoài, thế là lớp đậy kín bằng vôi bị phá vỡ, Natri tiếp xúc với nước, xảy ra phản ứng. Đây cũng là nguyên nhân vì sao sau khi chiếc va li chìm xuống dưới đáy hồ, cảnh sát Lý nhìn thấy nhiều bọt khí phun lên hơn.

Cuối cùng, sau khi toàn bộ chiếc va li đã chứa đầy dung dịch kiềm mạnh, lớp giấy bạc bọc ngoài tiền liền nhanh chóng phản ứng và tan mất, tiếp đó toàn bộ số tiền bị ăn mòn sạch.

Tư duy phạm tội quá tài tình!

Nếu hung thủ không phải là đối thủ của Vương Các Đông, mà là anh đang xem hồ sơ của những người khác, anh chắc hẳn đã phải vỗ tay khen ngợi.

Trong suốt quá trình, hung thủ luôn nắm bắt được tâm lý của Vương Lệ Cầm và cảnh sát, nắm rõ được hành động của họ, mỗi bước đều tiến hành theo đúng kế hoạch.

Vương Các Đông vốn cũng trách mình tại sao mỗi bước đều tuân theo đúng kế hoạch của hung thủ, mỗi bước đều mắc lừa hung thủ, nhưng khi phân tích kỹ lại toàn bộ tình tiết vụ án, anh mới phát hiện thấy cho dù có làm lại một lần nữa, hung thủ cũng vẫn thành công, vì mỗi một bước hành động, hung thủ đều đưa ra cho cảnh sát một bài toán buộc phải lựa chọn và chỉ có một phương án lựa chọn duy nhất.

Tối hôm xảy ra vụ án, Giang Tiểu Bình đi một mình vào đường An Lạc, lúc đó trên đường không có người nào qua lại. Hung thủ không rõ đã sử dụng thủ đoạn gì để chọc nicotine vào người Giang Tiểu Bình, đồng thời mở máy ghi âm, ghi lại câu nói sau cùng của Giang Tiểu Bình: "A... a... anh định làm gì, đừng... a...", ngay tức thì, độc tố tác động lên thần kinh, Giang Tiểu Bình còn chưa biết rốt cuộc là xảy ra chuyện gì thì đã không bao giờ tỉnh lại được nữa. Sau đó, chắc là hung thủ đã chở Giang Tiểu Bình bằng ô tô, rời khỏi đường An Lạc.

Ngày hôm sau, hung thủ gọi điện thoại cho Vương Lệ Cẩm, thông báo Giang Tiểu Bình đã bị bắt cóc, lúc đó Giang Tiểu Bình đã chết, câu nói cuối cùng của Giang Tiểu Bình trước khi chết chỉ có thể sử dụng một lần, tất nhiên phải sử dụng vào thời điểm then chốt. Cho nên, hung thủ mới tự xưng là người trung gian, không cho Vương Lệ Cẩm nói chuyện điện thoại với Giang Tiểu Bình. Vì vậy, cái thằng ngốc Lâm Kiệt mới nghi ngờ rằng vụ bắt cóc đó chỉ là một màn kịch. Thế nên đã lấy danh nghĩa đội cảnh sát điều tra hình sự nói chuyện điện thoại với hung thủ, khuyên hung thủ ra tự thú.

Hung thủ biết cảnh sát đã can thiệp vào, cảnh sát không tin đó là một vụ bắt cóc, nhưng hẳn lại không thể bắt Giang Tiểu Bình sống lại để nói chuyện điện thoại, đành cắt cái tai đã làm chín rồi đưa cho cảnh sát, để cảnh sát không thể giám định được cái tai là của người chết hay vẫn còn sống.

Mặc dù lúc đó Vương Các Đông nghi ngờ Giang Tiểu Bình đã bị hại, nhưng đó cũng chỉ là phỏng đoán, không có bất cứ chứng cứ nào. Trong tình huống không thể khẳng định, thì cho dù là bất cứ chuyên gia hình sự nào, trước hết cũng phải đảm bảo an toàn tính mạng cho con tin. Thêm vào đó, họ không hề có một thông tin nào về tên bắt cóc và chỗ ẩn nấp của hắn, không thể mạo hiểm võ đoán cho rằng cuộc trao đổi tiếp theo chỉ là một cái bẫy, từ chối không tiến hành trao đổi với tên bắt cóc. Thậm chí, kể cả lúc đó họ có biết là Giang Tiểu Bình đã chết, thì trong tình huống không biết gì về tên bắt cóc và vị trí của hắn, muốn bắt được hắn, cũng chỉ còn cách tiếp tục tiến hành cuộc trao đổi.

Trong sự việc lần này, Vương Các Đông cho rằng mình đã không làm sai, đổi thành bất cứ một người nào khác cũng sẽ đưa ra lựa chọn giống y như vậy, không tiếp tục trao đổi với tên bắt cóc, đối phương lặn mất ở chân trời

góc biển nào, thì còn làm sao phá án được? Cấp trên nghe xong báo cáo, chắc chắn cũng sẽ tán đồng.

Tiếp đó, tên bắt cóc đã nắm bắt rất chính xác tâm lý của cảnh sát, hẳn đã cho cảnh sát ba ngày để phá án. Trong quá trình tổ chức bắt bớ tội phạm trong ba ngày này, Vương Các Đông cũng tự thấy mình không hề phạm sai lầm. Họ đã tiến hành kiểm tra camera giám sát, điều tra người dân ở khu vực xung quanh, điều tra tất cả những mục tiêu liên quan, những việc cần làm đều đã làm cả, nhưng hung thủ quá giao hoạt, từ đầu đến cuối không hề để lại bất cứ manh mối gì. Công sức bỏ ra trong ba ngày không có bất cứ thu hoạch gì.

Sau khi hết ba ngày, tên bắt cóc lựa chọn bãi đá ở bể chứa nước Nam Hồ làm địa điểm trao đổi, lúc đó tên bắt cóc rõ ràng đã đoán được cậu em họ của Vương Lệ Cẩm là người của cảnh sát, nhưng hẳn không trực tiếp nói ra, mà thừa gió bẻ măng, cứ tiến hành kế hoạch theo sắp xếp của cảnh sát.

Lúc đó ra lệnh dùng tiền thật để trao đổi, mình có sai không?

Vương Các Đông suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng lắc đầu, nếu là người khác, cũng sẽ ra lệnh dùng tiền thật.

Thứ nhất, lúc đó để cảnh sát và Vương Lệ Cẩm không còn nghi ngờ là Giang Tiểu Bình đã chết, hung thủ đã phát đoạn ghi âm trong vài giây đó. Cảnh sát đều tin là Giang Tiểu Bình còn sống, hoàn toàn không thể nghĩ đến chuyện câu nói trong vài giây đó đã được ghi âm từ trước, suy xét từ góc độ bảo vệ tính mạng của con tin, buộc phải dùng tiền thật để trao đổi.

Thứ hai, cậu Lý và Vương Lệ Cẩm đã kiểm tra chiếc va li, không phát hiện thấy có gì bất thường, hơn nữa Lý có mang theo súng, sau khi ném chiếc va li xuống đáy hồ, khoảng cách từ chỗ cậu ta đến chỗ cái va li chưa đầy bốn mét. Chiếc va li đựng ba triệu tệ, tổng trọng lượng ít nhất là hơn ba lăm cân, cho dù tên bắt cóc có là cao thủ bơi lội, cũng không thể mang chiếc va li nặng hơn ba lăm cân đi được khi khoảng cách từ dưới nước đến chỗ cảnh sát mang súng chưa đến bốn mét. Thêm vào đó, trong chiếc va li đã để thiết bị định vị GPS, tên bắt cóc mà lấy tiền chẳng khác nào tự tìm đường chết.

Thứ ba, do tên bắt cóc đã nhiều lần cảnh cáo không được dùng tiền giả, mà trong thời gian ba ngày cảnh sát lại không tìm được bất cứ manh mối nào

về bọn bắt cóc, Vương Lệ Cầm nghi ngờ năng lực của cảnh sát, càng không dám dùng tiền giả để lừa dối phương.

Cả mấy yếu tố đó gộp lại, khiến họ cuối cùng quyết định dùng ba triệu tiền thật để trao đổi với hung thủ.

Về sự việc này, Vương Các Đông tự thấy mình cũng không làm sai.

Người làm điều tra hình sự có giàu kinh nghiệm đến mấy, cũng đã bao giờ gặp phải vụ án kiểu này, đã bao giờ tiếp xúc với thủ đoạn kiểu này?

Thực sự là thủ đoạn khôn lường!

Cảnh sát đã chuẩn bị vô cùng kĩ càng, thấu đáo, mười mấy phút trôi qua, họ mới phát hiện ra là bị tên bắt cóc lừa, toàn bộ số tiền tiêu tan, tên bắt cóc lấy lý do là đã cảnh báo Vương Lệ Cầm đừng dẫn theo cảnh sát.

Cho đến lúc này, nếu căn cứ vào hành vi của tên bắt cóc và các manh mối điều tra, vẫn không thể phát hiện ra mục tiêu thực sự của tên bắt cóc không phải là tiền, mà là giết chết Vương Lệ Cầm.

Mặc dù bị lừa, nhưng cảnh sát còn có lựa chọn nào khác không? Muốn bắt được hung thủ, vẫn đành phải tiếp tục cuộc trao đổi.

Đến ngày hôm sau, xạ thủ và cảnh sát đã mai phục sẵn sàng ở xung quanh, kiểm soát chặt tình hình ở bãi đá, thế mới yên tâm để một mình Vương Lệ Cầm đi giao tiền chuộc.

Đồng thời cũng đã tỉnh ra, lần này dùng tiền giả.

Nhưng vào thời khắc cuối cùng, hung thủ dùng chiêu mới, vẫn không xuất hiện, nhưng chỉ trong ba phút đã khiến Vương Lệ Cầm mất mạng.

Một cú lừa ngoạn mục, kín kẽ đến từng chân tơ kẽ tóc.

Kết quả là cả nhà Giang Bình đều chết sạch, tổng số tài sản vơi đi một nửa, hung thủ là ai, mấy người, ở đâu, vẫn không có bất cứ manh mối gì.

Phân tích lại từ đầu đến cuối toàn bộ sự việc, Vương Các Đông biết, mặc dù trong suốt quá trình có phát hiện ra mấy điểm khả nghi, nhưng mỗi bước hành động đều không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể tuân theo quỹ kế của hung thủ, từ từ rơi vào bẫy. Cảnh sát đã bố trí lực lượng vô cùng chặt chẽ, vậy mà tên bắt cóc vẫn giết được Vương Lệ Cầm.

Anh bực tức vùi đầu vào trong lòng bàn tay.

Rất lâu sau, anh đột nhiên ngẩng đầu lên, hai mắt sáng rực: "Cuối cùng đã nghĩ ra! Vụ này hoàn toàn không phải là một vụ bắt cóc, sau khi giết chết

Giang Tiểu Bình, mọi việc làm tiếp theo của hung thủ chỉ nhằm hai mục đích. Một là hủy hoại gia sản nhà họ Giang, hai là giết chết Vương Lệ Cẩm. Rõ ràng là hung thủ có một mối thâm thù với nhà họ Giang!"

Đã tìm ra động cơ phạm tội!

CHƯƠNG 29

Giết người để trả thù, rõ ràng là giết người để trả thù!

Thông thường các vụ giết người nhằm mục đích trả thù, hung thủ đa phần chỉ có một người, rất ít có băng nhóm phạm tội.

Nhưng vụ án này thì sao? Tên bắt cóc mở miệng ra là xưng "chúng tôi", mặc dù tên bắt cóc nói hắn là người trung gian, chẳng qua là để che giấu chuyện con tin đã chết, nhưng camera giám sát hiển thị rất rõ ràng, người đưa Giang Tiểu Bình ra khỏi đường An Lạc không phải là gã béo đó. - Cho dù có đúng là gã béo đó, thì cũng là sau khi sự việc xảy ra, hắn mới cho xe quay lại đưa Giang Tiểu Bình đi.

Cho nên, chỉ cần điều tra được trong những chiếc xe ra vào đường An Lạc có kẻ nào trông giống gã béo đó không, là giải quyết được vấn đề này.

Trước mắt, không thể phán đoán chính xác được rốt cuộc hung thủ là một người hay là một băng nhóm, đành tạm gác lại câu hỏi này.

Khi đã làm rõ được động cơ phạm tội, thì cũng xác định được phương hướng cho các công việc tiếp theo.

Vương Các Đông lập tức gọi Lâm Kiệt đến, giải thích cho anh ta tại sao có thể phán đoán đây là một vụ giết người nhằm mục đích báo thù, sau đó nói: "Đội trưởng Lâm, các cậu giúp tôi điều tra một việc. Cậu cho người tới điều tra bên công an thị trấn, làm một bản điều tra thật chi tiết, liệt kê toàn bộ những người có thù oán với Giang Bình."

"Giang Bình?" Lâm Kiệt suy nghĩ giây lát, "Bản danh sách này e là rất dài."

Nét mặt Vương Các Đông lộ vẻ khinh ghét: "Cái thằng súc sinh Giang Bình, bình thường làm đủ những chuyện đẽo cạo, rất nhiều chuyện đã đến tai tôi. Nếu hắn không phải là tay sai của Phạm Trường Căn, gia tộc nhà Phạm Trường Căn có quan hệ rất rộng trong huyện, trong thành phố, thì tôi đã cho hắn về vườn từ lâu rồi! Giờ hắn đã bị chết trong vụ nổ, vợ và con trai bị giết, cũng đáng đời. Nhưng chúng ta vẫn phải phá án, cậu đi điều tra cẩn thận, liệt kê ra toàn bộ những người có khả năng."

"Vâng, anh cả, em sẽ cử người đi điều tra luôn."

"Ngoài ra, điều tra các mối quan hệ trước khi chết của Cam Giai Ninh xem thế nào."

"Điều tra Cam Giai Ninh? Không phải cô ta đã chết rồi sao? Điều tra để làm gì?"

Vương Các Đông đáp: "Tôi đoán, người có mối thù lớn nhất đối với nhà họ Giang chính là nhà họ Hà, những thủ đoạn hung thủ sử dụng trong vụ án lần này, như Nicotine, rồi thủ đoạn hủy hoại cả va li tiền, những người bình thường sẽ không thể làm được. Hơn mười năm trước, Cam Giai Ninh là sinh viên ưu tú khoa Hóa trường Đại học Triết Giang, những người mà cô ta tiếp xúc khi còn sống, bao gồm bạn học, bạn bè qua lại trong công việc, chắc chắn sẽ có rất nhiều người làm về hóa học. Biết đâu lại có ai đó trả thù cho cô ta."

Lâm Kiệt gật đầu liên tục: "Đúng thế, tôi nghe anh Trần nói, Nicotine là do hung thủ tự tinh chế ra, người bình thường không thể làm được. Nếu là hung thủ trả thù cho Cam Giai Ninh, thì rất dễ giải thích, đối với những người làm công việc này, muốn tạo ra mấy chất hóa học không phải là việc khó khăn gì."

"Nếu đúng là hung thủ muốn báo thù cho Cam Giai Ninh, có lẽ những người có quan hệ bình thường sẽ không vì báo thù cho cô ta mà gây ra vụ án lớn như vậy. Đầu tiên phải điều tra xem người thân nhà họ Hà có ai làm trong ngành này không, tiếp đó điều tra bạn học cũ của cô ta, nhất là những người có quan hệ tình cảm yêu đương, rồi điều tra đến bạn bè sau khi cô ta đi làm."

"Vâng, công việc này em tin là không khó lắm, sẽ nhanh chóng có kết quả."

"Còn nữa, anh Trần nói Nicotine thuần chất nồng độ cao như vậy chỉ có thể là do hung thủ tự tinh chế ra, nhưng trong cái va li đựng ba triệu đó chứa một lượng Natri rất lớn, có khả năng là hung thủ đi mua. Lại còn vôi, không phải là loại vôi bình thường chúng ta dùng để quét tường, mà là Calcium carbonate thuần chất, không hề có tạp chất, cũng là hóa chất dùng trong thí nghiệm. Những loại hóa chất dùng trong thí nghiệm như Natri, một lần mua một lượng lớn như vậy, chắc chắn là nơi bán hàng sẽ có ghi lại. Trên tờ phiếu này là những nguyên liệu cơ bản mà hung thủ có khả năng mua, anh

Trần đã viết ra, cậu cho người đi điều tra những điểm tiêu thụ hóa chất thí nghiệm ở khu vực xung quanh trong huyện, trong thành phố, kể cả là phòng thí nghiệm của các trường học."

Nói xong, vì đã làm rõ được động cơ phạm tội, nghĩ rằng chắc sẽ nhanh chóng phá được vụ án, Vương Các Đông bắt giắc mỉm cười, nét mặt thư giãn, nói: "Có điều, anh Trần có nói, sợ là toàn bộ những thứ viết trong tờ phiếu này cũng đều là do hung thủ tự tinh chế ra."

Lâm Kiệt tặc lưỡi xuýt xoa: "Thế thì thật quá sức tưởng tượng."

"Ai mà biết được. Mình đều không hiểu về hóa học, anh Trần nói tinh chế Nicotine là hóa hữu cơ, rất khó, những thứ còn lại đều là hóa vô cơ, ví dụ như Natri, hình như chỉ cần điện giải loại muối ăn thường dùng là được. Đến Nicotine thuần chất hung thủ còn làm ra được, những thứ còn lại cũng có khả năng là hẳn đã tự làm ra hết."

Lâm Kiệt đành bảo: "Vâng, bên em sẽ cố gắng điều tra, hy vọng là hung thủ không phải là một kẻ quá cần mẫn."

"Đúng rồi, lần trước mình nhờ nhân viên kỹ thuật của Sở Công an thành phố điều chỉnh hình ảnh camera giám sát, việc này tiến triển thế nào rồi?"

"Họ nói là hôm nay có thể đưa cho chúng ta, mặc dù không rõ lắm, nhưng cũng nhìn ra được số xe. Đợi đến lúc lấy được kết quả, chúng em sẽ bắt tay vào điều tra luôn. Nếu không phải là ngày hôm sau hung thủ mới lái xe đi thì phạm vi điều tra cũng không rộng lắm."

Vương Các Đông gật đầu nói: "Ngày hôm sau cũng có khả năng đấy, nhưng chúng ta chỉ cần điều tra những chiếc xe vào đường An Lạc từ mấy phút trước khi Giang Tiểu Bình đi vào đường An Lạc cho đến sáu giờ sáng hôm sau."

Lâm Kiệt ngạc nhiên hỏi: "Tại sao anh lại phán đoán là vào khoảng thời gian này? Nếu tới ngày hôm sau hung thủ mới lái xe chở xác Giang Tiểu Bình đi thì sao, khả năng này cũng có thể xảy ra mà?"

Vương Các Đông lắc đầu: "Cậu chưa hiểu ý tôi, lần này tôi muốn cậu điều tra những chiếc xe đi vào đường An Lạc trong khoảng thời gian này, chứ không phải là những chiếc xe đi ra khỏi đường An Lạc."

"Thế thì có gì khác nhau ạ?"

"Tất nhiên là có. Nếu điều tra những chiếc xe ra khỏi đường An Lạc, thì

đúng như cậu nói, có khả năng tối ngày hôm sau hung thủ mới cho xe ra khỏi đường An Lạc. Nhưng điều tra số xe đi vào đường An Lạc thì lại khác. Hung thủ chở Giang Tiểu Bình đi bằng ô tô có hai khả năng. Một là, sau khi hung thủ nhìn thấy Giang Tiểu Bình đi về hướng đường An Lạc, đồng bọn của hắn cho xe vào đường An Lạc trước chờ sẵn, tiếp đó gã béo bám theo và giết Giang Tiểu Bình. Hai là, sau khi gã béo giết Giang Tiểu Bình, hắn giấu vào một chỗ khuất nào đó trên đường An Lạc, ví dụ như thùng rác hoặc dùng thứ gì đó để bọc kín. Sau đó, gã béo hoặc đồng bọn của hắn cho xe vào đường An Lạc lần nữa để chờ xác đi. Nếu là khả năng thứ nhất, thì phải điều tra những chiếc xe vào đường An Lạc trong mấy phút trước khi Giang Tiểu Bình đi vào. Nếu là khả năng thứ hai, thì sáu giờ sáng ngày hôm sau trời đã bắt đầu sáng, người đi đường mỗi lúc một đông hơn, nếu lúc đó vẫn chưa chờ xác đi, hung thủ cho xác lên xe sẽ rất dễ bị người khác phát hiện. Cho nên, cho dù là khả năng nào đi chăng nữa, chỉ cần điều tra số xe đi vào đường An Lạc trước khi trời sáng là được!"

Lâm Kiệt liên tục gật đầu, Vương Các Đông phân tích rất có lý, nếu chờ xác đi bằng ô tô thì chỉ có hai khả năng này, nên chỉ cần điều tra số xe đi vào đường An Lạc trong khoảng thời gian này, hung thủ chắc chắn sẽ nằm trong số đó!

Anh ta nói: "Trước đây có làm thống kê, em còn nhớ là từ lúc vụ án xảy ra cho đến sáng ngày hôm sau trước khi trời sáng, có khoảng năm sáu mươi chiếc xe đi qua đường An Lạc, cũng có nghĩa là, chỉ cần điều tra toàn bộ số xe này, hung thủ chắc chắn là một trong số đó!"

"Đúng thế, có điều công việc này cũng tương đối khó đây, dù sao vụ án cũng xảy ra rất nhiều ngày rồi, những dấu tích manh mối lưu lại trên xe lúc đó, bây giờ chắc chắn cũng đã bị làm sạch cả rồi. Cho dù là đến tận nơi điều tra, chỉ có mỗi cách hỏi mòm, hung thủ tất nhiên không thể trực tiếp nói với các cậu hắn chính là hung thủ. Hừm... thế này nhé, trước khi điều tra mỗi chiếc xe, các cậu điều tra cả thông tin về chủ sở hữu chiếc xe, xem người đó có từng làm gì liên quan đến ngành hóa học không, nếu có thì, hừm, chắc là có căn cứ. Tất nhiên rồi, phải hết sức chú ý đến những đối tượng có dáng người giống như gã béo."

Sau khi Lâm Kiệt rời đi, Vương Các Đông mỉm cười, hung thủ hả, cho dù

mày chưa lộ diện, nhưng mày đã để lộ rõ động cơ gây án, giờ thì sớm muộn mày cũng sẽ bị tóm.

Lúc này, Vương Các Đông hiển nhiên không ngờ tới, mặc dù Giang Bình chính là kẻ đã trực tiếp giết Hà Kiến Sinh, hủy hoại nhà họ Hà, nhưng điều hung thủ muốn làm không chỉ là trừng phạt một mình nhà họ Giang, mà còn xa hơn thế rất nhiều.

CHƯƠNG 30

"Sự tích" cả hai mẹ con Vương Lệ Cẩm đều bị giết, hung thủ không lấy một đồng nào, nhưng đã làm tiêu tan ba triệu tệ của nhà họ Giang, nhanh chóng lan truyền khắp nơi.

Cảnh sát tất nhiên là muốn giữ kín thông tin về vụ án, nhưng làm sao mà giữ bí mật được.

Khi còn sống, Giang Bình là tay sai đắc lực của Phạm Trường Căn, một vai hắc xì dầu. Thường thích nhất là bắt các vụ mại dâm, đánh bạc, hút chích, bị hấn tóm được, buộc phải nộp tiền phạt, nếu không sẽ bị giam mười ngày đến nửa tháng. Tiền phạt không bao giờ có hóa đơn, nhưng nếu người ta hợp tác nộp tiền thì lập tức có thể thoải mái ra khỏi đồn công an luôn.

Một vài phần tử xã hội đen vì thường xuyên cung phụng hấn, có sự vụ gì cũng được quan tâm chu đáo, mỗi lần chỉ giam tượng trưng vài ngày là xong, người dân địa phương căm ghét hấn đến tận xương tủy.

Con trai hấn cũng là một thằng lưu manh nổi tiếng ở trường học, thường xuyên quấy rối các học sinh khác, các phụ huynh suốt ngày đến phản ánh với nhà trường, với công an.

Tất nhiên rồi, cũng có những phụ huynh có quyền chức, tổ lên tận huyện, Vương Các Đông biết được cũng đã từng cho bắt thằng lưu manh này dạy nó cách làm người, nhưng lần nào cũng bị mạng lưới quan hệ của gia tộc nhà Phạm Trường Căn khuyên nủ, ngăn cản. Giang Tiểu Bình chưa từng vi phạm luật hình sự, lại chưa đến tuổi thành niên, nên ở cương vị phó giám đốc Sở Công an huyện, Vương Các Đông cũng không có cách nào xử lý Giang Tiểu Bình vì tội hàng ngày thu phí bảo vệ, bắt nạt học sinh.

Vương Lệ Cẩm cũng là một nhân vật kên kiệu nổi tiếng trong thị trấn, cậy thế chồng, xuất hiện ở chỗ nào cũng vô cùng quá quắt ngạo mạn. Có lần đi mua sắm, cãi nhau với một cửa hàng, cô ta liền gọi luôn điện thoại cho một nhóm xã hội đen đến phá cửa hàng. Bị chúng đe dọa, chủ cửa hàng đành im thít, ngậm bồ hòn làm ngọt.

Kể cả họ hàng của hai vợ chồng nhà Giang Bình, người nào cũng ngạo mạn ngang ngược.

Giờ cả nhà đã chết, gia sản chỉ còn lại một nửa, nhà họ Giang nhanh chóng mất uy thế, không còn dám phô trương nữa. Người dân địa phương vô cùng hoan hỉ, ai nấy đều tích cực làm tuyên truyền viên miễn phí, chưa đầy mấy ngày vụ án đã lan truyền khắp mọi nơi.

Tất nhiên, chuyện được bàn tán thần bí nhất vẫn là từ đầu đến cuối hung thủ không hề lộ mặt, đã giết người, hủy tiền ngay trước mũi súng phục kích của rất nhiều xạ thủ bắn tỉa thiện nghệ trong đội Cảnh sát hình sự. Rất nhiều người mê tín đều nói rằng bồ tát Thành Hoàng hiển linh, nhà họ Giang làm quá nhiều việc thất đức nên bị ma bắt.

Ở một đầu khác, Từ Tăng râu rĩ lo lắng.

Anh được một người bạn làm công an thuật cho nghe toàn bộ vụ án, trong lòng anh thầm mong Trần Tiến sẽ dừng lại ở đó, trốn về Mỹ khi cảnh sát còn chưa biết được hành vi phạm tội của anh ta, như vậy công việc điều tra tiếp theo của cảnh sát cũng rất khó đe dọa được tới anh ta. Nhưng Từ Tăng biết, Trần Tiến chưa từng làm bất cứ việc gì vi phạm pháp luật, thậm chí từ nhỏ tới lớn chưa bao giờ thấy Trần Tiến đánh nhau, một người luôn tuân thủ luật pháp một khi đã trở nên điên cuồng, thì chỉ có càng ngày càng điên cuồng.

Sớm muộn anh ta cũng sẽ sa lưới.

Từ Tăng không hề nghi ngờ điều này.

Mặc dù anh ta có kiến thức kỹ thuật, không cần lộ diện mà có thể giết người, hủy tiền, nhưng chẳng phải việc đó đã trực tiếp để lộ động cơ phạm tội hay sao? Không chỉ để lộ động cơ phạm tội, mà còn để lộ cả đặc điểm công việc có liên quan đến hóa học của anh ta.

Cảnh sát sớm muộn cũng sẽ để ý theo dõi anh ta.

Có điều nếu Trần Tiến bị sa lưới thật, liệu anh ta có khiến mình bị liên lụy? Trần Tiến đã phạm tội tử hình, một khi bị bắt sẽ không thoát được tội chết, không cần thiết phải kéo theo cả mình, nhưng cũng khó nói, Từ Tăng biết rõ những thủ đoạn của cảnh sát, nghĩ đến đã thấy sơn da gà, không phải Trần Tiến muốn khai ra, là không thể không khai ra.

Nếu khai ra mình là... đồng phạm ở một mức độ nào đó, hậu quả vô cùng đáng sợ!

Hay là bây giờ đi tố giác luôn với công an vụ này là do Trần Tiến gây ra? Nhưng nếu làm như vậy, không phải rõ ràng mình là người biết chuyện đồng

thời cũng là "đồng phạm" ở một mức độ nào đó hay sao? Tại sao không đi tố giác từ khi vụ án chưa xảy ra, đợi đến khi sự việc diễn biến nghiêm trọng mới đi tố giác? Tiền đồ của mình cũng coi như tiêu tan.

Nhưng nếu bây giờ không đi tố giác, đến lúc Trần Tiến bị sa lưới thì sao, mình có thể chối bỏ sạch không hề dính líu gì đến được không? Cảm thấy Trần Tiến chỉ là nói đùa, mình hoàn toàn không hề nghĩ là anh ta lại phạm tội thật, vì thế cũng không ngờ được vụ án nhà họ Giang lại đúng là do anh ta gây ra.

Việc này thật sự đau đầu.

Đúng lúc Từ Tăng đang ngồi ở văn phòng do dự không biết nên làm thế nào, thì chuông điện thoại reo, nhìn thấy là số của Lâm Kiệt cảnh sát thuộc đội Trinh sát hình sự, Từ Tăng liền bắt máy, chào: "Đội trưởng Lâm đây à, chào anh!"

"Trưởng phòng Từ, bây giờ anh có ở cơ quan không?"

"Có, việc gì thế, lại có vụ án mới à?"

"Không, cũng không có việc gì quan trọng, chỉ là muốn qua nói chuyện với anh chút thôi, bây giờ anh có tiện không?"

Từ Tăng bắt giắc giật mình, không phải là nói về công việc, chỉ nói chuyện một chút? Không lẽ đã tìm đến chỗ mình nhanh như thế? đành cố gắng trấn tĩnh, đáp: "Được, hôm nay tôi không phải bận việc gì."

"Vâng, thế thì lát nữa tôi sẽ qua gặp anh ở cơ quan."

Sau khi ngắt điện thoại, Từ Tăng thấy trong lòng bồn chồn bất an, mấy hôm nay chắc chắn Lâm Kiệt đang bận giải quyết vụ án nhà họ Giang, đến gặp mình để nói chuyện, chắc là cũng liên quan đến vụ án nhà họ Giang.

Không lẽ Trần Tiến đã trở thành mục tiêu điều tra nhanh như vậy?

Chắc là không thể nhanh thế được.

Một lát nữa sẽ phải nói thế nào đây?

Mình có bị coi là người biết chuyện không?

Biết chuyện cái con khỉ! Anh lập tức phủ định ý nghĩ của mình.

Đúng là Trần Tiến và tôi là bạn học lâu năm, có thể coi là bạn nối khố từ nhỏ. Nhưng anh ta định giết người, lại đi nói với người làm ở Viện Kiểm sát như tôi chắc? Kể cả là anh ta có nói với tôi thật đi nữa, anh ta chưa giết người, chẳng nhẽ tôi lại đi tố giác là anh ta có suy nghĩ như vậy? Làm sao tôi

biết được có phải là anh ta nói đùa hay không? Tôi và anh ta không gặp nhau đến mười năm rồi, cho dù tôi biết việc mẹ con Vương Lệ Cẩm bị hại, tôi cũng không phải là thánh, làm sao tôi đoán được là do anh ta gây ra?

Chỉ trong mấy phút, anh đã nghĩ xong toàn bộ nội dung cần nói, thoái thác toàn bộ trách nhiệm. Trần Tiến, nếu ông thật sự đã bị theo dõi, hiển nhiên là tôi không thể cứu được ông, tôi chỉ còn cách tự bảo vệ mình chối bỏ không liên quan, ông cũng đừng trách tôi không nghĩa khí.

Anh lại nghĩ đến cái lần bị "Máy Kéo" thu phí bảo vệ hồi học trung học, Trần Tiến bảo anh chạy mau, anh liền một mình chạy, không nghĩa khí chút nào.

Mọi việc luôn trong vòng quay luân hồi, bây giờ lại là một tình huống như vậy?

Anh thở dài, miệng khô đắng, rót một cốc nước uống.

Mười phút sau, Lâm Kiệt đến Viện Kiểm sát, trong công việc Từ Tăng thường xuyên qua lại với Lâm Kiệt, cũng khá thân thiết, Từ Tăng dẫn anh ta vào một phòng họp nhỏ ở bên cạnh, tiếp đón lịch sự.

Sau màn chào hỏi khách sáo, Lâm Kiệt hỏi luôn: "Vụ vợ và con trai Giang Bình bị giết, anh biết đúng không?"

Từ Tăng gật đầu: "Tất nhiên, vụ này có ai không biết."

Lâm Kiệt cười bảo: "Anh có suy nghĩ gì về vụ này?"

Suy nghĩ gì? Từ Tăng chột dạ, cầm lấy cốc nước, nói: "Đây là mình nói chuyện riêng với nhau, hay là thế nào?"

"Tất nhiên là nói chuyện riêng rồi, anh đừng chê cười nhé, tôi chỉ là muốn tìm hiểu chút thông tin thôi."

"Sao lại tìm tôi?"

"Nghe nói anh và Cam Giai Ninh là bạn thời học đại học, những năm gần đây chắc thỉnh thoảng cũng có qua lại. Vụ án này, anh cả phán đoán là có liên quan đến nhà họ Hà."

Từ Tăng cố tình làm ra vẻ ngạc nhiên: "Không phải là các anh nghi ngờ tôi giết người đấy chứ?"

Lâm Kiệt vội cười phủ nhận: "Làm gì có chuyện đó, nói thật, kẻ giết vợ con Giang Bình là để báo thù, mà lại dùng rất nhiều kỹ thuật hóa học, cho nên sếp tôi suy đoán hung thủ là người quen của Cam Giai Ninh, anh là bạn

của Cam Giai Ninh, nên tôi đến gặp anh để tìm hiểu về các mối quan hệ của cô ta."

"Ồ... hóa ra là như vậy." Từ Tăng cảm thấy yên tâm hơn, nói: "Nếu là chúng ta nói chuyện riêng với nhau, không đứng từ góc độ lập trường công việc, thì tôi chỉ có thể nói là giết rất chuẩn."

Lâm Kiệt ngây người một lát, rồi lập tức cười bối rối: "Anh nói hệt như sếp tôi."

"Ồ? Giám đốc Vương cũng nghĩ thế à?"

Lâm Kiệt đáp: "Nói thật, trong lòng tôi cũng nghĩ giết rất chuẩn, anh cũng biết đấy, anh xem đám công an ở chỗ họ béo tốt phây phây, cảnh sát hỗ trợ thông thường cũng đỡ vất vả hơn chúng tôi nhiều. Chúng tôi quanh năm suốt tháng vất vả phá án, họ thì chỉ bắt mấy vụ đánh bạc, mại dâm, hút chích, hù. Có điều, nói vậy thôi chứ vẫn phải phá án. Lần này, kỹ thuật hóa học của hung thủ vô cùng chuyên nghiệp, Cam Giai Ninh trước đây lại học ở khoa Hóa, sếp tôi nghi ngờ hung thủ là người quen của Cam Giai Ninh, trả thù cho cô ta."

Từ Tăng cười bảo: "May mà tôi học Luật, hoàn toàn không hiểu biết gì về một ngành phức tạp như hóa học. Nếu không, tôi ở ngay huyện thành, lại là bạn cùng trường và là người quen của Cam Giai Ninh, đối tượng bị nghi ngờ đầu tiên không phải là tôi sao? Ha ha."

Lâm Kiệt nói: "Tình hình là như vậy, anh là người quen của Cam Giai Ninh, nghĩ giúp tôi xem những người nào có mối quan hệ thân thiết với cô ta, mà công việc lại liên quan đến hóa học."

Từ Tăng đáp, vẻ khó xử: "Chuyện này thì tôi thực sự là không rõ lắm, hồi học đại học tôi có biết một vài người ở khoa cô ấy, nhưng bây giờ mười mấy năm rồi, theo tôi biết, khoa họ chỉ có mỗi mình Cam Giai Ninh ở huyện Kim, những người khác đều đi khắp đất nam trời bắc, bao nhiêu năm nay tôi cũng không giữ liên lạc, thực sự là không thể nhớ ra được."

"Trước khi lập gia đình, Cam Giai Ninh đã làm công việc nghiên cứu hóa học vài năm, anh có biết không?"

"Có biết một chút."

"Trong công việc, có người nào đặc biệt thân thiết với cô ta, hoặc là yêu cô ta không?"

"Tôi chỉ biết mấy người trong khoa của cô ấy, mà mấy năm nay gần như không giữ liên lạc, tình hình công việc của cô ấy tôi chẳng liên quan gì, nên càng không biết."

Lâm Kiệt mím môi, hồ nghi nhìn Từ Tăng, rồi lại hỏi: "Anh thật sự là không biết?"

Từ Tăng sững người, quả quyết: "Thật sự là không nhớ được, nếu sau này nhớ ra được, tôi nhất định sẽ gọi điện thoại cho anh."

Lâm Kiệt lại nhìn Từ Tăng một lúc, vẻ dò xét, đành nói mấy câu khách sáo rồi ra về.

CHƯƠNG 31

"Anh cả, từ lúc vụ án xảy ra cho đến ngày hôm sau trước khi trời sáng, có hơn năm mươi chiếc xe ô tô đi qua đường An Lạc, chúng em đã điều tra toàn bộ hồ sơ của các chủ xe, chỉ có một người đã từng làm về sale ở một nhà máy hóa học, những người còn lại đều không liên quan gì đến hóa học, chúng em đã cho người đến nói chuyện với từng chủ xe, không phát hiện thấy có gì khả nghi. Có khoảng bốn năm người có vóc dáng giống như gã béo đó, nhưng đối chiếu kỹ thì thấy chiều cao và các đặc điểm khác không khớp."

Sao lại không có người nào? Vương Các Đông không nói gì, trong đầu suy nghĩ.

Giang Tiểu Bình chắc chắn bị chở đi bằng ô tô, nếu gã béo không nằm trong số những chủ xe này, thì có thể khẳng định là hẳn có đồng bọn. Mà tên đồng bọn này chính là một trong số hơn năm mươi chủ xe, đối phương ần náu rất khôn ngoan, chỉ có dân phòng đi hỏi thì chắc chắn sẽ không thể thu được kết quả gì.

Lâm Kiệt tiếp tục báo cáo: "Ngoài ra, cũng đã điều tra cả những điểm tiêu thụ nguyên liệu hóa học ở huyện thị xung quanh, những thứ liệt kê trong danh sách hầu hết đều là các trường học và các cơ quan nghiên cứu mua, ghi chép gần đây không có cá nhân nào mua với lượng lớn cả. Có điều, liệu hung thủ có khả năng là người của trường học hoặc cơ quan nghiên cứu khoa học hay không thì không thể xác định được."

Vương Các Đông gật đầu: "Điều tra việc này đúng là rất khó, cho dù hung thủ tự đi mua hay là đi mua trên danh nghĩa cơ quan, thì khả năng một lần mua một đồng Nartri cũng rất thấp. Chắc lại là hung thủ tinh chế ra. Đúng rồi, việc quan trọng nhất là các mối quan hệ của Cam Giai Ninh điều tra đến đâu rồi?"

Lâm Kiệt nhăn nhó: "Họ đều không hợp tác lắm."

Vương Các Đông không hiểu: "Ai không hợp tác?"

"Bạn cùng học trước đây của Cam Giai Ninh. Đầu tiên bọn em liên hệ với Đại học Triết Giang để lấy địa chỉ liên lạc của những bạn cùng học thời đó

của Cam Giai Ninh, gọi điện thoại cho họ, sau khi giới thiệu, tất cả đều bảo không rõ, không thân với Cam Giai Ninh."

"Ồ? Thời học đại học, Cam Giai Ninh quan hệ bạn bè không tốt lắm?"

"Không phải, sau đó bọn em tìm hiểu và biết được, Cam Giai Ninh rất cởi mở, quan hệ bạn bè cơ bản là rất tốt. Trong quá trình nói chuyện, chúng em phải cài bẫy hỏi đi hỏi lại, cuối cũng hiểu được sơ sơ, hóa ra là họ có một nhóm trên mạng gồm những bạn bè cùng học, mặc dù đã tốt nghiệp nhiều năm rồi, những vẫn thường liên lạc qua mạng. Vốn là sau khi Cam Giai Ninh tự sát, bạn cùng học đều vô cùng căm phẫn. Sau khi vợ con Giang Bình chết, những người trong nhóm đều kể cho nhau nghe về vụ án, tất cả đều nói là giết rất chuẩn. Cho nên em đoán vì thế mà họ không hợp tác với việc điều tra của cảnh sát."

"Chuyện này cũng không trách họ được. Nếu như bạn thân của cậu bị giết, sau đó cả nhà kẻ đó lại bị giết, cậu tất nhiên cũng không mong cảnh sát sẽ bắt được hung thủ. Tôi nghĩ vụ án này mình thế nào cũng tìm hiểu được một số thông tin từ những người bạn học của Cam Giai Ninh, chỉ hỏi qua điện thoại, e là họ thực sự sẽ không hợp tác. Ừm... thế này nhé, việc này vẫn phải đến tận nhà nói chuyện trực tiếp với họ, cảnh sát đến tận nhà, chắc chắn là họ sẽ phải nói thật."

"Trong số bạn học của Cam Giai Ninh, không có người nào ở huyện Kim, về sau em có tìm hiểu được, Từ Tăng bên Viện Kiểm sát là bạn cùng trường đại học của Cam Giai Ninh, là chỗ quen biết, mà qua lại bao nhiêu năm nay, khá thân thiết. Hôm nay em đến gặp anh ấy, định hỏi về các mối quan hệ của Cam Giai Ninh, thế mà anh ấy cái gì cũng nói là không rõ."

"Từ Tăng? Trưởng phòng Khiếu nại đúng không?"

"Vâng."

"Người này làm việc rất chắc chắn, là người có tiềm năng nhất trong số cán bộ trung cấp bên viện họ, nghe nói còn là con rể tương lai của viện trưởng. Tôi nghĩ, anh ta chắc cũng đang bức xúc vì chuyện của bạn mình, với lập trường công việc của anh ta, chắc chắn sẽ nói thôi. Hay là thế này, cậu hỏi xem mai anh ta có thời gian không, bảo anh ta qua gặp tôi, tôi sẽ nói chuyện với anh ta. Đúng rồi, trong số bạn học của Cam Giai Ninh, có ai ở thành phố chúng ta không?"

"Có ba người thì phải, đều ở trong thành phố, trong số đó có một người là lớp trưởng, bây giờ tự mở một công ty thương mại kinh doanh các chất hóa học, quy mô khá lớn."

"Tên là gì?"

"Tên là Lưu Chí Dũng."

Vương Các Đông khẽ gật đầu, bảo: "Những người làm doanh nghiệp mà, không dám không hợp tác với cảnh sát điều tra đâu, thế này nhé, cậu liên hệ với anh ta, mấy hôm nữa tôi phải lên Sở Công an thành phố để báo cáo, nhân tiện sẽ gặp anh ta luôn."

"Vâng, em làm ngay đây."

CHƯƠNG 32

Nắm rõ toàn bộ giờ giấc sinh hoạt của đối tượng là tiền đề và cơ sở để ra tay giết đối tượng.

Công việc này chừng như đơn giản, nhưng thực ra lại rất phức tạp, tỉ mỉ và rất khó khăn.

Lúc đầu Trần Tiến định sử dụng cách trực tiếp bám theo, nhưng sau khi thử, anh ta thấy không khả thi.

Khi bám theo, bạn không được gần quá, cũng không được xa quá. Gần quá dễ bị phát hiện, xa quá dễ để mất mục tiêu. Nhất là khi Trần Tiến chọn thời gian gây án vào buổi tối, vào mùa đông buổi tối trên đường rất ít người, nếu bạn phát hiện ra có một người cứ đi theo bạn trong khoảng cách một hai trăm mét, có ngốc đến mấy, bạn cũng sẽ cảm giác là có gì đó không ổn.

Việc này không thể giống như những tình tiết thường gặp trong những bộ phim truyền hình cổ trang, khi mục tiêu cảm giác có người bám theo ở phía sau, anh ta quay đầu lại, bạn vội nhảy vào một hàng hoa quả mua lê, thế là nấp đi được. Đêm hôm khuya khoắt, Trần Tiến tìm đâu ra nhiều hàng hoa quả như thế?

Thêm vào đó, Trần Tiến rất béo, cơ thể đồ sộ, không thể hành động nhanh nhẹn. Cho dù anh ta có là kiện tướng thể thao, có thể dễ dàng bám theo mục tiêu suốt chặng đường, thì bây giờ dọc đường đầy camera giám sát, nghĩ thế chỉ có tự lừa mình.

Anh ta đã nghĩ rất nhiều về việc bám theo mục tiêu, cuối cùng vẫn sử dụng biện pháp ngốc nhất, phiền hà nhất, nhưng cũng là cách an toàn nhất - ôm cây đợi thỏ.

Ví dụ như khi ra tay với Giang Tiểu Bình, giả sử có tất cả ba con đường có thể đi từ trường về nhà nó, đầu tiên bạn không biết nó sẽ đi tuyến đường nào, nên bắt đầu thế nào?

Rất đơn giản, hôm đầu tiên, bạn nấp ở con đường thứ nhất, nếu thấy Giang Tiểu Bình không hề xuất hiện trên con đường này, có nghĩa là nó sẽ không đi theo con đường thứ nhất. Hôm thứ hai, nấp ở con đường thứ hai, cứ lặp lại quá trình đó. Nếu bạn liên tục ôm cây đợi thỏ nhiều ngày liền, sẽ

thống kê được hằng ngày xác suất nó đi theo các con đường đó thế nào, nó xuất hiện trên một con đường vào khoảng thời gian nào. Sau khi có được hai số liệu này làm cơ sở, mới có thể tăng khả năng phạm tội thành công và đảm bảo được an toàn cho mình.

Hơn nữa với cách theo dõi này, khi cảnh sát kiểm tra camera giám sát chắc chắn không chú ý đến bạn, vì bạn chỉ ở yên tại một điểm.

Tất cả mọi việc đều phải tiến hành phân tích số liệu, cho dù là làm nghiên cứu về hóa học, hay là phạm tội, đây đều là thói quen nghề nghiệp của anh ta.

Bây giờ là chín giờ bốn mươi phút tối, Trần Tiến ngồi trong một chiếc xe Mercedes cũ mua lại, cửa sổ bên tay được kéo xuống hở ra một khe nhỏ.

Chiếc xe này anh ta mua một tháng trước, biển số ở Hàng Châu, anh ta chọn chiếc xe này đầu tiên vì nó là xe Mercedes, bất cứ người nào, kể cả cảnh sát phá án, trong tiềm thức đều nghĩ rằng người lái xe Mercedes không thể là tội phạm giết người. Mặt khác, nếu mua một chiếc xe Mercedes mới, có khả năng cũng sẽ bị chú ý, phạm tội không thể giống như thâm nhập vào Showbiz, lặng lẽ một chút vẫn hơn.

Lúc này, ở huyện Kim, nơi cách anh ta không xa, chuông báo kết thúc tiết tự học cuối cùng reo lên, tiếp đó các lớp học bắt đầu ồn ào, từng tốp học sinh kéo nhau ra khỏi lớp học, có nhóm đi về phía kí túc xá, có nhóm đi về phía nhà để xe.

Trường phổ thông trung học 1 một là trường trọng điểm của tỉnh, Lục Tình - con gái duy nhất của Lục Vệ Quốc, tổ trưởng tổ dân phố nơi Cam Giai Ninh ở, học ở trường này.

Chắc chắn là chạy vào trường này. Trần Tiến nghĩ thầm trong lòng, miệng khẽ hừm một tiếng khinh thường. Anh ta không tin là con nhà quan chức mà cũng có đứa có chí tiến thủ.

Anh ta chỉ biết là Lục Tình học ở trường phổ thông trung học số một, cũng không rõ cụ thể học lớp mấy, là học sinh bán trú, không ở trường. Anh ta đã theo dõi Lục Tình mấy ngày liền.

Không ở trường, ha ha, tốt đấy.

Năm sáu phút sau, bắt đầu có học sinh đạp xe đạp đi qua chỗ xe của anh ta, anh ta chăm chú tìm bóng dáng của Lục Tình.

Con bé này... rất giống. Anh ta lấy bức ảnh chụp trộm bằng điện thoại di động ra, đối chiếu một lần nữa, hừm, chính là nó.

Không đợi Lục Tình đi qua, anh ta khởi động xe, lái xe về phía trước, đi vòng theo một con đường xa khác, cho xe đi vào một con đường phụ. Anh ta phải tích lũy số liệu rất nhiều lần, để phán đoán xác suất và khoảng thời gian Lục Tình đi qua chỗ này.

Một lúc sau, Lục Tình đạp xe vào con đường.

Trần Tiến quan sát kỹ một lúc, không lẽ lại vận may lại tốt thế! Hôm nay nó đi về nhà một mình, không có bạn đi cùng, mà lại rất ngẫu nhiên, bây giờ trên đường không có một bóng người! Hơn nữa, anh ta cũng biết, gần con đường này không có camera giám sát.

Vốn chỉ định bám theo để nắm rõ thói quen, giờ giấc, hôm nay có luôn cơ hội trực tiếp ra tay sao?

Có ra tay không?

Bạn của tôi, cơ hội lần này quá tốt, không cần cậu đến giúp.

Anh ta thấy trong lòng phấn chấn, vội lấy ra một viên thuốc, uống một ngụm nước, anh ta biết khi mình phấn chấn, rất dễ rối loạn thần kinh thực vật, buộc phải uống thuốc ức chế trước.

Lúc này, chiếc xe đạp của Lục Tình đang tiến lại gần, tốc độ vừa phải, không nhanh, không chậm, mắt Trần Tiến chăm chú theo dõi qua khe hở trên cửa xe, một tay khẽ kéo kính cửa xe xuống một chút, một tay khác, đã sờ xuống phía dưới ghế lái phụ.

Mười mét... năm mét... ba mét...

Lúc này, Trần Tiến nghe thấy giọng của Lục Tình.

Nó đang học từ vựng tiếng Anh!

Học từ vựng tiếng Anh một cách rất chăm chỉ.

Mặc dù Trần Tiến người đã sống hơn mười năm ở Mỹ, thấy giọng đọc tiếng Anh của nó thật ngây ngô non nớt.

Nhưng, Trần Tiến lại cười.

Anh ta buông tay, lòng xao động.

Có thể, Lục Tình sẽ mãi mãi không bao giờ biết, vào một buổi tối mùa đông khi nó mười bảy tuổi, giờ phút nguy hiểm nhất cuộc đời đã lướt qua nó trong vô thức.

Tử thân đã mỉm cười và nhìn nó đi xa dần như thế.

CHƯƠNG 33

Cả ngày hôm nay Từ Tăng thấy trong lòng thấp thỏm không yên, hôm qua sau khi Lâm Kiệt đến gặp anh, một lúc sau lại gọi điện thoại báo giám đốc Sở Công an huyện hẹn anh hôm nay đến trụ sở của họ để nói chuyện.

Đã gặp mình nói chuyện rồi, vẫn muốn gặp mình nói chuyện nữa?

Liệu có phải đội Trinh sát hình sự lại phát hiện thêm manh mối gì mới?

Liệu có phải họ đã đưa Trần Tiến vào tầm ngắm?

Gặp mình lần nữa, không lẽ muốn thăm dò để xác định mình có phải là người biết nội tình, bắt luôn cả hai?

Anh không dám gọi điện thoại cho Trần Tiến, thậm chí không dám gọi bằng điện thoại công cộng, ai mà biết được cảnh sát có cho người bám theo mình hay không.

Do dự hồi lâu, Từ Tăng vẫn đến trụ sở Công an huyện như đã hẹn.

Vương Các Đông đích thân tiếp đón, sau khi dẫn anh vào một phòng họp, chào hỏi đôi câu liền hỏi luôn: "Hôm nay mời trưởng phòng Từ sang đây cũng không có việc gì khác, chỉ là muốn hỏi anh một vài thông tin. Vụ vợ con Giang Bình bị giết, chắc anh cũng biết đúng không?"

Từ Tăng đáp: "Tôi có biết sơ sơ, bây giờ vẫn đang trong giai đoạn điều tra của các anh, còn chưa đưa sang Viện chúng tôi, tình tiết cụ thể thế nào tôi cũng không rõ lắm."

Vương Các Đông cười: "Hung thủ đã hủy hoại ba triệu tệ, lại giết Vương Lệ Cẩm và Giang Tiểu Bình, đích thực là giết người để trả thù. Cái tay Giang Bình chắc anh cũng từng nghe nói đến, không phải là hạng tốt đẹp gì, gây thù chuốc oán với rất nhiều người. Có điều mối thù lớn nhất, vẫn là với nhà họ Hà trong vụ nổ lần trước. Vụ mưu sát lần này, thủ đoạn của hung thủ vô cùng cao siêu, mà lại còn sử dụng một số thủ đoạn hóa học có trình độ kỹ thuật cao, căn cứ vào đó, có thể phán đoán hung thủ hiểu rất rõ về ngành công nghiệp hóa học. Mà mười mấy năm trước, Cam Giai Ninh là sinh viên ưu tú của khoa Hóa trường Đại học Triết Giang, điều này khiến chúng tôi không khỏi nghi ngờ hung thủ là người quen của Cam Giai Ninh, gây án để báo thù cho cô ta."

Từ Tăng uống một ngụm trà để giấu đi sự lo lắng trong lòng, gật đầu đáp: "Giám đốc Vương phân tích rất có lý."

Vương Các Đông lấy thuốc lá ra, đưa cho Từ Tăng một điếu, Từ Tăng lắc đầu nói đang cai thuốc. Vương Các Đông mỉm cười, chuyển sang chủ đề khác: "Nghe nói anh và Cam Giai Ninh khá thân thiết?"

Từ Tăng đành nói: "Cũng chưa đến mức thân thiết, chúng tôi là bạn cùng trường thời học đại học, bạn cùng học đại học ở huyện Kim không nhiều nên những dịp lễ tết cũng có qua lại."

"Ừm, hình như anh học Luật đúng không?"

"Vâng."

"Nếu tôi nhớ không nhầm, năm 1998 trường Đại học Triết Giang mới sáp nhập bốn trường, thời học đại học anh và Cam Giai Ninh không học cùng trường đúng không?"

"Tôi học khoa Luật trường Đại học Hàng Châu, còn Cam Giai Ninh học khoa Hóa trường Đại học Triết Giang trước đây."

"Thế thì anh và cô ấy quen nhau thế nào?"

Từ Tăng đáp: "Đúng vào năm thứ ba thì bốn trường sáp nhập, nên chúng tôi cũng gần như là bạn cùng trường."

Vương Các Đông nói: "Ý của tôi là, anh và cô ấy quen nhau trong trường hợp nào?"

Từ Tăng lại uống một ngụm trà, đáp: "Một người bạn nói khổ từ nhỏ của tôi học cùng chuyên ngành với Cam Giai Ninh, sau này mọi người cũng có qua lại nên quen nhau." Anh không muốn nói ra tên của Trần Tiến, liền vội nói thêm một câu, "Vì lúc đó, khi gặp Cam Giai Ninh, tôi rất có cảm tình, nên chính xác là tôi chủ động làm quen với Cam Giai Ninh."

Vương Các Đông mỉm cười, nói: "Tôi đã xem ảnh của Cam Giai Ninh, lúc còn trẻ chắc chắn là một cô gái đẹp, nghe nói tính cách cũng rất tốt, chuyên ngành khối A mà có con gái đẹp, tất sẽ có nhiều người theo đuổi. Đúng rồi, nếu anh thích Cam Giai Ninh, chắc cũng biết có những ai theo đuổi cô ấy đúng không?"

"Chuyện này... lúc đó đã sắp tốt nghiệp, không để ý lắm đến chuyện yêu đương. Trước khi tốt nghiệp đại học, tôi cũng ít tiếp xúc với Cam Giai Ninh, thực ra là sau khi đến huyện Kim, thấy cô ấy cũng ở huyện Kim, vì... vì tôi

có cảm tình với cô ấy, nên mới liên lạc nhiều hơn."

"Thế có nghĩa là sau khi đi làm, anh mới hiểu nhiều hơn về Cam Giai Ninh?"

"Cũng có thể nói như vậy."

"Trong số những người học cùng chuyên ngành, có những người nào từng thích Cam Giai Ninh, anh không quen ai sao?"

"Những người khác bên chuyên ngành họ, tôi cũng không quen lắm, tôi học Luật, ngay cả lúc còn đi học và sau này khi đã đi làm, tôi và họ cũng không có gì chung."

Vương Các Đông bắt lực thờ dài: "Sau khi tốt nghiệp, Cam Giai Ninh từng làm công việc nghiên cứu trong ngành hóa học vài năm, trong thời gian này có những người nào từng theo đuổi cô ấy, anh có biết không?"

Từ Tăng gật đầu đáp: "Tôi có biết một vài thông tin. Anh Hà Kiến Sinh, chồng cô ấy sau này mới xuất hiện, trước đó, nghe cô ấy kể, một người quản lý mảng nghiên cứu và phát triển trong cơ quan thích cô ấy, có điều cô ấy chê đối phương nhiều tuổi, không đồng ý."

Mắt Vương Các Đông sáng lên, hỏi: "Người quản lý đó tên là gì?"

"Tên thì tôi không rõ, nhớ lảng máng là họ Diệp, họ tên cụ thể là gì tôi không thể nhớ ra được."

Vương Các Đông viết vào cuốn sổ ghi chép ba chữ "Diệp tiên sinh", sau đó nói: "Thôi được rồi, nếu là người từng làm cùng cơ quan với cô ấy thì nhất định sẽ điều tra ra được. Anh còn biết thông tin gì khác nữa không?"

Từ Tăng lắc đầu: "Sau này cô ấy quen Hà Kiến Sinh, tình hình sau đó thì các anh đều biết rồi đây. Còn về các mối quan hệ của cô ấy trong thời gian học đại học, tôi không rõ lắm, cũng chưa từng hỏi gì nhiều."

Vương Các Đông chặc lưỡi, nói: "Họ hàng của Cam Giai Ninh hoặc là họ hàng của Hà Kiến Sinh có người nào làm việc trong ngành công nghiệp hóa học không?"

"Theo tôi biết thì chắc là không có."

Vương Các Đông gật đầu: "Người bạn từ nhỏ mà anh vừa nhắc đến học cùng khoa Hóa với Cam Giai Ninh?"

"Vâng."

"Khoa Hóa là một chuyên ngành hẹp, ít người thôi nhỉ?"

"Chắc là khoảng ba mươi người gì đó."

"Thường trong một chuyên ngành hẹp, quan hệ giữa mọi người với nhau đều rất tốt, bạn của anh có thân với Cam Giai Ninh không?"

"Cậu ấy có tính cách tương đối hướng nội, những người cùng chuyên ngành của họ chắc ít nhiều cũng biết về nhau, nhưng có thân hay không thì tôi cũng không rõ."

"Bạn của anh tên là gì?"

Từ Tăng uống một ngụm trà, không còn cách nào khác, đành trả lời: "Trần Tiến."

"Bây giờ cậu ấy ở đâu, làm gì?"

"Ở Mỹ, là nhà khoa học của một công ty."

"Vẫn làm về ngành công nghiệp hóa học phải không?"

"Vâng, đúng thế."

"Anh có thường liên lạc với cậu ấy không?"

"Mười năm nay rất ít liên lạc, sau khi tốt nghiệp đại học, cậu ấy đi Mỹ luôn, ở Mỹ suốt cho đến nay. Bố mẹ cậu ấy theo em trai cậu ấy di cư sang Australia, nên mười năm nay cậu ấy không về nước. Khoảng cách địa lý quá xa, múi giờ cũng ngược nhau, thỉnh thoảng tình cờ gặp nhau trên mạng có hỏi thăm mấy câu, còn thì rất ít liên lạc."

"Anh có số điện thoại ở Mỹ của cậu ấy không?"

Hàng loạt ý nghĩ dồn dập lướt qua đầu Từ Tăng, nếu nói cho Vương Các Đông biết số điện thoại, cảnh sát chắc chắn sẽ gọi cho Trần Tiến, khi biết Trần Tiến đã không còn ở Mỹ, thẳng góc cũng sẽ nghi ngờ hung thủ chính là anh ta.

Làm thế nào đây, nói hay là không nói?

Hay là đổi số đuôi của điện thoại rồi nói cho Vương Các Đông?

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, Từ Tăng suy nghĩ rất nhiều, nhưng Vương Các Đông đang ngồi ngay trước mặt anh, nếu do dự, không chỉ Trần Tiến không giữ được mạng, mình cũng sẽ bị kéo xuống cái vũng lầy đau khổ này. Anh không còn cách nào khác, đành hít một hơi thở sâu, đáp: "Có."

Vương Các Đông không hề nghĩ là trong một hơi thở đó, Từ Tăng lại suy nghĩ nhiều việc như vậy, chỉ nói: "Có tiện nói cho tôi biết không? Bên tôi muốn liên hệ với mấy người bạn học của Cam Giai Ninh để tìm hiểu thông

tin, nên muốn xin anh số điện thoại của anh ấy."

Từ Tăng mím môi, thâm thở dài, Trần Tiến, tôi cũng là vạn bất đắc dĩ, ông đừng trách tôi. Anh viết số điện thoại cố định nhà Trần Tiến lên một mẫu giấy rồi đưa cho Vương Các Đông.

Vương Các Đông nhận lấy mẫu giấy, hài lòng nói: "Trưởng phòng Từ, cảm ơn anh nhé, gần đây nhiều việc quá, hôm khác, đợi phá xong vụ án, tôi mời anh một bữa. "

Sau khi ra khỏi trụ sở Công an huyện, Từ Tăng cố gắng tỏ ra trấn tĩnh, giấu đi nỗi bất an đang dâng lên trong lòng. Anh cảm thấy mình rất có lỗi với Trần Tiến, khi cảnh sát biết Trần Tiến đã không còn ở Mỹ, với đầu óc của Vương Các Đông, nhất định sẽ điều tra tiếp, như vậy sẽ phát hiện ra gần hai tháng trước, cũng là sau khi Cam Giai Ninh chết không lâu, anh ta đã bay về nước, hơn nữa động cơ phạm tội và thủ đoạn phạm tội trong vụ giết hại mẹ con Vương Lệ Cẩm rõ ràng như vậy, thằng ngốc cũng biết là Trần Tiến gây ra.

Trần Tiến ơi là Trần Tiến, cho dù là ông muốn báo thù, sao ông không dùng cách đầu độc, sao không kiếm mấy loại thuốc độc kỳ quái nào đó hạ độc để đám kẻ thù của ông lần lượt lìa đời, làm như bị chết vì tai nạn bất ngờ. Tại sao ông lại gây ra một vụ án rung trời lở đất như vậy, không những giết người, lại còn hủy hoại tài sản nhà họ Giang, có cần thiết phải như thế không?

Vì sự căm phẫn nhất thời của mình, ông giết người còn để lộ rõ động cơ phạm tội, liệu ông có chạy thoát được không?

Làm thế nào đây, bây giờ có cần báo cho Trần Tiến biết không?

Từ Tăng đắm chìm trong mớ suy nghĩ hỗn độn.

CHƯƠNG 34

Rèm cửa khép chặt, trong căn phòng sáng rực ánh đèn.

Trần Tiến mặc bộ đồ làm việc chuyên nghiệp, đeo khẩu trang, chụp đầu, găng tay, mọi chỗ trên người đều được che kín, không hở một cen-ti-mét nào, anh ta kiên trì đợi bên chiếc bàn, mắt nhìn ngọn đèn cồng đang từ từ làm nóng một thứ dung dịch không màu trong suốt.

Hôm qua anh ta suýt nữa đã giết chết Lục Tình, nghĩ lại vẫn thấy lạnh xương sống.

Hôm nay anh ta đã tìm hiểu tình tình, Lục Vệ Quốc là một vị quan chức tốt hiếm có, người dân ở khu vực xung quanh đều nhận xét rất tốt về ông. Mặc dù là tổ trưởng tổ dân phố, nhưng mọi người đều biết ông là một người chính trực, không những không tham ô, mà khi người dân có việc đến gặp, thái độ của ông đối với mọi người cũng rất tốt, gặp người có khó khăn, thường nhiệt tình giúp đỡ.

Cam Giai Ninh khiến Lục Vệ Quốc chết trong vụ nổ, thật không nên chút nào! Trần Tiến thầm thở dài.

Cho đến bây giờ, cả gia đình Lục Vệ Quốc vẫn sống trong căn hộ chung cư mua từ những năm chín mươi. Nhà chung cư xây từ hơn mười năm trước đa số là chất lượng kém, bên ngoài tường đã đầy những vết nứt, vết ố. Vợ ông là nhân viên thu ngân ở siêu thị. Chỉ cần Lục Vệ Quốc muốn là vợ ông có thể dễ dàng được vào làm nhân viên ở những cơ quan hành chính, nhưng ông đã không làm như vậy. Khi còn sống, hằng ngày Lục Vệ Quốc đi xe đạp đi làm, trong nhà ông cũng không có ô tô. Con gái ông học rất giỏi, phẩm chất đạo đức tốt, hàng xóm láng giềng đều hết lời khen ngợi.

Sau khi Cam Giai Ninh khiến ba người bị chết, họ hàng nhà Lý Cương và Giang Bình thường xuyên đến nhà họ Hà quấy nhiễu, nhưng nhà họ Lục thì không, hai mẹ con họ chỉ nghĩ là mình xấu số, cũng thông cảm với nhà họ Hà, chưa từng đến nhà họ Hà.

Một người tốt, tận tụy, chính trực như vậy mà lại bất hạnh chết oan trong vụ biến cố này, Trần Tiến nghĩ đến đó, trong lòng cũng rất thương cảm. Quan tốt vốn đã không nhiều, mà từ đây lại mất thêm một người.

Thế mà hôm qua khi chưa điều tra kỹ càng, suýt nữa thì anh ta đã giết chết Lục Tình. Nếu làm như vậy thật, anh ta nhất định sẽ không thể nào tha thứ được cho mình, không biết chừng bây giờ sẽ uống một hơi hết sạch cái thứ trong cốc thí nghiệm.

Anh ta thở dài một tiếng, lại quay về với thực tại, tiếp tục chuẩn bị đi, vụ tiếp theo sẽ là toàn bộ nhà Lý Cương.

Khi còn sống, Lý Cương là một tay đều cáng ai ai cũng biết, tiếng tăm cũng chẳng kém gì Giang Bình, với cương vị là phó chủ tịch thị trấn kiêm quản an ninh trật tự, đội dân phòng cũng thuộc quyền quản lý của hắn. Sau khi hắn chết, không một người dân nào mảy may thương tiếc. Lý Khởi Minh, con trai hắn, cũng không phải là hạng tốt đẹp gì, làm việc ở đài truyền hình huyện, thường ngày lái xe thể thao, dẫn theo các em chân dài, phô trương khoe mẽ. Vợ hắn cũng chẳng khác gì Vương Lệ Cẩm.

Ai bảo hôm đó mẹ con nhà hắn cũng đến nhà họ Hà làm càn.

Trần Tiến mỉm cười, Cam Giai Ninh à, vụ này cũng sẽ khiến em vui lòng như vụ nhà họ Giang, cả nhà họ Lý sẽ được đi theo em.

Lúc này, điện thoại di động của anh ta đổ chuông.

Số điện thoại di động này anh ta bắt đầu dùng từ sau khi về nước, chỉ một mình Từ Tăng biết. mấy hôm nay, ngoài những cú gọi nhầm hoặc gọi để lừa đảo bán hàng thì không có cuộc gọi nào khác. Vốn nghĩ là Từ Tăng đã tuyệt giao với mình thì cũng chẳng cần phải tiếp tục sử dụng số này nữa, có lẽ trong tiềm thức, anh ta vẫn lưu luyến tình cảm với người bạn xưa, vẫn sạc pin điện thoại di động, không tắt máy.

Anh ta cầm chiếc điện thoại di động trên bàn lên, màn hình hiển thị một số điện thoại cố định lạ.

Anh ta cầm lấy điện thoại, mở cửa đi ra, đóng cửa lại, rồi mới kéo khẩu trang xuống nghe máy.

Sau khi bắt máy, đôi phương không nói gì. Trần Tiến không biết đôi phương là ai, cũng cảnh giác không lên tiếng.

Mấy giây sau, giọng nói mệt mỏi của Từ Tăng từ đầu kia vọng đến: "Ông dùng tên thật của mình để đăng kí cái sim điện thoại này à?"

Trần Tiến ngó ra rồi lập tức trả lời: "Không."

"Ông có nạp tiền cho số này bằng thẻ ngân hàng không?"

"Không, mua thẻ nạp tiền trực tiếp."

"Còn ai biết đây là sim của ông nữa không?"

"Chỉ có ông."

"Bây giờ hoặc là sau này, liệu có ai khác có cách nào biết được ông đã từng sử dụng chiếc sim điện thoại này không?"

Trần Tiến suy nghĩ giây lát rồi đáp: "Không."

Dường như Từ Tăng khẽ thở phào nhẹ nhõm, nói: "Cảnh sát hỏi tôi số điện thoại cố định nhà ông ở Mỹ."

Trần Tiến giật bản mình, lập tức trấn tĩnh lại, hỏi: "Tại sao?"

"Họ nghi ngờ hung thủ trong một vụ án gần đây là bạn hoặc bạn cùng lớp của Cam Giai Ninh. Biết là tôi quen Cam Giai Ninh, đến gặp tôi để tìm hiểu thông tin, có nói đến ông. Vì tôi không biết nhiều về những người học cùng chuyên ngành với các ông, tôi nói là tôi quen Cam Giai Ninh qua ông, nên cảnh sát sẽ gọi điện thoại cho ông, hỏi tình hình chuyên ngành của ông hỏi đó."

Trần Tiến cười nói: "Cảm ơn ông."

Từ Tăng lạnh nhạt đáp: "Chẳng có gì phải cảm ơn, gần đây xảy ra một vụ án rất tàn khốc, cảnh sát sớm muộn cũng sẽ phá được án, ông là bạn cùng học với Cam Giai Ninh, chắc chắn rất hiểu về những người cùng khoa, nếu ông biết gì thì nên hợp tác với công việc điều tra của cảnh sát."

Trần Tiến cười: "Nếu tôi biết, nhất định sẽ rất hợp tác."

Từ Tăng nói: "Nếu số điện thoại di động này chỉ có mình tôi biết, sau này tôi cũng sẽ không gọi điện cho ông nữa, không cần sử dụng cái sim này nữa đâu."

Trần Tiến đồng ý ngay, giọng điệu rất thoải mái: "Tôi sẽ lấy ra vứt vào thùng rác ngay lập tức, nhất định."

Từ Tăng ngắt máy.

Trần Tiến đứng yên tại chỗ, hít một hơi thở sâu.

Với địa vị và lập trường của Từ Tăng, anh ta không nên giúp mình, hơn nữa anh ta cũng đã nói là tuyệt giao với mình, nhưng anh ta vẫn mạo hiểm gọi cho mình.

Có thể thấy, anh ta vẫn rất sợ, chắc là anh ta gọi bằng điện thoại công cộng, hơn nữa trong lúc nói chuyện điện thoại cũng không nói điều gì cụ thể,

trong tiềm thức anh ta nhất định lo lắng nếu mình bị bắt, sẽ khai ra anh ta là người biết nội tình, trong cuộc điện thoại này, anh ta hoàn toàn đứng từ góc độ của người thứ ba, cho nên mới nói "nếu ông biết điều gì thì nên hợp tác với công việc điều tra của cảnh sát", như vậy sau này cho dù có điều tra ngược lại, Từ Tăng cùng lắm cũng chỉ là quen biết với hung thủ, nhưng anh ta không phải là người biết nội tình.

Đúng là đã làm khó cho anh ta.

Chắc chắn là Từ Tăng muốn mình thu xếp cho xong tất cả những việc này, về Mỹ luôn, như vậy, trong tình huống không có vật chứng, cảnh sát sẽ không thể nào biết được mình là hung thủ.

Có điều, hung thủ thật sự vẫn còn đang nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật. "Hung thủ" là mình làm sao về Mỹ được?

Trần Tiến buông một tiếng thở dài, rồi lấy chiếc sim điện thoại di động ra ném vào trong bồn cầu xả đi.

CHƯƠNG 35

Vào thời khắc đó, hiển nhiên là Vương Các Đông có nằm mơ cũng không ngờ tới, người bạn bên Mỹ đó của Từ Tăng chính là hung thủ. Anh đã lấy số điện thoại của Trần Tiến, chẳng qua là muốn tìm hiểu các mối quan hệ trước đây của Cam Giai Ninh qua những người khác nhau.

Từ khi vụ án xảy ra đến nay, có rất ít manh mối, khi gây án, hung thủ không hề lộ diện, Vương Các Đông phân tích đi phân tích lại những tình tiết của vụ án để tìm ra một lối đi mang tính đột phá cho công tác điều tra, nhưng chưa hề có tiến triển gì, vì vậy đành bắt đầu từ các mối quan hệ của Cam Giai Ninh.

Toàn bộ vụ án chia thành hai giai đoạn, một là quá trình hung thủ giết hại Giang Tiểu Bình vào buổi tối hôm đó và chở ra khỏi đường An Lạc; hai là quá trình bắt cóc mấy ngày sau đó.

Quá trình bắt cóc ở giai đoạn hai không để lại bất cứ không gian điều tra nào, khiến cảnh sát hoàn toàn bế tắc. Không có cách nào điều tra được nguồn gốc số điện thoại di động của hung thủ, giọng nói của hung thủ chắc chắn đã sử dụng thiết bị biến thanh, các chất hóa học sử dụng trong quá trình phạm tội gần như có thể khẳng định là do hẩn tự tinh chế ra, mà những công cụ phạm tội như hai chiếc va li da chỉ là những đồ vật rất đổi thông thường, không có gì đặc biệt. Thêm vào đó, địa thế khu vực bể chứa nước Nam Hồ heo hút, trên đường không có camera giám sát, hiển nhiên cũng không có nhân chứng nào trông thấy hung thủ giấu va li và cho xác chìm xuống đáy hồ.

Chỉ có giai đoạn phạm tội thứ nhất là có một chút manh mối.

Hung thủ cố tình lộ diện trước camera giám sát, Vương Các Đông đã cử người lấy toàn bộ nội dung ghi hình giám sát ở khu vực xung quanh vào tối hôm xảy ra vụ án, kiểm tra kỹ để tìm gã béo đó, xem lúc đi qua những chỗ camera giám sát khác, hẩn có bỏ mũ và khẩu trang ra không, nhưng gã béo đó không hề xuất hiện ở những chỗ camera giám sát khác. Xem ra hẩn đã vòng qua những đoạn đường không có camera giám sát để đi ra khỏi đường An Lạc.

Có điều dù sao hẳn cũng đã lộ diện, chiều cao và dáng người đều đã bị ghi lại.

Theo phân tích của chuyên gia hình ảnh, hung thủ cao khoảng từ 1m74 đến 1m76, đây là chiều cao khi đã mang giày, nhìn bằng mắt thường thì là một đôi giày da, thông thường giày da cao khoảng hai ba xen ti mét. Tính toán cả phạm vi sai số, chiều cao thực tế của hung thủ sau khi bỏ giày ra tầm khoảng 1m70 đến 1m74. Vì mùa đông phải mặc nhiều quần áo, nên không thể phán đoán chính xác được cân nặng, chỉ biết cân nặng của hung thủ ít nhất là 75 cân trở lên.

Khi đã có căn cứ về chiều cao, nếu hung thủ đúng là bạn cùng học của Cam Giai Ninh thì dễ rồi. Chỉ cần lấy toàn bộ báo cáo kiểm tra sức khỏe của năm khóa trước và sau Cam Giai Ninh - vì phải cân nhắc đến khả năng hung thủ không phải là bạn học cùng khóa của Cam Giai Ninh, những kịch bản nam sinh yêu nữ sinh khóa sau hay theo đuổi nữ sinh khóa trước cũng rất phổ biến, liệt kê toàn bộ những người có chiều cao phù hợp với tiêu chuẩn trong số báo cáo kiểm tra sức khỏe của năm khóa trước và sau Cam Giai Ninh, rồi lần lượt loại bỏ từng trường hợp một.

Khoa Hóa là một chuyên ngành hẹp, tổng số sinh viên của năm khóa gộp lại cũng chỉ hơn một trăm người, số nam sinh có chiều cao phù hợp với tiêu chuẩn nhiều nhất ước chừng cũng chỉ sáu, bảy mươi người, tiếp đó lại đối chiếu từng người một, khối lượng công việc mặc dù tương đối lớn, nhưng trước mắt đây là biện pháp khả thi nhất.

Còn về cân nặng, chỉ có thể làm thông số tham khảo, dù sao thì chỉ số cân nặng sau mười năm cũng sẽ khác nhiều so với chỉ số trong báo cáo kiểm tra sức khỏe hồi đó, chỉ có chiều cao là không thay đổi. Tất nhiên rồi, sau khi liệt kê ra toàn bộ những người có chiều cao phù hợp, kiểm tra lần lượt từng người một xem bây giờ những người nào là người béo, phạm vi điều tra có thể sẽ hẹp lại rất nhiều.

Trong lòng Vương Các Đông rất rõ, chỉ cần hung thủ là bạn học cũ của Cam Giai Ninh, nhất định sẽ nhanh chóng lọt vào tầm ngắm của cảnh sát.

Hung thủ có ít nhất là hai người.

Giang Tiểu Bình được chở đi bằng ô tô. Số ô tô đi ra khỏi đường An Lạc vào buổi tối hôm đó, đã tiến hành loại trừ, không có mặt gã béo trong hơn

năm mươi chủ xe. Điều này cho thấy, trong hơn năm mươi người này có một người là đồng phạm của gã béo, có điều tố chất tâm lý của đối phương rất tốt, cảnh sát không hỏi ra được. Khi không tìm thấy chứng cứ, mà muốn trực tiếp hỏi được ra ai là hung thủ từ hơn năm mươi người này thì gần như là không thể.

Cho nên mục tiêu vẫn phải quay về đối tượng đã biết là gã béo.

Trong hai tên hung thủ, chắc chắn phải có một người từng học ngành Hóa. Hơn năm mươi chủ xe đều không liên quan đến ngành hóa, điều này cho thấy gã béo từng học ngành hóa. - Tất nhiên, vẫn còn một khả năng nữa, trong số hơn năm mươi người này, có người làm giả hồ sơ, nhưng phải điều tra kỹ lưỡng hồ sơ chi tiết của toàn bộ hơn năm mươi người, công việc này hiển nhiên còn khó hơn.

Bây giờ chỉ hy vọng là hồ sơ của hơn năm mươi chủ xe là thật. Như vậy chỉ cần điều tra một mình gã béo thôi.

Nếu tình huống giả định hiện tại là gã béo từng học ngành Hóa, nếu hung thủ đúng thật là bạn học của Cam Giai Ninh hoặc là họ hàng bạn bè làm trong ngành Hóa, thì người đó ắt phải là gã béo, chứ không phải là một trong những chủ xe.

Nhưng Vương Các Đông vẫn còn một điểm chưa hiểu được ra, những vụ trọng án phạm tội tử hình như thế này, tên béo gây án là để báo thù, vậy thì tại sao kẻ đồng phạm không học ngành Hóa kia lại giúp hắn?

Kẻ đồng phạm là nam hay nữ?

Rốt cuộc là nút thắt lợi ích gì đã khiến hai kẻ này kết nối với nhau, dám gây ra vụ trọng án phạm tội tử hình?

Công việc phá án tiếp theo đã có phương hướng rõ ràng.

Một là điều tra báo cáo kiểm tra sức khỏe của số bạn học trong năm khóa trước và sau Cam Giai Ninh, liệt kê ra toàn bộ những người có chiều cao phù hợp đồng thời có cân nặng trên 75 ki-lô-gam.

Hai là đưa bức ảnh gã béo đội mũ, đeo khẩu trang cho một số bạn học, người quen của Cam Giai Ninh khi còn sống nhìn xem hình dáng hắn trông giống ai.

Ba là tiếp tục điều tra những chủ xe buổi tối hôm xảy ra vụ án, biết đâu lại có thu hoạch bất ngờ.

Bôn là nhanh chóng điều tra làm rõ toàn bộ những mối quan hệ của Cam Giai Ninh khi còn sống qua lời khai của bạn bè và người quen của cô, từ đó tìm ra những người bạn, họ hàng làm trong ngành hóa học của Cam Giai Ninh.

Thôi được, cuối cùng cũng đã phân giải, chi tiết hóa được rất nhiều vấn đề trước đó chưa nghĩ ra, tiếp theo, hôm nay trước tiên phải nói chuyện với người bạn đó của Từ Tăng để tìm hiểu thông tin.

Vương Các Đông nghĩ đến đối phương đang ở Mỹ, múi giờ ngược nhau, gọi điện thoại vào ban ngày, đối phương vẫn đang ngủ, làm gì có chuyện hợp tác để anh phá án?

Cảnh sát trong nước rất giỏi, không ai dám không hợp tác với công việc điều tra, nhưng đối phương đã sống ở Mỹ hơn mười năm, cả nhà đều đã di cư sang nước ngoài, lại không định về nước làm ăn, thì nể gì công an huyện?

Cho nên để giữ phép lịch sự, Vương Các Đông chờ ở trụ sở công an huyện đến tận hơn mười giờ tối mới bảo một cảnh sát có bằng thạc sĩ, vừa thi được vào công chức giúp anh gọi điện thoại.

Vì Vương Các Đông không biết tiếng Anh, mặc dù Trần Tiến là người Trung Quốc, nhưng người nhắc máy điện thoại không chắc đã là anh ta, nên trước khi hết giờ làm việc, Vương Các Đông đã gọi thạc sĩ này ở lại cùng anh.

Đến giờ, sau khi bấm số máy theo hướng dẫn, chỉ nói bô lô ba la vài phút đã ngắt máy.

Vương Các Đông lấy làm lạ, hỏi: "Sao đã ngắt máy rồi, tôi còn chưa nói chuyện với anh ta?"

Thạc sĩ đáp: "Số điện thoại này đã đổi chủ."

Vương Các Đông không khỏi ngạc nhiên, hỏi: "Thế là thế nào?"

"Người nghe máy là một thanh niên Mỹ, anh ta nói căn hộ đó họ thuê từ hơn ba tuần trước qua môi giới, em hỏi anh ta có phải có một người Trung Quốc tên là Trần Tiến, đối phương nói chủ nhân của căn hộ trong hợp đồng cho thuê nhà là Trần Tiến, nghe môi giới nói chủ nhân của căn hộ đã bị công ty cử đi làm việc ở bang khác, không ở căn hộ này nữa nên cho thuê. Em hỏi anh ta có thông tin liên lạc của chủ căn hộ không, anh ta nói không có. Anh cả, em có cần bảo đối phương cho mình biết thông tin liên lạc của môi giới,

rồi hỏi số điện thoại mới nhất của Trần Tiến không?"

Vương Các Đông lắc đầu nói: "Thôi, hỏi han xuyên quốc gia đúng là phiền phức, đằng nào thì bạn học của Cam Giai Ninh cũng không chỉ có mỗi mình người này, đầu này không liên hệ được, chúng ta tìm những người trong nước cũng được."

Ít nhất cuộc điện thoại này còn chưa khiến Vương Các Đông nghi ngờ Trần Tiến. Cũng vì căn hộ vừa mới cho thuê ba tuần trước, khiến Vương Các Đông có nằm mơ cũng không ngờ rằng trên thực tế Trần Tiến đã về nước từ hai tháng trước. Nhưng tiếp theo đó, anh ta sẽ đối chiếu lại thông tin qua các bạn học của Cam Giai Ninh, mà lại có các thông số về chiều cao, cân nặng của "gã béo" đó, là bạn học của Cam Giai Ninh, Trần Tiến liệu có chạy thoát được không?

CHƯƠNG 36

Trần Tiến bước từng bước chậm rãi, đi một vòng quanh khu đô thị Tân Giang.

Đây là một khu đô thị có quy mô khá lớn, có khoảng hơn một nghìn hộ dân, phía nam là các tòa nhà nhiều tầng, ở giữa là một khu biệt thự, phía bắc là các tòa nhà cao tầng nhỏ có thang máy. Bốn mặt đông tây nam bắc đều có cổng ra vào. Mặc dù cổng nào cũng có phòng trực bảo vệ, nhưng sau khi quan sát, anh ta phát hiện thấy ngoài việc kiểm tra xe cơ giới đi vào có giấy phép ra vào khu đô thị hay không thì nhân viên bảo vệ ở đây không hề hỏi han, quan tâm đến những người ra vào, xe đạp hay xe đạp điện.

Điểm này rất tốt!

Nhà Lý Cương ở trong khu đô thị Tân Giang này, khu này đã xây dựng được khoảng hơn mười năm, bây giờ phong cách kiến trúc của khu này đã có phần lạc hậu, nhưng mười năm trước, đây là khu đô thị cao cấp nhất trong huyện.

Trần Tiến chỉ biết nhà Lý Cương ở trong khu biệt thự của khu đô thị này, cụ thể là nhà nào thì không rõ lắm, anh ta chưa bao giờ vào khu đô thị này.

Anh ta đứng ở ngoài khu đô thị, quan sát kỹ lưỡng toàn bộ một lần nữa, mỗi cổng ra vào đều có camera giám sát, bây giờ chưa đến lúc lộ diện, anh ta suy nghĩ một lát, đi đến một bãi đỗ xe cách khu đô thị vài chỗ rẽ rồi lên chiếc xe Mercedes của mình.

Chiếc xe đi vào cổng phía đông của khu đô thị, nhân viên bảo vệ ngăn lại, thấy là xe Mercedes, thái độ có vẻ rất cung kính: "Cho hỏi, anh có phải là người ở trong khu này không?"

Trần Tiến lắc đầu: "Không, tôi vào gặp một người bạn, chỉ một lúc rồi đi ngay."

Nhân viên bảo vệ không hỏi thêm, vì ban ngày chỗ đỗ xe thoải mái, việc quản lý xe cộ bên ngoài ra vào cũng lỏng lẻo hơn, có điều cho dù nhân viên bảo vệ có hỏi là gặp người bạn nào, Trần Tiến cứ nói bừa một cái tên nào đó, trong khu đô thị có đến mấy nghìn người, lại còn có rất nhiều người thuê nhà, bảo vệ làm sao nhớ hết được tên của tất cả những người chủ sở hữu nhà.

Chiếc xe Mercedes dễ dàng đi vào trong khu đô thị, Trần Tiến lái thẳng xe đến khu biệt thự, sau khi dừng xe, anh ta quan sát một vòng khắp bốn xung quanh, gần chỗ đỗ xe có mấy chiếc camera giám sát, mấy chiếc camera này tất nhiên là để phòng trộm ăn cắp ô tô, trên đường nội bộ trong khu đô thị thì chỉ có vài chiếc camera, nếu muốn đi vòng để tránh những chỗ camera này cũng không hề mất nhiều công sức.

Trần Tiến rất hài lòng, chấp tay sau lưng, thong thả đi trong khu biệt thự, vừa đi vừa lạng lẽ quan sát xung quanh.

Biệt thự không nhiều, tổng cộng cũng chỉ có hơn mười nhà, cổng lớn được làm cùng một kiểu thống nhất, đều là kiểu rào sắt, anh ta nhìn vào sân từng nhà một, anh ta nhanh chóng phát hiện ra trong một ngôi biệt thự ngoài cùng phía tây có một chiếc xe Audi, biển số xe đúng là của Lý Cương. Xem ra mặc dù hấn đã chết, nhưng chiếc xe công này vẫn thuộc quyền sử dụng của gia đình hấn. Làm lãnh đạo sừng thật, ngay cả khi chết rồi, họ hàng thân hữu vẫn còn làm trong chính quyền, quyền thế nhà họ Lý vẫn tiếp tục được duy trì.

Thảo nào mà ngang ngược như vậy, trong đám người đến nhà họ Hà trả thù thì người nhà họ Lý là đông nhất.

Cả nhà họ Giang bị giết hại, số di sản để lại cũng bị Trần Tiến hủy hoại mất một nửa, những người họ hàng còn lại, cho dù vẫn làm trong chính quyền, nhưng thấy thảm họa của nhà họ Giang, cũng lấy đó làm gương, khi ra ngoài đã cư xử chừng mực hơn rất nhiều. Lại nghe mọi người đồn là hung thủ gây án để báo thù cho nhà họ Hà, cả ba người nhà họ Giang đều đã chết, đám họ hàng thân hữu không cần, cũng không dám đến nhà họ Hà quấy nhiễu nữa.

Nhà Lý Cương thì khác, cho đến tận mấy hôm trước, sau khi biết mẹ con Vương Lệ Cầm bị giết hại mới thôi, còn hai tháng trước đó, liên tục dẫn người đến ức hiếp nhà họ Hà, lần nào Trần Tiến cũng đứng nhìn từ xa, nhưng không thể ra tay ngăn cản. Có điều, anh ta đã âm thầm ghi ngày giỗ của cả nhà họ Lý vào máy tính xách tay của mình.

Hôm nay đã biết địa chỉ nhà Lý Cương, tiếp theo sẽ là suy nghĩ vạch định quá trình phạm tội.

Lý Khởi Minh, con trai Lý Cương, đã đi làm, có thể không sống ở nhà.

Vợ Lý Cương tất nhiên là sống ở đây. Nếu giết riêng từng người một thì không phải là khó đối với Trần Tiến, nhưng như vậy, vụ án sẽ không gây được tiếng vang lớn, không phù hợp với tôn chỉ của toàn bộ kế hoạch, người bạn của anh ta sẽ thất vọng.

Ừm, để hoàn thành được toàn bộ kế hoạch như đã hoạch định, lý tưởng nhất là giết cùng lúc cả vợ và con trai của Lý Cương tại nhà. - Đúng thế, đến tận nhà giết hại cả hai mẹ con, như vậy sẽ tạo được tiếng vang lớn hơn cả vụ án nhà họ Giang!

Nhưng nếu đến tận nhà để giết hai người, đồng thời lại không được để lại manh mối gì cho cảnh sát phá án, dường như rất khó, cần phải lên kế hoạch cẩn thận.

Tất nhiên rồi, bây giờ việc quan trọng nhất là làm rõ hành tung hàng ngày của hai mẹ con Lý Khởi Minh.

Trần Tiến suy nghĩ hồi lâu, tạm thời vẫn chưa nghĩ ra cách hại chết hai mẹ con Lý Khởi Minh tại nhà, đành quay người đi theo đường cũ trở về chiếc xe Mercedes của mình. Trên đường, anh ta vẫn đi vòng để tránh những chỗ có camera giám sát, lặng lẽ dùng điện thoại di động chụp và lưu lại những thông tin vị trí quan trọng trên quãng đường.

Việc này anh ta cần phải vòng đi vòng lại làm nhiều lần, lưu lại toàn bộ thông tin về tuyến đường có khả năng phải đi qua khi hành động, đảm bảo là anh ta có nhắm mắt cũng nhớ ra được vị trí nào trên con đường này có thùng rác, chỗ nào có khoảng cây xanh, ở đó trồng loại cây gì, cao bao nhiêu...

Đừng có thấy công việc chuẩn bị vừa phiền hà vừa mệt, chỉ có chuẩn bị đầy đủ, mới có thể đảm bảo khi ra tay sẽ thành công. Tất nhiên rồi, lần này người ra tay sẽ không phải là anh ta, anh ta phải đảm bảo an toàn cho người bạn đó.

CHƯƠNG 37

Trong một tòa nhà văn phòng của khu đô thị, nửa sàn một tầng của khu nhà này thuộc về công ty do Lưu Chí Dũng thành lập, đây là một công ty thương mại kinh doanh chế phẩm hóa học quy mô vừa.

Hai hôm trước, Sở Công an huyện đã liên hệ với vị lớp trưởng cũ của khoa Hóa này, mặc dù anh ta không thuộc phạm vi quản lý của huyện Kim, nhưng một người làm kinh doanh tất nhiên không dám đắc tội với người của chính quyền, anh ta hoàn toàn không dám coi nhẹ.

Trong phòng họp, Vương Các Đông đang ngồi trên ghế sofa, Lưu Chí Dũng bước nhanh vào, nhiệt tình bắt tay chào hỏi: "Giám đốc Vương, chào anh!"

Vương Các Đông thoáng quan sát Lưu Chí Dũng, chiều cao ở mức trung bình, phát tướng ở độ tuổi trung niên, mặt vuông, có thể nhận ra khi còn trẻ, đây là một anh chàng đẹp trai. Vương Các Đông mỉm cười: "Tổng giám đốc Lưu, anh ngồi đi, chắc anh cũng biết tôi đến với mục đích gì rồi nhỉ, công an bên huyện Kim chúng tôi có chút việc phải phiền đến tổng giám đốc Lưu."

"Vâng, cấp dưới của anh là đội trưởng Lâm đã gọi điện thoại cho tôi, nếu có thể giúp được gì, tôi nhất định sẽ hợp tác hết sức."

"Tốt quá, tổng giám đốc Lưu thoải mái như vậy thì tôi cũng không khách sáo nữa. Cam Giai Ninh là bạn học cũ của anh, chuyện của cô ấy, chắc anh cũng biết rõ đúng không?"

Lưu Chí Dũng liền thở dài, lộ vẻ thương tiếc: "Cô ấy đi vào con đường này, thực sự khiến tất cả những người bạn học cũ chúng tôi vô cùng bất ngờ. Cô ấy cũng là người rất đáng thương."

Vương Các Đông nói: "Thời gian trước, bên huyện Kim chúng tôi xảy ra một vụ án chết người, nạn nhân là người thân của người có thù oán với Cam Giai Ninh. Theo kết quả điều tra sơ bộ của chúng tôi, rất có khả năng hung thủ gây án để trả thù cho Cam Giai Ninh, hơn nữa thủ đoạn gây án của hung thủ có sử dụng một số kiến thức hóa học rất chuyên nghiệp, chúng tôi nghi ngờ người này là bạn học hoặc đồng nghiệp của Cam Giai Ninh."

"Vâng, chuyện này đội trưởng Lâm cũng có nói sơ qua cho tôi biết."

Vương Các Đông lấy một tấm ảnh trong túi hồ sơ ra, đưa cho anh ta: "Người trong tấm ảnh này chính là hung thủ, có điều hấn đội mũ và đeo khẩu trang, không nhận ra được hình dạng cụ thể. Tổng giám đốc Lưu nhìn giúp tôi xem vóc dáng của người này có khiến anh nghĩ đến ai không?"

Lưu Chí Dũng cầm lấy tấm ảnh ngắm nghía, một lúc sau, anh đưa trả tấm ảnh cho Vương Các Đông, lắc đầu: "Thật sự xin lỗi, chỉ nhìn ảnh, tôi không thể nghĩ ra có ai trông giống như vậy."

Vương Các Đông gật đầu thông cảm, gã béo trong ảnh mặc rất nhiều quần áo, mặt lại bị kín, bạn học đại học thời đó của họ đã nhiều năm không gặp, nét mặt dáng vóc của mỗi người đều đã thay đổi rất nhiều, chỉ nhìn ảnh thôi thì rất khó phát hiện ra có gì bất thường.

"Tôi dùng nhờ máy vi tính của anh một lúc được không?"

"Tất nhiên là được."

Vương Các Đông mở máy tính, cắm USB của mình vào, mở một file video trong đó, đúng đoạn gã béo đi qua chỗ camera giám sát và giơ ngón tay giữa lên.

"Tổng giám đốc Lưu, anh xem lại đoạn video này xem, dáng đi của người này có làm anh nghĩ đến ai không?"

Lưu Chí Dũng xem đi xem lại đoạn video mấy lần, nói vẻ nghi hoặc: "Tay phải của người này đưa lên là để làm gì?"

"Giơ ngón tay giữa lên."

Lưu Chí Dũng kinh ngạc nói: "Hung thủ giơ ngón tay giữa vào camera giám sát của các anh?"

"Ừ."

"Ngạo mạn đến thế?"

Ngạo mạn hay không ngạo mạn cũng không liên quan gì đến anh, Vương Các Đông không muốn nói nhiều với anh ta, để người ngoài biết quá nhiều tình tiết trong vụ án cũng không tốt, đành trả lời qua quýt: "Hung thủ đúng là rất ngạo mạn, nên cảnh sát chúng tôi mới phải bắt gấp. Anh nhìn người này xem có ấn tượng gì không?"

Lưu Chí Dũng chau mày đáp: "Dáng đi của anh ta rất bình thường, không có gì đặc biệt."

Vương Các Đông mím môi, đáp: "Dáng đi này đúng là rất bình thường,

không có thói quen động tác nào đặc biệt. Nhưng thực ra dáng đi của mỗi chúng ta đều là độc nhất vô nhị, đều in đậm phong cách cá nhân, hoặc có thể nói là một cảm giác nào đó. Giống như đối với người quen của mình, anh không cần nhìn thấy mặt người ta, chỉ cần nhìn dáng, là biết ngay người đó là ai. Anh thử cố gắng nhớ lại xem, rốt cuộc anh có quen người này hay không?"

Lưu Chí Dũng tiếp tục nghĩ rất lâu, cuối cùng vẫn lắc đầu, đáp: "Xin lỗi giám đốc Vương, tôi thật sự không nhớ ra là có biết người này."

Vương Các Đông bắt lực nhíu mày, đành chuyển sang câu hỏi khác: "Theo anh biết, có những người nào có quan hệ thân thiết với Cam Giai Ninh, nhất là, trước đây từng là bạn trai của Cam Giai Ninh."

"Bạn trai?" Lưu Chí Dũng quay người đi, một lúc sau mới từ từ quay lại, nói: "Anh muốn hỏi bạn trai của cô ấy thời học đại học?"

"Cũng không nhất định phải là trong trường đại học, bạn trai trước đây của cô ấy, hoặc những người đã từng theo đuổi cô ấy, anh biết mấy người?"

"Chuyện này thì... Anh biết đấy, hồi A chúng tôi vốn đã ít con gái, Cam Giai Ninh lại là một cô gái đẹp trong học viện chúng tôi lúc đó, rất nhiều người có cảm tình với cô ấy, nhưng đã hơn mười năm trôi qua rồi, tôi không tin là trong số bạn học của tôi lại có ai đó giết người để báo thù cho cô ấy."

Vương Các Đông không có hứng thú thảo luận với anh ta về chủ đề có tin hay không về mặt tình cảm, liền nói: "Bây giờ cũng chỉ là nghi ngờ, chưa thể khẳng định, anh có thể liệt kê danh sách những bạn nam thân thiết với Cam Giai Ninh, hoặc đã từng theo đuổi cô ấy, hoặc là bạn trai cô ấy không? Chúng tôi cần điều tra toàn bộ từng người một, mới có thể đưa ra kết luận cuối cùng. Cho dù cuối cùng có phát hiện hung thủ là bạn học của các anh, nhưng tôi tin rằng tổng giám đốc Lưu cũng không vì tình bạn cũ mà không muốn tiết lộ tên hung thủ giết người này đúng không?"

Lưu Chí Dũng cười lúng túng: "Tất nhiên, tất nhiên rồi, để tôi nhớ lại xem đã."

Vương Các Đông kiên nhẫn nhìn anh ta.

Lưu Chí Dũng hơi căng thẳng, trầm ngâm hồi lâu rồi nói: "Có một người từng theo đuổi Cam Giai Ninh, theo đuổi mấy năm liền, chuyện này mọi người ai cũng biết, là bạn học cùng lớp chúng tôi. Lúc theo đuổi Cam Giai

Ninh, hành vi của cậu ấy có hơi cực đoan."

"Ồ?" Vương Các Đông hiểu kỳ hỏi, "Cực đoan thế nào?"

"Cậu ấy có thể đứng dưới khu kí túc xá cả buổi tối, chỉ để Cam Giai Ninh nhìn thấy mặt cậu ấy, nói chuyện đôi câu. Còn nữa, nghe nói cậu ấy luôn bám theo Cam Giai Ninh. Anh biết đấy, cách thể hiện tình yêu kiểu đó con gái rất sợ, chỉ làm họ thấy phản cảm hơn. Nhưng Cam Giai Ninh đã nhiều lần thể hiện rõ thái độ là không thể, cậu ấy vẫn tiếp tục như vậy, cho đến tận khi tốt nghiệp, cậu ấy vẫn còn theo đuổi."

"Người này tên là gì?"

"Tên là Ngô Cương."

Vương Các Đông viết cái tên đó vào cuốn sổ, hỏi: "Bây giờ anh ta ở đâu?"

Lưu Chí Dũng lắc đầu: "Tính cách cậu ấy hơi kỳ quặc, lúc vừa tốt nghiệp nghe nói cậu ấy đã ra nước ngoài, từ đó đến giờ cũng không liên lạc với mọi người, tôi không biết cậu ấy ở đâu."

"Ngô Cương có thân thiết với bạn nào khác trong lớp không?"

Lưu Chí Dũng ngẫm nghĩ một lát rồi lắc đầu, đáp: "Không."

"Không?"

"Vâng, tính cách cậu ấy hơi lạ, không hay giao tiếp với mọi người, không hòa đồng với tập thể."

Vương Các Đông gật đầu vẻ rất thấu hiểu, con trai học khối A thế nào cũng có người hướng nội, thậm chí tính cách kỳ quặc, theo đuổi Cam Giai Ninh rất nhiều năm, chưa biết chừng sau khi Cam Giai Ninh lập gia đình, người này vẫn giữ nguyên vẹn trong lòng tình yêu đối với cô. Khi biết Cam Giai Ninh tự sát bằng cách đó, con ma trong lòng anh chàng khối A hướng nội, kỳ quặc này bị đánh thức, thế là lao vào con đường phạm tội cực đoan.

Người này nhiều năm không liên lạc với bạn cùng học, càng khả nghi!

Thôi được, trước tiên cứ coi anh chàng Ngô Cương này là đối tượng điều tra trọng điểm đã.

CHƯƠNG 38

"**A**nh cả, hôm nay anh đã gặp Lưu Chí Dũng để nói chuyện chưa?" Vương Các Đông vừa về đến trụ sở công an huyện, Lâm Kiệt liền đến hỏi.

"Ừ, anh ta cho tôi một đối tượng khả nghi, tên là Ngô Cương. Người này tính cách kỳ quặc, không hay giao tiếp với mọi người, thời học đại học đã theo đuổi Cam Giai Ninh mấy năm liền, mà cách theo đuổi hơi cực đoan, tốt nghiệp xong là ra nước ngoài luôn, bao nhiêu năm nay không liên lạc với các bạn học."

Lâm Kiệt nói: "Người có tính cách như vậy rất có khả năng phạm tội!"

Vương Các Đông gật đầu: "Bạn học cũ đều không liên lạc với người này, chắc là ta cũng khó có thể trực tiếp liên hệ được với anh ta, cậu gọi điện thoại cho Đại học Triết Giang hỏi địa chỉ nhà của Ngô Cương, cần điều tra người này cẩn thận."

"Vâng. Ngoài ra, em có hỏi mấy người họ hàng nhà họ Hà, họ hàng nhà họ Hà và họ hàng của Cam Giai Ninh đều không có ai làm trong ngành công nghiệp hóa học cả. Lần trước Từ Tăng nói, sau khi Cam Giai Ninh đi làm, có một đồng nghiệp họ Diệp từng theo đuổi Cam Giai Ninh, chúng em đã điều tra rồi, chuyện đó có thật, nhưng cái tay họ Diệp đó đã chuyển đến làm ở công ty Giang Tô thuộc tập đoàn Trung Hóa từ mấy năm trước, đã xác nhận với công ty anh ta, bao gồm cả chính anh ta, mấy tháng gần đây anh ta chỉ ở Giang Tô, không hề đi nơi khác, cho nên có thể loại trừ khả năng."

Vương Các Đông tỏ ra hài lòng với hiệu suất công việc của Lâm Kiệt: "Như vậy, mục tiêu sẽ nằm trong số các bạn học cũ của Cam Giai Ninh, hừm, nhất là cái tay tên là Ngô Cương này. Đúng rồi, cậu đã lấy được báo cáo kiểm tra sức khỏe của năm khóa trước và sau họ ở Đại học Triết Giang chưa?"

"Lấy được rồi, yêu cầu của anh là tìm người có chiều cao từ 1m70 đến 1m74, có điều em nghĩ đã hơn mười năm rồi, có thể một vài người đã bắt đầu hơi gù lưng một chút, nên nói rộng phạm vi chiều cao thành 1m70 đến 1m76, kết quả như vậy sẽ càng không bị bỏ sót."

Vương Các Đông gật đầu khen ngợi: "Rất tốt, lần này cậu suy nghĩ rất

chu đáo. Có bao nhiêu người có chiều cao như vậy?"

"Có tất cả bảy mươi tám nam sinh."

"Nhiều thế cơ à! Thế thì điều tra toàn bộ từng người đi, một là điều tra xem cân nặng của họ có đạt hơn 75 cân không, hai là đối với những người có cân nặng cũng phù hợp, điều tra hành tung của họ trước và sau khi xảy ra vụ án, ba là đối với những người hành tung không chứng cứ ngoại phạm rõ ràng, điều tra mức độ quan hệ với Cam Giai Ninh." Vương Các Đông hừ một tiếng, "Chỉ cần hung thủ là bạn học của Cam Giai Ninh, tôi không tin là hắn có thể thoát được. Mà này, trong bảy mươi tám người đó, có cái tên Ngô Cương không?"

Lâm Kiệt lật xem toàn bộ danh sách, phấn khích nói: "Có, Ngô Cương cao 1m70, trước kia cân nặng 62.5 cân, hơn mười năm rồi, chắc chắn là béo hơn."

Vương Các Đông nói: "Trước mắt công việc quan trọng nhất vẫn là điều tra những người có chiều cao phù hợp với điều kiện, nhất là cái tay Ngô Cương này. Sau đó là tiếp tục điều tra kĩ hơn năm mươi chiếc xe đi qua đường An Lạc vào buổi tối hôm xảy ra vụ án, cần điều tra cẩn thận thông tin cá nhân của từng chủ xe một, không chỉ tìm hiểu qua hồ sơ cá nhân của họ, hồ sơ có thể làm giả, mà còn phải tiến hành điều tra cả tất cả các mặt về cuộc sống, các mối quan hệ... tránh không bị đối phương tung hỏa mù. Tất nhiên rồi, khối lượng công việc này quá lớn, cũng rất khó điều tra, người nào cũng điều tra sâu thì không hiệu quả, cậu chọn ra một vài đối tượng mà cậu thấy khả nghi cho điều tra trước."

Lâm Kiệt đáp: "Vâng." Anh ta lại nghĩ một lát rồi nói: "Anh cả, nếu hung thủ gây án để báo thù cho Cam Giai Ninh, sau khi Cam Giai Ninh chết, liệu hung thủ có đến nhà họ Hà thăm hỏi, an ủi không?"

Ánh mắt Vương Các Đông sáng lên: "Suy nghĩ của cậu rất hay đấy. Nếu hung thủ báo thù cho Cam Giai Ninh, nhất định phải là một người vô cùng quan tâm đến Cam Giai Ninh. Sau khi Hà Kiến Sinh chết, hung thủ rất có khả năng đến tận nhà thăm Cam Giai Ninh. Đến khi Cam Giai Ninh cũng chết, hung thủ sẽ tới nhà họ Hà để thăm hai bà cháu nhà họ cũng nên! Thôi được, vài hôm nữa, đợi tình hình điều tra bên cậu hòm hòm rồi, tôi sẽ đến nhà họ Hà hỏi xem."

CHƯƠNG 39

Huyện Kim chỉ có một trung tâm thể hình đẳng cấp, Từ Tăng đang chơi bóng bàn với bạn gái, chợt nhìn thấy một người béo tầm tuổi trung niên từ cửa bước vào, ánh mắt anh vừa lướt qua người này liền lập tức bị hút trở lại, không đỡ kịp cú bóng đơn giản bạn gái vừa đánh sang, để quả bóng bay mất.

Bởi vì người béo đó không phải ai khác, chính là Trần Tiến.

Bắt đầu từ khoảnh khắc đó, gương mặt vốn đang thoải mái vui vẻ của Từ Tăng thoáng vẻ u ám mà người khác khó có thể nhận ra.

Trần Tiến không nhìn thấy Từ Tăng, anh ta đi thẳng đến chỗ máy chạy bộ, chậm rãi vận động.

"Anh làm sao thế, bao nhiêu bóng đều không đỡ được, chán thật, có phải anh trông thấy cô nàng chân dài nào không đấy, đầu óc để đi đâu thế?" Cô bạn gái cong môi phàn nàn.

Từ Tăng vội cười đáp: "Có đẹp đến mấy cũng không thể sánh với em được. Chắc là ban ngày xem nhiều hồ sơ vụ án quá, mỏi mắt, em sang bên phòng tập Yoga tập một lúc đi, anh ra chỗ máy chạy bộ vận động một tí."

Cô bạn gái quan sát xung quanh, thấy không hề có cô nàng chân dài nào, liền yên tâm bảo vâng, rồi đi sang phòng tập Yoga một mình.

Từ Tăng đứng yên tại chỗ, mím môi, hít một hơi thở sâu, bước chân nặng nề, mặc dù không muốn, nhưng cuối cùng cũng vẫn đi về phía máy chạy bộ.

Anh bước đến chỗ cái máy chạy bộ bên cạnh Trần Tiến, Trần Tiến nhìn anh, mỉm cười, không nói gì, vẫn chạy chậm chậm theo tần số của mình.

Từ Tăng cũng im lặng không nói gì, cúi đầu chạy chậm, bao nhiêu điều muốn nói chất chứa trong lòng, nhưng không biết mở lời thế nào. Do dự hồi lâu, cuối cùng anh ngẩng đầu lên, nhìn vào khoảng trống trước mặt, vừa chạy vừa nói: "Đã có manh mối về hung thủ trong vụ cả nhà họ Giang bị giết."

Trần Tiến không hề có phản ứng gì.

Từ Tăng tiếp tục khẽ mấp máy môi, diêm tĩnh nói rất nhỏ: "Hung thủ rất ngạo mạn, cố ý lộ diện trước camera giám sát. Mặc dù hung thủ cho là đã đội mũ, bịt khẩu trang, cảnh sát không biết diện mạo của hắn, nhưng chiều cao

và cân nặng đã được nhân viên kỹ thuật của cảnh sát làm rõ."

Trần Tiến vẫn không hề có phản ứng gì.

"Cảnh sát đã xác định mục tiêu khả nghi nằm trong số bạn học cũ của Cam Giai Ninh, chuẩn bị mang đoạn băng video ghi hình hung thủ để các bạn học của họ nhận diện. Hơn nữa cảnh sát cũng đã lấy được báo cáo kiểm tra sức khỏe của tất cả số bạn cùng học thời đó, đối chiếu chiều cao của từng người, liệt kê toàn bộ những người có chiều cao phù hợp với điều kiện để tiến hành điều tra từng người."

Trần Tiến tiếp tục chạy chậm chậm, nét mặt không hề có bất cứ thay đổi nào.

"Khoa Hóa chỉ có mười mấy người, hung thủ không thể trốn thoát được, sẽ nhanh chóng bị điều tra ra thôi. Nếu hung thủ vẫn còn suy nghĩ sẽ gặp may, thậm chí định tiếp tục gây án, thì chẳng khác nào thiêu thân lao vào lửa. Tôi nghĩ, nếu hung thủ là người thông minh, thì bây giờ nên nghĩ cách trốn ra nước ngoài, cảnh sát sẽ hết cách điều tra."

Trần Tiến cúi đầu mỉm cười, cuối cùng cũng lên tiếng: "Nếu như hung thủ có chứng cứ ngoại phạm thì sao?"

Từ Tăng tỏ vẻ coi thường: "Nếu hung thủ đánh giá mình quá mức như vậy, cho rằng chỉ cần mấy thủ đoạn vớ vẩn, mấy mẹo vặt là có thể thoát được sự trừng phạt của pháp luật, thì quả thực là quá ngây thơ đấy."

Trần Tiến vẫn im lặng không nói gì.

Từ Tăng nói: "Nghe nói hung thủ còn có một tên đồng bọn cùng phạm tội, hấn tìm được ai thế không biết? Theo logic thì hấn không hề có bạn bè ở huyện Kim?"

Trần Tiến khẽ lắc đầu, mỉm cười bảo: "Không phải là ông đã tuyệt giao với tôi rồi à? Ông không thấy là hôm nay ông nói hơi nhiều, biết đâu sau này sẽ gây phiền toái cho ông."

Từ Tăng ngó ra, ngón tay nắm chặt lấy tay cầm của máy chạy bộ, gằn giọng: "Đúng thế, hôm nay đúng là tôi nói quá nhiều! Tôi thật sự hối hận vì mình nhiều lời thế!"

Trần Tiến nói: "Vẫn phải cảm ơn ông."

"Rốt cuộc thì ông định khi nào về Mỹ?"

"Sau khi toàn bộ mọi việc kết thúc."

"Như thế nào mới được coi là toàn bộ mọi việc kết thúc?"

Trần Tiến mỉm cười, không trả lời, một lát sau mới nói: "Ông nhất định phải ghi nhớ, sau khi tôi về nước, ông chưa từng gặp tôi lần nào." Nói xong, lại im lặng, khóe miệng thoáng một nụ cười đáng ghét, nhất là lại kết hợp với gương mặt béo phì xấu xí.

Từ Tăng hít một hơi thở sâu, nói rất nhỏ: "Tôi thật không thể chịu nổi ông nữa, ông làm cho toàn bộ cuộc sống của tôi đảo lộn, tôi sẽ đi tố giác ông ngay lập tức!" Dứt lời, anh liền bước ra khỏi máy chạy bộ, để tâm trạng thư giãn một chút, đi về phía phòng luyện Yoga, không nhìn Trần Tiến thêm một lần nào nữa.

"Xin lỗi ông nhé." Trần Tiến nói bằng một giọng rất khẽ mà chỉ một mình anh ta nghe thấy.

Từ Tăng đúng là đã nói quá nhiều, nếu cứ nói tiếp, sau này thật khó đảm bảo sẽ không liên lụy đến anh ta, hừm, tôi buộc phải làm gì đó cho anh ta.

Còn về tên đồng phạm đó, cảnh sát sẽ vĩnh viễn không bao giờ đoán ra được người đó là ai. Cho dù họ có bắt được tôi, tôi cũng sẽ không hé ra nửa lời về người bạn đó, tôi sẽ lấy cả tính mạng của mình để bảo vệ sự an toàn của người đó.

CHƯƠNG 40

Hôm nay là thứ sáu, theo quan sát của Trần Tiến, thì Lý Khởi Minh, con trai Lý Cương, thường về nhà vào hai ngày cuối tuần.

Sáu rưỡi tối, Trần Tiến đội mũ, đeo khẩu trang, mặc chiếc áo khoác to rộng đi ra khỏi nhà.

Anh ta đi vào khu đô thị Tân Giang từ cổng phía đông, bảo vệ chỉ quản lý xe cơ giới, không quản lý người đi bộ và xe thô sơ.

Khi đi qua camera giám sát ở cổng, anh ta không ngẩng đầu lên, mà đi thẳng vào. Vào đến bên trong khu đô thị, anh ta căn cứ vào bản đồ đã vẽ chi tiết, dễ dàng tránh được mấy chỗ có camera giám sát, đi đến khu biệt thự ở giữa, thông thả bước đến ngôi biệt thự ở bên ngoài cùng phía tây.

Anh ta nhìn vào bên trong ngôi biệt thự, chỉ có một chiếc xe của Lý Cương để ở đó, không có xe của con trai hắn, xem ra con trai hắn vẫn chưa về nhà. Không biết hôm nay Lý Khởi Minh có về nhà không, có điều cũng không quan trọng, nếu hắn không về nhà thì chờ đến lần sau hẵng ra tay, đằng nào thì cũng có rất nhiều cơ hội.

Anh ta lại nhìn cánh cổng sắt của ngôi biệt thự, sau đó vồ vào một thứ được bọc bên trong chiếc áo khoác.

Thôi được, tôi đã hoàn thành công việc chuẩn bị và thăm dò rồi, tiếp theo đây sẽ để người bạn đó đích thân ra tay.

Trần Tiến mỉm cười: "Bây giờ, lại đến lúc tôi cần lộ diện rồi đây." Nói xong liền quay người đi ra khỏi khu đô thị.

Hôm nay Lý Khởi Minh không được vui, hắn ngồi quán bar với bạn mấy tiếng đồng hồ, kết quả phát hiện ra cô nàng chân dài mà mình tán tỉnh nãy giờ hóa ra là gái bar, lúc bảo đi thuê phòng, thứ gái đó nói phải đưa tiền mới được, thật là bi kịch. Một gã công tử ăn chơi như hắn không phải là loại keo kiệt, cũng chẳng thiếu tiền, nhưng hắn không hề định tìm gái điếm, từ trước đến giờ hắn chỉ thích rau sạch.

Thế là hắn liền thanh toán và ra về rất sớm, hôm nay đã uống rượu, hắn cũng biết mình biết ta, biết là mấy tháng cuối năm, cảnh sát giao thông kiểm tra rất nghiêm ngặt vụ lái xe sau khi uống rượu. Lái xe sau khi uống rượu mà

bị kiểm tra ra thì vô cùng phiền hà, nhất là vào những khoảng thời gian quản lý nghiêm ngặt, nếu bị bắt, đầu tiên sẽ báo lên cấp trên, như vậy thì có người làm trong đội cảnh sát giao thông cũng chưa chắc đã giúp được. Ngay cả khi bố hắn còn sống, vào thời điểm cuối năm hắn cũng không dám lái xe sau khi uống rượu gây thêm phiền phức, huống hồ bây giờ Lý Cương đã chết.

Hắn gọi điện thoại bảo một người bạn lái chiếc xe của hắn đến công khu đô thị, sau khi cảm ơn bạn, hắn tự lái xe vào trong khu đô thị.

Lúc này mới là 8 giờ tối. Đến cổng sắt trước nhà, hắn xuống xe lấy chìa khóa ra định mở cửa, bước tới trước cổng, vừa định tra chìa khóa vào lỗ khóa, bỗng có mấy tiếng phụt liên tục, mấy luồng hơi nước phun vào mặt hắn.

Hắn vô thức hít vào một hơi sâu, mùi gì rất kỳ quặc, ngay sau đó, theo bản năng, hắn liền lùi lại mấy bước để nhìn cho rõ xem là thế nào.

Hắn phát hiện thấy có một cái bình nhựa treo trên cánh cổng sắt ở ngay chỗ đối diện với mặt hắn, chiếc bình sơn màu đen, treo ở chỗ tối nên vừa nãy hắn mới không để ý thấy, lúc này cái bình vẫn đang tiếp tục phun tới tấp vào mặt hắn. Hắn còn chưa phản ứng kịp, bỗng thấy người rất khó thở, hắn lao đảo lùi lại phía sau, rồi lại há mồm hít vào mấy hơi, càng thấy không ổn.

"Ái dà, cái gì... cái thứ gì..." Hắn chưa kịp kêu lên, đã ngã lăn ra đất. Từ lúc hắn hít hơi đầu tiên, cảm thấy cái mùi kỳ quặc đó cho đến lúc hắn bất tỉnh ngã lăn ra đất, chưa đầy một phút. Sau khi hắn ngã ra đất, cái bình nhựa đó vẫn tiếp tục phun ra một chút hơi sương, một lúc sau mới hết hẳn.

Hiển nhiên, đó là để đảm bảo cho hắn hít đủ lượng, không thể cứu sống được.

Diêu Tố Nguyệt đang xem ti vi trong nhà, cuối tuần nào con trai cũng sẽ về nhà ở, tối nay con trai gọi điện thoại cho bà ta báo có việc bên ngoài, sẽ về muộn một chút, bà ta không hề suy nghĩ nhiều.

Đến hơn 8 giờ, chuông công reo lên. Diêu Tố Nguyệt đứng dậy, bấm vào nút đàm thoại chuông công, hỏi: "Ai thế?"

Giọng của một người lạ từ ngoài cổng vọng vào: "Con trai chị bị ngất ở ngoài cổng, chị mau ra xem thế nào."

Diêu Tố Nguyệt thất kinh, vội mở cửa đi ra, vừa đến cổng đã thấy có ô tô đỗ ngoài cổng, đèn xe đang bật sáng, Lý Khởi Minh quả nhiên đang nằm lăn

dưới đất ở ngay cạnh đó.

Diêu Tô Nguyệt vội chạy tới, bà ta đang định xoay mở khóa cổng, lại có mấy tiếng phụt liên tục, hơi nước phun thẳng xuống đỉnh đầu bà ta.

"Cái gì thế?" Bà ta không kịp nghĩ nhiều, trong đầu chỉ nghĩ đến việc mở cửa xem con trai thế nào, cuối cùng, bà ta cũng mở được cánh cổng sắt ra, lúc này bà ta đã bị hơi sương phụt vào mặt mấy lần, bà ta cảm thấy khó thở, đến bên cạnh con trai, còn chưa biết con trai bị làm sao, thì cũng ngã lăn ra đất.

CHƯƠNG 41

Vương Các Đông ngồi trong phòng họp, vẻ mặt nghiêm trọng. Mấy hôm nay họ đang bận rộn điều tra vụ án nhà họ Giang, hoàn toàn không thể ngờ tới lúc này lại có thêm một vụ án mới, mà lại là một vụ án lớn.

Bác sĩ pháp y Trần vội vã chạy vào, anh ta chưa kịp lên tiếng, Vương Các Đông đã hỏi: "Thế nào, kiểm tra ra chưa?"

Vẻ mặt bác sĩ Trần rất nghiêm túc, đáp: "Thiết bị của chúng tôi có hạn, không dám động vào cái bình nhựa, đã niêm phong lại giao cho chuyên gia của Sở Công an thành phố giám định rồi. Theo kinh nghiệm của tôi, sơ bộ có thể thấy hai người này đều chết vì ngộ độc Cyanide. Thứ nhất, tôi ngửi thấy trên chiếc chai có mùi đắng của hạnh nhân, đây là mùi riêng của Cyanide. Thứ hai, trên mặt hai người chết đều có vết đỏ hồng, chúng tôi đã giải phẫu sơ bộ, phát hiện máu không hề đông. Đây đều là triệu chứng điển hình khi ngộ độc Cyanide."

Vương Các Đông quay người đi, im lặng suy nghĩ hồi lâu rồi khẽ nói: "Những vụ án sử dụng cyanide để mưu sát, không chỉ trong huyện mình, mà ngay cả các huyện thị xung quanh cũng chưa từng thấy bao giờ."

"Anh cả, chắc là cùng một hung thủ thôi."

Vương Các Đông hít một hơi thở sâu, nét mặt trầm trọng: "Đúng thế, liên tục xảy ra những vụ án sử dụng thủ đoạn kiểu này, chắc chắn vẫn là gã hung thủ đó. Lý Cương cũng bị chết trong vụ nổ do Cam Giai Ninh gây ra, vợ và con trai anh ta cũng giống như Giang Bình, đều bị giết sạch! Cũng là lỗi của tôi, đã không nghĩ đến chuyện hung thủ lại gây án lần nữa, nếu biết sớm đề phòng, biết đâu lại bắt sống được hung thủ rồi!"

Bác sĩ Trần an ủi: "Anh cả, cũng không thể trách anh được, dù sao Giang Bình cũng là kẻ thù trực tiếp của nhà họ Hà, khi đó mục tiêu trong vụ nổ của Cam Giai Ninh là Giang Bình, Lý Cương chẳng qua là chịu trách nhiệm hòa giải, bản thân anh ta không có khúc mắc gì với nhà họ Hà, ai mà biết được mục tiêu trong vụ án tiếp theo của hung thủ lại là cả nhà Lý Cương."

"Ừ, chắc là hung thủ một lòng muốn báo thù cho Cam Giai Ninh, không hề điều tra ba người cùng chết trong vụ nổ có ân oán gì với Cam Giai Ninh,

thấy Cam Giai Ninh làm chết cả ba người đó, cứ nghĩ là cả ba người này đều có thù, nên mục tiêu tiếp theo là nhà họ Lý. Đúng rồi, nếu như vậy, mục tiêu thứ ba của hung thủ có khả năng sẽ là nhà Lục Vệ Quốc!" Anh vội lấy điện thoại ra, gọi cho Lâm Kiệt.

Mấy phút sau, Lâm Kiệt chạy vào, nói: "Anh cả, camera giám sát ở bốn cổng của khu đô thị Tân Giang và tám camera giám sát bên trong khu đô thị đều đã lấy về rồi, chúng em đang điều tra."

"Được, việc dò tìm kiểm tra vật chứng ở xung quanh tiến hành thế nào rồi?"

"Dò tìm ở hiện trường không phát hiện thấy vật gì do hung thủ để lại."

Vương Các Đông suy nghĩ một lúc rồi nói: "Nhìn từ góc độ hiện trường, chìa khóa còn đang cắm vào ổ khóa ngoài cổng sắt của biệt thự, rõ ràng là Lý Khởi Minh đang chuẩn bị mở cửa thì bị chết do ngộ độc cyanide trong chiếc bình nhựa. Sau đó, Diêu Tố Nguyệt ra ngoài biệt thự, thấy con trai nằm trên đất bên ngoài cổng sắt, định ra mở cổng, tiếp tục chết vì ngộ độc cyanide. Khả năng thứ nhất là Diêu Tố Nguyệt nghe thấy tiếng kêu cứu của con trai, khả năng thứ hai là Diêu Tố Nguyệt không biết có chuyện đã xảy ra với con trai mình ở ngoài cổng, nếu là như vậy... đúng rồi, thế thì là hung thủ bấm chuông cổng, đã kiểm tra dấu vân tay trên chuông cổng chưa?"

Bác sĩ Trần đáp: "Đã kiểm tra rồi, có rất nhiều dấu vân tay trên chuông cổng, không rõ trong đó có dấu vân tay của hung thủ không. Ngoài ra, cũng đã dò tìm kiểm tra tất cả những chỗ gần cái cổng sắt, những chỗ cần lấy dấu vân tay đều lấy rồi. Bề mặt đường là bê tông, lại là đường nội bộ trong khu đô thị, không thể phán đoán được dấu chân của hung thủ."

Vương Các Đông gật đầu: "Hung thủ trong vụ án này rõ ràng vẫn là cùng một đối tượng, chúng ta đã biết cân nặng và chiều cao của hắn, dấu chân không có gì quan trọng. Đúng rồi, đội trưởng Lâm, cậu lập tức đến gặp giám đốc Sở, điều sáu cảnh sát nhân dân quản lý trị an, hai người một nhóm, đi theo bảo vệ người nhà của Lục Vệ Quốc, ba ca lần lượt thay phiên nhau, giám sát liên tục 24/24. Người của đội Trinh sát hình sự chỗ chúng ta có hạn, chủ yếu còn phải tiếp tục làm nhiệm vụ phá án."

Lâm Kiệt nói: "Anh cả, ý anh là mục tiêu tiếp theo của hung thủ là người nhà của Lục Vệ Quốc?"

"Đúng thế, Giang Bình, Lý Cương, Lục Vệ Quốc cùng bị chết trong vụ nổ của Cam Giai Ninh, cả nhà họ Giang và nhà họ Lý đều bị giết rồi, bây giờ chỉ còn lại nhà họ Lục nữa thôi, nhất định phải bảo vệ nghiêm ngặt, không được phép để xảy ra bất cứ sai sót nào nữa. Các anh đi theo mà phát hiện ra bất cứ kẻ nào có dấu hiệu khả nghi, lập tức dẫn về để tra hỏi!"

"Vâng, em sẽ phân công làm ngay."

"Ngoài ra, tình hình bạn học của Cam Giai Ninh điều tra thế nào rồi, nhất là cái tay Ngô Cương ấy, đã tìm ra chưa?"

"Những bạn nam cùng học mà có chiều cao, cân nặng phù hợp với điều kiện vẫn đang được điều tra từng người một xem ai có khả năng phạm tội, bây giờ vẫn chưa tìm được ra manh mối nào. Số điện thoại nhà cũ của Ngô Cương không gọi được, đã liên hệ với công an địa phương ở đó, họ cũng đã đến tận nơi để tìm hiểu, được biết là gia đình họ đã chuyển đi nơi khác, hàng xóm nói là đã chuyển đi rất nhiều năm rồi, không rõ là đi đâu. Công an địa phương đang thử liên hệ với họ hàng nhà anh ta, em nghĩ là chắc vài hôm nữa sẽ có thông tin thôi."

"Được, bên cậu nhất định phải khẩn trương. Bây giờ chúng ta đang chạy đua với hung thủ, hung thủ vô cùng nguy hiểm, am tường các thủ đoạn hóa học, giỏi đầu độc giết người, chưa biết chừng lần sau hắn lại nghĩ ra một cách quỷ quái nào đó để mưu sát, chúng ta nhất định phải nhanh chóng bắt hắn về quy án!"

CHƯƠNG 42

Ngày hôm sau, sau khi mẹ con Diêu Tố Nguyệt bị giết, Từ Tăng biết tin, cảm giác như bị nước lạnh giội vào đầu, tim run lên bần bật.

Trần Tiến, ông đúng là một thằng điên!

Từ Tăng cảm thấy cuộc sống vốn yên bình với một tương lai tươi đẹp của mình đã hoàn toàn bị Trần Tiến làm cho đảo lộn. Nếu có cơ hội lựa chọn lại, anh nhất định sẽ tố giác Trần Tiến ngay từ đầu, khi Trần Tiến chưa phạm tội.

Nhưng bây giờ biết làm sao? Lần trước, khi Vương Các Đông nhắc đến người bạn nối khố từ nhỏ của anh, anh đã nói dối là Trần Tiến ở Mỹ không về nước hơn mười năm rồi. Nếu công an bắt được Trần Tiến, điều tra ra anh ta đã về nước từ mấy tháng trước, mà còn gặp mình mấy lần, mình chẳng phải sẽ bị dính vào vụ này hay sao? Vụ án như thế này, một khi đã bị truyền thông đưa tin, thì không ai có thể cứu được mình, mà cũng không muốn cứu mình.

Làm thế nào đây, bây giờ có cách nào cứu vẫn được tình thế không?

Từ Tăng nheo mắt, khuyên anh ta về Mỹ thêm một lần cuối cùng nữa vậy.

Nếu anh ta vẫn không tỉnh ra, cách tốt nhất... cách giải quyết tốt nhất là, trước bị cảnh sát bắt được thì Trần Tiến đã chết, chết rồi thì chẳng còn đối chứng được gì nữa! Vĩnh viễn không bao giờ liên lụy dính líu đến mình nữa!

Toàn thân Từ Tăng lạnh toát, anh giật bắn người vì ý nghĩ khủng khiếp vừa nảy ra trong đầu mình!

Anh chợt hiểu ra, vì sao một người phụ nữ mềm yếu như Cam Giai Ninh lại có thể gây ra vụ nổ để chính mình phải chết, tại sao một người tốt, chưa từng đánh nhau bao giờ như Trần Tiến lại có thể giết người.

Khi lợi ích quan trọng nhất của mình bị xâm hại, tất cả mọi người sẽ đều có khả năng trở thành kẻ phạm tội. Mình cũng không ngoại lệ, để bảo vệ cuộc sống của mình, mình cũng mong Trần Tiến chết.

Rốt cuộc có buộc phải đi theo con đường phạm pháp hay không, liệu có cách giải quyết nào tốt hơn không? Từ Tăng hoang mang sợ hãi, đồng thời do dự không biết làm thế nào. Cả ngày hôm nay, anh luôn ở trong tâm trạng

sợ hãi.

Sau khi thu xếp xong nhà họ Lý, Trần Tiến lại tiếp tục bắt đầu một chu trình bận rộn khác, chỉ cần hoàn thành hai vụ án nữa là toàn bộ kế hoạch sẽ thành công. Thôi được, mục tiêu tiếp theo sẽ là Phạm Trường Căn.

Thế lực của nhà họ Phạm ở huyện Kim rất lớn. Bó đẽ đã mất của Phạm Trường Căn từng là bí thư của huyện Kim, nhà Phạm Trường Căn là một gia đình nhiều thế hệ quan chức điển hình, được mệnh danh là "cả nhà công chức, một trưởng trên, ba trưởng dưới". Anh cả là cục trưởng Cục Quốc thuế thành phố, chị thứ hai là trưởng phòng tư pháp của một thị trấn kinh tế rất phát triển, người con thứ ba là Phạm Trường Căn, làm trưởng công an thị trấn, người con thứ tư là phó phòng Công thương huyện thành. Ngoài bốn anh chị em họ ra, còn có một ông anh họ là thư kí của lãnh đạo tỉnh ủy, vợ chồng con cái của họ đều làm việc trong các cơ quan hành chính sự nghiệp hoặc doanh nghiệp nhà nước. Mặc dù nhà Phạm Trường Căn chỉ có một người là quan chức cấp thành phố, nhưng người trong gia tộc đều nắm thực quyền trong tay, mạng lưới quan hệ có ở khắp các cơ quan địa phương, vô cùng chắc chắn, tạo nên thế lực thâm căn cố đế của nhà họ Phạm ở địa phương.

Trương Hồng Ba chỉ là anh vợ của Phạm Trường Căn thôi, nhưng cũng đã giàu có hàng thứ mười mấy trong huyện, nhìn thế cũng đủ biết thế lực của nhà họ Phạm mạnh đến mức nào.

Có thể nói một cách không hề khoa trương rằng, ở huyện Kim này, hoàn toàn không có việc gì mà nhà họ Phạm không làm được.

Cho nên, trước đây, khi Vương Các Đông nghĩ cách xử lý chân tay sai khốn kiếp của Phạm Trường Căn là Giang Bình, đã bị rất nhiều người ngăn cản. Thậm chí anh còn muốn giáo dục thẳng oắt lưu manh Giang Tiểu Bình nhưng cũng không thể thực hiện được.

Cũng vì thế, khi Hà Kiến Sinh đắc tội với Trương Hồng Ba - anh vợ Phạm Trường Căn, đối phương đã đến tận nhà đánh người, rồi lại cho công an thị trấn bắt giữ Hà Kiến Sinh, gây ra vụ bi kịch.

Tất nhiên là thế lực nhà Giang Bình không thể so được với nhà Phạm Trường Căn, thậm chí nhà Lý Cương cũng vẫn kém xa nhà họ Phạm. Mặc dù nhà Lý Cương có người làm quan, nhưng chưa đến mức cả họ được nhờ.

Còn nhà họ Phạm, cả nhà đều là công chức, mạng lưới quan hệ có ở tất cả các cơ quan, vô cùng sâu rộng, không ai dám động vào. Mặc dù Trần Tiến nhất định có thể giết được Phạm Trường Căn, nhưng chỉ giết một mình hắn, thế lực nhà họ Phạm vẫn vô cùng vững mạnh, thì có thể coi là báo thù cho Cam Giai Ninh thành công hay không?

Không, muốn hoàn thành kế hoạch này, vẫn phải cần đến sự giúp đỡ từ người bạn ấy của mình, mới có thể khiến cho nhà họ Phạm phải cúi xuống làm người tù đây!

Nhưng bây giờ, bước đầu tiên của vụ này gặp phải một chút phiền toái, giết Phạm Trường Căn không dễ.

Thường thì Phạm Trường Căn ở trụ sở công an thị trấn, mình không thể học theo Cam Giai Ninh ôm một cục thuốc nổ đến công an thị trấn gặp hắn. Hắn ra vào đều ngồi ô tô, từ nhà hắn đến trụ sở công an thị trấn không có đoạn đường nào vắng vẻ, không thể ra tay được.

Phiền hơn nữa là mặc dù Lý Cương sống ở khu đô thị cao cấp, nhưng bộ phận quản lý đô thị chỉ quản lý ô tô, không quản lý người đi bộ và xe thô sơ, việc ra vào khu đô thị để thăm dò rất thuận tiện, nhưng Phạm Trường Căn sống ở một khu biệt thự công chức cao cấp của huyện Kim, khu đô thị nằm cạnh một cái hồ phong cảnh ở khu vực ngoại ô, quy mô rất nhỏ, trong khu có chưa đến một trăm hộ, toàn bộ đều là những ngôi biệt thự hoành tráng nằm riêng một chỗ, một mình một cổng. Ngoài Phạm Trường Căn, nghe nói còn có rất nhiều quan chức của huyện cũng sống ở đây, bao gồm cả bí thư huyện ủy.

Bảo vệ ở cổng canh gác rất nghiêm ngặt, chỉ cho phép xe cơ giới của người trong khu đô thị được ra vào, toàn bộ xe cơ giới của người ngoài nếu muốn vào, đầu tiên bảo vệ sẽ liên lạc với chủ nhà trong khu đô thị để xác nhận, sau khi đảm bảo không có sai sót mới cho vào. Hơn nữa, tất cả người ngoài và xe thô sơ muốn vào đều phải đăng ký từng người một, sau khi đối chiếu kiểm tra cẩn thận mới được vào.

Sau khi đi lại quan sát từ phía ngoài khu đô thị, Trần Tiến đã có được những thông tin như vậy, còn bản thân anh ta chưa từng bước qua cổng khu đô thị một bước, thậm chí cũng chẳng biết Phạm Trường Căn sống ở dãy biệt thự nào trong khu đô thị.

Bảo vệ canh gác nghiêm ngặt như vậy, làm sao hoàn thành được kế hoạch mưu sát đây?

Đến Phạm Trường Căn ở nhà nào, cổng nào còn không biết, thì làm sao có cơ hội ra tay?

Toàn bộ công tác bảo vệ như một chiếc thùng bằng sắt, kín kẽ không thể công phá được, nhưng Trần Tiến lại nghĩ, đây có phải là Trung Nam Hải đâu, làm gì có chuyện bảo vệ kín kẽ đến mức không có bất cứ sơ hở nào? Chắc chắn sẽ có cơ hội, nhất định phải chớp được cơ hội này.

Còn rốt cuộc phải làm thế nào, thì cần suy nghĩ lên kế hoạch cẩn thận. Đồng thời, cũng cần có sự giúp đỡ của người bạn đó.

CHƯƠNG 43

"Anh cả, đã lấy được cái bình nhựa về rồi." Bác sĩ pháp y Trần một tay cầm vật gì đó, một tay cầm bản báo cáo, nói, "Người bên pháp y của Sở Công an thành phố nói bao nhiêu năm rồi chưa từng thấy thứ gì nguy hiểm thế này, họ phải vào trong phòng thí nghiệm khí độc, mang đồ bảo hộ kín mít rồi mới dám tháo ra."

"Bên trong là cái gì?" Vương Các Đông lo lắng hỏi.

"Quả nhiên là Cyanide, là loại nguy hiểm nhất trong các hóa chất Cyanide, Hydrogen cyanide."

"Hydrogen cyanide?" Vương Các Đông vừa suy nghĩ về cái tên này vừa hỏi: "Hình như là loại khí độc dùng để giết người của Hitler?"

Bác sĩ Trần gật đầu: "Đúng thế, trước đây Hitler đã sử dụng chất này. Hydrogen cyanide ở dạng khí khi nhiệt độ hơn hai mươi sáu độ C, bây giờ là mùa đông, Hydrogen cyanide ở dạng dung dịch. Đây là một chất cực độc thuộc phạm vi quản lý rất chặt chẽ của các cơ quan công an, nhưng việc tinh chế lại rất đơn giản, chỉ cần dùng Carbon và Ammoniac kết hợp theo một tỉ lệ nhất định rồi làm nóng là được, nguyên liệu cần thiết cho cả quá trình chỉ gồm một vài chất đơn giản như Mêtan, Natri hidroxit, Ammoniac, tất cả những chất này đều có thể lấy được từ những chất khác một cách dễ dàng. Hung thủ có thể tự tạo ra được Natri và Nicotine nồng độ cao, thì chuyện tạo ra Hydrogen cyanide không có gì đáng nói. Chỉ có một điểm duy nhất cần chú ý trong quá trình tinh chế Hydrogen cyanide là vấn đề tự bảo vệ của người tinh chế, nhưng nếu hung thủ có thể tinh chế được Nicotine, thì chắc chắn cũng đã nắm vững cách tự bảo vệ. Sau khi giám định, công an thành phố phát hiện thấy nồng độ Hydrogen cyanide trong chiếc bình nhựa đạt trên 95%, hơn nữa hung thủ còn nắm được kỹ thuật tinh chế Nicotine nồng độ cao, chuyên gia của công an thành phố nói, nếu không phải là sử dụng thiết bị công nghiệp để hoàn thành, thì hung thủ đúng là chuyên gia của các chuyên gia về mức độ chính xác trong việc kết hợp các loại hóa chất và điều kiện thí nghiệm."

Wang Các Đông mím chặt môi, mặt tái xanh, một loạt các chứng cứ này

càng khẳng định phán đoán của anh rằng hung thủ là bạn học của Cam Giai Ninh là đúng.

Những người làm trong ngành hóa học bình thường không thể có trình độ chuyên môn ở mức này, cho dù là có thể tinh chế được Nicotine và Hydrogen cyanide, thì độ thuần khiết cũng không thể đạt đến mức có thể so sánh với trình độ công nghiệp. Chỉ có bạn học của Cam Giai Ninh, những người được đào tạo chuyên ngành bài bản, mới có thể tạo ra được những chất độc khủng khiếp như vậy.

Bác sĩ Trần mở chiếc bình nhựa ra, chỉ vào bên trong giải thích: "Hydrogen cyanide có khả năng ăn mòn rất mạnh, nhưng loại bình nhựa PE này có thể bảo quản được. Hung thủ đã làm tắt cả hai chai, bên trong đều chứa Hydrogen cyanide, hai chiếc chai này buộc vào với nhau. Nắp chai đã được hung thủ gia công lại, bên ngoài chiếc chai có gắn với pin, mô tơ và thiết bị điều khiển từ xa. Bộ mô tơ và thiết bị điều khiển từ xa này chắc là hung thủ tháo ra từ ô tô hoặc máy bay đồ chơi điều khiển từ xa. Hung thủ treo cả hai cái chai lên cánh cổng bằng rào sắt của nhà Lý Cương, độ cao khoảng tầm đỉnh đầu. Như vậy, một chiếc chai hướng ra ngoài cổng sắt, chiếc kia hướng vào phía trong cổng sắt, khi Lý Khởi Minh đứng ở ngoài cổng, hung thủ nắp từ xa, thao tác thiết bị điều khiển từ xa bấm vào công tắc của cái chai bên ngoài. Khi Diêu Tố Nguyệt đứng ở bên trong cổng, hung thủ lại bấm vào cái công tắc khác. Ngoài ra, hung thủ đã sơn màu đen lên toàn bộ các thiết bị, trong đêm tối khó bị mục tiêu phát hiện ra. Một khi hung thủ bật công tắc, mô tơ chuyển động sẽ nhấn vào chiếc nút bên trên nắp chai, hydrogen cyanide sẽ phun ra ngoài với lượng lớn dưới dạng hơi sương. Anh cả, hay là tôi làm thử cho anh xem?"

"Được, anh thử xem."

Bác sĩ Trần đặt cái chai xuống đất, anh lấy tay ấn vào nút chai, nước trong chai lập tức phun ra ngoài, tốc độ phun rất nhanh, lượng rất nhiều.

Vương Các Đông nói: "Cái này rất giống cái bình xịt nước dùng để tưới hoa."

"Vâng, đúng thế, nắp cái chai này được gia công lại từ nắp của bình xịt nước. Bình to thì hơn mười tệ một cái, mua ở chỗ nào cũng có. Khi gia công lại cái bình xịt nước, đầu tiên hung thủ bơm đủ khí vào bình, tạo thành áp

suất cao ở trong bình, khi mô tơ chuyển động, ấn nút bình xuống, khí độc bên trong sẽ lập tức phụt ra, có lẽ phải phun xa được đến hai mét. Lượng khí phun ra cũng nhiều hơn bình xịt nước rất nhiều. Cũng có nghĩa là, khi Lý Khởi Minh chuẩn bị mở công, còn chưa kịp phản ứng thì lượng hít vào đã đủ để giết chết anh ta. Có muốn trốn cũng không kịp."

Vương Các Đông nheo mắt: "Khoảng cách của thiết bị điều khiển từ xa có thể là bao nhiêu?"

"Trong vòng hai ba chục mét thì thoải mái."

"Cũng có nghĩa là, lúc đó hung thủ nấp ở một chỗ nào đó bên ngoài biệt thự nhà họ Lý, trông thấy Lý Khởi Minh về nhà mở cửa trong bóng tối, hần bắm công tắc điều khiển từ xa, giết chết Lý Khởi Minh. Sau đó đợi đến lúc Diêu Tố Nguyệt đi ra ngoài cửa, khi bà ta đi đến chỗ cổng sắt, hung thủ lại bắm thiết bị điều khiển từ xa một lần nữa?"

"Đúng thế, chiếc chai đầu tiên phun ra ngoài, vào Lý Khởi Minh. Chiếc chai thứ hai phun vào trong, vào Diêu Tố Nguyệt."

Vương Các Đông bổ sung: "Mà lúc đó Diêu Tố Nguyệt chỉ để tâm đến thằng con trai đang ngã lăn dưới đất, càng không để ý đến sự tồn tại của chiếc hộp sắt."

Bác sĩ Trần nói: "Cho dù có để ý thì cũng không kịp, chỉ cần Diêu Tố Nguyệt đặt chân vào phạm vi bán kính phun ra của chiếc chai, trong chai là Hydrogen cyanide nồng độ cao, chỉ cần hít một hơi, cũng sẽ nhanh chóng thấy khó thở, lúc đó người ta sẽ vô thức há to miệng để hít thở, thế là chết rất nhanh."

"Ngộ độc Hydrogen cyanide hoàn toàn không thể cứu được à?"

"Nếu là ăn vào, đồng thời lập tức phát hiện ra đã ăn phải chất có chứa Cyanide, nôn ra luôn, thì ở một xác suất nhất định có thể cứu được. Nhưng loại hơi nước có nồng độ cao như vậy, chỉ cần hít vào một hơi, là trong vòng mười mấy giây sẽ thấy khó thở, hoàn toàn không thể cứu được."

Vương Các Đông nghĩ ngợi một lát, hiểu ra: "Nếu nồng độ hydrogen cyanide trong chiếc chai không đủ cao, liệu có khả năng cứu sống được hai mẹ con Diêu Tố Nguyệt hay không?"

"Vâng, nếu nồng độ thấp, lượng hít vào đầu tiên không đủ để giết người, mà người bị hại phản ứng nhanh, mau chóng thoát ra khỏi phạm vi bán kính

phun ra, mặc dù có nguy hiểm đến tính mạng, nhưng chỉ cần đưa đến bệnh viện cấp cứu kịp thời là có khả năng cứu sống."

Vương Các Đông hít một hơi thở sâu: "Hung thủ trực tiếp để lộ cho cảnh sát biết trình độ chuyên môn của hắn, không hề sợ hãi, tự tạo ra Nicotine và Hydrogen cyanide thuần chất nồng độ cao, mục đích là một khi đã ra tay, người bị hại một trăm phần trăm sẽ chết ngay trong vòng một đến hai phút, không thể cứu sống được. Hắn phạm tội với thái độ bắt buộc đối phương phải chết. Rốt cuộc là mối quan hệ như thế nào với Cam Giai Ninh đã khiến hung thủ điên cuồng như vậy?" Vương Các Đông đắm chìm trong suy nghĩ.

CHƯƠNG 44

"Quả nhiên lại là hắn!" Vương Các Đông đưa tay chà lên bộ râu lún phún đầy mặt, vẻ mặt nghiêm túc chăm chú nhìn màn hình máy vi tính.

Trong đoạn băng ghi hình, một người đàn ông thân hình phát tướng, đầu đội mũ, bịt khẩu trang, thông thả đi qua, khi đi đến chỗ giữa, hắn còn cố ý ngẩng đầu lên, đứng nguyên tại chỗ nhìn lên chỗ camera giám sát rồi mới rời đi.

Lâm Kiệt nói: "Nếu không phải là tên béo này cố tình dừng lại ở chỗ camera, chúng ta cũng không thể phát hiện ra đối tượng khả nghi nhanh như vậy được."

"Hắn vào trong khu đô thị lúc mấy giờ?"

"Bảy giờ tám phút, tên béo đi vào từ cổng phía đông của khu đô thị, sau đó hắn vẫn rời khỏi khu đô thị bằng cổng phía đông. Đoạn băng ghi hình này lấy từ camera giám sát trong khu đô thị ở cạnh nhà họ Lý. Vì hắn cố tình dừng lại, nên cảnh sát điều tra nhanh chóng chú ý tới hắn, qua phân tích đặc điểm trang phục, đã tìm thấy hình ảnh hắn ra vào khu đô thị ở cổng phía đông."

"Khi ra vào khu đô thị, hắn có hướng về camera làm động tác gì rõ ràng không?"

"Không, hắn chỉ dừng lại một lúc ở chỗ camera giám sát này trong khu đô thị, đồng thời ngẩng đầu lên. Khi ra vào ở cổng khu đô thị, đều đi bình thường, còn hơi cúi đầu."

Wang Các Đông nheo mắt lại, phân tích: "Như vậy, khi hung thủ ra vào khu đô thị không có biểu hiện gì bất thường, là vì không muốn bị người khác chú ý, nhưng hắn cố tình dừng lại ở chỗ camera giám sát sau khi gây án, khiến mình lộ diện, mục đích là để trực tiếp cho chúng ta biết vụ này cũng do hắn gây ra."

Lâm Kiệt gằn giọng: "Đúng thế, tên tội phạm này thực sự quá ngạo mạn!"

Wang Các Đông gật đầu, rồi lại lắc đầu, vừa nghĩ ngợi vừa nói: "Không đúng, tôi thấy đáp án không đơn giản như vậy. Cậu xem, thực ra hắn là người rất tỉ mỉ, khi ra vào ở cổng chính, hắn không hề hướng về phía camera

làm bất cứ động tác kỳ quặc nào, giả vờ đi qua như một người dân bình thường. Nhưng sau khi gây án, ở chỗ cái camera giám sát trong khu đô thị gần nhà Lý Cương này - lúc đó chỉ có một mình hắn đi qua chiếc camera, xung quanh không có ai, hắn mới để mình lộ diện trước camera giám sát. Nếu hắn là một tên tội phạm bản tính vốn đã ngạo mạn, có biểu hiện biến thái tâm lý, thì hắn sẽ có ham muốn thể hiện mình là kẻ phạm tội mãnh liệt, sẽ phô trương vụ án này chính là do hắn gây ra, không thể kiềm chế được, khi ra vào đi qua chỗ camera giám sát ở cổng, cũng rất muốn để lại đặc điểm riêng của mình. Loại tội phạm tâm lý biến thái có ham muốn thể hiện mãnh liệt như thế thường càng dễ để lại manh mối, thuận tiện cho việc phá án của chúng ta. Nhưng hắn không thế, từ đầu đến cuối, tôi có cảm giác hắn là một người cực kỳ bình tĩnh, từ đầu đến cuối không hề để lại bất cứ manh mối trực tiếp nào cả. Kết hợp với tình hình vụ án nhà họ Giang, hung thủ cũng giờ ngón giữa lên ở camera giám sát trên đường An Lạc, còn những chỗ camera giám sát ở các đoạn đường khác, hắn đều vòng qua. Nghĩ lại những lần hắn nói chuyện điện thoại với chúng ta, - giả thiết kẻ nói chuyện điện thoại cũng chính là tên béo này, mà không phải là một tên đồng phạm khác, khi nói chuyện điện thoại với chúng ta, chắc chắn hắn đã sử dụng thiết bị biến thanh, lời nói điên cuồng ngạo mạn. Tôi cảm giác, hắn đang cố tình che giấu tính cách thực của mình, cậu đã từng học Tâm lý tội phạm, chắc cũng biết, những tên chủ mưu trong các vụ mưu sát được lên kế hoạch chặt chẽ, tính cách khi phạm tội hoàn toàn tương phản với tính cách thực, nhằm mục đích che giấu bản thân. Tính cách thực của tên hung thủ này có khả năng không phải là một người ngạo mạn, ngược lại, tôi nghĩ hình ảnh một kẻ sáng suốt, trầm tính sẽ phù hợp với hung thủ hơn, cũng phù hợp với phong cách cẩn trọng tránh camera giám sát của hắn hơn."

Lâm Kiệt suy nghĩ về lời của Vương Các Đông, gật đầu nói: "Anh cả, suy luận của anh rất chính xác, hung thủ chỉ cố tình hướng về camera để lộ diện có hai lần sau khi gây án, còn ở những chỗ camera khác, hoàn toàn không tìm thấy dấu vết của hắn, khi rời đi, hắn đã tránh toàn bộ những đoạn đường có camera giám sát, tất nhiên mục đích là để giảm bớt rủi ro, không bị bắt. Nhưng hoặc là từ đầu đến cuối không để lộ biểu hiện gì bất thường, tại sao hai lần phạm tội hắn đều cố tình lộ diện ở chỗ camera giám sát? Kỳ lạ thật!"

Trong đầu Vương Các Đông cũng đầy những dấu hỏi, anh thở dài nói: "Đúng thế đấy, lẽ ra nếu hai lần đi qua chỗ camera giám sát, hẳn đều giả vờ đi như những người bình thường, chắc là đến bây giờ chúng ta vẫn chưa biết hung thủ cao thấp gây bết thế nào. Nhưng hẳn lại cố tình để lộ mình là hung thủ, dùng lại lộ diện ở chỗ camera giám sát, mặc dù đội mũ và bịt khẩu trang, không lộ mặt thật ra, nhưng vẫn để lại cho cảnh sát chúng ta manh mối phá án. Ít nhất, bây giờ chúng ta cũng nắm rất rõ chiều cao và cân nặng của hắn. Hắn là một người tỉ mỉ, bình tĩnh, hai lần phạm tội đều rất khôn ngoan, không hề để lại chứng cứ quan trọng gì, hơn nữa hành vi phạm tội cũng rất khôn ngoan, không ồn ào, không hề có dấu hiệu biến thái, khát máu, trên cơ thể bốn người bị hại đều không có vết thương, nếu không có sự xuất hiện của cảnh sát, người ngoài chắc chắn sẽ không biết là họ bị mưu sát. Hẳn không phải là loại muốn tạo ra những vụ án lớn, cuối cùng bị cảnh sát bắt, để thể hiện ham muốn phạm tội, nên rất khó giải thích về hành vi bất thường của hắn ở chỗ camera giám sát."

Lâm Kiệt suy ngẫm hồi lâu rồi nói: "Anh cả, quan điểm của em không giống anh lắm, em vẫn cho rằng hung thủ là một kẻ vấn đề về tâm lý. Từ những lời điên cuồng ngạo mạn khi chúng ta gọi điện thoại, rồi cố tình để lộ mình chính hung thủ ở chỗ camera giám sát. Còn anh nói hẳn không thể hiện mình ở những chỗ camera giám sát khác, em thấy một tên tội phạm không cần phải thể hiện mình ở tất cả những chỗ rẽ trên đường đi, sau khi gây án xong lộ diện một lần là đủ để thể hiện ham muốn biểu diễn của hắn rồi."

Vương Các Đông kiên quyết lắc đầu, tiếp tục thuyết phục Lâm Kiệt: "Cậu nhìn vấn đề phải kết hợp toàn bộ các manh mối trong suốt quá trình của cả hai vụ án để đảm bảo tính nhất quán. Thứ nhất, cả bốn người bị hại đều chết vì ngộ độc, thủ đoạn rất nhanh gọn sạch sẽ, phân tích từ góc độ hành vi tội phạm học, hung thủ hạ độc là để việc mưu sát không ồn ào, càng đảm bảo hẳn không bị phát hiện. Nếu hung thủ có vấn đề về tâm lý, hoặc là có ham muốn biểu diễn hành vi phạm tội, thường sẽ sử dụng những thủ đoạn tàn nhẫn vấy máu, hay cắt xác ra làm nhiều mảnh... để thể hiện ham muốn biến thái trong tiềm thức của mình. Thứ hai, cả hai lần hung thủ đều chỉ lộ diện trước camera giám sát sau khi hắn gây án xong, còn khi đi qua những chỗ camera giám sát khác, hẳn đều không có bất cứ biểu hiện gì bất thường,

đồng thời chọn cách cố gắng đi vòng để tránh hết những chỗ có camera giám sát, đây không thể là sự trùng hợp ngẫu nhiên, điều này cho thấy hẳn không hề thực sự muốn để mình lộ diện, chắc là phải có một mục đích khác nào đó. Là mục đích gì thì bây giờ tôi vẫn chưa đoán ra. Thứ ba, những lời nói của hẳn trong vụ án nhà họ Giang vô cùng điên cuồng ngạo mạn, nhưng cậu hãy nhìn lại toàn bộ vụ án, sự ngạo mạn của hẳn nhằm mục đích chính là khiến cho mỗi bước đi của Vương Lệ Cẩm và cảnh sát đều tuân theo tiết tấu của hẳn, rơi vào quỹ kế của hẳn, để hẳn thực hiện được âm mưu giết người, hủy tiền. Cậu thấy đấy, mặc dù hẳn ngạo mạn, nhưng toàn bộ vụ án nhà họ Giang không có một sơ hở nào, thậm chí trong suốt quá trình gây án, hẳn không hề lộ diện. Một tên tội phạm gây án bằng những thủ đoạn tinh vi như vậy, liệu có thể là một kẻ điên cuồng ngạo mạn không? Không thể! Thứ tư, bây giờ động cơ phạm tội của hung thủ đã rất rõ ràng, nhằm mục đích trả thù cho Cam Giai Ninh. Nếu chỉ đơn thuần là để thỏa mãn lòng thù hận, lẽ ra hung thủ phải làm cho vụ án càng ồn ào càng tốt, nhưng cả hai lần hẳn đều lặng lẽ giết người bằng chất độc, giết người không thấy máu, điểm này mâu thuẫn với nhận định của cậu là hung thủ có ham muốn biểu diễn hành vi phạm tội."

Lâm Kiệt nghĩ ngợi giây lát rồi tặc lưỡi bảo: "Thôi được, có lẽ là anh đúng, có điều em vẫn giữ phán đoán của mình, em vẫn tin hung thủ là một kẻ có ham muốn biểu diễn hành vi phạm tội hơn."

Vương Các Đông đành gật đầu: "Những phân tích của tôi cũng chỉ xây dựng trên cơ sở suy luận từ những manh mối hiện có, cũng không chắc đã là đáp án cuối cùng. Rốt cuộc hung thủ có tính cách như thế nào, bây giờ không ai có thể khẳng định được."

Lâm Kiệt nói: "Đúng rồi, trong lần phạm tội này, ngoài tên béo đó ra, vẫn chưa rõ tên đồng phạm còn lại là ai. Theo giám định bên chỗ anh Trần, hung thủ đứng trong phạm vi mười mấy mét gần nhà họ Lý, dùng điều khiển từ xa để điều khiển cái bình nhựa. Theo hiển thị của camera giám sát, Lý Khởi Minh vào khu đô thị lúc 8 giờ mười một phút, chắc một hai phút sau là đến cổng nhà mình, xuống xe mở cổng là chết luôn, Diêu Tố Nguyệt, mẹ anh ta cũng bị hại vào khoảng thời gian đó. Vì 8 giờ 20 phút đã có hàng xóm đi qua phát hiện thấy hai người đó nằm dưới đất. Cho nên thời gian hai mẹ con Diêu Tố Nguyệt bị hại đều vào khoảng 8 giờ 10 đến 8 giờ 20 phút. Nhưng

tên béo vào khu đô thị lúc 7 giờ 8 phút, dừng lại mười phút, 7 giờ 18 phút đã rời khỏi khu đô thị. Sau đó camera giám sát không hề thấy hắn đi vào khu đô thị lần nào nữa. Cũng có nghĩa là, tên béo đã rời đi từ trước khi xảy ra vụ án. Có một kẻ khác đã ra tay thực hiện thao tác điều khiển từ xa cuối cùng. Nhưng chúng ta vẫn chưa phát hiện ra kẻ nào khả nghi qua camera giám sát."

Vương Các Đông sờ tay lên trán, không tài nào nghĩ ra được: "Tên béo đi vào khu đô thị lúc hơn bảy giờ, tại sao mười phút sau lại đi luôn? Thao tác điều khiển từ xa là một việc rất đơn giản, nếu hắn đã vào khu đô thị, tại sao không đợi ở trong đó, tự ra tay, mà lại để một đồng bọn khác ra tay?"

Lâm Kiệt nói: "Đúng thế, chuyện này rất kỳ quặc. Chúng ta ít nhiều còn biết tên béo là hung thủ, nhưng không biết bất cứ thông tin nào về tên đồng bọn kia, thậm chí không biết là nam hay là nữ, không có bất cứ manh mối nào để điều tra. Chúng ta cũng không có cách nào biết được rốt cuộc tên đồng bọn này vào khu đô thị sau khi tên béo rời đi, hay là đã vào khu đô thị từ trước đó, càng không có cách nào biết được tên đồng bọn đó đã rời khỏi khu đô thị ngay sau khi xảy ra vụ án, hay là ẩn náu trong khu đô thị đến ngày hôm sau mới rời đi, thậm chí có khả năng tên đồng bọn này ở ngay trong khu đô thị, mấy ngày liền không ra vào, muốn tìm ra hắn lại càng khó khăn."

Vương Các Đông suy ngẫm một hồi, thở dài bảo: "Đúng thế, tên đồng phạm này còn bí ẩn hơn. Chúng ta không biết gì về mối quan hệ giữa tên béo và tên đồng phạm, rồi vai trò của mỗi tên trong quá trình phạm tội. Ngày mai tôi sẽ đến khu đô thị Tân Giang một lần nữa, quan sát kỹ lại tình hình bên trong."

CHƯƠNG 45

Ngày hôm sau, Vương Các Đông và Lâm Kiệt cùng bác sĩ pháp y Trần mặc thường phục, lái ô tô đến khu đô thị Tân Giang, vì Vương Các Đông chuẩn bị quan sát toàn bộ các đoạn đường đi, nên cho xe dừng lại ở bên ngoài khu đô thị, ba người đi bộ vào trong.

Khi đi vào ở cổng phía đông, bảo vệ không hề ngăn ba người lại, thậm chí cũng chẳng buồn nhìn họ. Lâm Kiệt nói: "Anh cả, bảo vệ ở đây không hề quản lý người đi bộ và xe thô sơ, đây là điều kiện rất tốt đối với hung thủ."

Vương Các Đông mím môi bất lực: "Cũng chẳng có cách nào, khu đô thị lớn như vậy, đông tây nam bắc có bốn cổng liền, muốn quản cũng không quản nổi. Xe cơ giới thì sao, đều phải đăng ký chứ?"

"Chúng em hỏi rồi, ban ngày đa số xe cơ giới vẫn được đi qua, sau giờ cao điểm tầm chiều tối, xe bên ngoài thường không được vào."

Vương Các Đông suy nghĩ một lát rồi nói: "Khi về cần kiểm tra xem, mấy chục cái ô tô đi qua đường An Lạc vào tối hôm xảy ra vụ án Giang Tiểu Bình, thời gian gần đây có xe nào đi vào khu đô thị Tân Giang không."

"Việc này... Vụ nhà họ Lý hoàn toàn không cần sử dụng ô tô, anh thấy tên béo đó đi bộ vào mà, đồng phạm của hắn chỉ phụ trách việc điều khiển từ xa, cũng không dùng đến ô tô đúng không ạ?"

"Là nói như vậy, nhưng cũng không loại trừ khả năng trong quá trình thăm dò trước khi phạm tội, hung thủ trực tiếp lái xe vào trong khu đô thị."

"Nhưng khu đô thị Tân Giang lớn như thế, lượng xe ra vào hàng ngày chắc phải lên đến cả nghìn lần, camera giám sát cũng không thể quay lại rõ ràng biển số của toàn bộ xe, khối lượng công việc này thực sự là quá sức đối với tình hình nhân lực bên em. Ngoài ra, nếu hung thủ lái xe khi vào thăm dò, cũng chưa chắc đã sử dụng cùng một xe, hoặc là đã thay biển số khác, công việc này cũng không thể điều tra tới cùng được."

Vương Các Đông cũng rất hiểu, đầu tiên, trong quá trình thăm dò, hung thủ chưa chắc đã lái ô tô, cho dù là lái ô tô, cũng không chắc đã sử dụng cùng một xe, cho dù là cùng một xe, thì có khả năng cũng thay biển số, hơn nữa rất cuộc là hắn đến thăm dò vào ngày nào, vào mấy hôm trước khi xảy

ra vụ án, hay là trước khi xảy ra vụ án rất lâu? Những thông tin này đều không có cách nào biết được. Đừng có nói đội Cảnh sát hình sự chỉ có chừng hai mươi người, muốn kiểm tra hơn một nghìn lượt ô tô ra vào, đối chiếu từng chiếc xe xem có phải là một trong số mấy chục xe ở đường An Lạc hay không, cho dù có hai trăm người, cũng không thể đảm nhiệm nổi khối lượng công việc đó. Huống hồ nếu lần này hung thủ không hề sử dụng ô tô, chẳng phải là khối lượng công việc điều tra khổng lồ đó đều đổ xuống sông xuống biển hay sao?

Vương Các Đông suy nghĩ hồi lâu, dựa vào camera giám sát để xác định xem có ô tô trùng lặp hay không thực sự không phải là cách làm hợp lý, anh nghĩ sang một hướng khác, bảo: "Đối một cách khác, cậu về rồi cử người đi điều tra một lượt xem hôm xảy ra vụ án nhà họ Lý, hơn năm mươi chủ xe đó ở đâu, có chứng cứ hoặc nhân chứng đáng tin cậy chứng minh họ không có mặt ở hiện trường không. Tất nhiên rồi, nếu là hung thủ, hẳn nhất định đã chuẩn bị sẵn sàng cho hành tung vào buổi tối hôm đó, sẽ tạo ra chứng cứ giả để cảnh sát loại trừ khả năng phạm tội của hắn. Ừm, sau khi điều tra xong, cậu tổng kết lại làm một bản báo cáo chi tiết, liệt kê hành tung của từng người vào buổi tối hôm đó và những chứng cứ xác nhận hành tung của họ, tôi sẽ nghiên cứu từng trường hợp xem ai nói dối."

"Vâng, công việc này lát nữa em sẽ cho làm ngay."

"Nhất định phải gấp rút đây, vừa mới xảy ra ba ngày, điều tra sớm một chút sẽ dễ có đột phá, để lâu sẽ càng khó xác định hành tung vào buổi tối hôm đó của những chủ xe này."

Sau đó ba người tiếp tục đi về phía nhà họ Lý. Suốt dọc đường, Vương Các Đông một lần nữa ghi nhớ chi tiết về toàn bộ những đoạn đường và số camera giám sát. Họ đi đến trước cổng nhà họ Lý.

Lúc này, nhà họ Lý đông chật họ hàng bạn bè đến giúp làm đám tang, ba người không vào nhà, mà đi kiểm tra một vòng xung quanh ngôi biệt thự.

Vương Các Đông nói: "Vừa nãy, tôi đã quan sát camera giám sát trong khu đô thị, có mấy đoạn đường không có camera, hung thủ rất dễ đi vòng để tránh."

Lâm Kiệt nói: "Đúng thế, ngoài chiếc camera ở cổng và chiếc camera chỗ tên béo cố tình dừng lại ra, những chỗ khác đều không phát hiện thấy bóng

dáng hẳn."

Bác sĩ Trần chỉ một khoảng cây xanh ở phía tây, nói: "Anh cả, chúng tôi đoán lúc đó hung thủ nấp ở ngay chỗ những bụi cây này, dùng điều khiển từ xa để điều khiển cái bình phụt."

"Đã kiểm tra chỗ cây đó rồi chứ?"

"Vâng, không phát hiện thấy có manh mối gì để lại. Bao gồm cả dấu chân, vì có rất nhiều người đi qua, cũng không có cách nào xác định được đâu là dấu chân của hung thủ."

Về mặt Vương Các Đông u ám nặng nề, chuyển đi ngày hôm nay giúp anh hiểu sâu hơn về quá trình phạm tội của hung thủ, nhưng không hề có được tiến triển thực chất gì trong công tác điều tra phá án.

Anh im lặng suy nghĩ hồi lâu rồi nói: "Đội trưởng Lâm, sau khi về lập tức điều tra hành tung vào buổi tối hôm đó của các chủ xe trên đường An Lạc. Ngoài ra, mấy hôm nay bị vướng vào vụ án nhà họ Lý, về rồi phải tiếp tục điều tra ngay mảng bạn học của Cam Giai Ninh, nhất là cái tay Ngô Cương."

"Vâng, em sẽ nhanh chóng cho làm."

"Ngoài ra, ngày mai cậu cùng tôi đi đến nhà họ Hà một chuyến, tôi muốn nói chuyện với bà mẹ chồng của Cam Giai Ninh."

CHƯƠNG 46

Trần Tiến đi một vòng xung quanh khu đô thị công chức cao cấp được bảo vệ nghiêm ngặt này một lần nữa.

Nhìn từ bên ngoài, thực sự là rất khó có cơ hội vào trong để thăm dò. Bảo vệ ở cổng quản lý người và xe cộ ra vào vô cùng nghiêm ngặt, toàn bộ khu đô thị đều có tường cao bao quanh, cho dù là vận động viên nổi tiếng cũng không thể leo qua tường được, huống hồ một người có tố chất sức khỏe kém như anh ta.

Muốn vào trong khu đô thị, chỉ có thể đi qua cổng chính. Nhưng bảo vệ ở cổng chính canh gác rất nghiêm mật, hầu như không có bất cứ cơ hội nào có thể lợi dụng được, phải làm thế nào đây?

Hay là xử lý tên Trương Hồng Ba trước, rồi mới giải quyết Phạm Trường Căn?

Trần Tiến do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn từ bỏ suy nghĩ đó. Thôi cứ tiến hành theo kế hoạch.

Nhưng thăm dò như thế nào đây?

Trần Tiến nhìn ngó bốn xung quanh, chỗ này thuộc khu vực ngoại ô của huyện, xung quanh không hề có những tòa nhà cao tầng để có thể nhìn từ trên cao xuống quan sát toàn cảnh khu đô thị. Tiếp đó, anh ta lại nhìn lên ngọn núi cách đó không xa. Đây là ngọn núi gần nhất, về độ cao, đứng trên đỉnh núi đủ để nhìn rõ toàn cảnh của khu đô thị, có điều khoảng cách quá xa, cần có kính viễn vọng. Kính viễn vọng thông thường nhìn không rõ vật ở ngoài cự ly một hai ki-lô-mét.

Đúng, phải mua một chiếc kính viễn vọng có độ phóng đại cao. May mà kính viễn vọng không phải là vật phẩm bị quản lý, kể cả là mua kính viễn vọng quân dụng cũng không cần đăng ký tên thật, việc này vẫn rất tiện.

Ừm, cứ làm như thế đã, trước tiên cần đi mua một chiếc kính viễn vọng có độ phóng đại cao, sau đó lên núi quan sát thăm dò từ xa. Mặc dù có hơi phiền phức, nhưng biện pháp này rất an toàn, cũng là biện pháp hợp lý nhất mà anh ta có thể nghĩ tới.

Chiều tối, Trần Tiến đến một cửa hàng bán đồ ăn nhanh kiểu Trung Quốc

ở bên ngoài khu đô thị, anh ta bung chiếc khay đã lấy xong thức ăn, đang định tìm một chỗ ngồi, bỗng chạm phải ánh mắt của một người.

Từ Tăng đang ngồi trong một góc nhìn anh ta, từ tốn nhai nuốt ra vẻ đang ăn.

Trần Tiến đưa mắt quan sát một vòng xung quanh, chắc chắn chỉ có một mình Từ Tăng, liền chậm rãi tiến về phía chiếc bàn đó, đặt chiếc khay xuống, ăn một miếng cơm, đồng thời vừa ăn vừa nói bằng một giọng người bên cạnh khó có thể phát hiện ra: "Làm thế nào mà tìm được tôi?"

Từ Tăng vừa cúi đầu ăn cơm, vừa nói nhỏ: "Bây giờ ông không có điện thoại di động, tôi nhớ là ông từng nói ông đã mua một căn hộ ở khu đô thị này, vừa đi xung quanh một vòng, chỉ có mỗi chỗ bán cơm này còn tạm tạm, ông có một mình, chắc chắn không tự đi chợ nấu cơm, tôi nghĩ thế nào ông cũng đến đây ăn cơm."

Trần Tiến tiếp tục cúi đầu ăn cơm, như thể hai người không hề quen nhau, giọng điệu pha chút hài hước: "Xem ra ông tiếp xúc với cảnh sát bao nhiêu năm nay, cũng học được không ít, tôi thấy ông khá hơn cái đám cảnh sát huyện đấy."

"Đừng có luyên thuyên!" Từ Tăng trầm giọng, "Vợ và con trai Lý Cương cũng là ông làm?"

Trần Tiến gấp một miếng thức ăn bỏ vào miệng, vừa ăn vừa lắc đầu: "Câu hỏi này ông không nên hỏi, vì ông không hề biết là tôi đã về nước. Việc này cũng không liên quan gì đến ông, ông đừng hỏi thì hơn, càng biết nhiều, ông sẽ càng thấy bất an trong lòng."

Từ Tăng nghiêng răng, nắm chặt đũa, cố gắng kiềm chế: "Lại là ông làm, đúng không?"

"Tôi không biết, tôi không quen biết Lý Cương nào hết." Trần Tiến vừa lạnh nhạt đáp vừa tiếp tục ăn.

"Không biết?" Từ Tăng khẽ quát, "Ông tưởng là sau này chỉ cần tôi nói không biết, là người khác sẽ tin sao?"

"Tin hay không là việc của người ta, ông có thể bảo người không tin lấy chứng cứ ra. Mỗi lần chúng ta gặp nhau, có thể là ông không nhận ra, tôi đều chọn những chỗ không có camera giám sát, không có ai biết chúng ta đã gặp nhau. Ông có hiểu ý tôi không? Cho nên, ông không hề biết là tôi đã về

nước, càng chưa từng gặp tôi."

Từ Tăng chậm chậm thở hắt ra một hơi: "Rốt cuộc là ông còn định điên bao lâu nữa?"

Trần Tiến cúi đầu cười thoải mái: "Nhanh thôi, thực sự là sẽ nhanh chóng xong thôi."

"Là ông xong luôn thì có! Tôi cũng xong luôn!"

Trần Tiến chậm rãi cử động quai hàm béo phì, vẻ mặt vẫn rất điềm tĩnh: "Sao ông lại bi quan về tương lai thế nhỉ?"

"Bây giờ ông vẫn còn chưa đi, sớm muộn ông cũng sẽ bị bắt, ông có biết không?"

Trần Tiến mỉm cười gật đầu: "Theo như tình hình tiến triển của vụ án hiện tại, xác suất tôi bị bắt đúng là càng ngày càng cao. Có điều, nếu tôi bị bắt, cũng không gây phiền phức gì cho ông, không ai nghi ngờ ông đâu."

Từ Tăng cố gắng kiềm chế, nghiêng răng nói khẽ: "Ông tưởng Vương Các Đông là thằng ngốc à?"

"Không, Vương Các Đông không ngốc, ít nhất từ khi tôi biết là anh ta điều tra chiều cao, cân nặng của tôi, tiếp đó điều tra bạn học cũ của Cam Giai Ninh, anh ta không hề ngốc, ngược lại, còn tương đối thông minh. Có điều, trí lực của anh ta vẫn nằm trong phạm vi dự đoán của tôi."

"Ông đúng là một thằng điên!" Từ Tăng quay đầu đi.

Trần Tiến mỉm cười: "Ông hoàn toàn không phải lo, cho dù tôi có bị bắt, Vương Các Đông cũng không nghi ngờ ông đâu, tôi thì càng không bao giờ khai ra ông."

"Ông dựa vào đâu mà tự tin thế?"

Trần Tiến đáp: "Tôi đã tìm hiểu rồi, Vương Các Đông là một cảnh sát tốt, tuyệt đối là một cảnh sát tốt, rất nhiều người đều nói anh ta rất trọng chính nghĩa. Trước đây, anh ta là người đầu tiên định bắt Giang Bình, nếu không bị những người khác ngăn cản, Giang Bình đã bị anh ta xử lý từ lâu rồi. Nghe nói anh ta còn định động đến cả Phạm Trường Căn, nhưng anh ta không đủ mạnh. Tôi rất thích anh ta, cũng đánh giá rất tốt về anh ta, tôi đã từng cười nhạo anh ta mấy lần, nhưng chỉ là đùa thôi, anh ta sẽ tha lỗi cho tôi."

"Chết tiệt!" Từ Tăng chỉ muốn gầm lên quát Trần Tiến, nhưng xung quanh đông người, anh đành tiếp tục ghìm giọng, "Anh ta rất trọng chính

nghĩa, có nghĩa là anh ta sẽ không bỏ qua bất cứ tội phạm có liên quan nào! Rất trọng chính nghĩa không có nghĩa là anh ta không sử dụng thủ đoạn đối với ông."

"Anh ta sẽ không dám dùng nhục hình để bức cung tôi đâu, ông cứ yên tâm đi." Trần Tiến vẫn rất tự tin.

"Ông hiểu cái khi gì!"

"Sau này ông sẽ biết tại sao, tôi đã nắm được gót chân Asin của anh ta."

Từ Tăng hừ một tiếng, vẻ coi thường: "Thứ nhất, anh ta không tham, thứ hai, anh ta không tồi, làm sao để cho ông nắm được gót chân Asin chứ."

"Thế à, có điều nếu ông cứ nghĩ thế thì cũng không sao, sau này ông sẽ biết thôi." Trần Tiến tiếp tục nói kiêu mạn.

Từ Tăng hít một hơi thở sâu, dùng đũa hồi lâu, sau đó nói: "Tôi hỏi ông một lần nữa, rốt cuộc khi nào thì ông rút đây?"

"Đợi thêm một thời gian nữa, việc còn lại thật sự là rất nhanh thôi."

"Tên đồng phạm của ông rốt cuộc là ai?"

"Xin lỗi, câu hỏi này tôi lại càng không trả lời được."

Từ Tăng cắn môi, vẻ vô cùng thất vọng: "Tôi đúng thật là chỉ muốn giết ông luôn bây giờ."

Trần Tiến ngó người ra một lúc, nói: "Tôi rất hiểu lập trường của ông, địa vị của ông, suy nghĩ của ông, tôi biết ông thật sự mong muốn bây giờ tôi lập tức chết luôn, nhưng tôi cũng biết, ông không dám."

"Sao ông tự tin thế, ông tưởng là tôi không dám thật hả?"

Trần Tiến đáp: "Tôi làm những việc này, là vì tôi đã mất đi thứ quý giá nhất của mình. Ông có suy nghĩ đó, là vì ông muốn bảo vệ thứ quý giá nhất của ông. Có điều giết một người mà lại có thể bảo toàn được mình, là rất khó đối với một người học khối C như ông. Đứng từ góc độ mưu cầu lợi ích của ông, mức độ rủi ro nếu giết tôi sẽ lớn hơn rất nhiều so với khả năng tôi sẽ khai ra ông sau khi bị bắt. Bài toán thiệt hơn này ông sẽ tính được rõ thôi."

Nghe Trần Tiến nói vậy, Từ Tăng ngồi đờ ra như một khúc gỗ, một lúc lâu sau, ánh mắt rực lửa của anh trở nên lạnh băng, anh lạnh nhạt nói: "Được, Trần Tiến, coi như tôi không quen ông, coi như tôi không có người bạn mười mấy năm này, không ngờ ông là người ích kỷ như vậy! Tôi thật sự hối hận tại sao đã không tố giác ông ngay sau lần gặp lại đầu tiên!"

Nét mặt Trần Tiến không hề thay đổi, nói: "Xin lỗi ông, tất cả những chuyện này vốn là việc riêng của tôi, lẽ ra không nên lôi ông vào. Chỉ vì lúc đó tôi không hiểu về kỹ thuật điện thoại di động, đã khiến ông dính líu vào. Ông có tin tôi không?"

"Tin ông cái gì?" Từ Tăng nhìn anh ta một cách khinh miệt.

"Tin rằng tôi sẽ thu xếp mọi việc ổn thỏa."

"Hừm, không tin."

Trần Tiến bắt lực lắc đầu: "Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, ông cứ tin tôi một lần này thôi. Để xóa sạch mọi thứ dính líu đến ông, ông phải tự làm một việc."

"Việc gì? Ông vẫn định tiếp tục lợi dụng tôi à?"

"Rất xin lỗi, lần đầu tiên chúng ta gặp lại, tôi đúng là đã lợi dụng tâm lý tình cảm của ông dành cho người bạn cũ, nhưng sau đó, tôi không hề có ý định lợi dụng ông nữa. Nếu ông còn có thể tin tôi một lần này, ông hãy nhanh chóng đến gặp Vương Các Đông, nói là ông nhớ ra chuyện của Cam Giai Ninh thời học đại học, lúc học đại học, lớp chúng ta có một người tên là Ngô Cương đã theo đuổi cô ấy ba năm, hành vi theo đuổi rất điên cuồng, thậm chí đến tận lúc tốt nghiệp vẫn đeo bám cô ấy, chuyện này hẳn ông đã từng nghe tôi kể. Ngoài ra, người yêu thực sự của Cam Giai Ninh thời học đại học tên là Lưu Chí Dũng, là lớp trưởng lớp tôi."

Từ Tăng lạnh nhạt hừ một tiếng, vẻ khinh miệt: "Ông còn nói là không tiếp tục lợi dụng tôi? Ông muốn tôi làm rối tư duy phá án của cảnh sát chứ gì, đổ tội lên đầu bạn học của ông, Trần Tiến, ông đúng là độc ác hết mức, ích kỷ hết mức!"

Trần Tiến lắc đầu: "Không, việc này không phải là vì tôi, mà là vì ông. Hai manh mối này, mặc dù tạm thời có ảnh hưởng đến phương hướng phá án của cảnh sát, nhưng họ cũng sẽ không mất nhiều thời gian để làm rõ. Tôi bảo ông nói với Vương Các Đông như vậy không phải là để cho tôi tranh thủ thời gian, mà là để ông giành được sự tin tưởng của Vương Các Đông. Vì sau khi nói ra hai manh mối này, điều quan trọng nhất là, ông phải nghĩ cách tiết lộ cho Vương Các Đông biết một thông tin là sau khi tốt nghiệp và đến huyện Kim, ông đã có một thời gian theo đuổi Cam Giai Ninh, mà đã theo đuổi thành công, có điều không lâu sau, ông thấy cô ấy không hỗ trợ được nhiều

cho sự nghiệp của mình, nên đã đề nghị chia tay!"

"Chết tiệt, tôi theo đuổi Cam Giai Ninh lúc nào? Ông còn định đổ tội cho tôi nữa hả?"

"Từ Tăng," Trần Tiến nhìn Từ Tăng bằng ánh mắt nghiêm túc, "với tình cảm mấy chục năm của chúng ta, tôi tuyệt đối sẽ không hại ông, nếu ông không muốn còn dính líu gì đến xung quanh vụ án này, tôi cũng có thể hiểu được. Tôi sẽ nghĩ cách khác. Tất nhiên, nếu ông đồng ý phối hợp, tôi sẽ không cần nghĩ cách khác cho ông nữa." Dứt lời, Trần Tiến rút một tờ giấy ăn trên bàn, lau cái cằm béo phị bóng mỡ, nâng thân hình lùn béo của anh ta đứng dậy, không nói gì, chặm chạp rời đi.

Để lại một mình Từ Tăng tiếp tục ngồi tại chỗ, ngơ ngẩn nuốt một miếng cơm, không biết phải làm gì.

Rốt cuộc Trần Tiến định làm gì?

Không lẽ muốn đổ tội cho mình?

Chuyện này là không thể, anh ta không thể tạo ra bất cứ bằng chứng nào để đổ tội là mình đã gây ra vụ án. Hay là anh ta muốn tiếp tục lợi dụng mình, muốn mình tiết lộ vài manh mối cho Vương Các Đông, nhằm gây nhiễu, làm ảnh hưởng đến tiến độ phá án, để anh ta có thêm thời gian phạm tội?

Nhưng việc này có thể thêm cho anh ta được bao nhiêu thời gian chứ? Vương Các Đông đã cho người điều tra chiều cao trong báo cáo kiểm tra sức khỏe, Trần Tiến sẽ nhanh chóng bị đưa vào tầm ngắm của cảnh sát.

Nếu mình làm theo lời của anh ta, liệu có khiến mình càng ngày càng lún sâu hơn, không thể thoát ra nổi nữa không? Hay là Trần Tiến vốn đã muốn kéo mình vào, hoàn toàn biến thành đồng phạm của anh ta? Tình cảm mấy chục năm, có thật là anh ta nở vì một người phụ nữ đã chết mà hại cả mình không? Hay là trong lòng anh ta từ lâu đã nghĩ rằng, sau khi Hà Kiến Sinh chết, mình không kịp thời nhận ra sự bất thường của Cam Giai Ninh, cũng không an ủi Cam Giai Ninh cho tử tế, vì thế cho rằng mình cũng là hung thủ gián tiếp trong cái chết của Cam Giai Ninh, rồi... rồi mục tiêu tiếp theo, không lẽ là mình?

Từ Tăng giật bắn người, run lên bần bật.

Còn về cái anh chàng Ngô Cương ấy, trước đây Từ Tăng đã từng nghe Trần Tiến kể. Có điều, người yêu thời đại học của Cam Giai Ninh tên là Lưu

Chí Dũng, là lớp trưởng của họ, thì anh chưa bao giờ nghe nói. Đúng là Từ Tăng biết rất ít về tình hình thời học đại học của Cam Giai Ninh, về điểm này, trong lần nói chuyện trước, anh đã không hề lừa dối Vương Các Đông.

Liệu có phải Lưu Chí Dũng chưa từng là người yêu của Cam Giai Ninh, Trần Tiến bảo mình nói với Vương Các Đông như vậy, mục đích để Vương Các Đông điều tra ra là mình nói dối, từ đó sẽ nghi ngờ mình. Cuối cùng Trần Tiến lại sử dụng một thủ đoạn nào đó giết mình, sau đó tạo ra chứng cứ giả để cảnh sát nghĩ là mình sợ bị khép tội nặng nên tự sát, thế là tất cả những chuyện này tuyệt đối trở thành một vụ án huyền bí không lời giải?

Sự việc đến nước này, tình cảm năm xưa của Từ Tăng dành cho Trần Tiến đã tan biến như bọt biển, anh chỉ nghĩ đến chuyện làm thế nào để xóa sạch mọi thứ dính líu đến mình.

Chẳng nhẽ chỉ còn có một con đường duy nhất, mình phải đích thân giết chết Trần Tiến, rồi làm ra vẻ như anh ta đã tự sát vì sợ bị xử tội nặng?

Hay là mình cứ tin anh ta một lần nữa, làm theo ý anh ta, nói cho Vương Các Đông biết mấy manh mối gây nhiễu đó?

Từ Tăng hoàn toàn chìm vào những suy nghĩ mông lung đau khổ.

CHƯƠNG 47

Trước khi đến nhà họ Hà, Vương Các Đông không hề cử người thông báo cho mẹ của Hà Kiến Sinh, vì anh lo rằng nếu thông báo trước, nếu mẹ Hà Kiến Sinh biết nội tình vụ phạm tội lần này, sẽ chuẩn bị sẵn nội dung định nói, như vậy anh sẽ ra về mà không có thu hoạch gì.

Chín giờ sáng, Vương Các Đông dẫn theo Lâm Kiệt mặc thường phục, tay xách mấy túi hoa quả đến nhà họ Hà, họ gõ cổng, một lúc sau, bà mẹ chồng đi ra, trông thấy hai người đàn ông lạ mặt, liền cảnh giác hỏi: "Các anh tìm ai?"

Vương Các Đông mỉm cười thân thiện: "Đây có phải là nhà họ Hà không ạ?"

"Các anh là ai?"

Lâm Kiệt giới thiệu: "Đây là giám đốc Sở Công an huyện Vương Các Đông, chúng cháu đến thăm bác."

Bà mẹ chồng cau mày căng thẳng: "Sự việc đã qua lâu như thế rồi, các anh... các anh còn muốn làm gì nữa!"

Vương Các Đông cảm thấy phản ứng của bà cụ hơi kỳ quặc, đành đáp: "Không có việc gì đâu ạ, chúng cháu chỉ là tiện đường ghé qua thăm thôi, nhân tiện muốn nói chuyện với bác."

Bà mẹ chồng đã trải qua bấy nhiêu chuyện, biết là ngay cả cảnh sát khu vực cũng đừng có đắc tội với họ, huống hồ là vị phó giám đốc Sở Công an huyện trước mặt, do dự một lúc, không còn cách nào, đành mở cổng cho họ vào, rót trà mời hai người.

Sau khi bước vào trong sân, Vương Các Đông tỉ mỉ quan sát nhà họ Hà, trải qua hai biển cổ phong ba, ngôi nhà của họ có vẻ cô quạnh, trong sân chất đầy những thứ tạp nham và đồ vỡ hỏng chưa dọn đi, kính cửa sổ ở tầng một cũng đã vỡ, chủ nhân còn chưa thay.

Sau khi đi vào trong nhà, mặc dù đồ đạc sắp xếp tương đối ngăn nắp, nhưng cứ cảm giác có vẻ tiêu điều. Anh thăm thò dài, cái thằng súc sinh Giang Bình đã gây ra nghiệp chướng liên hoàn, khiến cho gia đình này lâm vào cảnh người chết nhà tan.

Anh quan sát một vòng rồi hỏi: "Cháu nội của bác đâu?"

Bà mẹ chồng mím môi, không muốn nhưng đành phải trả lời: "Ở trường mẫu giáo."

Vương Các Đông gật đầu, lại hỏi: "Gần đây nhà bác thế nào?"

Bà mẹ chồng khịt mũi, đáp: "Còn thế nào được chứ, không phải là thế này sao? Rốt cuộc các anh còn đến làm gì?" Nói rồi, không kìm được nghẹn ngào khóc.

Vương Các Đông và Lâm Kiệt nhìn nhau, một cảm giác chua xót dâng lên trong lòng anh, nhưng an ủi người khác không phải là thế mạnh của anh, anh cũng chưa bao giờ lãng phí thời gian và công sức vào việc an ủi người khác, liền nói thẳng: "Bác đừng khóc nữa, dù sao sự việc cũng qua lâu rồi. Hôm nay chúng cháu đến, cũng không có việc gì, vụ cả nhà Giang Bình bị giết chắc là bác cũng biết. Vụ án này, nói thẳng ra, có liên quan đến Cam Giai Ninh, chúng cháu..."

Bà mẹ chồng cắt ngang lời anh, bật khóc thành tiếng: "Cam Giai Ninh làm như thế, bà cháu tôi thực sự không biết. Lãnh đạo ơi, xin anh đừng làm khó nhà chúng tôi nữa, ngày nào chúng tôi cũng phải nhịn nhục như chó, các anh không tha cho chúng tôi được hay sao! Tôi xin các anh, xin các anh!" Bà cụ vừa nói vừa quỳ xuống trước mặt Vương Các Đông, ra sức cúi đầu lạy.

Vương Các Đông và Lâm Kiệt hoang mang, vội đỡ bà cụ dậy. Phân tích lời bà cụ, Vương Các Đông cảm thấy nhất định có gì không ổn trong đó, vội hỏi: "Cháu chưa bao giờ đến nhà bác, sao bác lại bảo là đừng làm khó nhà bác nữa?"

Bà mẹ chồng tiếp tục khóc to: "Hết phá nhà lại đánh người, lãnh đạo ơi, tôi xin các anh, cho chúng tôi một con đường sống!" Vừa nói lại vừa quỳ xuống lạy.

Vương Các Đông vội đỡ bà cụ ngồi vào ghế, trợn mắt hỏi: "Vụ án Cam Giai Ninh không phải đã kết thúc từ lâu rồi sao, tội phạm chỉ có một mình cô ấy, cả nhà bác đều không biết gì, chúng cháu đã điều tra xong từ lâu rồi. Ai đến nhà bác phá nhà, đánh người?"

Bà mẹ chồng vừa khóc vừa kể: "Nhà họ Giang, nhà họ Lý cứ vài hôm lại cho người đến, đánh cả thằng cháu bốn tuổi nhà tôi, tôi... tôi..." Bà cụ đã khóc nghẹn không thành tiếng.

Vương Các Đông vừa kinh ngạc vừa giận, vội hỏi: "Sau vụ án của Cam Giai Ninh, người nhà Giang Bình và nhà Lý Cương nhiều lần đến nhà bác quấy nhiễu à?"

Bà mẹ chồng vừa khóc vừa gật đầu.

Vương Các Đông quay đầu nhìn Lâm Kiệt: "Chuyện này cậu có biết không?"

Lâm Kiệt lắc đầu: "Em không biết, cũng không thấy bên dưới nói."

Vương Các Đông quay sang an ủi bà mẹ chồng, cuối cùng bà cụ cũng thôi khóc, anh nói: "Cháu thật sự xin lỗi, việc nhà họ Giang, nhà họ Lý đến làm phiền nhà bác, bên Sở Công an huyện chúng cháu không hề biết, nếu biết sớm, cháu chắc chắn đã đứng ra xử lý cho bác. Thế tại sao lúc nhà họ Giang, nhà họ Lý đến làm phiền, bác không báo cảnh sát?"

Bà mẹ chồng ghen ngào nói: "Báo rồi, công an thị trấn mặc kệ, cảnh sát ở ngay bên cạnh khoanh tay đứng nhìn họ đánh cháu tôi."

Vương Các Đông đập mạnh tay xuống bàn: "Lại còn có chuyện như thế! Công an thị trấn là Phạm Trường Căn quản đúng không?"

Lâm Kiệt đáp: "Vâng, khu vực huyện thành đều thuộc quyền quản lý của Phạm Trường Căn, chắc là công an thị trấn quen thân với cả nhà họ Giang và nhà họ Lý, chuyện này cũng không tiện can thiệp."

"Hừ!" Về mặt Vương Các Đông vô cùng tức giận, "Cái gì là không tiện can thiệp, chắc chắn là ý của thằng chó chết Phạm Trường Căn! Lũ súc sinh làm càn, nếu lần nào làm càn cũng bị bắt, đám người nhà chó chết ấy còn dám đến quấy nhiễu không?"

Lâm Kiệt nói nhỏ: "Người nhà của họ đều là những người trong chính quyền, có quan hệ cả."

"Chết tiệt, người của chính quyền thì sao? Cái thằng Phạm Trường Căn mà không quản được, sao không báo lên Sở Công an huyện, mẹ kiếp, tôi cho bắt tuốt cả lũ đó về!"

Lâm Kiệt ở bên cạnh không dám lên tiếng, cậu ta biết sắp mình rất nóng tính, thực sự là một vị quan tốt hiếm có, cậu ta và đám cảnh sát trong đội Trinh sát hình sự mặc dù cũng là những người lơ lạng, nhưng vẫn thực lòng cảm phục nhân cách của Vương Các Đông. Tính cách của Vương Các Đông đúng là rất dễ làm mất lòng người khác, nên mấy năm trước bị điều từ huyện

khác đến huyện Kim phụ trách đội Trinh sát hình sự. Mấy năm nay thành tích phá án của Vương Các Đông rất đáng nể nhưng mãi vẫn không được thăng chức, cũng bởi vì anh không có quan hệ ở bên trên. Nghiệp vụ điều tra hình sự của anh rất vững, từ khi làm cảnh sát đến giờ đã hai lần được Bộ Công an biểu dương, cả lãnh đạo tỉnh cũng đánh giá cao trình độ nghiệp vụ của anh, nhưng lãnh đạo cho rằng anh không giỏi quản lý nhân viên, cho nên cứ để anh phụ trách công tác nghiệp vụ cụ thể bên điều tra hình sự mãi. Nếu không phải là anh có năng lực nghiệp vụ nổi bật, hơn nữa con người lại rất chính trực, không có vết đen gì, lại có một loạt bạn học cũ cùng làm cảnh sát ủng hộ, chưa biết chừng đã bị chìm xuống từ lâu.

Mặc dù nổi giận, nhưng Vương Các Đông hoàn toàn không có khả năng xử lý Phạm Trường Căn, sau khi hít thở sâu mấy hơi, lấy lại bình tĩnh, anh bỗng hiểu ra một việc.

Cả nhà họ Lý bị giết, rất có khả năng hung thủ gây án nhằm mục đích báo thù vì họ hàng nhà Lý Cương đến tận nhà ức hiếp nhà họ Hà!

Vì Lý Cương không hề can hệ gì đến vụ Hà Kiến Sinh, chẳng qua Lý Cương kiêm nhiệm quản lý cả trật tự an ninh thị trấn, nên ông ta chịu trách nhiệm chủ trì việc thương lượng sau khi Hà Kiến Sinh chết, vì thế mới bị chết trong vụ nổ của Cam Giai Ninh. Hung thủ chỉ cần hỏi han tìm hiểu một chút là biết ngay Lý Cương không liên quan gì đến cái chết của Cam Giai Ninh. Nhưng hung thủ vẫn tàn nhẫn giết hại cả nhà Lý Cương, theo như phong cách thận trọng tỉ mỉ đến từng chi tiết của hung thủ, trước khi gây án, hẳn nhất định đã hỏi han tìm hiểu qua nhiều phương diện, hẳn cũng biết mối liên quan trong đó.

Chỉ có cách giải thích duy nhất là khi họ hàng nhà Lý Cương đến nhà họ Hà quấy rối, hung thủ đã nhìn thấy!

Vương Các Đông bỗng hiểu ra, một mối nghi vấn trong lòng đã được giải đáp, đồng thời anh cũng thầm buông một tiếng thở dài, anh có thể tưởng tượng ra phong cách của người nhà Lý Cương, khi đến ức hiếp nhà họ Hà, bọn họ sẽ dùng những thủ đoạn ác độc nào.

Đúng lúc đó, toàn bộ sự việc đã lọt vào tầm mắt của hung thủ.

Bạn có thể nói là Diêu Tố Nguyệt và Lý Khởi Minh bị oan, vì nếu Cam Giai Ninh không gây ra vụ nổ khiến Lý Cương bị chết, nhà họ Lý cũng sẽ

không đến tận nơi ỨC HIẾP NHÀ HỌ HÀ.

Bạn cũng có thể nói họ không hề chết oan, phá nhà, đánh người, đến cả đứa bé mới lên bốn cũng không tha, mà theo như lời của mẹ Hà Kiến Sinh, cứ vài ba hôm họ lại đến một lần, có thể thấy hành động trả thù cho thỏa cơn hận này thực sự quá đáng quá.

Hung thủ đã vì Cam Giai Ninh mà tàn nhẫn giết chết Vương Lệ Cẩm và Giang Tiểu Bình, làm sao có thể bỏ qua Diêu Tố Nguyệt và Lý Khởi Minh?

Trong đầu Vương Các Đông đã có nhiều manh mối và suy nghĩ hơn.

CHƯƠNG 48

Xem ra chuyến đi đến nhà họ Hà ngày hôm nay không hề vô ích, nếu hỏi tiếp, chắc sẽ có được nhiều manh mối hơn.

Vương Các Đông an ủi một lúc: "Vô cùng xin lỗi bác, bọn họ đến nhà bác gây sự, trên huyện không hề biết, cháu đảm bảo với bác, sau này sẽ không xảy ra những chuyện như vậy nữa."

Bà mẹ chồng vô cùng cảm kích, tâm trạng cũng dần bình tĩnh lại.

Vương Các Đông tiếp tục nói: "Bây giờ cháu muốn hỏi bác một số tình hình, bác phải trả lời thật, được không ạ? Nhà họ Giang và nhà họ Lý đến gây sự mấy lần?"

Bà mẹ chồng vén ống tay áo lên, để lộ ra cánh tay đầy những vết bầm tím, nói: "Không biết bao nhiêu lần rồi, anh xem đây, một bà già như tôi mà cũng bị chúng đánh ra nông nỗi này, cháu nội tôi cũng bị chúng đánh, các anh nhìn bên ngoài tường, chỗ nào cũng bị đập phá."

Vương Các Đông nhìn cánh tay bà cụ, tin rằng những chỗ khác trên người cũng bị thương như vậy, anh nổi giận mím môi: "Bác nhớ lại cẩn thận xem, hai nhà bọn họ đến nhà bác gây sự bao nhiêu lần?"

"Khoảng, khoảng hơn mười lần."

"Bắt đầu từ khi nào?"

"Mấy ngày sau khi Cam Giai Ninh chết là họ đã cùng đến."

"Cách mấy ngày họ đến một lần?"

"Lúc đầu cứ hai ba ngày lại đến một lần, sau đó thì một hai tuần đến một lần, bọn họ cứ đi qua, là sẽ vào gây sự."

Vương Các Đông trầm suy nghĩ, gây sự quá nhiều lần, có lẽ không thể điều tra được rốt cuộc hung thủ biết nhà họ Giang, nhà họ Lý đến ức hiếp con trai Cam Giai Ninh từ khi nào, đành chuyển sang hỏi: "Mỗi lần nhà họ Giang, nhà họ Lý đến gây sự, thường là những người nào đến?"

"Đều là người thân, họ hàng của họ."

Vương Các Đông kiên nhẫn nói: "Cháu biết là người thân, họ hàng của họ, bác nhớ lại xem, là những người có quan hệ thế nào với Giang Bình, Lý Cương."

Bà mẹ chồng đáp: "Vợ và con trai Giang Bình, còn có anh chị em của Giang Bình, vợ con Lý Cương và nhà anh chị em anh ta."

"Thế còn Lục Vệ Quốc, người thân và họ hàng của ông ấy có đến không?"

Bà mẹ chồng đáp, giọng thương xót: "Tổ trưởng Lục là người tốt, mọi người đều nói Cam Giai Ninh làm tổ trưởng Lục bị chết trong vụ nổ thật là không nên chút nào, chúng tôi có lỗi với nhà họ Lục,..."

Vương Các Đông không có tâm trí nào nghe bà cụ khóc than kể lể, chỉ muốn biết đáp án cuối cùng, liền ngắt lời: "Người thân và họ hàng của ông Lục Vệ Quốc không đến làm phiền nhà bác đúng không?"

"Chưa bao giờ, tôi nghe mọi người nói, mọi người trong nhà ông Lục Vệ Quốc cũng thông cảm với nhà chúng tôi, chỉ tại số họ không may mắn."

"Ồ, cháu biết rồi." Vương Các Đông nói, "Nhà họ Giang và nhà họ Lý, người nào đánh bác và cháu nội bác?"

"Họ đều ra tay cả."

Vương Các Đông cau mày, hỏi thông tin vụ án từ một bà già nhiều tuổi thật là phiền, đối phương không hề nắm được trọng tâm của câu hỏi, nhưng mình cũng không trách bà cụ được, đành tiếp tục kiên nhẫn hỏi: "Ai đánh nhiều nhất, ra tay ác nhất?"

"Vợ và con trai của Giang Bình, Lý Cương, cả anh em vợ Giang Bình."

Vương Các Đông mím môi gật đầu, trong đầu anh đã có nhiều suy nghĩ hơn, anh nhìn bà mẹ chồng hỏi: "Bác có hận Cam Giai Ninh vì đã làm chuyện đó không?"

Bà mẹ chồng nhìn thẳng vào mắt Vương Các Đông, một lúc lâu sau mới lắc đầu: "Tôi không hận, tôi cũng không trách nó, nó lấy thằng Kiến Sinh nhà tôi, cũng vất vả cho nó, nó là đứa con dâu tốt."

"Cô ấy và Hà Kiến Sinh đã thành đôi như thế nào, là có người mai mối, hay quen nhau thế nào?"

Bà mẹ chồng nhớ lại: "Hình như là quen nhau trên mạng, sau này Hà Kiến Sinh theo đuổi nó, cuối cùng lấy nhau."

"Họ hàng nhà bác và nhà Cam Giai Ninh có ai làm về hóa học giống như Cam Giai Ninh không?"

Bà mẹ chồng suy nghĩ một lát rồi đáp: "Không, chỉ có một mình nó học

hóa, làm về hóa học không tốt cho sức khỏe, sau khi cưới, chúng tôi đã bảo nó đừng đi làm nữa." Nói rồi bà cụ lại bật khóc, "Nếu nó không làm ngành này, cũng không... cũng không xảy ra nhiều chuyện như vậy."

Thấy tâm trạng bà cụ lại bị khuấy động, Vương Các Đông vội an ủi vài câu cho qua, rồi hỏi: "Sau khi Cam Giai Ninh chết, có những ai đến thăm nhà bác?"

Bà mẹ chồng hừ một tiếng, đáp: "Họ hàng bạn bè tránh xa chúng tôi còn chẳng kịp, làm gì có ai đến thăm chúng tôi. Nhà họ Giang, nhà họ Lý đến tận nhà, cũng chẳng có người họ hàng nào sang khuyên can giúp."

Vương Các Đông nghĩ một lát rồi lại hỏi: "Thế, bạn học cũ của Cam Giai Ninh có ai đến thăm nhà bác không?"

Bà mẹ chồng không hiểu rõ cuộc anh định hỏi gì, nghĩ một lúc, rồi trả lời: "Có một người đến thăm."

"Người đó là ai?"

"Hình như... hình như làm việc trong khu vực thành phố, anh ấy nói là lớp trưởng cũ của Cam Giai Ninh thời học đại học, thay mặt bạn học cũ đến thăm."

"Lớp trưởng cũ, tên là gì?" Vương Các Đông giật mình kinh ngạc.

"Tên... tên thì tôi quên mất rồi."

Vương Các Đông buột miệng hỏi: "Có phải tên là Lưu Chí Dũng không?"

"Đúng rồi, hình như tên là Lưu Chí Dũng. Lãnh đạo, anh làm sao mà biết được, anh ấy sao rồi?"

"À, không có gì, trước đây khi Cam Giai Ninh chết, chúng cháu cũng có gặp bạn học của cô ấy để tìm hiểu tình hình," Vương Các Đông nói cho qua, "Đúng rồi, anh ấy đến vào lúc nào?"

"Khoảng... khoảng hơn ba tuần trước."

"Anh ấy đến có nói gì không?"

"Cũng không nói gì, hỏi tôi về tình hình trong nhà, bảo là sau này bạn học của họ sẽ còn đến thăm, còn hỏi mộ Cam Giai Ninh ở đâu."

Một tia sáng vụt lên trong đầu Vương Các Đông, anh nói: "Ngoài ra còn có ai đến thăm nhà bác nữa?"

Bà mẹ chồng nghĩ một lát rồi đáp: "Ngoài ra còn có mấy người họ hàng, đến nói vài câu rồi đi luôn. Còn có một vị trưởng phòng bên Viện Kiểm sát,

rất tốt tính, đến mấy lần liền, nói là sau này có việc gì thì cứ bảo, anh ấy sẽ giúp."

Từ Tăng! Vương Các Đông cau mày, Cam Giai Ninh gây ra sự việc nghiêm trọng như vậy, đến họ hàng bạn bè đều tránh không liên quan đến nhà họ Hà, thế mà với cương vị là một người có địa vị trong chính quyền, anh ta lại đến thăm nhiều lần.

Vương Các Đông lại tìm hiểu thêm một số thông tin khác, hứa với bà mẹ chồng là anh sẽ đốc thúc người của công an thị trấn bảo vệ để sau này nhà họ không bị quấy nhiễu nữa. Sau đó, rời khỏi nhà họ Hà với rất nhiều nghi vấn trong đầu.

CHƯƠNG 49

Lâm Kiệt lái xe, Vương Các Đông ngồi ở ghế lái phụ, tay cầm giấy bút, tỉ mỉ phân tích toàn bộ những thông tin đã ghi chép hôm nay.

Họ hàng nhà họ Hà và nhà họ Cam chỉ có một mình Cam Giai Ninh làm việc trong ngành công nghiệp hóa học. Căn cứ vào thủ đoạn phạm tội vô cùng chuyên nghiệp của hung thủ, có thể phán đoán, hung thủ chắc chắn là bạn cùng học hoặc là đồng nghiệp của Cam Giai Ninh. Mà căn cứ vào tình hình tìm hiểu được về cơ quan công tác trước đây của Cam Giai Ninh, trong thời gian đi làm, chỉ có một đồng nghiệp họ Diệp từng theo đuổi cô, đã loại trừ khả năng người này phạm tội, còn những đồng nghiệp khác thì mấy năm nay đều không giữ liên lạc với cô.

Nếu đã loại trừ họ hàng và đồng nghiệp, thì khả năng lớn nhất là hung thủ chính là bạn cùng học của Cam Giai Ninh.

Cũng có nghĩa là, tên béo chắc chắn là bạn học của Cam Giai Ninh. Còn tên đồng bọn không thuộc ngành công nghiệp hóa học, chưa thể nào phán đoán được thông tin cơ bản về hắn.

Tên béo đó có quan hệ tình cảm thế nào với Cam Giai Ninh, mà có thể khiến hắn vì một người phụ nữ đã lập gia đình như vậy, sau khi cô chết, phạm tội tử hình để báo thù cho cô?

Vương Các Đông suy nghĩ một lát, trầm lắc đầu, chỉ có một thứ tình cảm mới có thể mãnh liệt đến như thế, đó là tình yêu. Chỉ có tình yêu khắc cốt ghi tâm đến mức điên cuồng, mới có thể làm ra toàn bộ những chuyện điên cuồng như vậy.

Đáp án vô cùng rõ ràng, hung thủ chính là bạn trai hoặc là người từng theo đuổi Cam Giai Ninh thời học đại học.

Theo những thông tin đã tìm hiểu được trước đây, Ngô Cương là một người theo đuổi điên cuồng, nhưng cả nhà người này đã chuyển đi nơi khác, đến bây giờ vẫn chưa điều tra ra là ở đâu, có điều sớm muộn cũng sẽ biết.

Còn về bạn trai của Cam Giai Ninh, thầy cô giáo năm xưa của Cam Giai Ninh nói không nhớ được, hỏi Lưu Chí Dũng lớp trưởng của họ, anh ta nói không có, rốt cuộc là có bạn trai hay không, hoặc là bạn trai tìm hiểu trong

thời gian ngắn rồi chia tay, bây giờ vẫn chưa thể trực tiếp đưa ra kết luận.

Về việc mục tiêu đầu tiên mà hung thủ giết chết là vợ và con trai Giang Bình, nhìn từ góc độ động cơ của hung thủ, là chuyện hiển nhiên, Giang Bình khiến Hà Kiến Sinh chết, đồng nghĩa với việc gián tiếp giết chết Cam Giai Ninh.

Còn về mục tiêu thứ hai là vợ và con trai Lý Cương, Vương Các Đông vốn cho rằng hung thủ không hoàn toàn hiểu được nguyên nhân dẫn đến cái chết của Cam Giai Ninh, nhưng sau cuộc nói chuyện ngày hôm nay, anh biết mình đã nghĩ sai, với tính cách cẩn trọng tỉ mỉ của hung thủ, hẳn nhất định đã tiến hành điều tra, hẳn chắc chắn biết là Lý Cương không liên quan đến cái chết của Cam Giai Ninh, chỉ vì vợ và con trai Lý Cương đến tận nơi làm phiên nhà họ Hà, nên bị hung thủ biết.

Nếu là bất cứ một tên hung thủ nào khác, nếu hẳn vẫn hết lòng yêu Cam Giai Ninh, nhìn thấy con trai Cam Giai Ninh bị người ta ức hiếp, hiển nhiên sẽ ra tay giết hết.

Như vậy, công tác bảo vệ của cảnh sát đã sai, không cần bảo vệ vợ con Lục Vệ Quốc, vì Lục Vệ Quốc là người tốt, sau khi Cam Giai Ninh chết, nhà họ Lục không hề đến làm phiên nhà họ Hà, hung thủ sẽ không làm gì người vợ góa và con gái Lục Vệ Quốc.

Theo như miêu tả của mẹ Hà Kiến Sinh, ngoài mẹ con Vương Lệ Cầm và mẹ con Diêu Tố Nguyệt, kẻ ra tay độc ác ức hiếp nhà họ Hà chính là anh em nhà Vương Lệ Cầm. Xem ra đây mới là đối tượng trọng điểm cần bảo vệ.

Vương Các Đông lại nghĩ, không thể có suy nghĩ kiểu ngẫu nhiên như vậy, nếu mục đích của hung thủ là giết sạch những kẻ đã đến tận nhà họ Hà quấy nhiễu, thì không thể chỉ bảo vệ mỗi anh em của Vương Lệ Cầm.

Tất nhiên rồi, cũng có thể hung thủ sẽ đi giết Phạm Trường Căn, có thể nói Phạm Trường Căn là kẻ đã gián tiếp giết hại Hà Kiến Sinh, nhưng dù sao Phạm Trường Căn cũng là người bên công an, cũng biết về hai vụ án này, có tinh thần cảnh giác nghề nghiệp cao, gần như không thể ra tay với ông ta. Hơn nữa Phạm Trường Căn lại ở cùng một khu đô thị với lãnh đạo huyện ủy, nghe nói khu đó được bảo vệ rất nghiêm, không thể cho hung thủ ra vào thoải mái như khu Tân Giang. Hung thủ không có cơ hội ra tay.

Ồ, về đến trụ sở phải bố trí lại phương hướng công việc tiếp theo.

Vương Các Đông ngẩng đầu lên, hít một hơi thở. Lâm Kiệt ở bên cạnh nhìn anh, hỏi: "Anh cả, em bỗng nhớ ra một việc, hơn ba tuần trước Lưu Chí Dũng đã đến nhà họ Hà, anh bảo có trùng hợp không?"

"Câu bảo cái gì trùng hợp?" Vương Các Đông còn chưa hiểu.

"Vụ Giang Tiểu Bình bị bắt cóc xảy ra đúng vào hơn ba tuần trước mà."

Vương Các Đông chợt hiểu ra, vỗ tay lên trán, nói: "Anh ta nói là thay mặt bạn học đến thăm nhà họ Hà, lúc đó Cam Giai Ninh đã chết được một tháng rưỡi, tại sao không đến từ sớm, mà đợi lâu như thế mới đến!"

Lâm Kiệt nói: "Anh cả, có mỗi anh đã từng gặp Lưu Chí Dũng, anh ta trông có giống tên béo trong đoạn băng ghi hình không?"

Vương Các Đông cau mày nhớ lại: "Anh ta thấp hơn tôi một chút, khoảng hơn mét bảy một chút, người hơi béo, á chà, nghe cậu nói vậy, tôi thấy đúng là cũng hơi giống."

Lâm Kiệt tiếp tục nói: "Lần trước anh gặp anh ta, anh ta có nhắc đến chuyện đã đến thăm nhà họ Hà không?"

"Không, không hề nhắc đến."

Lâm Kiệt tiếp tục nói: "Em thấy người này hơi khả nghi, anh ta mở công ty thương mại kinh doanh hóa chất, nếu muốn kiếm những nguyên liệu để phạm tội, thực sự là quá dễ dàng. Manh mối điều tra về Ngô Cương cũng là anh ta cho biết, biết đâu anh ta lại là hung thủ cũng nên!"

Vương Các Đông nheo mắt suy nghĩ, một lúc lâu sau khẽ lắc đầu: "Có điều, tôi cảm giác đặc điểm hình dáng của anh ta và tên béo trong đoạn băng ghi hình không phải là một người."

"Tên béo mặc nhiều quần áo như vậy, lại bịt kín mặt, chỉ cần thay một lớp da, là không ai có thể nhận ra được rồi."

"Một người kinh doanh như anh ta, có gia đình, có sự nghiệp, chắc sẽ không làm chuyện như vậy."

"Ai mà biết được, nói chung em thấy hung thủ hoặc là cái tay Ngô Cương, bây giờ vẫn chưa điều tra ra, hoặc là anh ta. Hay là em nhân thể điều tra cả Lưu Chí Dũng nữa."

Vương Các Đông gật đầu: "Cũng được, bây giờ phạm vi hung thủ đã rất hẹp rồi, lần lượt điều tra từng người đã từng theo đuổi Cam Giai Ninh trong thời gian học đại học, thế nào cũng tìm ra được."

Lúc này, chuông điện thoại di động của Lâm Kiệt reo lên, cậu ta nghe điện thoại một lúc, sau khi ngắt điện thoại, nói: "Anh cả, là Từ Tăng bên Viện Kiểm sát, anh ấy nói là nhớ ra một vài việc, có thể có ích cho việc phá án của chúng ta."

Vương Các Đông ừ một tiếng, rồi nói: "Vừa hay, tôi cũng đang định gặp anh ta. Khi nào anh ta sang?"

"Em hẹn sau khi ăn trưa."

"Được, đến lúc đó dẫn anh ta đến phòng tôi."

CHƯƠNG 50

Từ Tăng rất mâu thuẫn, rốt cuộc nên trực tiếp tố giác Trần Tiến, hay là làm như Trần Tiến bảo, nói với cảnh sát về chuyện của Ngô Cương và Lưu Chí Dũng, và nói mình đã từng theo đuổi Cam Giai Ninh.

Anh cần đánh giá lại mức độ rủi ro, phán đoán xem rốt cuộc mình đã lún sâu đến mức nào.

Anh vô cùng hối hận, hối hận vì đã quen Trần Tiến, càng hối hận về cuộc gặp gỡ đầu tiên sau khi Trần Tiến về nước, khi anh biết kế hoạch điên rồ của Trần Tiến, đã không dứt khoát đi tố giác, thậm chí miệng thì nói là tuyệt giao, nhưng trước khi rời đi, ma xui quỷ khiến thế nào lại nói cho anh ta biết nguyên lý theo dõi tín hiệu điện thoại di động, còn bảo anh ta mỗi lần gọi điện thoại đều phải đổi sim.

Nghĩ lại sau khi sự việc xảy ra, lúc đó mình đúng là nhiều lời, hoàn toàn không cần nói thêm câu đó. Cho dù mình không nói, nguyên lý theo dõi điện thoại di động cũng không phải là thứ đặc biệt cơ mật gì, Trần Tiến gặp bất cứ kỹ sư điện tử nào đều có thể hỏi được.

Ôi, một câu nói đã khiến mình cũng dính líu vào vụ án này.

Nếu cuối cùng cảnh sát bắt được Trần Tiến, liệu có điều tra ra mình là người biết nội tình không, không những nói cho anh ta biết chuyện tín hiệu điện thoại di động, mà còn rất nhiều lần nhắc anh ta về Mỹ?

Anh phân tích tỉ mỉ toàn bộ mọi việc, những lần mình tiếp xúc với Trần Tiến đều không bị bất cứ người nào chú ý, hơn nữa Trần Tiến đã nói rồi, mỗi lần gặp nhau, anh ta đều lưu ý tránh những chỗ có camera giám sát, cho nên không để lại bất cứ chứng cứ gì về việc hai người gặp nhau. Chỉ cần Trần Tiến không khai ra, cảnh sát sẽ không thể biết mình là người biết nội tình.

Nhưng Vương Các Đông là một chuyên gia điều tra hình sự có kinh nghiệm phong phú, liệu anh ta có nghi ngờ mình không? Một khi anh ta nghi ngờ, lúc tra hỏi sẽ ép Trần Tiến khai ra, một khi đã bị nhốt trong đó, không một người nào có thể ngậm miệng được.

Bây giờ mà đi tố giác Trần Tiến, tiền đồ sau mười năm nỗ lực sẽ đi tong, còn phải ngồi tù; bây giờ không tố giác, sau này nếu Trần Tiến bị bắt khai

mình ra, càng không thể thoát được. Cho dù chọn con đường nào, niềm hy vọng đối với toàn bộ sự việc đều là âm.

Từ Tăng không biết phải làm thế nào, kết cục tốt nhất là cuối cùng cảnh sát không tóm được Trần Tiến, như vậy mọi người đều bình yên vô sự. Với tâm lý mong là mình sẽ may mắn ấy, Từ Tăng vẫn gọi điện thoại cho Lâm Kiệt, chuẩn bị cho cảnh sát biết những thông tin như Trần Tiến bảo. Ngô Cương đã điên cuồng theo đuổi Cam Giai Ninh, và Lưu Chí Dũng là bạn trai của Cam Giai Ninh. Mà Trần Tiến còn muốn mình nói là mình cũng đã từng theo đuổi Cam Giai Ninh, sau khi theo đuổi thành công lại đề nghị chia tay, chuyện này hoàn toàn không có thật, có điều cảnh sát cũng không thể điều tra được rốt cuộc là mình có từng theo đuổi Cam Giai Ninh hay không.

Nhưng nói như vậy thì có tác dụng gì chứ? Trần Tiến có mục đích gì?

Chiều, Từ Tăng đến trụ sở Công an huyện, Lâm Kiệt dẫn anh vào văn phòng của Vương Các Đông, sau khi ngồi xuống, Vương Các Đông không nói nhiều những lời khách sáo, hỏi luôn: "Trưởng phòng Từ, anh nói với đội trưởng Lâm Kiệt là anh nhớ ra một vài thông tin muốn cho chúng tôi biết, là gì vậy?"

"Là thế này, tôi đã nhớ ra, Cam Giai Ninh có lần nói với tôi, thời học đại học, chuyên ngành của họ có một người theo đuổi cô ấy mấy năm liền, còn thường xuyên bám theo cô ấy, lúc đó cô ấy rất sợ, cho đến tận lúc tốt nghiệp người này mới thôi. Chuyện này trước đây Cam Giai Ninh cũng chỉ nói qua có một lần, nên lần trước tôi không nhớ ra. Trưởng phòng Vương, anh xem thông tin này có ích không?"

Wương Các Đông mỉm cười, đáp: "Có phải người đó tên là Ngô Cương không?"

Từ Tăng giả vờ ngạc nhiên: "Hóa ra các anh đã điều tra ra rồi à, tôi không biết tên là gì, chỉ nhớ là hình như họ Ngô."

Wương Các Đông gật đầu: "Người này bây giờ là mục tiêu điều tra trọng điểm của chúng tôi, nhưng cả gia đình người này đã rời quê, chuyển đi chỗ khác, chưa rõ chuyển đi đâu, đang chờ kết quả điều tra của công an ở quê anh ta."

Từ Tăng nói: "Còn một việc nữa, hồi học đại học, Cam Giai Ninh có yêu một người."

Vương Các Đông hơi ngạc nhiên: "Ồ? Cô ấy có bạn trai?"

"Vâng, là lớp trưởng bên khoa họ, tên là Lưu... Lưu gì đó."

Vương Các Đông buột miệng: "Lưu Chí Dũng!"

"Đúng rồi, chính là Lưu Chí Dũng!"

Vương Các Đông bỗng đứng dậy, nói: "Anh nói Lưu Chí Dũng là bạn trai của Cam Giai Ninh?"

Hành động đột ngột của Vương Các Đông khiến Từ Tăng hoảng sợ, lắp bắp đáp: "Vâng... đúng thế."

"Sao anh biết?"

"Là rất nhiều năm trước Cam Giai Ninh kể cho tôi nghe."

Vương Các Đông nghi ngờ nhìn Từ Tăng: "Sao lần trước anh không nói?"

"Tôi... lúc đó tôi quên mất."

"Hôm nay nhớ ra nên đến cho chúng tôi biết?"

"Vâng... đúng thế."

"Ngô Cương và Lưu Chí Dũng, hai người này là hôm nay anh đột nhiên nhớ ra à?"

"Vâng... đúng thế."

Vương Các Đông bật cười, lại ngồi xuống, nhìn Từ Tăng, hỏi với giọng điệu chậm rãi: "Hôm nay có nguyên nhân gì khiến anh bỗng nhiên nhớ ra cả hai người này thế?"

Mặc dù Từ Tăng đã chuẩn bị sẵn nội dung cần nói, nhưng hoàn toàn không ngờ Vương Các Đông lại hỏi như vậy, trong lòng thất kinh, miệng lắp bắp nói: "Thực ra, tôi vốn đã biết Ngô Cương và Lưu Chí Dũng."

"Ồ? Sao lần trước anh không nói?"

"Vì lúc đó tôi không mong hung thủ sẽ bị bắt."

Vương Các Đông lấy làm lạ, hỏi: "Anh có thù với nhà họ Giang à? Hay anh là bạn của Ngô Cương và Lưu Chí Dũng?"

Từ Tăng lắc đầu: "Tôi không có thù với nhà họ Giang, cũng không quen Ngô Cương và Lưu Chí Dũng, nhưng Cam Giai Ninh là bạn gái cũ của tôi."

"Cái gì?" Vương Các Đông kinh ngạc không biết nói gì.

Từ Tăng tiếp tục nói nói dối: "Sau khi tốt nghiệp tôi thi được vào Viện Kiểm sát, tôi không phải là người địa phương, không họ hàng thân thích, sau

này phát hiện ra Cam Giai Ninh cũng ở huyện Kim, nên đã theo đuổi cô ấy, chúng tôi yêu nhau được một thời gian, sau rồi vì một vài vấn đề nên tôi đã đề nghị chia tay. Nhưng sau đó chúng tôi vẫn giữ liên lạc ở mức độ quan hệ bạn bè. Khi vụ án thứ nhất xảy ra, sau khi biết được tình hình, tôi đã thăm đoán hung thủ là một trong hai người, Ngô Cương hoặc là Lưu Chí Dũng, trong thâm tâm tôi không hề muốn hung thủ bị bắt, vì vậy... vì vậy lúc đó tôi đã không nói thật với anh."

Vương Các Đông nghe xong, im lặng suy nghĩ hồi lâu rồi gật đầu, nói: "Thôi được, việc này tôi biết rồi, mặc dù xét từ địa vị của anh, làm như vậy là không nên, nhưng tôi cũng hiểu được những cân nhắc của anh lúc đó. Anh yên tâm, chuyện này tôi sẽ giúp anh giữ bí mật. Ha ha, thảo nào, trước đây khi Giang Bình làm Hà Kiến Sinh chết, ngoài tôi muốn bắt Giang Bình ra, chỉ có Viện Kiểm sát bên anh là tích cực nhất, nghĩ lại chắc là do anh kiên quyết."

Từ Tăng không hề phủ nhận: "Phạm Trường Căn có thể lực lớn, cuối cùng vẫn giữ được ghế, thực ra lúc đó chỉ bắt mỗi Giang Bình, sau đó cũng không nhiều việc. Bây giờ cả nhà Lý Cương cũng bị giết, hung thủ thực sự quá tàn nhẫn, mấy hôm nay sau khi suy nghĩ kỹ, tôi vẫn muốn nói cho anh biết chuyện."

Vương Các Đông nói: "Thực ra, tôi vẫn phải cảm ơn anh, manh mối hôm nay biết được từ anh, nếu anh không nói, cũng là chuyện riêng tư của anh, tôi cũng không thể trách anh được. Sáng nay tôi có đến nhà họ Hà tìm hiểu một vài thông tin, tôi vốn vẫn lấy làm lạ là, sau khi nhà họ Hà xảy ra chuyện, họ hàng bạn bè của họ tránh còn không kịp, thế mà mẹ Hà Kiến Sinh nói là anh nhiều lần đến thăm họ, tôi vốn cũng thấy kỳ quặc, hóa ra anh là người yêu cũ của Cam Giai Ninh, ha ha, thảo nào."

Từ Tăng lại thất kinh trong lòng, anh chưa bao giờ nghĩ việc đến thăm nhà họ Hà sẽ bị nghi ngờ, nếu hôm nay mình không nói là người yêu cũ của Cam Giai Ninh, có lẽ đã bị Vương Các Đông nghi ngờ. Không lẽ Trần Tiến đã nghĩ đến điểm này, nên mới bảo mình nói đã từng theo đuổi Cam Giai Ninh để không bị liên can? Hay là cậu ta còn mục đích gì khác nữa?

Anh đành che giấu mọi suy nghĩ trong lòng, nói: "Giám đốc Vương, chuyện của tôi và Cam Giai Ninh cũng từ rất nhiều năm trước rồi, bao nhiêu

năm nay, chỉ đơn thuần là quan hệ bạn bè. Sang năm là tôi cưới vợ, nếu không phải vì vụ án lần này, tôi cũng sẽ không bao giờ nhắc đến những chuyện cũ đó, mong anh thông cảm với hoàn cảnh của tôi."

"Ha ha, yên tâm, tôi đã nói rồi, đây là chúng ta nói chuyện riêng với nhau, bố vợ tương lai của anh, Viện trưởng Hồng sẽ không biết đâu."

Từ Tăng cảm kích gật đầu.

Sau khi Từ Tăng ra về, Vương Các Đông lại suy nghĩ hồi lâu, mỗi nghi ngờ về chuyện Từ Tăng đến thăm nhà họ Hà đã không còn, bây giờ quan trọng nhất là việc điều tra Ngô Cương và Lưu Chí Dũng, nhất là Lưu Chí Dũng.

Hôm nay, đã được Từ Tăng cho biết manh mối quan trọng nhất, Lưu Chí Dũng từng là người yêu của Cam Giai Ninh, điểm này bản thân Lưu Chí Dũng lại không hề khai ra, nhất là thêm vào đó, anh ta lại đến huyện Kim vào thời gian vợ con Giang Bình bị giết, đến thăm nhà họ Hà, vô cùng khả nghi! Hơn nữa bản thân Lưu Chí Dũng lại mở công ty thương mại kinh doanh hóa chất, rất dễ có được những nguyên liệu hóa học dùng để phạm tội. Chiều cao, dáng người của Lưu Chí Dũng về cơ bản cũng khớp với hình ảnh của tên béo. Mặc dù một người có sự nghiệp, có gia đình như anh ta không nên làm chuyện này, nhưng ai học được hết chữ ngờ, tâm lý tội phạm không có kết luận mang tính tất yếu một trăm phần trăm. Tất cả các dấu hiệu đều cho thấy, ở giai đoạn này Lưu Chí Dũng là mục tiêu điều tra trọng điểm.

Nhưng điều khiến anh không yên tâm nhất là, cả hai vụ án nhà họ Giang và nhà họ Lý đều cho thấy, hung thủ có đồng phạm, ngoài tên béo ra, còn một tên đồng phạm giết người nữa. Cho dù hung thủ là Lưu Chí Dũng hay là Ngô Cương, tên đồng phạm này là ai, có quan hệ gì với Cam Giai Ninh?

CHƯƠNG 51

Sau khi Từ Tăng ra về không lâu, Lâm Kiệt vào báo cáo với Vương Các Đông: "Anh cả, theo yêu cầu của anh, đã cho điều tra hỏi về hành tung của hơn năm mươi chủ xe ở đường An Lạc vào buổi tối hôm xảy ra vụ án nhà họ Lý, hơn bốn mươi chủ xe cho biết tối hôm đó ở nhà, ngoài bốn người còn độc thân ra, những người khác đều nói có người nhà làm chứng. Tám chủ xe khác nói là đi cùng với bạn. Chúng em cần tiếp tục điều tra để xác nhận chứng cứ ngoại phạm của họ."

"Bốn người độc thân đó tình hình thế nào?"

"Hai nam hai nữ, nữ thì chắc là không phải, chúng ta chỉ cần..."

Vương Các Đông ngắt lời: "Bây giờ chưa có bất cứ bằng chứng nào cho thấy giới tính của tên đồng phạm giết người cùng tên béo, nếu tên đồng phạm lại là một phụ nữ, chúng ta không tiếp tục điều tra sâu, sẽ có khả năng bỏ sót. Hơn năm mươi chủ xe này, tất cả đều phải điều tra cẩn thận như nhau, kể cả phụ nữ."

"Vâng, em nhất định sẽ chú ý."

"Nói tiếp về bốn người đó đi."

"Hai nam giới, một người hơn ba mươi tuổi, tự mở một cửa hàng; một người hơn hai mươi tuổi, không phải là người địa phương, đang làm việc ở một doanh nghiệp tư nhân trong huyện. Hai phụ nữ đều chưa đến ba mươi tuổi, đều không phải là người địa phương, một người không có việc làm ổn định, một người là giáo viên."

"Trong bốn người này, ai quen Cam Giai Ninh?"

Lâm Kiệt lắc đầu: "Họ đều không có quan hệ họ hàng với Cam Giai Ninh hoặc nhà họ Hà. Khi hỏi, cả bốn người đều nói là không hề quen, nhưng em nghĩ hung thủ cũng sẽ không chủ động thừa nhận, nên vẫn cần tiếp tục nghĩ cách điều tra."

Vương Các Đông gật đầu: "Có điều, tên đồng phạm này cũng không hẳn là người trực tiếp quen Cam Giai Ninh, có thể là người quen của tên béo, không có quan hệ gì với Cam Giai Ninh, nên cần nghĩ cách điều tra làm rõ ai trong số bọn họ có một người bạn béo làm về hóa học."

"Việc này... không dễ điều tra."

Vương Các Đông rất hiểu, chỉ riêng quan hệ xã hội của Cam Giai Ninh đã mất bấy nhiêu thời gian mà vẫn chưa làm rõ toàn bộ.

Khoa học kỹ thuật phát triển, dữ liệu trong máy tính của cảnh sát có chi tiết thế nào đi nữa, cũng chỉ lưu giữ được tình hình quan hệ họ hàng trực tiếp của một người, không thể ghi lại được toàn bộ các mối quan hệ của từng người.

Bạn muốn điều tra một người đã quen những ai trong suốt cuộc đời, những người bình thường còn chẳng rõ về bản thân mình, huống hồ là người phải điều tra.

Vương Các Đông im lặng hồi lâu, lại hỏi: "Tình hình bạn học của Cam Giai Ninh điều tra thế nào rồi?"

May mà hiện tại đã có một manh mối có giá trị nhất, tên béo là kẻ chủ mưu, cũng là bạn học của Cam Giai Ninh.

"Bọn em điều tra lần lượt từng người có chiều cao phù hợp, địa chỉ liên lạc của rất nhiều người đã thay đổi, mảng công việc này cần có thêm thời gian. Về Ngô Cương, khu dân cư bên đó xác nhận cả nhà anh ta vốn không phải là người địa phương, đã về quê gốc, sau khi điều tra quê anh ta thì phát hiện cả nhà anh ta đã di cư sang Canada, chúng em đang tìm cách liên hệ với họ hàng trong nước của nhà Ngô Cương để có được địa chỉ liên lạc mới nhất. Còn về Lưu Chí Dũng, buổi chiều bọn em đã bắt đầu điều tra."

"Đúng rồi, cái tay Lưu Chí Dũng này, cậu gọi điện thoại bảo hẩn ngày mai đến đây."

"Bảo anh ta đến trụ sở Công an huyện mình?"

Vương Các Đông hừ một tiếng, gật đầu đáp: "Đúng thế, vừa nãy Từ Tăng nói với tôi, Lưu Chí Dũng là người yêu cũ của Cam Giai Ninh!"

"Cái gì?" Hiền nhiên là nghe thấy tin này, Lâm Kiệt cũng vô cùng ngạc nhiên.

"Tay này rất không trung thực, lần trước khi nói chuyện với tôi, anh ta không hề nhắc đến quan hệ giữa anh ta và Cam Giai Ninh, thêm vào đó anh ta lại có mặt ở huyện Kim đúng vào thời gian trước và sau khi xảy ra vụ án nhà họ Giang, đến thăm nhà họ Hà. Hừ, tôi thấy đúng là anh ta rất khả nghi."

"Nếu đúng là anh ta làm..." Lâm Kiệt vừa suy nghĩ vừa nói, "Anh cả, nếu

gọi điện thoại bảo anh ta đến, liệu có khiến đôi phương cảnh giác? Nhớ lại chạy mất thì sao?"

Nghe Lâm Kiệt nhắc thế, Vương Các Đông liền nói: "Đúng, cậu nói rất đúng, nếu anh ta là hung thủ, làm như vậy sẽ rút dây động rừng. Thế này nhé, cậu liên hệ với Sở Công an thành phố trước, cho người theo dõi chặt Lưu Chí Dũng. Sau đó gọi điện thoại cho anh ta, thông báo cho anh ta ngày mai... không, ngày kia đến. Ngày mai các cậu tiếp tục điều tra mọi thông tin về Lưu Chí Dũng. Hai vụ án này không có nhân chứng và vật chứng trực tiếp, tôi cũng chỉ là nghi ngờ Lưu Chí Dũng, không thể cưỡng chế bắt anh ta để tra hỏi. Cách tốt nhất là chúng ta nắm được đầy đủ thông tin, khi anh ta đến, nếu nội dung nói chuyện để lộ sơ hở, thì có thể xác định luôn mục tiêu."

"Như vậy cũng được, em sẽ cho tiến hành ngay."

CHƯƠNG 52

Sau nhiều ngày theo dõi, cuối cùng Trần Tiến cũng nắm rõ được quy luật bảo vệ an ninh ở khu đô thị Đê Cảnh Uyển, nơi Phạm Trường Căn ở.

Khu đô thị dành cho cán bộ cao cấp này có bảo vệ trực 24/24, kể cả là vào buổi tối, mặc dù bảo vệ ở trong phòng trực, nhưng đèn ở công sáng rực, có một thanh rào chắn ở cổng, thêm vào đó có rất ít người ra vào khu đô thị, muốn lén lút trốn vào lúc trời tối, rủi ro rất lớn, một khi đã bị bảo vệ tóm được, toàn bộ những việc đã làm đều sẽ đổ sông đổ biển.

Nhưng dù sao đây cũng không phải là Trung Nam Hải, chỉ là một khu đô thị quan chức cấp huyện, bảo vệ có nghiêm mật đến đâu, thế nào cũng vẫn có sơ hở.

Buổi sáng hôm đó Trần Tiến đã phát hiện ra sơ hở này.

Hằng ngày từ 5 giờ đến 8 giờ sáng, có một số người đưa sữa, đưa báo sẽ vào khu đô thị, nhân viên bảo vệ không hề hỏi gì những người này. Tất cả những người đưa báo đều mặc đồng phục đưa thư, và có một túi đựng báo màu xanh để phía sau xe đạp điện. Còn những người đưa sữa thì phía sau xe đạp điện đều có một thùng đựng sữa của hãng sữa.

Chỉ có một điểm duy nhất cần suy nghĩ đó là, ngày nào bảo vệ cũng nhìn thấy những người này ra vào, giả sử hôm nào đó có một gương mặt mới đến đưa sữa, không biết có bị để ý không?

Cần phải thử xem, giả làm người đưa sữa vào trong khu đô thị để thăm dò. Nếu vào được dễ dàng, có nghĩa là nhân viên bảo vệ không nhìn mặt mà chỉ nhìn cách ăn mặc để phán đoán nghề nghiệp. Nếu bị ngăn lại, cũng không sao, hoàn toàn có thể nói là mình là người của công ty sữa.

Kính viễn vọng đã mua được rồi, một lát nữa sẽ mang lên ngọn núi phía sau phục ở đó, xem Phạm Trường Căn ở ngôi biệt thự nào.

Thôi được, đợi đến lúc hoàn thành toàn bộ công việc chuẩn bị, sẽ nghĩ đến chuyện làm thế nào để đối phó được với vợ chồng Phạm Trường Căn, - vì con trai và con gái của ông ta đều làm việc ở nơi khác, nên Trần Tiến không định đưa hai người này vào trong danh sách.

Anh ta không phải là người muốn tàn sát nhiều người, nếu có thể lựa

chọn, anh ta sẽ giết ít người nhất có thể, để đạt được mục đích của toàn bộ kế hoạch. Nhưng bây giờ, anh ta không có lựa chọn nào khác, Phạm Trường Căn buộc phải chết, nếu không, kế hoạch sẽ không thành.

Biện pháp đối phó với nhà Lý Cương mặc dù rất hiệu quả, nhưng đã sử dụng rồi, Phạm Trường Căn là người làm trong ngành công an, tất nhiên là biết sự việc này, biện pháp này có lẽ là không có tác dụng đối với ông ta.

Trực tiếp sử dụng vũ khí giết người càng không được, sức khỏe Trần Tiến không tốt, nếu đánh nhau, đã không phải là đối thủ của người bình thường, chứ đừng nói đến Phạm Trường Căn, dù sao cũng là một cảnh sát.

Sử dụng thuốc nổ thì sao, mặc dù anh ta tự tin là mình giỏi hơn Cam Giai Ninh trong việc chế tạo thuốc nổ, nhưng muốn làm nổ tung một ngôi biệt thự, lại còn khiến những người bên trong đều chết, thì cần có rất nhiều thuốc nổ, hơn nữa việc sắp đặt cũng rất phiền phức.

Nghĩ đi nghĩ lại chỉ còn cách tiếp tục dùng chất độc, hóa chất Cyanide là lựa chọn tốt nhất, nhưng sáng kiến dùng bình phụt đã sử dụng mất rồi, những cách khác, anh ta tạm thời vẫn chưa nghĩ ra dụng cụ tốt hơn. Anh ta chỉ là tiến sĩ hóa học, không có nhiều tài về dụng cụ máy móc, anh ta đã phải phát huy tối đa khả năng của mình mới gia công được cái bình xịt.

Nghĩ ngợi một lúc, anh ta lại cảm thấy đau đầu chóng mặt, vội lấy thuốc trong xe ra uống.

Đã không còn nhiều thời gian nữa, anh ta tin chắc rằng, vòng điều tra đầu tiên, cảnh sát sẽ không thể tóm được anh ta, nhưng vòng thứ hai? Vòng thứ ba thì sao? Nếu không nhanh chóng hoàn thành toàn bộ kế hoạch, cảnh sát nhất định sẽ tóm được anh ta, đến lúc đó kết quả sẽ là không những không đạt được mục tiêu trong kế hoạch, thậm chí còn nhận được hậu quả ngược lại, buộc phải đánh nhanh kết thúc nhanh.

Thôi được, cụ thể giết cả nhà Phạm Trường Căn bằng cách nào, sẽ tiếp tục suy nghĩ sau. Sau khi nghĩ ra biện pháp, bước then chốt còn lại sẽ là tạo ra bằng chứng ngoại phạm.

Nếu không có bằng chứng không có mặt tại hiện trường, kế hoạch sẽ có thiếu sót, hơn nữa cũng không bảo vệ được người bạn đó của mình. Mình cũng không thể tha thứ cho bản thân.

Bảo vệ người đó, quan trọng hơn rất nhiều so với việc bảo vệ tính mạng

của mình.

Chỉ cần người đó bình yên, cho dù mình có chết, thì có sao?

Nhưng điều kiện tiền đề để bảo vệ người đó vẫn là mình chứng không có mặt tại hiện trường của mình, như vậy cho dù Vương Các Đông có thông minh đến đâu, cuối cùng cũng sẽ mất công vô ích, chỉ có nước rơi vào vòng quay thất bại.

Chúng cứ không có mặt tại hiện trường tốt nhất là có người làm chúng.

Nhưng mình không phải là người địa phương, không hề có bạn bè ở vùng này, làm thế nào để tạo được ra chúng cứ không có mặt tại hiện trường vững chắc đây?

Đã có rồi, anh ta đã nghĩ ra cách.

CHƯƠNG 53

Mười giờ sáng, Lưu Chí Dũng đến trụ sở công an huyện Kim.

Lần trước Vương Các Đông đích thân đến khu vực thành phố để gặp anh, dù xét về tình hay về lý, anh đều nên hợp tác với việc phá án của cảnh sát. Còn lần này, nhân viên của công an huyện gọi điện thoại yêu cầu như ra lệnh, bảo anh sáng nay đến huyện Kim. Từ trong thành phố đi ô tô đến huyện Kim cũng phải hai tiếng đồng hồ, dựa vào đâu mà yêu cầu mình bỏ ra thời gian và tiền bạc đến huyện Kim?

Mặc dù Lưu Chí Dũng đã làm công việc kinh doanh nhiều năm, có quen biết một số quan chức, nhưng anh cũng không dám đắc tội với người bên công an.

Đúng là anh không thuộc phạm vi quản lý của huyện Kim, nhưng nếu đắc tội với người của chính quyền, sau này khiếu gì cũng bị tính sổ, rồi bị xử lý, những trường hợp như vậy nhiều không kể hết.

Anh từng nghe nói có thương gia chỉ vì ra oai trong giấy lát, không rõ ngọn ngành thế nào đắc tội với lãnh đạo, sau đó bị gán tội, tài sản cũng không giữ được. Anh tự thấy mình là người làm việc đường hoàng, nhưng những việc như chỉnh sửa sổ sách để trốn thuế thì người làm kinh doanh nào ít nhiều cũng có.

Luật pháp Trung Quốc nếu xếp thành chồng có lẽ còn cao hơn cả người, khi không có việc gì, pháp luật không để ý đến anh. Nếu có quan chức muốn xử lý anh, hừm, bao nhiêu là điều khoản quy định như vậy, thế nào mà chẳng có một khoản phù hợp với anh.

Lưu Chí Dũng giấu đi sự không vui, cố nặn ra vẻ mặt tươi cười, đi theo nhân viên của Sở Công an huyện đến phòng của Vương Các Đông.

Vương Các Đông bảo nhân viên đóng cửa vào, lịch sự mời Lưu Chí Dũng ngồi xuống, xin lỗi trước: "Xin lỗi vì phải phiền tổng giám đốc Lưu đến huyện Kim chúng tôi, gần đây tôi thực sự bận quá, không thể dứt ra để đến tận nơi gặp anh được, nên đành phải phiền anh đến."

Lưu Chí Dũng thầm cười nhạt, cái khiếu khách khí này đúng là giả tạo hết mức, có gì cần hỏi thì cứ trực tiếp gọi điện thoại là được, sao phải bắt mình

đến tận nơi phối hợp với công tác phá án của họ, nhưng anh không để lộ cảm xúc đó ra mặt, đành cười ngoại giao: "Giám đốc Vương khách sáo quá, có gì cần anh cứ nói, nếu giúp được, tôi sẽ cố gắng hết sức, có phải vẫn là vì sự việc lần trước không?"

Vương Các Đông gật đầu: "Lần trước có một số thông tin tôi cũng chưa nói cụ thể cho anh được rõ, anh có biết Giang Bình không?"

"Chính là người... phó trưởng công an thị trấn mà có việc với nhà họ Hà?"

"Đúng thế, Giang Bình bị chết trong vụ nổ của Cam Giai Ninh, sau đó vợ và con trai của anh ta cũng bị giết, anh có biết chuyện này không?"

"Các bạn cùng học có kể, tôi có nghe nói."

"Giang Tiểu Bình, là con trai của Giang Bình, đầu tiên bị bắt cóc, thời gian vào tối ngày 19 tháng 11."

Lưu Chí Dũng gật đầu, đợi Vương Các Đông nói tiếp.

Vương Các Đông ngồi vào ghế, chăm chú nhìn Lưu Chí Dũng, như thể không cố ý, nhưng giọng rất đanh thép: "Tối ngày 19 tháng 11, anh ở đâu?"

"Tôi?" Lưu Chí Dũng thất kinh, còn chưa rõ Vương Các Đông hỏi thế rốt cuộc là có ý gì, vì sao lại hỏi đến mình, nhưng đã hơn một tháng rồi, bảo anh nghĩ lại xem một buổi tối cách đây lâu như thế mình ở đâu, thực sự là khó khăn, là đi tiếp khách, hay là ở nhà, anh cũng không rõ. Đành nói, "Tôi ở đâu có liên quan gì đến vụ án không?"

Vương Các Đông không trực tiếp trả lời, mà tiếp tục hỏi: "Thế còn ngày 20 tháng 11, anh ở đâu?"

Lưu Chí Dũng hơi hoang mang: "Thời gian lâu quá rồi, tôi... tôi không thể nhớ ra ngay được."

Vương Các Đông nhìn chăm chăm vào Lưu Chí Dũng: "Để tôi trả lời giúp anh, 2 giờ 15 phút chiều ngày 20 tháng 11, anh đã lên đường cao tốc, 4 giờ 10 phút, anh rời khỏi đường cao tốc đến huyện Kim."

Trong chốc lát, Lưu Chí Dũng cảm giác như bị nước đá giội thẳng vào đầu, toàn thân mồ hôi lạnh toát, anh đã hiểu dụng ý trong câu hỏi của Vương Các Đông, họ nghi ngờ anh là hung thủ!

"Ngày hôm sau khi xảy ra vụ án, anh đến huyện chúng tôi làm gì?"

"Tôi... tôi..." Lưu Chí Dũng rất căng thẳng.

"Sau đó anh đã đến nhà họ Hà đúng không?"

"Vâng, đúng, tôi đã đi thăm nhà họ Hà."

"Anh nói với mẹ Hà Kiến Sinh là anh thay mặt bạn học cùng lớp đến thăm nhà họ Hà, nhưng khi tôi hỏi các bạn học khác, họ đều nói là không biết có một đại diện là anh đến thăm nhà họ Hà."

Lưu Chí Dũng toàn thân lạnh toát, anh chưa từng tiếp xúc với thể trạng như thế này, lắp bắp giải thích: "Tôi... đã từng yêu Cam Giai Ninh vài tháng, cũng chưa đến mức rất sâu sắc, sau đó... sau đó cô ấy đề nghị chia tay, tôi nghĩ... tôi nghĩ việc này cũng không phải là rất quan trọng, hơn nữa... những chuyện trong quá khứ tôi cũng không muốn nhắc đến nữa, nên... nên mới không nói."

"Thế à, lý do này nghe có vẻ hợp tình hợp lý, vì sao anh và Cam Giai Ninh chia tay?"

"Tính cách không hợp."

Vương Các Đông cười nhạt: "Đây đúng là một lý do vạn năng, nguyên nhân của mọi cuộc chia tay đều là tính cách không hợp mà. Nhưng anh vẫn rất nặng lòng với Cam Giai Ninh nhỉ, bao nhiêu năm rồi, cô ấy đã lấy chồng, sinh con rồi, cũng chết rồi, thế mà anh lại một mình đến thăm nhà họ Hà. Chuyện anh đến thăm nhà họ Hà, vợ hiện tại của anh có biết không?"

"Chuyện này... ngày 21 tháng 11 vừa đúng là bốn chín ngày sau khi Cam Giai Ninh mất, ngày 20 tôi đến nhà họ Hà hỏi xem mộ cô ấy ở đâu, sáng hôm sau đến thăm mộ rồi về thành phố."

"Có người nào hoặc là vật gì khác có thể chứng minh từ chiều ngày 20 đến sáng ngày 21, anh chỉ đến thăm nhà họ Hà và đến mộ Cam Giai Ninh?"

Lưu Chí Dũng căng thẳng mệt mỏi suy nghĩ, anh không có bạn bè khác ở huyện Kim, hôm đó sau khi hỏi rõ vị trí mộ, anh liền đến khách sạn ở, sáng ngày hôm sau lên mộ đặt bó hoa, rồi nhanh chóng lái xe về thành phố, làm gì có ai có thể chứng minh là anh chỉ làm hai việc này được chứ, anh không biết phải trả lời thế nào.

Lúc này, Vương Các Đông nhận được một cú điện thoại, sau khi ngắt máy, vẻ mặt có vẻ tức giận. Một phút sau, điện thoại di động của Lưu Chí Dũng đổ chuông, là vợ anh gọi đến, liền ra ý xin phép Vương Các Đông cho nghe điện thoại, Vương Các Đông cũng không phản đối.

Sau khi bắt máy, vợ anh nói, sáng nay sau khi anh rời khỏi nhà chưa đến năm phút, có một đội cảnh sát đến nhà, mang theo lệnh khám nhà, họ lục soát kỹ mọi góc ngách trong nhà ngoài nhà mấy tiếng đồng hồ liền, lật tung mọi thứ. Đồng thời, sáng nay vừa mở cửa công ty cũng có một đội cảnh sát đến khám xét. Cuối cùng cảnh sát hỏi vợ anh xem nhà họ còn chỗ ở nào khác không, cô nói với cảnh sát là họ chỉ mua một căn hộ này, cảnh sát lại gọi điện thoại cho Cục Quản lý nhà đất để đối chiếu, sau khi xác nhận là đúng mới thôi. Cảnh sát lục soát hỏi han loạn xạ mấy tiếng đồng hồ liền, vừa mới đi khỏi. Cô không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tất cả đội cảnh sát đều không tiết lộ thông tin gì, khi này không dám gọi điện thoại, cho đến khi cảnh sát đi rồi, cô vội gọi cho anh để hỏi tình hình.

Lưu Chí Dũng quay lưng lại, nghiền chặt quai hàm vì tức giận, mình đã tốt bụng phối hợp với việc điều tra phá án của cảnh sát, mất tiền, mất thời gian đến tận huyện Kim, hóa ra là bị bẫy, họ đã cho người theo dõi anh từ lâu, anh vừa lên xe rời khỏi nhà, cả nhà ở và công ty đều bị họ khám xét, vợ và nhân viên hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, còn cho là anh đã phạm tội gì đó nên bị bắt.

Anh cố gắng kiềm chế cơn tức giận trong lòng, ra sức khuyên vợ, nói không phải là bây giờ anh vẫn đang gọi điện thoại được đây thôi, không có chuyện gì, rồi lại kiên nhẫn nói rất nhiều để an ủi, khi ngắt điện thoại, vợ anh vẫn trong trạng thái vô cùng lo lắng. Anh mệt mỏi quay người lại, đối diện với vị phó giám đốc Sở Công an huyện Vương Các Đông, trong lòng Lưu Chí Dũng có tức giận đến đâu, cũng không dám xả, chỉ cau mày hỏi với vẻ không hài lòng: "Giám đốc Vương, rốt cuộc là các anh có ý gì? Xét hỏi tôi, lại khám nhà tôi, các anh coi tôi là hung thủ thật à?"

CHƯƠNG 54

Trước thái độ không hài lòng của Lưu Chí Dũng, Vương Các Đông không hề có ý định nói dối, anh đã cho gọi Lưu Chí Dũng đến Sở Công an huyện, thì không định chỉ mớm hỏi, mà là tra hỏi, có điều không có đủ chứng cứ trực tiếp, nên không tiện hỏi ở phòng hỏi cung hình sự.

Việc Lưu Chí Dũng tránh không nói chuyện anh ta từng là người yêu của Cam Giai Ninh, và đăng ký hành chính khi lên đường cao tốc cho thấy, ngày hôm sau khi xảy ra vụ án, anh ta đã đến huyện Kim, hơn nữa anh ta kinh doanh hóa chất, rất dễ có được công cụ gây án, chiều cao của anh ta phù hợp với kết quả phân tích hình ảnh trong camera giám sát, cân nặng mặc dù ít hơn so với kết quả phân tích của "tên béo", nhưng trong camera giám sát, tên béo mặc quần áo mùa đông rất dày, có thể trên thực tế không béo như họ dự tính, Lưu Chí Dũng ba mươi sáu tuổi, đã sang độ tuổi phát tướng ở giai đoạn trung niên, ít nhất cũng không phải là một người gầy.

Tất cả các dấu hiệu đều cho thấy Lưu Chí Dũng rất có khả năng là hung thủ gây án.

Cho nên Vương Các Đông mới cho người theo dõi hành tung của Lưu Chí Dũng 24/24, thông báo cho anh ta đến Sở Công an huyện, sau khi anh ta vừa rời khỏi nhà, cảnh sát liền khám xét cả nhà ở và công ty của anh ta, vốn là định lục soát thu hồi những nguyên liệu còn sót lại sau khi phạm tội, nhưng kết quả không tìm thấy gì.

Nhưng chỉ căn cứ vào điểm này, vẫn không thể loại trừ khả năng Lưu Chí Dũng phạm tội, theo cách nhìn của cảnh sát, những chất cực độc như Nicotine, Cyanide, thông thường không thể để ở trong nhà hay công ty được, cảnh sát tin rằng anh ta nhất định đã cất giấu ở chỗ khác.

Wương Các Đông nhìn Lưu Chí Dũng, không hề quanh co, nói: "Tổng giám đốc Lưu, tôi thẳng thắn cho anh biết, tình thế trước mặt anh hiện giờ vô cùng cam go, tốt nhất là anh nghĩ cho kỹ, tối ngày 19 tháng 11 anh ở đâu?"

Lưu Chí Dũng cuống lên nói: "Lâu như vậy rồi, tôi làm sao mà nhớ ra ngay được, có khả năng ở nhà, cũng có khả năng tiếp bạn ở bên ngoài, tóm lại... tóm lại là không thể ở huyện Kim."

"Thế còn tối ngày mồng 6 tháng 12?"

"Mồng 6 tháng 12? Mồng 6 tháng 12 lại có chuyện gì? Đã hơn nửa tháng rồi, để tôi nghĩ xem, để tôi nghĩ xem, tôi không nhớ chính xác là tôi ở nhà hay ở bên ngoài nữa, phải về kiểm tra lại xem, nói tóm lại tôi chắc chắn ở trong thành phố."

"Làm sao tôi tin lời anh được?"

"Chiều ngày 20 tháng 11 đúng là tôi đã đến huyện Kim thăm nhà họ Hà, nhưng ngày 19 tháng 11 các anh có thể kiểm tra xe của tôi, xe của tôi hoàn toàn không ra khỏi thành phố."

"Việc này rất dễ, anh có thể mượn xe khác."

Lưu Chí Dũng càng cuống: "Giám đốc Vương, không thể có chuyện này! Tôi có vợ, có con, làm sao có thể làm những chuyện như giết người được! Tôi thực sự không hiểu nổi, tại sao các anh lại có thể nghi ngờ tôi cơ chứ!"

"Chuyện anh từng là người yêu cũ của Cam Giai Ninh, lẽ ra anh phải nói thật cho chúng tôi biết."

Lưu Chí Dũng ra sức biện minh: "Chúng tôi hoàn toàn không phải là người yêu chính thức, đúng là tôi rất thích cô ấy, tôi đã từng theo đuổi cô ấy, cũng có một khoảng thời gian cô ấy rất thân thiết với tôi, nhưng quan hệ giữa chúng tôi mới chỉ đến đó, thậm chí còn chưa hôn nhau lần nào, từ đầu đến cuối cũng chỉ có hai tháng, cô ấy cảm thấy không hợp với tôi về nhiều mặt như tính cách, chí hướng... nên đã chủ động đề nghị chia tay. Chuyện này rất nhiều bạn học đều biết, các anh có thể đối chứng với họ. Tôi không nói là vì, thứ nhất tôi không cho rằng mối quan hệ như vậy có thể coi là quan hệ yêu đương, sợ nói ra sẽ thêm phiền phức cho các anh và cho cả tôi; mặt khác, chuyện này tôi đã chôn chặt trong lòng, bao nhiêu năm trôi qua rồi, tôi cũng không muốn nhắc lại nữa. Không ngờ... không ngờ vì nguyên nhân này mà các anh lại nghi ngờ tôi! Nếu tôi thực sự có ý giấu, thì các bạn học khác cũng đều biết chuyện này, tôi có giấu nổi không?"

Vương Các Đông cười nhạt: "Hơn mười năm rồi, anh vẫn nặng lòng không quên được cô ấy?"

Lưu Chí Dũng hơi đỏ mặt: "Trong lòng ai cũng có những ký ức, thỉnh thoảng hoài niệm một chút, dù sao tôi cũng từng theo đuổi cô ấy, hình ảnh của cô ấy trong lòng tôi luôn rất đẹp."

"Thế là sau khi cô ấy chết, anh giấu vợ con lên đến huyện Kim thăm nhà cô ấy, tình cảm rất mãnh liệt đấy."

Thấy câu nói của Vương Các Đông lại có ý kéo mình vào, Lưu Chí Dũng vội thanh minh: "Không phải, tôi có lúc cũng hay nhớ những kỷ niệm xưa, sau khi biết chuyện của cô ấy, vẫn muốn đến thăm, nhưng mãi không có thời gian, nghĩ là sắp đến bốn chín ngày sau khi cô ấy mất, nên mới đến để lên thăm mộ, hoàn thành tâm nguyện đối với người bạn xưa."

Vương Các Đông gật đầu đầy hàm ý: "Nghe ra có vẻ lý do anh giấu chuyện mình là người yêu cũ của Cam Giai Ninh và anh đến huyện chúng tôi ngày hôm sau khi xảy ra vụ án, đều hợp tình hợp lý."

Lưu Chí Dũng không còn kiềm chế hơn được nữa, lớn tiếng: "Sự thực là như vậy!"

Vương Các Đông khoát tay, ý bảo Lưu Chí Dũng bình tĩnh lại, nói: "Thôi được, chúng ta tạm thời gác chủ đề này lại, tôi muốn hỏi anh, có thể mua nicotine ở đâu?"

"Nicotine? Mua Nicotine làm gì?" Lưu Chí Dũng không hiểu.

"Nicotine thuần chất nồng độ cao."

"Đó là chất cực độc, để làm gì?"

"Tôi biết đó là chất cực độc, tôi muốn hỏi xem có thể mua được ở đâu?"

Lưu Chí Dũng đáp: "Khả năng một số nhà máy nông dược có, thuốc trừ sâu cần sử dụng."

Vương Các Đông nói: "Nhà máy nông dược không có nicotine nồng độ trên 95%."

Lưu Chí Dũng lắc đầu: "Thế thì tôi không biết."

"Nghe nói thứ này có thể tự chiết xuất được, anh có biết chiết xuất không?"

Lưu Chí Dũng ngó ra, mặc dù anh không biết mẹ con nhà họ Giang bị chết do ngộ độc Nicotine, nhưng Vương Các Đông hỏi như vậy, anh đại khái cũng đoán ra, Nicotine chắc chắn có liên quan đến vụ án. Nếu nói là mình không biết chiết xuất, hiển nhiên Vương Các Đông sẽ càng nghi ngờ, công nghệ chiết xuất Nicotine không hề phức tạp, anh đành trả lời: "Trước đây khi còn đi học, trong môn hóa hữu cơ có giảng đến, nhưng giờ đã quên lâu lắm rồi."

"Đọc lại sách là biết đúng không?"

Lưu Chí Dũng bực mình đáp: "Loại thí nghiệm này nếu không kiểm soát được tốt, hơi bay lên lọt ra ngoài không khí sẽ gây nguy hại đến sức khỏe của mình, tôi chưa bao giờ làm những loại thí nghiệm nguy hiểm như vậy. Hơn nữa, muốn tạo ra loại có nồng độ hơn 95% như anh nói, phải tinh lọc rất nhiều lần. Nếu tôi đúng là tên hung thủ mà các anh nói, khám xét nhà tôi chắc chắn phải tìm ra được dụng cụ và nguyên liệu để chiết xuất, không phải là các anh đã đến nhà tôi rồi à, có không?!"

Vương Các Đông không muốn nói ra là có thể anh ta còn nơi ở khác nữa, dù sao bây giờ họ cũng không có bằng chứng, tất cả những suy luận này đều không có căn cứ, đành hỏi tiếp: "Hydrogen cyanide thì ở đâu có bán?"

Lưu Chí Dũng thấy vừa nhắc đến Nicotine nồng độ cao, giờ lại là chất cực độc Hydrogen cyanide, anh không biết chi tiết của vụ án, trong lòng thấy hồ nghi, đành trả lời: "Hydrogen cyanide được một vài doanh nghiệp kim loại màu sử dụng trong khi tinh luyện, họ sẽ mua của nhà máy hóa chất."

"Công ty của anh đã bao giờ mua Hydrogen cyanide chưa?"

Lưu Chí Dũng liền phủ nhận ngay lập tức: "Không thể, chưa mua bao giờ. Hydrogen cyanide là vật phẩm thuộc phạm vi quản lý, tất cả những người mua đều phải đăng ký để lưu hồ sơ. Công ty chúng tôi làm về chế phẩm hóa dầu, chưa bao giờ tiếp xúc với bất cứ loại hóa chất cực độc nào."

Vương Các Đông thở dài, nói: "Thôi được, hôm nay chỉ hỏi thế thôi, mấy hôm nay anh ở lại đây."

Lưu Chí Dũng thất kinh, không thể kìm chế được, bưng bưng nổi giận: "Các anh dựa vào đâu! Các anh có bằng chứng gì để nghi ngờ tôi?"

Vương Các Đông cười nhạt: "Anh đã tính kỹ là bây giờ chúng tôi không có bằng chứng trực tiếp?"

"Các anh làm như vậy là phạm pháp!"

"Yên tâm, mọi thủ tục điều tra đều đã chuẩn bị đầy đủ, chúng tôi cũng không định tạm giữ anh, đã bố trí khách sạn cho anh, mấy hôm nay cần anh hợp tác để điều tra. Nếu có thể loại trừ khả năng anh phạm tội, đến khi đó tôi sẽ đích thân nói lời xin lỗi với anh."

"Tôi không đồng ý, tôi có công ty, có gia đình, tôi không phải là tội phạm, các anh dựa vào cái gì mà kiểm soát quyền tự do của tôi! Công ty của

tôi có luật sư!"

Vương Các Đông không hề bị thuyết phục, nói: "Việc nhà và việc công ty, anh có thể trao đổi qua điện thoại, chúng tôi không hạn chế anh gọi điện thoại. Còn việc giữ anh ở huyện Kim mấy hôm, cũng là vì cần cho việc điều tra, mọi thủ tục đều đã đầy đủ, nếu có ý kiến, anh có thể kiện chúng tôi. Ngoài ra, nếu kết quả điều tra cuối cùng loại trừ khả năng anh phạm tội, công an huyện chúng tôi sẽ cử người đến tận nhà và công ty của anh để xin lỗi, như vậy anh đã hài lòng chưa." Dứt lời, liền gọi điện thoại bảo Lâm Kiệt đưa Lưu Chí Dũng đi bố trí chỗ ở.

Trên đường, Lâm Kiệt bảo Lưu Chí Dũng nên hợp tác, giám đốc Vương đã rất tốt rồi, mọi thủ tục đã chuẩn bị trước, nếu là người khác phụ trách phá án, biện pháp điều tra sẽ không quy phạm thế đâu.

Lưu Chí Dũng mím môi, im lặng không nói gì, anh có nghe nói về chuyện phá án ở một số địa phương, khi tìm thấy một nghi can, họ trực tiếp chăm sóc bằng các loại thủ đoạn, cho dù cuối cùng bắt được thủ phạm thật, thì người bị bắt nhầm cũng chỉ được bồi thường qua loa cho xong việc. Mặc dù Vương Các Đông kiểm soát quyền tự do của anh mấy ngày, nhưng có đầy đủ các thủ tục, có căn cứ liên quan theo quy định pháp luật, anh tự biết dù có kiện cũng không ích gì, làm cảnh sát bực mình, cuối cùng họ lại xử lý mình cũng nên, đành chấp nhận coi như là số đen vậy.

Việc cần làm trước mắt là nhanh chóng kiểm tra lại lịch, nghĩ lại xem tối ngày 19 tháng 11 và mùng 6 tháng 12 rốt cuộc mình ở đâu mới là quan trọng nhất. Chỉ cần loại trừ được khả năng mình phạm tội, họ nhất định sẽ lập tức cho mình về.

CHƯƠNG 55

Đến chiều, Lâm Kiệt về báo cáo: "Anh cả, đã bố trí xong cho Lưu Chí Dũng rồi, canh chừng anh ta 24/24, đã cho giám sát điện thoại di động của anh ta, sẽ ghi âm lại toàn bộ mọi cuộc gọi."

Vương Các Đông mệt mỏi thở hắt ra, tựa hẳn người vào trong ghế, khẽ nhắm mắt, nói: "Có điều tôi cho rằng Lưu Chí Dũng không phải là hung thủ."

"Tại sao? Anh ta đã nói dối, hơn nữa đã đến huyện Kim vào ngày hôm sau khi xảy ra vụ án, đồng thời chiều cao, nghề nghiệp của anh ta đều khớp với đặc điểm của hung thủ."

Vương Các Đông lắc đầu: "Vấn đề nằm ở chỗ anh ta đến huyện Kim vào ngày hôm sau khi xảy ra vụ án. Nếu đúng là anh ta làm, thì hà cớ gì mà vào hôm sau khi xảy ra vụ án, anh ta lại tự lái xe ô tô của mình, ngang nhiên lên đường cao tốc, đến huyện chúng ta?"

"Anh ta làm như vậy, có khả năng là muốn cố ý giấu việc tối ngày 19 anh ta đã ở huyện chúng ta, sau khi ra tay, anh ta liền quay về thành phố, chiều ngày 20 lại lái xe lên đường cao tốc, khiến chúng ta nhầm tưởng là ngày 20 anh ta mới rời khỏi thành phố, tránh được thời gian xảy ra vụ án."

Vương Các Đông vẫn lắc đầu: "Không cần thiết phải như vậy, hai lần phạm tội, hung thủ đều giết người ở khoảng cách xa, cho đến giờ chúng ta vẫn không lấy được dấu chân, vân tay của hung thủ hay bất kỳ một chứng cứ có thể buộc tội trực tiếp nào khác. Về điểm này, bản thân hung thủ tất nhiên cũng nắm được rõ. Những manh mối chúng ta có trong tay, đều không thể nào trực tiếp nghi ngờ một người cụ thể nào, nếu đúng là Lưu Chí Dũng làm, trước khi chúng ta nghi ngờ anh ta, anh ta cần gì phải cố tình khiến chúng ta chú ý? Ngoài ra, ngày 20 anh ta đến huyện để thăm nhà họ Hà, nhưng trước đó anh ta chưa từng đến, hung thủ sẽ không cố tình khiến mình lộ diện, để chúng ta điều tra hẳn."

Lâm Kiệt nói: "Có thể anh ta làm ngược lại quy luật đó, cố ý có những hành vi khác với quy luật phạm tội thông thường thì sao?"

"Thế tôi hỏi cậu, tại sao anh ta lại giấu chuyện mình từng là người yêu cũ

của Cam Giai Ninh?"

Lâm Kiệt ngó ra: "Đúng thế, tại sao? Anh ta nói thế nào?"

"Anh ta nói vì thời gian tìm hiểu của anh ta và Cam Giai Ninh rất ngắn, tình cảm chưa sâu; ngoài ra, những chuyện trước đây, anh ta chôn chặt trong lòng, không muốn nhắc đến, cũng không muốn thêm phiền phức cho chúng ta và cả bản thân anh ta. Nếu anh ta là hung thủ, không có lý gì lại cố tình giấu thông tin anh ta là người yêu cũ của Cam Giai Ninh, vì thông tin này sớm muộn chúng ta cũng sẽ biết được qua những người bạn học khác của họ."

Lâm Kiệt thất vọng thở hắt ra: "Nếu anh ta không phải là hung thủ thì vụ án này khó quá. Lúc trưa, em vừa nhận được một thông tin, Ngô Cương làm việc ở Canada suốt, anh ta đã xóa hộ khẩu trong nước, bên Sở Công an thành phố đã gửi fax cho cảnh sát địa phương, họ xác nhận là anh ta không hề rời khỏi khu vực đó. Còn việc điều tra chi tiết những chủ xe ở đường An Lạc vào hôm đó đã rơi vào bế tắc, ngoài một số người có minh chứng xác nhận không có mặt tại hiện trường rõ ràng, hầu hết đều nói lúc đó ở nhà, vừa không thuộc diện chắc chắn khả nghi, cũng không thể nào hoàn toàn loại trừ khả năng phạm tội."

Vương Các Đông chống tay lên cằm, trầm ngâm hồi lâu, mím môi: "Vụ án này điều tra đến bây giờ, đường đã rất hẹp rồi, đối phương quá gian xảo, ngoài động cơ phạm tội rõ ràng ra, không để lại bất cứ manh mối thực chất nào. Quan trọng là hung thủ có hai người, địa vị, giới tính, quan hệ của hai người này đều chưa rõ, khiến việc phá án lại càng trở nên phức tạp gấp nhiều lần."

Vẻ mặt Lâm Kiệt cũng vô cùng đau khổ, từ khi làm cảnh sát cho đến nay, cậu ta chưa bao giờ gặp tên tội phạm nào tàn độc mà thủ đoạn lại cao siêu như vậy. Trước đây, biện pháp cảnh sát thường sử dụng khi phá án là đi hỏi thông tin qua dân chúng ở các khu vực liên quan, nhưng lần này không thu được bất cứ manh mối nào từ phía người dân. Tiếp nữa, hiện tại công cụ hỗ trợ tốt nhất cho cảnh sát là camera giám sát, ngoài hình ảnh hung thủ cố tình để lộ ra, toàn bộ camera giám sát ở khu vực xung quanh, bao gồm camera công cộng ở các ngân hàng, cửa hàng, cây xăng... đều không xuất hiện bóng dáng của "tên béo" này, có thể thấy rõ là hung thủ rất quen thuộc tình hình

địa bàn xung quanh khu vực phạm tội, đã tránh toàn bộ camera giám sát. Thêm vào đó, hung thủ lại có hai người, ai cũng biết, các vụ án giết người vì thù hận, không nhằm mục đích vì tiền, khả năng xuất hiện một nhóm tội phạm là cực hiếm, thông tin về hai người này đều không rõ ràng, cũng không thể xác định được tên béo và kẻ đã gọi điện thoại trong vụ bắt cóc Giang Tiểu Bình trước đây có phải là cùng một người không, điều này khiến toàn bộ vụ án trở nên mơ hồ kỳ bí.

Suy nghĩ hồi lâu, Lâm Kiệt vẫn hoàn toàn mơ hồ về những bước công việc tiếp theo, tất cả chỉ nghe theo sắp xếp của Vương Các Đông: "Anh cả, tiếp theo chúng ta còn có thể điều tra thế nào nữa?"

Vương Các Đông hít một hơi thở sâu, ngồi thẳng người, trầm giọng: "Toàn bộ các biện pháp điều tra thông thường ở giai đoạn trước, bao gồm điều tra ô tô trên đường An Lạc, điều tra camera giám sát, hỏi han dân chúng ở khu vực xung quanh, cho đến giờ vẫn không có bất cứ thu hoạch gì. Ba mảng công việc này đã rất khó tiếp tục triển khai, chúng ta tạm gác ba mảng công việc này lại, bố trí lại nhân lực. Đầu tiên, chúng ta phải nắm vững phương hướng, động cơ phạm tội trong vụ án này vô cùng rõ ràng, là để báo thù cho Cam Giai Ninh! Thứ hai, thủ đoạn phạm tội của hung thủ đã để lộ rõ anh ta có liên quan đến hóa học, quan hệ đồng nghiệp của Cam Giai Ninh chúng ta đã điều tra thấu đáo rồi, trong số đồng nghiệp trước đây của cô ta cũng chẳng mấy người có trình độ hóa học như vậy, đã loại trừ rồi, còn lại là thầy cô giáo hoặc bạn học cũ trong khoa Hóa của cô ta. Chúng ta cũng đã tìm hiểu, trong số những thầy cô giáo ở khoa Hóa của họ, không ai có quan hệ mật thiết với Cam Giai Ninh, mà Cam Giai Ninh cũng không quen những người ở khoa Hóa của trường khác, chỉ còn lại bạn học cùng trường của cô ta. Cho nên mặc dù bây giờ đường đi của chúng ta rất hẹp, nhưng phương hướng rất rõ ràng, chính xác, đó là điều tra số bạn bè trước và sau cô ta mấy khóa!"

Anh dừng lại một lát rồi tiếp tục nói: "Dám giết người để báo thù cho Cam Giai Ninh sau khi cô ta đã chết, tình cảm như vậy nhất định không đơn giản. Căn cứ vào tình hình gần đây tìm hiểu được qua nhiều người, dựng lại các mối quan hệ xã hội của Cam Giai Ninh trước đây, ngoài Ngô Cương đã từng cuồng nhiệt theo đuổi Cam Giai Ninh, Lưu Chí Dũng từng là người yêu

của cô ta trong một hai tháng, trong số các bạn nam khác, cũng không ít người có cảm tình với cô ta, nhưng dường như không thể tìm ra được người nào đặc biệt gần gũi với cô ta. Nhưng cũng có khả năng là một người nào đó vô cùng hướng nội, từng thậm chí yêu Cam Giai Ninh, mà những người xung quanh không chú ý thấy, sinh viên ưu tú khối A có không ít người như vậy."

Anh tiếp tục nói: "Tiếp theo, tất cả những công việc khác tạm gác hết lại, tất cả mọi người tập trung dồn sức nhanh chóng làm rõ thông tin về số nam sinh của năm khóa trước và sau Cam Giai Ninh, có chiều cao phù hợp với điều kiện!"

"Vâng, em hiểu rồi. Đúng rồi, thế còn Lưu Chí Dũng thì làm thế nào?"

"Điều tra xem ngày 19 tháng 11 và tối ngày mùng 6 tháng 12 rốt cuộc anh ta ở đâu. Nếu đúng là anh ta ở trong thành phố, cho dù là ở nhà hay ở bên ngoài, thế nào cũng có mấy chỗ camera ghi được hình của anh ta. Nếu khả năng anh ta phạm tội bị loại trừ, thì thả anh ta ra. Tất nhiên, nếu không có chiếc camera nào có hình của anh ta, thì... hừ, thì không cần khách khí với anh ta nữa." Mắt Vương Các Đông ánh lên những tia giận dữ.

Lâm Kiệt nghĩ ngợi hồi lâu rồi nói: "Anh cả, em thấy trước mắt chúng ta vẫn còn một bài toán khó. Cho dù có biết kẻ nào là hung thủ, thì bây giờ chúng ta vẫn chưa có chứng cứ gì. Nếu hung thủ đã tiêu hủy toàn bộ số nguyên liệu hóa học, bây giờ không có nhân chứng, chẳng có vật chứng, có đối tượng khả nghi cũng rất khó xử lý."

Vương Các Đông cau mày: "Điểm này đúng là hơi phiền, có điều cũng không nghiêm trọng lắm, chỉ cần chúng ta xác định được hung thủ, bắt về tra hỏi vài hôm, kẻ cả là hung thủ đã tiêu hủy sạch toàn bộ chứng cứ, chúng ta vẫn có thể bắt hắn khai ra."

Lâm Kiệt hiểu ý của Vương Các Đông, chỉ cần biết được kẻ nào là hung thủ, bắt về trụ sở Công an huyện tra hỏi liên tục mấy ngày liền, không ai có thể nghiền răng ngậm chặt miệng không khai, đến lúc đó sẽ hỏi được ra một loạt các chứng cứ.

Tất nhiên, tiền đề là phải xác định được rõ ràng cụ thể nghi can nào là hung thủ. Giờ cảnh sát đã từ bỏ những biện pháp phá án thường sử dụng trước đây, tập trung lực lượng để điều tra lần lượt từng người trong số bạn học của Cam Giai Ninh, Trần Tiến còn lại bao nhiêu thời gian để ần náu

đây?

CHƯƠNG 56

Quan sát qua kính viễn vọng quân dụng, Trần Tiến đã nắm được toàn bộ tình hình trong khu đô thị Đé Cảnh Uyên.

Có lẽ để bảo vệ quyền riêng tư của lãnh đạo, trong khu đô thị không lắp camera giám sát, chỉ có một camera giám sát ở cổng.

Theo dõi chiếc xe Toyota của Phạm Trường Căn cũng giúp Trần Tiến biết được địa chỉ cụ thể của nhà họ Phạm trong khu đô thị, anh ta đã vẽ lại toàn bộ các thông tin theo tỉ lệ tiêu chuẩn, nắm rõ đặc điểm của khu vực xung quanh.

Đồng thời, hôm nay anh ta còn có được một manh mối vô cùng hữu ích, nhà Phạm Trường Căn có đặt sữa uống. Hơn 6 giờ sáng nay, qua ống kính viễn vọng, anh ta quan sát thấy một nhân viên đưa sữa dừng lại ở trước cửa nhà Phạm Trường Căn. Có điều anh ta chỉ nhìn thấy chiếc thùng đưa sữa chuyên dụng của hãng sữa Quang Minh ở phía sau xe, nhà họ Phạm uống sản phẩm loại nào anh ta không có cách nào biết được.

Chuyện này cũng không gây ra trở ngại gì lớn, trong đầu anh ta nhanh chóng hiện ra hình ảnh vợ chồng nhà Phạm Trường Căn cùng chết vì ngộ độc khi uống sữa, anh ta khẽ nhếch mép cười, để làm được việc này không hề khó, sau nhiều lần thăm dò địa hình, anh ta đã biết mặc dù khu Đé Cảnh Uyên được bảo vệ rất nghiêm, nhưng nhân viên bảo vệ cho phép người đưa sữa, đưa thư chuyên phát nhanh trực tiếp vào khu đô thị mà không cần đăng ký. Tất nhiên, anh ta không rõ nhân viên bảo vệ có quen mặt mấy người đưa sữa, đưa thư chuyên phát nhanh không, hay là chỉ nhìn những trang bị công việc trên xe đạp điện của họ, việc này vẫn cần đích thân thử nghiệm một lần.

Bây giờ, điều anh ta cần suy nghĩ là nên dùng loại chất độc nào.

Nicotine tất nhiên là không khả thi nữa, Nicotine cho vào trong sữa, sẽ có mùi đắng, chỉ có thằng ngốc mới uống.

Hóa chất Cyanide thì sao? Hầu hết các loại Cyanide đều có mùi, phổ biến nhất là mùi hạnh nhân, nhưng cũng có mấy loại Cyanide không ngửi thấy mùi, hiệu quả rất tốt. Anh ta lại nghĩ, loại này cũng không được.

Mục đích của anh ta là giết chết vợ chồng Phạm Trường Căn, hiện giờ có

vài điềm phiền phức.

Một là không biết nhà họ ai uống sữa, Phạm Trường Căn uống, vợ ông ta uống, hay là cả hai người đều uống. Vấn đề này có thể vào trong khu đô thị kiểm tra thùng sữa nhà ông ta.

Hai là cho dù cả hai người đều uống sữa, cũng không chắc đã uống cùng một lúc. Vì Cyanide phát huy tác dụng quá nhanh, nếu cho vào một lượng đủ để gây chết, thì chỉ vài phút là phát tác, người kia nếu chưa uống, thấy thế, làm sao còn có thể tiếp tục uống cơ chứ? Nếu người đầu tiên uống là Phạm Trường Căn, thì cũng không sao, nhưng nếu là vợ ông ta chết, mà ông ta lại không sao, sau này muốn ra tay sẽ vô cùng khó.

Ừm, biện pháp ổn thỏa nhất là phải cho vào một lượng chất độc có thể gây chết người, nhưng lại không phát huy tác dụng ngay lập tức. Trong đầu anh ta lập tức có ngay đáp án, Arsenic trioxide, cũng chính là asadin.

Thế thì đơn giản quá, còn dễ dàng hơn rất nhiều so với việc chiết xuất Nicotine và tạo ra Cyanide, chỉ cần tinh chế ra As_2O_5 từ hùng hoàng, sau đó làm nóng thành As_2O_3 , cuối cùng tiếp tục tinh lọc nữa là xong. Mà hùng hoàng lại không phải là vật phẩm thuộc phạm vi nhà nước quản lý, rất dễ kiếm.

Đã nghĩ xong phương án, sau khi về là có thể bắt tay vào hành động.

Chiều tối, Trần Tiến đến quán bán đồ ăn nhanh duy nhất có vẻ tử tế ở ngoài khu đô thị, lấy hai bát cháo, không hề lấy thức ăn, trả tiền xong, đang định tìm chỗ ngồi, thì thấy một ánh mắt đang lén lút hướng về phía mình quan sát, định thần nhìn lại, Từ Tăng vẫn ngồi trong một góc, giả vờ như đang ăn cơm, mắt đang nhìn anh ta.

Trần Tiến nhìn xung quanh một vòng, không đông người, cũng không có ai nhìn mình, đoán là Từ Tăng có chuyện muốn nói với mình, chứ không phải Từ Tăng liên kết với cảnh sát đến cài bẫy để bắt anh ta.

Suy nghĩ xong, anh ta gạt môi lo lắng, đi về phía chiếc bàn bên cạnh Từ Tăng, vẻ điềm nhiên như thể không có chuyện gì.

Từ Tăng liếc nhìn anh ta một cái, rồi quay đầu đi, cúi đầu nói: "Sao chỉ ăn cháo mà không ăn thức ăn, chán ăn à?"

"Không, hôm nay vừa nhổ một cái răng."

"Ồ," Từ Tăng không hề chú ý đến vấn đề này, sột ruột nói: "Tôi đã nói

với Vương Các Đông như ông bảo."

Trần Tiến dừng lại giây lát, vừa cúi đầu ăn vừa hỏi: "Có nói ông là người yêu cũ của Cam Giai Ninh không?"

Từ Tăng cau mày: "Nói rồi, rốt cuộc là ông có mục đích gì?"

Trần Tiến cười nhẹ nhàng: "Nói tóm lại là tôi sẽ không hại ông, ông cứ tin tôi. Nếu ông đã nói, thì ổn rồi."

Từ Tăng thở dài: "Luu Chí Dũng bị bắt rồi."

Trần Tiến hơi ngạc nhiên: "Cậu ấy bị bắt? Mặc dù cậu ấy là người yêu cũ của Cam Giai Ninh, nhưng mà tại sao lại bị bắt?"

"Ngày 20 tháng 11, cậu ấy có đến huyện Kim."

"Cậu ấy đến huyện Kim làm gì?"

"Theo như cậu ấy nói thì ngày hôm sau là bốn chín ngày mất của Cam Giai Ninh, cậu ấy đến thăm mộ. Hôm đó, cả tôi và ông đều đến thăm mộ."

Trần Tiến nhớ ra hôm đó, khi anh ta đến thăm mộ, thấy trên mộ có một bó hoa, chắc là của Luu Chí Dũng, bất giác xuýt xoa: "Không ngờ, cậu ấy cũng là một người tình cảm, bao nhiêu năm trôi qua rồi mà vẫn đến thăm."

"Trước đây Vương Các Đông đã từng đến gặp cậu ấy để tìm hiểu về các mối quan hệ của Cam Giai Ninh, cậu ấy đã không nói mình là người yêu cũ của Cam Giai Ninh. Bản thân cậu ấy lại kinh doanh hóa chất, vì thế, bây giờ đối tượng mà cảnh sát nghi ngờ nhất chính là cậu ấy."

Trần Tiến nói: "Khi nói ra tên cậu ấy, vốn chỉ là hy vọng cảnh sát sẽ mất thêm vài ngày để điều tra, thời gian sẽ thoải mái hơn, không ngờ lại khiến cậu ấy bị bắt."

"Có phải là ông cố ý đổ tội cho cậu ấy không?"

Trần Tiến cười nhẹ: "Tôi đổ tội thế nào, tôi làm sao mà biết là cậu ấy đến huyện Kim vào ngày 20 tháng 11, làm sao mà biết được khi Vương Các Đông đến gặp cậu ấy để hỏi chuyện, cậu ấy lại không nói mình là người yêu cũ của Cam Giai Ninh?"

"Hô hô, thế thì đúng là trời cũng đang giúp ông rồi. Tôi vẫn khuyên ông một câu, ông nhanh chóng chuồn đi, ông chuồn rồi thì sẽ không ai nghi ngờ ông!"

Trần Tiến lắc đầu: "Chắc chắn là mấy hôm nữa Luu Chí Dũng sẽ được thả, cảnh sát không thể tìm ra bằng chứng phạm tội của cậu ấy, hoặc cậu ấy

có chứng cứ không có mặt tại huyện Kim. Việc của tôi còn chưa làm xong, chưa đi được."

Vẻ mặt Từ Tăng vô cùng tức giận: "Rốt cuộc ông định hại bao nhiêu người? Ông đã khiến Lưu Chí Dũng bị bắt, có phải ông định hại luôn cả tôi không!"

Trần Tiến thở dài, nói: "Tôi sẽ không hại ông đâu, ông vốn là người bạn tốt nhất của tôi, rất tin tưởng nhau, nhưng từ khi sự việc này xảy ra, quan hệ của chúng ta cũng ngày càng xa cách rồi. Nếu ông không tin, xem cái này đi, nếu ông quên hết tiếng Anh rồi, thì tôi dịch cho ông nghe." Trần Tiến lấy từ trong túi áo ra một cuốn sổ bìa màu xanh lá cây, bên trên có mấy chữ tiếng Anh, đưa cho Từ Tăng.

Sau khi Từ Tăng mở ra, xem trang đầu tiên, vẻ mặt tức giận khi nãy liền đổi thành kinh ngạc. Một lúc lâu sau, anh từ từ đưa cuốn sổ trả lại cho Trần Tiến, trầm giọng bảo: "Nếu như vậy, sau này tôi cũng không nói nhiều nữa. Chào ông nhé."

"Đợi một chút," Trần Tiến do dự giây lát rồi nói: "Mấy hôm nữa, ông sẽ nhận được một gói bưu phẩm, đừng bao giờ động vào gói bưu phẩm đó, ông cứ để một chỗ là được. Nếu một ngày nào đó tôi bị bắt, cảnh sát mà nghi ngờ ông là người biết nội tình, gói bưu phẩm này sẽ có tác dụng. Mong là ông không cần dùng đến gói bưu phẩm này." Anh ta khẽ gật đầu, mỉm cười.

Từ Tăng không đáp lời, im lặng đứng dậy, mắt dường như hoe đỏ, khẽ khịt mũi, sắc mặt trở lại bình thường, đi ra cửa, không hề quay đầu lại.

CHƯƠNG 57

Trần Tiến đội mũ lưỡi trai, mặc một chiếc áo khoác lông vũ to phồng phênh, không thể nhìn rõ dáng người, đi một chiếc xe đạp điện cũ, chiếc xe này hôm trước anh ta đến tận Hàng Châu mua ở một cửa hàng đồ cũ, trước lần phạm tội đầu tiên, anh ta đã chuẩn bị rất nhiều thứ, trước đây không chắc có cần phải dùng đến xe đạp điện không, nhưng anh ta cũng đã nghĩ đến chuyện ở trong khu vực huyện thành, có lúc bám đuôi theo dõi đi xe đạp điện sẽ tiện hơn.

Phía trước chiếc xe đạp điện là một tấm chắn gió làm ở cửa hàng bán xe, mục đích để mình không bị lộ diện trước camera giám sát ở mức tối đa, phía sau xe là một chiếc thùng đưa sữa, anh ta đã tỉ mỉ quan sát chiếc xe đạp điện của người đưa sữa, bao gồm cả những hình vẽ và chữ viết bên ngoài thùng, anh ta mua một chiếc thùng đựng có kích cỡ tương tự, download hình vẽ và chữ viết trên mạng, đem đi in và bọc ngoài thùng, không nhìn thấy được lớp vỏ nhựa bên trong, trông như thật.

Trước mặt là khu Đé Cảnh Uyển, lúc này là 6 giờ sáng, trời đang tờ mờ sáng, thấp thoáng trông thấy một nhân viên bảo vệ đang ngồi trong phòng trực ban.

Trần Tiến hít một hơi thở sâu, giữ cho tốc độ ổn định, đi về phía ô công phụ. Anh ta không chắc chắn nhân viên bảo vệ có ngăn anh ta lại để hỏi hay không, nếu hỏi, anh ta sẽ nói mình đi đưa sữa, đồng thời có thể báo địa chỉ đưa sữa của mình là nhà họ Phạm. Nếu không hỏi thì tốt quá rồi.

Chiếc xe gần đến ô công phụ của khu đô thị, phía chính diện trước mặt là một chiếc camera, Trần Tiến cố tình cúi đầu, khom người, cố gắng để mình bị tấm chắn gió phía trước che khuất, đồng thời kéo mũ lưỡi trai che kín mặt.

Nhân viên bảo vệ hình như đang ngủ gật, không hề trông thấy có người định vào khu đô thị. Trần Tiến mím môi, bấm chiếc chuông nhỏ, bảo vệ ngẩng đầu lên, nhìn về phía anh ta, rồi bấm công tắc, thanh rào chắn cổng được nâng lên, Trần Tiến vào được khu đô thị một cách dễ dàng, anh ta thở phào nhẹ nhõm.

Có lẽ do trời quá lạnh, bảo vệ không muốn ra ngoài; cũng có lẽ bảo vệ đã

quen mở cửa cho những người đưa sữa, đưa báo mà không hề để ý đến họ. Nói tóm lại, từ đầu đến cuối, người bảo vệ này không hề nhìn kĩ anh ta, càng không đi ra khỏi phòng trực bảo vệ nửa bước.

Trần Tiến cười thầm, dù sao đây cũng không phải là Trung Nam Hải, bảo vệ cũng không phải là vệ sĩ ở Trung Nam Hải, công tác bảo vệ trông có vẻ rất nghiêm mật, nhưng cũng chỉ là canh chừng thế thôi, trên thực tế thế nào cũng có sơ hở. Có điều, anh ta không hề hoàn toàn yên tâm, có thể là người bảo vệ này tương đối lười, cần phải thử thêm vài lần, xem những nhân viên bảo vệ khác có xử lý giống như vậy đối với người đưa sữa không.

Trần Tiến đi xe vào khu đô thị, vừa đi vừa quan sát kĩ đặc điểm địa hình và mọi thứ xung quanh, quả nhiên là giống như quan sát qua kính viễn vọng, trong khu đô thị không có chiếc camera giám sát nào, điểm này rất tiện cho anh ta, nếu không anh ta lại phải làm thêm mấy việc phiền phức khác.

Anh ta nhanh chóng đi đến cổng nhà họ Phạm, nhìn vào bên trong chiếc thùng đựng sữa, người đưa sữa thật đã đến, trong thùng sữa có hai chai sữa, mã hiệu loại sữa anh ta cũng không nhìn rõ. Được, kết thúc công việc, về đã.

Đối với lần phạm tội này, kế hoạch cơ bản của Trần Tiến đã rất rõ ràng rồi, giờ chỉ còn một việc quan trọng nhất nữa, trong quá trình phạm tội phải tạo được chứng cứ ngoại phạm.

Lần này cũng giống như lần trước, thời khắc cuối cùng vẫn là người bạn quan trọng nhất đó ra tay, anh ta phụ trách chuẩn bị toàn bộ chất độc, đạo cụ. Việc tạo minh chứng không có mặt tại hiện trường vô cùng quan trọng, đối với cả anh ta và người bạn đó, việc này liên quan đến kết quả cuối cùng của toàn bộ kế hoạch phạm tội.

Anh ta đã có dự tính cho tình huống xấu nhất, nhưng không thể để lộ thông tin về người bạn đó cho cảnh sát.

Chứng cứ ngoại phạm tốt nhất là để mình xuất hiện ở một chỗ có camera theo dõi khác lúc hung thủ phạm tội, camera theo dõi là căn cứ quan trọng nhất trong việc phá án của cảnh sát, chỉ cần có camera giám sát làm chứng là mọi việc hoàn hảo.

Anh ta về nhà trước, thay một bộ quần áo cao cấp, lấy ví tiền, trong ví tiền có ba chiếc chứng minh thư, một cái là của anh ta, hai cái còn lại đều là chứng minh thư giả. Sau đó, anh ta lái xe đến khách sạn Phố Giang.

Giờ đang là mùa khách sạn vắng khách, phòng trống rất nhiều. Anh ta đến quầy lễ tân, lấy chứng minh thư của mình ra, thuê một phòng, số phòng là 806, trả trước tiền phòng trong một tuần. Đến tầng 8, một đầu hành lang có lắp camera giám sát, chiếu thẳng dọc toàn bộ lối đi, anh ta nhìn về phía camera giám sát, rồi vào phòng, thở phào nhẹ nhõm.

Những việc còn lại sẽ có thể hoàn thành nhanh thôi, anh ta bỗng thấy trong lòng phấn khích, bất giác toàn thân run lên bần bật, vội lấy thuốc ra uống.

CHƯƠNG 58

Lâm Kiệt mệt mỏi bước vào văn phòng, nói với Vương Các Đông với vẻ thất vọng: "Anh cả, tối ngày 19 tháng 11 Lưu Chí Dũng ăn cơm với bạn ở một nhà hàng trong thành phố, đã lấy được camera giám sát, chứng thực việc này. Còn tối ngày mùng 6 tháng 12, camera giám sát trong khu đô thị nhà anh ta có ghi được hình của anh ta, căn cứ vào thời gian để phán đoán, có thể loại trừ khả năng anh ta đến được huyện chúng ta."

Wương Các Đông ngồi trong ghế hồi lâu, im lặng không nói gì, rất lâu sau mới lên tiếng: "Thế thì cứ thả anh ta ra đã."

Lâm Kiệt nói: "Có điều, em thấy chỉ căn cứ vào điểm này cũng chưa chắc đã chứng minh được không phải là Lưu Chí Dũng làm, mặc dù anh ta không ở huyện, nhưng anh ta rất nhiều tiền, có thể thuê hung thủ được mà, không phải là hung thủ có ít nhất hai người hay sao?"

Wương Các Đông lắc đầu: "Cái kiểu to gan ngang nhiên giết người ngay trước mắt cảnh sát thế này, chỉ những kẻ liều lĩnh không sợ chết mới dám làm, vụ án này có trình độ kỹ thuật rất cao, những kẻ giết người thuê đều không chuyên nghiệp như vậy. Hung thủ, nhất định là nhân tài chuyên ngành hóa học, nút thắt kết nối giữa hung thủ và tên đồng phạm không thể là quan hệ lợi ích tiền bạc, hai người này chắc chắn có mối quan hệ khác sâu hơn."

Lâm Kiệt ngơ ngác: "Ngô Cương và Lưu Chí Dũng đều bị loại trừ rồi, thế thì còn ai nữa?"

"Danh sách những người có chiều cao phù hợp lần trước điều tra thế nào rồi?"

"Hiện tại hầu hết những người đó đều ở những nơi rất xa huyện Kim, đều có chứng cứ ngoại phạm rõ ràng. Chỉ có năm sáu người ở trong thành phố hoặc những vùng huyện thị lân cận, mặc dù cũng có chứng cứ ngoại phạm rõ ràng, nhưng không loại trừ khả năng quay về luôn vào buổi tối hôm gây án."

Wương Các Đông nheo nheo mắt, suy nghĩ giây lát rồi nói: "Hai vụ án này, hung thủ đều cần tiến hành thăm dò nhiều lần trước khi gây án, không phải là nhanh chóng đến huyện vào đúng hôm gây án, là có thể thực hiện thành công. Nếu trong mấy ngày trước khi vụ án xảy ra, những người này

đều có minh chứng không có mặt tại hiện trường, thì cũng không có khả năng họ là hung thủ."

Lâm Kiệt bất lực nói: "Nếu như vậy, thì tất cả những người trong danh sách đều bị loại trừ."

"Tất cả?" Vương Các Đông nói, "Cậu có thể khẳng định tất cả đều đã loại trừ không? Trên danh sách có người nào bây giờ đang ở nước ngoài, hoặc ở nơi khác mà không liên hệ được không?"

"Thời gian trước có mấy người, nhưng mấy hôm nay đều liên hệ được rồi, cũng đều loại trừ rồi."

Làm sao có thể thế được?

Làm sao có thể thế được!

Nét mặt Vương Các Đông lập tức trở nên nặng nề, tất cả những bạn học có chiều cao khớp với hung thủ đều bị loại trừ rồi, không ngờ lại không có người nào có khả năng phạm tội.

Không lẽ mình ngay từ đầu mình đã phán đoán nhầm? Hung thủ hoàn toàn không phải là bạn học của Cam Giai Ninh, mà là người khác, hoặc không phải là người học chuyên ngành hóa học, mà sau này mới nghiên cứu hóa học?

Nếu đúng như vậy thì biến người mệnh mệnh, làm thế nào mà tìm ra tên hung thủ chưa từng lộ diện, cũng chưa từng để lại chứng cứ gì rõ ràng đây?

Lần đầu tiên anh nghi ngờ toàn bộ những phán đoán của mình từ khi bắt tay vào phá vụ án này.

Vương Các Đông ngồi chờ dẫn trong ghế, im lặng hồi lâu, thở dài, gọi điện thoại bảo bác sĩ pháp y Trần đến, vừa vào cửa đã hỏi: "Anh Trần, tôi hỏi anh, hung thủ có nhất định là người trước đây từng học chuyên ngành hóa học không?"

"Cái này..." Bác sĩ Trần không hiểu ý đồ của lãnh đạo, hơi ngơ ngác, "Chắc là đúng."

"Chắc là nghĩa là thế nào?"

"Ừm... Lần đầu tiên, hung thủ giấu Natri vào trong va li để hủy hoại tiền, phản ứng hóa học này học sinh cấp ba chắc cũng biết chút ít, nhưng tạo ra được Natri, nhất là tạo ra xong lại bảo quản được, không để Natri tiếp xúc với không khí, bước này rất phức tạp, cần phải có khả năng thao tác thí

nghiệm rất tốt, tôi nghĩ không phải là người học chuyên ngành hóa học, chắc là không thể có thủ đoạn cao siêu thế được. Sau này là Nicotine và Cyanide, hai thứ này đều có nồng độ rất cao, chắc là hung thủ tự tinh chế, kiến thức này không thể có trong môn hóa cấp ba. Mặc dù chỉ căn cứ vào mấy điểm này cũng không thể loại trừ khả năng hung thủ tự tra cứu tài liệu để tìm ra cách tinh chế. Nhưng nếu đúng như vậy, thứ nhất, tự tra cứu tài liệu tự học cách tinh chế chất độc thì không hiếm, chuyện hiếm là tự tinh chế ra chất độc có nồng độ cực cao, việc này yêu cầu có khả năng thí nghiệm vô cùng chuyên nghiệp, một bác sĩ thực tập chỗ tôi thời đại học cũng học chuyên ngành hóa, cậu ta nói có thể tự tinh chế ra hai thứ này, nhưng nồng độ không thể cao như vậy. Cậu ta nghi ngờ hung thủ có khả năng là người làm nghiên cứu trong ngành hóa học, thậm chí hiểu được nguyên lý của thiết bị công nghiệp hóa học. Thứ hai, hóa học vô cơ là kiến thức cấp hai, nếu hung thủ gây án để báo thù cho Cam Giai Ninh, chắc chắn không thể quá ít tuổi, nếu là hung thủ tự tinh chế chất độc, thì hẳn cũng sẽ không nghĩ ra hai phản ứng hóa học vô cơ rất khéo là cho natri tiếp xúc với nước trước, tiếp đó làm tan nhôm. Cho nên, tổng hợp các phán đoán, tôi mới nói hung thủ là người học chuyên ngành hóa học, đồng thời đã làm việc trong ngành hóa rất lâu."

Vương Các Đông suy xét cẩn thận một lần nữa về những phân tích của bác sĩ Trần, rồi gật đầu bảo Lâm Kiệt: "Đúng thế, anh Trần nói rất đúng, có một điểm chúng ta nhất định phải quyết tâm kiên trì, hung thủ chắc chắn là người từng học ngành hóa! Phương án điều tra này tuyệt đối không được bị loạn!"

"Nhưng, đã điều tra toàn bộ những người có chiều cao phù hợp trong số bạn học trước và sau Cam Giai Ninh mấy khóa, cả các vùng trong nước và nước ngoài, đều không có khả năng phạm tội." Lâm Kiệt gần như vẫn không thể tin vào cách suy luận phân tích không hề có chứng cứ thực chất để chứng minh này.

Vương Các Đông tặc lưỡi, nói: "Điều này chỉ có thể cho thấy, chúng ta có sơ suất trong quá trình điều tra các mối quan hệ của Cam Giai Ninh. Thế này, đội trưởng Lâm, cậu cử người điều tra lại một lần nữa toàn bộ các mối quan hệ của Cam Giai Ninh, bao gồm họ hàng, đồng nghiệp sau khi đi làm, thậm chí cả các thầy cô giáo trong trường cũng hỏi cẩn thận một lần nữa."

"Vâng, em sẽ làm." Lâm Kiệt trả lời vẻ miễn cưỡng.

Vương Các Đông cũng hiểu, vụ án đã mất nhiều thời gian như vậy, mà ngay cả bóng của hung thủ họ cũng chưa sờ thấy, những lời khiêu khích trước đây của hung thủ vẫn hiện rõ mồn một, để lại một vết đen trong lòng tất cả các thành viên đội Trinh sát hình sự. Huống hồ, cho đến giờ họ vẫn chưa nắm được chút manh mối thực chất nào, mọi phương hướng phá án đều được xây dựng trên những suy luận giả thiết không có chứng cứ thực chất.

Đã là suy luận mang tính giả thiết, thì không thể đảm bảo chính xác một trăm phần trăm, ngay cả Vương Các Đông cũng không dám khẳng định một trăm phần trăm hung thủ chắc chắn là người từng học ngành hóa, chỉ là khả năng này tương đối lớn.

Nếu không phải thì sao?

Anh không dám nghĩ tiếp, nếu tiền đề hiện tại cho toàn bộ công việc phá án này là sai, thì mọi công sức của họ đều đổ xuống sông xuống biển, còn vụ án này có lẽ sẽ vĩnh viễn trở thành một vụ án kỳ bí.

Mặc dù trong lòng anh cũng thấy mấy người bị chết đều rất đáng ghét, nhưng chưa đến mức phải xử tội chết, anh cũng sẽ không để tên hung thủ ngạo mạn này nhờn như ngoài vòng pháp luật, điều này dù là về tình hay về lý anh đều không thể chấp nhận được.

Anh hiểu được suy nghĩ của Lâm Kiệt, cũng rất rõ hiện tại đội Trinh sát hình sự đã rất nản lòng trước vụ án mạng không có hướng điều tra này, thời gian kéo dài lâu quá rồi, mà công việc phá án mãi không có tiến triển, mỗi lần xuất hiện một mục tiêu khả nghi, thì chỉ vài ngày là khả năng phạm tội lại bị loại trừ, đây là một việc mà cảnh sát nào cũng rất khó có thể chấp nhận.

Việc cần làm trước mắt là phải giữ cho tâm trạng bình tĩnh, nhất định phải lạc quan, mới có thể động viên được các thành viên trong đội Trinh sát hình sự hăng hái nhiệt tình tiếp tục công việc điều tra.

Trong chốn quan trường, Vương Các Đông không phải là một vị quan khôn khéo, mọi việc đều suôn sẻ, mặc dù anh chuyên phụ trách công việc điều tra hình sự, nhưng anh biết có những lúc nhân viên cấp dưới không hoàn toàn nghe mình.

Phó giám đốc phụ trách kinh tế và phó giám đốc phụ trách an ninh trật tự

thì bảo gì cấp dưới nghe nấy, hết sức phục tùng, vì vị trí công việc ở hai bộ phận này là màu mỡ nhất.

Nếu so sánh, nhân viên Trinh sát hình sự là vất vả nhất, có lúc còn phải mạo hiểm, nhưng ngoài thu nhập thông thường hàng ngày ra, chủ yếu dựa vào tiền thưởng phá án.

Nhưng Vương Các Đông tính cách quá ngay thẳng, cho dù cũng có lúc giúp đỡ những vị quan theo tính chất ngoại giao, nhưng anh cũng chỉ dừng ở mức vừa phải, anh luôn tìm cách bảo vệ sự "chính nghĩa" trong lòng mình, phong cách ấy hiển nhiên hoàn toàn không phù hợp với quan trường, cũng khiến anh không được lòng cấp trên, nên mỗi lần xin tiền thưởng, khoản tiền được duyệt thường chỉ ba đến năm mươi nghìn, chia cho mười mấy người, số tiền mỗi người được lĩnh quá ít ỏi, nhân viên cấp dưới kêu ca trách móc khá nhiều.

So với Cao Đông, phó giám đốc Trinh sát hình sự ở thành phố bên cạnh, công việc chỉ huy cấp dưới của người ta ngon nghề hơn anh rất nhiều, bố vợ anh ta là thư ký Hội ủy viên thường trực thành phố, ngay cả cấp trên cũng rất nể Cao Đông, thêm vào đó Cao Đông lại là chuyên gia hình sự có tiếng trong tỉnh, đã phá được rất nhiều vụ án lớn và trọng điểm, đi theo anh ta không chỉ dễ lên chức, mà mỗi lần anh ta xin tiền thưởng phá án, số tiền được duyệt toàn là mấy trăm nghìn trở lên, cấp dưới anh ta thậm chí còn có nhiều màu mỡ hơn cả người bên đội Cảnh sát kinh tế.

Chính vì Vương Các Đông không được lòng cấp trên, nên mấy năm trước mới bị điều đến huyện Kim, đội Trinh sát hình sự cũng không phải là do anh huấn luyện rèn giũa. Đám cảnh sát bây giờ, bao gồm cả Lâm Kiệt, vẫn hết lòng theo anh phá án, một mặt là do tính cách thẳng thắn của anh được nhiều người cấp dưới đánh giá tốt, mặt khác, mọi người đều biết Vương Các Đông là chuyên gia hình sự, mấy năm nay những vụ án hình sự lớn ở huyện Kim không có vụ nào bế tắc, cho dù không bắt được tội phạm, cũng thành công trong việc xác định mục tiêu, truy nã trên toàn quốc. Mà lần nào Vương Các Đông cũng đẩy công lao cho cấp dưới, người của đội hình sự cũng biết sếp của họ khó mà được lên chức, nhưng nhân viên cấp dưới bọn họ cứ tích lũy thành tích vài năm, là có cơ hội thăng tiến, nên vẫn nghe theo phân công của Vương Các Đông.

Thấy thần sắc mệt mỏi của Lâm Kiệt, Vương Các Đông hít sâu một hơi, lấy lại tinh thần, mỉm cười bảo: "Đội trưởng Lâm, có phải cậu thấy vụ án này mãi không có tiến triển gì, cảm giác không có hy vọng phá được án không?"

Lâm Kiệt vội lắc đầu: "Sớm muộn gì cũng sẽ phá được án thôi, có điều bây giờ vẫn chưa tìm được đủ chứng cứ, mấy cậu bên dưới bắt đầu bi quan rồi."

Vương Các Đông mỉm cười: "Thực ra cũng mọi người có tâm trạng như vậy có thể thông cảm được, công việc phá án chẳng khác nào chơi mạt chược, có lúc đợi một quân bài, đã sắp hết ván rồi mà vẫn chưa thấy nó lộ diện, lúc đó nhất định sẽ nghĩ, biết đâu quân bài mình đang đợi người khác đang giữ chặt trong tay, xem ra ván này không ù được. Ai mà biết được cuối cùng, khi sắp kết thúc, quân bài đó bỗng dưng xuất hiện. Phá án cũng thế, cần kiên nhẫn, đợi đến khi cơ hội cuối đó xuất hiện. Những công việc ở giai đoạn trước cho dù có rất khó khăn, nhưng đến khi cơ hội đó xuất hiện, tất cả mọi việc sẽ lập tức suôn sẻ."

Anh tiếp tục nói: "Trước đây, lúc còn trẻ khi tôi vừa mới làm cảnh sát, đã từng tham gia điều tra một vụ án giết người, mất đến hơn nửa năm trời, mới bắt được hung thủ. Một khi hung thủ đã gây án thì sớm muộn gì cũng sẽ bị bắt, chúng ta làm cảnh sát không chỉ cần tỉ mỉ, mà còn phải kiên nhẫn, nhất là khi đã chọn công việc điều tra hình sự. Tôi làm công việc phá án mười mấy năm nay, đã từng xử lý ít cũng phải năm sáu mươi vụ án mạng, cho đến nay, chỉ có hai vụ không phá được, có điều hai vụ án này đều là tội phạm lần trốn, cuối cùng đã bị cảnh sát địa phương khác bắt. Tất cả những vụ mưu sát do tôi trực tiếp phá án, không có vụ nào không phá được. Lần này là một vụ mưu sát để báo thù điển hình, không thể khác được!"

Anh dừng lại giây lát rồi lại nói: "Hiện giờ tạm thời trong tay chúng ta không có nhiều chứng cứ thực, quan trọng nhất là phải kiên trì hành động theo một phương hướng chính xác, không được dao động, phương hướng đó là tin chắc rằng hung thủ từng học chuyên ngành hóa! Cả bạn học và đồng nghiệp của Cam Giai Ninh, toàn bộ những người từng học ngành hóa chỉ có tám mươi đến một trăm người, chúng ta lần lượt điều tra kỹ từng trường hợp một, không thể nào lại không điều tra ra. Cho nên các cậu nhất định phải vững tin, kiên trì điều tra sâu theo hướng này, tôi đảm bảo, hung thủ sẽ sớm

lộ diện thôi!"

Nghe những lời của Vương Các Đông, lập tức tâm trạng của Lâm Kiệt lạc quan hơn rất nhiều, cậu ta dũng dạc nói: "Anh cả, em sẽ đi điều tra ngay, nhất định không để cho tên hung thủ ngạo mạn này nhờn như lần trốn ngoài vòng pháp luật!"

Vương Các Đông hài lòng gật đầu: "Đúng rồi, tôi không đến chỗ Lưu Chí Dũng nữa, cậu cử người thay tôi đi xin lỗi anh ta, nhân thể nói với anh ta, không được tiết lộ cho bất cứ ai những thông tin liên quan đến vụ án. Hung thủ rất có khả năng là bạn học của anh ta, nếu anh ta tiết lộ cho những người khác, cảnh sát chúng ta sẽ lại phải làm phiền anh ta."

CHƯƠNG 59

Trần Tiến lại tiếp tục "đưa sữa" ba ngày, gặp mấy nhân viên bảo vệ khác nhau, lần nào cũng giống như lần trước, bảo vệ nhìn thấy thùng đưa sữa ở phía sau xe đạp điện là cho vào luôn, không bao giờ đi ra khỏi phòng trực quan sát. Xem ra mùa đông đúng là mùa lý tưởng để phạm tội, mặc nhiều quần áo, đội mũ, mang khẩu trang cũng không bị người ta để ý, hơn nữa camera giám sát cũng không thể quay được mặt mũi, tâm lý đề phòng của tất cả mọi người đều đỡ hơn hẳn, họ đều thích ở trong phòng, không thích đi ra ngoài.

Xem ra đã giải quyết xong khâu vào khu đô thị, công việc còn lại là tiếp tục hoàn thành chứng cứ không có mặt tại hiện trường.

Anh ta lấy điện thoại di động ra, kiểm tra tình hình dự báo thời tiết, không khí lạnh sắp về, tối mai bắt đầu có mưa, thỉnh thoảng có tuyết nhẹ, đợt không khí lạnh này dự tính sẽ kéo dài trong thời gian khá lâu, sẽ mưa hoặc có tuyết rơi trong cả tuần tới.

Trần Tiến mỉm cười, cơ hội đến nhanh thế.

Anh ta về đến khách sạn, đồng thời lưu ý nhìn vị trí camera giám sát ở quầy lễ tân và sảnh lớn ở tầng một của khách sạn, đã ghi nhớ vị trí trong đầu, sau đó về phòng một lúc, rồi lại rời khỏi khách sạn, lên xe, thay một bộ quần áo bó sát người, để cơ thể to béo của mình trông gọn gàng hơn một chút, trang điểm nhẹ để da trắng hơn một chút, trông trẻ trung hơn một chút, đồng thời dán râu mép giả và một chút râu quai hàm, đội mũ lưỡi trai, vành mũ hơi kéo thấp xuống, che kín phần trán. Anh ta lấy gương ra ngắm lại một lượt, rất hài lòng.

Sau khi làm xong những việc đó, anh ta yên tâm lái xe vào con phố ngoài cửa khách sạn, xuống xe đi về phía khách sạn.

Sau khi đi vào, anh ta hơi cúi đầu xuống để camera giám sát không quay được mặt mình, rồi đi đến chỗ quầy lễ tân, vẫn như vậy, anh ta hơi quay mặt sang một bên để tránh camera giám sát, đồng thời đút hai tay vào trong túi áo, anh ta không muốn bất cứ khoảng da thịt nào có thể tìm ra đặc điểm của cơ thể bị camera giám sát quay được.

"Chào cô, tôi muốn thuê một phòng hạng sang, tôi thích ở tầng trên cùng, tầng trên cùng còn phòng không?"

Một nhân viên khách sạn mỉm cười gật đầu với anh ta, bảo anh ta đợi một lúc, một nhân viên khác nhanh chóng mở xem phần mềm, rồi trả lời: "Chào anh, tầng 9 vẫn còn phòng hạng sang."

"Ồ, rất tốt, lần trước tôi đã ở phòng 906 của các bạn, nếu căn phòng này không có khách thì cho tôi thuê phòng này."

Nhân viên phục vụ kiểm tra tình hình phòng rồi nói: "Vâng, căn phòng này đang trống, anh định ở mấy hôm, phiền anh đưa chứng minh thư để đăng ký."

"Đăng ký ba ngày đi." Trần Tiến vừa cúi thấp đầu vừa nói, một tay chống vào phía sau bàn lễ tân để camera không quay được tay mình, lấy một chứng minh thư giả trong ví tiền ra, lại nói: "Cái chứng minh thư này hình như mã vạch từ bị hỏng, có lúc không quét được."

Nhân viên phục vụ cầm lấy chứng minh thư, quét thử, quả nhiên là không được, nhìn anh ta, thấy khuôn mặt anh ta cũng giống bức ảnh trên chứng minh thư, hơn nữa đều có râu quai nón, nên không hề nghi ngờ, nói: "Để tôi nhập thông tin vào là được."

Sau khi nhập thông tin, phát hiện thấy số chứng minh thư là đúng, điểm này tất nhiên Trần Tiến đã thử ở những khách sạn khác từ lâu, bây giờ thủ đoạn làm giả chứng minh thư rất tinh vi, đều làm bằng số thật, ảnh thật.

Sau khi nhân viên phục vụ nhập thông tin đăng ký, Trần Tiến nộp tiền và nhận chìa khóa phòng, rất suôn sẻ.

Mọi việc đều đã hoàn thành, chỉ còn đợi đợi không khí lạnh về nữa thôi.

Hôm nay là ngày 20 tháng 12, ngày mai là 21 tháng 12, ngày kia là 22 tháng 12.

CHƯƠNG 60

Sáng sớm ngày 23 tháng 12, Vương Các Đông còn đang ngủ say thì nhận được điện thoại của Lâm Kiệt, giọng rất gấp gáp: "Anh cả, đồn công an trong huyện thành gọi điện thoại đến, Phạm Trường Căn và vợ ông ta nhập viện cấp cứu nhưng không kịp, đều đã chết, bác sĩ chẩn đoán là ngộ độc Asen cấp tính, vội báo cho chúng ta."

"Ngộ độc Asen? Asadin!" Vương Các Đông lập tức tỉnh ngủ, "Phạm Trường Căn, mẹ kiếp, lại liên quan đến vụ nhà họ Hà! Bệnh viện nào? Được, tôi lập tức đến ngay!"

Hai lần trước đều chỉ là người nhà của quan chức bị chết, hơn nữa là người nhà của những vị đã chết, báo lên Sở Công an huyện cũng chỉ là án mạng của dân thường. Nhưng lần này, người chết là trưởng đồn công an đang tại vị ở một đồn công an trong huyện, là người trong nội bộ ngành công an, hơn nữa thế lực quyền chức của nhà họ Phạm ở huyện Kim rất mạnh, lần này rõ ràng sẽ là một vụ án lớn kinh thiên động địa!

Trưởng công an thị trấn và vợ cùng bị giết hại, chắc chắn sẽ làm chấn động toàn bộ giới quan chức ở huyện Kim. Lại liên tưởng đến vụ cả nhà họ Giang, cả nhà họ Lý bị thảm sát trước đó, vị quan nào không lo lắng cho sự an nguy của mình? Mọi con thính nộ đều sẽ đổ lên đầu vị phó giám đốc công an chuyên phụ trách điều tra hình sự là anh.

Wương Các Đông nuốt một miếng nước bọt, cơn buồn nôn trào lên trong dạ dày, cố gắng lắm mới nhịn được, sau một tháng vất vả điều tra, cho đến giờ việc phá án của họ vẫn chưa có bất cứ tiến triển nào, sau khi giết hại mẹ con nhà họ Lý, hung thủ im hơi lặng tiếng nửa tháng rồi lại bắt đầu hành động! Trước đó, đã cho người đi bảo vệ mấy đối tượng có khả năng là mục tiêu sát hại của hung thủ, họ đều bình yên vô sự, nhưng Phạm Trường Căn, lãnh đạo cao nhất của một đồn công an, biết tình hình vụ án, lại trở thành mục tiêu bị sát hại!

Việc này sẽ gây ảnh hưởng nghiêm trọng! Sự việc này không biết sẽ liên lụy đến bao nhiêu người, mình bị chất vấn phê bình là không thể tránh được, nhưng đám nhân viên cấp dưới, những cảnh sát trong đội Trinh sát hình sự

liên tục phải tăng ca vất vả điều tra, có lẽ cũng đều bị liên lụy, bị phê bình!

Bao nhiêu phiền não bỗng chốc dâng lên trong lòng anh, anh không còn tâm trí đâu để nghĩ đến chuyện ngày mai sẽ đối phó với cấp trên thế nào, bây giờ việc đầu tiên là phải lập tức đến bệnh viện đã.

Sau khi đến bệnh viện Nhân dân số 1, đã có mấy thành viên của đội Trinh sát hình sự đứng ở đó, người của công an thị trấn trong huyện đứng canh ngoài cửa, bên trong đã được quây lại bằng màn trắng, mấy bệnh nhân và người nhà xúm lại ngó nghiêng thì thào từ xa, Vương Các Đông bực bội nhìn những người hóng chuyện, đi thẳng qua chỗ họ.

Lâm Kiệt và mấy người khác vội tập trung lại.

"Thế nào, xác định đúng là ngộ độc Asen à?"

Lâm Kiệt gật đầu mạnh: "Vâng, anh Trần đã ở bên trong rồi."

Vương Các Đông nhanh chóng đi xuyên qua căn phòng, bên trong có hai chiếc giường, hai người chết nằm trên hai chiếc giường đó, là Phạm Trường Căn và Tưởng Bình - vợ ông ta, hai người đều nhắm mắt, mặt tái xám, thần thái hốc hác, có vẻ mất nước nghiêm trọng.

Cạnh đó, bác sĩ Trần đang tỉ mỉ khám nghiệm tử thi, quay đầu lại thấy Vương Các Đông, liền đứng dậy nói: "Anh cả, bác sĩ nói là ngộ độc Asen cấp tính, tôi thấy triệu chứng hoàn toàn khớp, tôi về làm xét nghiệm tổ chức cơ thể xong là có thể xác định được."

Vương Các Đông mím môi, quay đầu hỏi Lâm Kiệt: "Toàn bộ sự việc rút cuộc là như thế nào?"

"Vừa nãy bọn em vừa hỏi tất cả bác sĩ cấp cứu sơ bộ xem tình hình thế nào, khoảng 1 giờ chiều hôm qua, bệnh viện nhận được điện thoại cấp cứu của Phạm Trường Căn, giọng nói trong điện thoại đã có vẻ không ổn. Họ lập tức cho xe cấp cứu đến khu đô thị Đế Cảnh Uyển, nơi Phạm Trường Căn ở, khi bấm chuông cổng, trưởng công an Phạm ôm bụng đi ra, Tưởng Bình đã không thể đứng dậy được, hai người lập tức được đưa đến bệnh viện cấp cứu, cấp cứu hơn nửa ngày nhưng vẫn không cứu sống được, cả hai người đều đã tử vong."

Vương Các Đông quay người gọi một người công an thị trấn đến hỏi: "Hôm qua, trưởng công an của các anh không đi làm à?"

Người đó đáp: "Cả buổi sáng trưởng công an không đến, đến chiều chúng

tôi mới biết chuyện này, con của anh ấy đã biết tin, đang chuẩn bị về luôn trong đêm."

Vương Các Đông nghĩ ngợi giây lát rồi hỏi bác sĩ Trần: "Ngộ độc Asen phát tác trong bao lâu?"

"Theo như mô tả về tình hình ngộ độc và triệu chứng của bệnh viện thì liều lượng trong cơ thể họ chỉ cần vài tiếng đồng hồ để phát tác."

"Có nghĩa là họ ngộ độc từ sáng hôm qua?"

"Đúng thế."

Anh tiếp tục hỏi viên công an thị trấn: "Trưởng công an bên các anh sống ở Đé Cảnh Uyển?"

"Vâng, đúng thế."

"Không phải có rất nhiều lãnh đạo huyện đều ở đó à, nghe nói bảo vệ rất nghiêm mật phải không?"

Lâm Kiệt nói: "Đúng thế, có lần em có việc phải vào khu đô thị đó, bảo vệ ngăn lại, còn yêu cầu kiểm tra chứng minh thư, phải đăng ký rồi mới cho vào."

Vương Các Đông thở dài đánh sượt một cái: "Thôi được, cậu gọi thêm người tới, còn nữa, anh Trần, mau gọi người bên anh dậy, đến khu Đé Cảnh Uyển lấy chứng cứ, những người còn lại canh phòng ở đây, ngoài ra, bảo bác sĩ của bệnh viện giữ kín thông tin, lập tức đuổi những người xúm xít hóng chuyện phía ngoài đi."

Tâm trạng anh vô cùng nặng nề, thông tin hiện tại anh nhận được là Phạm Trường Căn ngộ độc chết tại nhà, mà ông ta lại sống ở Đé Cảnh Uyển - khu đô thị toàn lãnh đạo. Vào tận nhà lãnh đạo huyện để giết người, sự việc này chắc chắn vị phó giám đốc Sở Công an huyện là anh sẽ không thể gánh nổi.

CHƯƠNG 61

Bên ngoài vừa mưa vừa gió, trời lạnh buốt xương. Vẫn còn đang ở trong xe, giám đốc Sở Công an huyện đã gọi điện thoại đến, hỏi Vương Các Đông xem sự việc lần này làm thế nào. Trong lòng Vương Các Đông chất chứa những lo lắng, sự việc này đành báo lên trên đã rồi tính sau, họ xử lý thế nào anh cũng đành chịu. Giọng của giám đốc Sở Công an huyện cũng không hề mềm mỏng, vụ án mạng trước đây còn chưa phá được, bây giờ trong khu đô thị nơi lãnh đạo huyện ở lại có người của công an bị đầu độc chết, trách nhiệm trong việc này không chỉ thuộc về một mình phó giám đốc Sở Công an chuyên phụ trách hình sự, giám đốc Sở đang tại vị cũng sẽ không thoát được.

Giám đốc Sở Công an huyện không hiểu gì về điều tra hình sự, bình thường cùng lắm cũng chỉ hỏi Vương Các Đông về tình hình tiến triển của việc phá án, không có khả năng can thiệp, bây giờ xảy ra sự việc nghiêm trọng như vậy, ngày mai chắc chắn tỉnh sẽ cho người trực tiếp xuống. Sau khi nghe Vương Các Đông nói, cũng chỉ biết bảo nhanh chóng đến khu Đé Cảnh Uyển điều tra manh mối, ông ta còn phải nghĩ xem ngày mai sẽ ứng phó với người của tỉnh thế nào.

Đến cổng khu đô thị, nói vài câu ngắn gọn với nhân viên bảo vệ trực ở đó, lập tức được cho vào, bốn chiếc xe cảnh sát âm âm đi vào. Nhân viên bảo vệ lập tức dẫn họ đến nhà của Phạm Trường Căn, sau khi bảo vệ tìm chìa khóa mở cổng, Vương Các Đông và mấy viên cảnh sát cẩn thận đeo găng tay, tắt chân, đi vào trong nhà.

Trong nhà bốc ra một mùi hôi, hóa ra là trên nền nhà vẫn còn những chất bẩn do nôn mửa, bác sĩ Trần giới thiệu, triệu trứng điển hình của ngộ độc Asen cấp tính là miệng nôn trôn tháo nghiêm trọng, nhanh chóng chết vì bị mất nước, cho dù có kịp thời truyền nước bổ sung, cũng sẽ chết vì suy chức năng tim, chỉ cần liều lượng chất độc ở mức làm chết người, trong vòng vài tiếng đồng hồ, một khi chất độc đã phát tác, gần như không thể cứu sống được.

Về mặt Vương Các Đông nặng nề, mấy người kiểm tra khắp phòng, ngoài

những chất bẩn trên nền nhà, không phát hiện ra được manh mối nào hữu ích, tiếp đó lại đi vào phòng ăn, trên chiếc bàn ăn lớn kiểu Tây có mấy chiếc đĩa đựng mấy món ăn vặt, bên cạnh là bát, nhìn dấu tích để lại thì thấy là đã ăn cháo, ngoài ra còn hai vỏ đựng sữa bằng thủy tinh, không còn sữa bên trong.

Không đợi Vương Các Đông chỉ đạo, bác sĩ Trần vốn kinh nghiệm phong phú, liền bảo nhân viên gói toàn bộ đồ ăn thừa và dụng cụ đựng đồ ăn của hai người mang về để làm xét nghiệm, ngoài ra còn hai cái chai đựng sữa bằng thủy tinh.

Vương Các Đông tức giận gãi đầu, nói: "Vừa nãy đã hỏi bảo vệ, sáng hôm qua Phạm Trường Căn không ra khỏi nhà, đến chiều xe cứu hộ đã đưa thẳng đến bệnh viện. Xem ra là bị ngộ độc ở nhà, anh Trần, anh có thấy những thứ họ ăn có vấn đề không?"

Bác sĩ Trần gật đầu: "Lần này không thấy có dụng cụ kiểu như bình xịt nước trong vụ nhà họ Lý, hơn nữa hợp chất Arsenic ở thể rắn, nếu là ngộ độc qua không khí, thường là sẽ không trực tiếp dẫn đến chết người, chắc là ngộ độc qua đường ăn uống."

Vương Các Đông gật đầu: "Cháo chắc chắn là tự nấu ở nhà, ngoài ra còn mấy món ăn vặt, vừa nãy đã kiểm tra tủ lạnh, cũng là lấy từ trong tủ lạnh ra, nhìn lượng đồ ăn còn lại thì không phải mới bắt đầu ăn từ hôm qua, thứ khả nghi nhất còn lại là sữa."

"Đúng thế, loại sữa đóng trong chai này là đặt mua, sáng nào nhà máy sữa cũng đưa đến, hung thủ cho chất độc vào trong sữa là hiệu quả nhất."

Vương Các Đông không hiểu: "Nếu đúng là hạ độc bằng sữa, hung thủ đã làm được bằng cách nào, làm thế nào để bỏ chất độc vào trong sữa được? Đúng, chúng ta cần xem thùng sữa đặt ở ngoài cổng trước."

Họ đi ra cổng biệt thự, lập tức phát hiện ra vấn đề, thùng sữa được treo trên tường ở một bên cổng sắt, một tờ giấy in cắm ở phía trên thùng sữa, giấy đã bị mưa tuyết làm ướt, nhưng vẫn có thể nhìn được rõ, trên giấy viết: "Gần đây công ty đang tiến hành tháo và thay thùng sữa của khách hàng theo từng đợt, đề nghị khách hàng giữ chìa khóa cẩn thận."

Sau khi quan sát tỉ mỉ mặt sau thùng sữa, Vương Các Đông bỗng phát hiện thấy thùng sữa này không được gắn bằng đinh vít, mà được dính trực

tiếp lên tường bằng keo vụn nạng. Anh vội gọi bác sĩ Trần đến, bảo bác sĩ Trần kiểm tra toàn bộ thùng sữa xem có dấu vân tay không. Bác sĩ Trần hoàn toàn không hy vọng tìm được dấu vân tay, thứ nhất là không lần nào hung thủ để lại vân tay, thứ hai là thời tiết mưa gió như vậy, cho dù có vân tay cũng rất khó giữ lại được. Anh phun lên thùng sữa một lớp dung dịch, dùng đèn huỳnh quang soi khắp một vòng, lắc đầu.

Vương Các Đông bức tức thở dài, bảo nhân viên dùng dụng cụ lấy luôn thùng sữa từ trên tường xuống mang đi. Sau khi thùng sữa được lấy xuống, có thể nhìn thấy rõ bên cạnh vết keo vụn nạng có hai cái lỗ để bắt đinh vít, hiển nhiên là của chiếc thùng đựng sữa thật để lại.

Vương Các Đông há mồm kinh ngạc, anh lập tức hiểu ra, hung thủ đã đợi sau khi người đưa sữa thật đi khỏi, đến cạnh chiếc thùng sữa, tháo chiếc thùng sữa thật ra, dính thùng sữa giả của mình lên tường, trong thùng đã để sẵn hai chai đựng loại sữa cực độc.

Lần phạm tội này hiển nhiên đã được lên kế hoạch chặt chẽ tinh vi, hung thủ đã xử lý các chi tiết vô cùng thấu đáo.

Đầu tiên, chìa khóa của thùng sữa thật ở trong nhà, nếu hung thủ muốn hạ độc bằng sữa thật, khe hở trên thùng quá nhỏ, chỉ có thể nhìn thấy bên trong có loại sữa gì, rất khó dùng công cụ để bơm chất độc vào sữa.

Thứ hai, kể cả là dùng một thứ công cụ có thể uốn cong được cho vào trong để bơm chất độc, trên miệng chai sữa đã được đóng kín sẽ có lỗ thủng, biết đâu sẽ khiến Phạm Trường Căn cảnh giác, vì ông ta là cảnh sát.

Thêm nữa, hung thủ cũng không thể trực tiếp phá khóa ra để đổi sữa trong thùng, vì như vậy chiếc khóa trên thùng sữa sẽ bị hỏng, dễ dàng khiến chủ nhân cảnh giác, cho nên hung thủ đã dùng biện pháp đổi luôn cả thùng sữa.

Thứ tư, hung thủ phải đợi khi người đưa sữa thật rời đi rồi mới ra tay. Nếu đổi thùng sữa trước, người đưa sữa thật đến, thấy không tra được chìa khóa vào, tất nhiên sẽ nói với chủ nhà.

Thứ năm, hung thủ chọn keo vụn nạng để dính thùng sữa lên tường, chứ không dùng đinh vít để gắn lên tường như thùng sữa thật, là vì khi dùng công cụ để tháo thùng sữa ra sẽ không gây ra tiếng động, nhưng gỡ đinh vít để gắn thùng sữa lên tường tất nhiên sẽ gây ra tiếng động, biết đâu sẽ khiến

những người đang ngủ trong khu đô thị thức giấc.

Điềm thứ sáu, về mặt lựa chọn thời gian, hung thủ chắc chắn đã rình suốt ở bên cạnh để theo dõi, khi nhìn thấy người đưa sữa thật rời đi, liền lập tức ra tay, nếu thời gian quá muộn, biết đâu nhà họ Phạm đã ra lấy sữa uống, như vậy thì những công sức đã bỏ ra coi như đi tong.

Chỉ là một quá trình bỏ chất độc vào sữa, chỉ trong mấy sự việc rất ngắn, cách làm của hung thủ đã cho thấy những chi tiết phạm tội vô cùng tỉ mỉ chu toàn của hắn, Vương Các Đông thấy cổ lạnh toát, đồng thời trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi chưa từng có từ khi làm cảnh sát cho đến giờ.

Đúng vậy, anh chưa từng gặp một đối thủ cao minh đến thế.

Lúc này, bên cạnh có một người gương ô đi tới, là bí thư huyện ủy ở cùng trong khu đô thị, vừa thấy ông ta, Vương Các Đông đã vô cùng căng thẳng.

Nét mặt ông bí thư trầm ngâm, không rõ cảm xúc, chỉ nói: "Anh Vương, tôi nghe nói Phạm Trường Căn và vợ anh ấy đều bị đầu độc chết."

Vương Các Đông đành đáp lời: "Vâng, thưa bí thư Lý, việc này giám đốc Sở chỗ chúng tôi đã báo cáo với cấp trên."

"Bị đầu độc chết ở đây sao?"

Vương Các Đông không biết nên trả lời thế nào, đành lúng túng xác nhận.

Bí thư dường có vẻ hơi giận dữ, buông một tiếng thở dài: "Nghe nói mấy tuần trước nhà họ Giang và nhà họ Lý cũng bị đầu độc chết, công an huyện vẫn chưa phá được án, lần này có phải là cùng một người làm không?"

"Vâng... bây giờ vẫn chưa thể khẳng định được chắc chắn."

Ông bí thư hừm một tiếng lạnh lùng: "Đến khu đô thị của chúng tôi còn xảy ra việc như thế này, công an các anh cũng nên làm tí việc đi chứ!" Dứt lời, sa sầm mặt, quay người rời đi.

Nhân viên đội Trinh sát hình sự đứng bên cạnh đều nghiêng chặt răng, nếu là người khác nói những lời như vậy, chắc chắn họ đã không thể kiềm chế được, xông tới nện cho một trận rồi. Hơn một tháng nay, họ vất vả điều tra, còn bị nói là không làm việc, ai mà chịu được.

Tất cả mọi người, bao gồm Lâm Kiệt, đều bất bình thay cho Vương Các Đông, không ít người văng tục: "Cái loại cầu quan làm được mấy việc có tính người, mẹ kiếp, có giỏi thì tự đi mà điều tra."

Vương Các Đông xoa dịu bảo cấp dưới thôi, bớt giận, trách nhiệm trong việc này thuộc về người làm quản lý là anh, trong lòng anh cũng rất rõ, ngọn lửa này coi như sẽ thiêu trụi tiền đồ công danh vốn đã không mấy suôn sẻ của anh. Anh mỉm cười cay đắng, xem ra, vụ án này mà kéo dài thêm một thời gian nữa, anh chắc chắn sẽ bị đưa xuống tuyến dưới, điều đến phòng bảo vệ kinh tế văn hóa, bộ phận dành để dưỡng lão.

Sự việc đã xảy ra, nói gì cũng không có tác dụng, ai bảo anh - vị lãnh đạo cao nhất lại không hề nghĩ đến mục tiêu tiếp theo sẽ là Phạm Trường Căn - trưởng công an thị trấn, người biết tình hình vụ án, lại ở trong khu đô thị này.

Anh cố gắng vực tinh thần của mình dậy, cử người đi lấy nội dung camera giám sát ở chỗ bảo vệ, đồng thời bảo hai người khác ở lại canh giữ hiện trường, có điều cũng không cần quá vất vả, khu đô thị này không có những thành phần tạp nham lai vãng, chỉ cần cho xe cảnh sát chặn ở cổng biệt thự, không cho bất cứ người nào vào là được, họ có thể ở trong xe ngủ bù.

Sau khi phân công xong, anh bảo những người khác nghỉ ngơi trước đã, các công việc điều tra đợi trời sáng rồi hãy tiếp tục triển khai. Anh cụp ô lại, khẽ nhắm mắt ngửa mặt lên bầu trời đầy mưa tuyết, đứng yên bàng hoàng trong giây lát, hít sâu một hơi bầu không khí lạnh của đêm, thần sắc mệt mỏi dần, nặng nề bước vào trong xe.

Anh đã hoàn toàn không còn muốn ngủ, chuẩn bị đến trụ sở Công an huyện chờ đón trận phê bình vào ngày mai.

CHƯƠNG 62

Vừa qua giờ trưa, Lâm Kiệt đã chạy vào văn phòng, khẽ nói: "Anh cả, ban chuyên án của tỉnh đến rồi, họ đã gặp và nói chuyện với giám đốc Sở Công an huyện, bây giờ trưởng ban chuyên án đang chờ anh ở phòng họp, muốn nói chuyện riêng với anh."

"Còn muốn nói chuyện riêng với tôi?" Vương Các Đông cau mày, đằng nào cũng phải gánh tội, binh đến tướng chặn, nước tới đất ngăn, kệ ông ta, anh mệt mỏi đứng dậy, vươn người, hít thở sâu rồi đi ra ngoài cửa.

Vừa bước vào cửa, Vương Các Đông có năm mơ cũng không thể ngờ được rằng trưởng ban chuyên án được tỉnh cử xuống lần này lại là một gương mặt quen thuộc.

Người đối diện khoảng chừng sáu mươi tuổi, tóc hơi bạc, đeo kính, mặc bộ trang phục cảnh đô bậc một, ông ngồi trong ghế, nhìn thấy Vương Các Đông, hơi cau mày, sau đó đứng dậy, chặc lưỡi: "Chưa phá được án chứ có gì đâu mà mặt mày u ám thế này, sao, tối hôm qua không ngủ hả?"

Wương Các Đông bối rối nhìn ông ta: "Đại... Anh cả, sao lại là anh đến đây?"

Hóa ra vị cảnh sát nhiều tuổi này tên là Chu Quốc Sơn, khi mới làm cảnh sát, Vương Các Đông được nhận vào đội Trinh sát hình sự của một huyện khác, còn Chu Quốc Sơn là phó giám đốc công an phụ trách điều tra hình sự của huyện đó, Vương Các Đông đã theo ông suốt sáu năm, cùng phá khá nhiều vụ án lớn.

Chu Quốc Sơn đánh giá anh rất cao, cũng chính là Chu Quốc Sơn đã một tay dìu dắt anh, có thể coi là lãnh đạo kiêm thầy giáo, là người có công phát hiện khả năng của Vương Các Đông. Sau này vì năng lực phá án xuất sắc, Chu Quốc Sơn được điều thăng lên Bộ Công an, rồi sau đó lại được cử xuống làm trưởng một phòng thuộc Sở Công an tỉnh, kiêm chỉ đạo viên, với chức danh chuyên môn là chuyên gia cao cấp, đồng thời mấy năm nay còn kiêm nhiệm làm giáo sư điều tra hình sự ở học viện bồi dưỡng nâng cao của Sở Công an tỉnh, có kiến thức lý luận uyên thâm và trải nghiệm thực tiễn vô cùng phong phú trong lĩnh vực điều tra hình sự, rất nhiều lãnh đạo phụ trách

điều tra hình sự của nhiều địa phương trong tỉnh đều là học trò của ông.

Từ khi lãnh đạo cũ bị điều lên Bộ Công an, Vương Các Đông rất ít liên lạc với ông, mấy năm trước sau khi ông được điều về tỉnh, tết năm nào Vương Các Đông cũng đến nhà Chu Quốc Sơn chúc tết. Lần này, có năm mơ anh cũng không ngờ rằng trưởng ban chuyên án do Sở Công an tỉnh thành lập vào sáng sớm lại là vị lãnh đạo cũ của anh.

Chu Quốc Sơn nhìn Vương Các Đông nói: "Hơn một tháng nay, huyện các cậu liên tục xảy ra ba vụ đầu độc mưu sát với tính chất vô cùng độc ác, nhất là người chết trong vụ hôm qua lại là vợ chồng trưởng công an một thị trấn trong huyện, nơi xảy ra vụ án lại là khu đô thị của lãnh đạo huyện ủy chỗ các cậu, làm chấn động cả hai cấp lãnh đạo tỉnh và thành phố. Nửa đêm hôm qua nhận được tin, sáng sớm nay công an tỉnh lập tức triệu tập cuộc họp khẩn cấp, trong cuộc họp lập tức thành lập ngay một ban chuyên án trên danh nghĩa công an tỉnh, khẩn cấp đến huyện các cậu để tiếp quản công tác điều tra tiếp theo của vụ án này. Tôi nghe nói là vụ án xảy ra ở huyện các cậu, lo rằng lần này cậu sẽ rất vất vả, nên tự ứng cử làm trưởng ban chuyên án, đến huyện các cậu xem thế nào, nhân tiện ít nhiều cũng đỡ được cho cậu một chút."

Mắt Vương Các Đông hoe đỏ, vừa cảm kích lại thấy có lỗi, nói: "Anh... anh cả, đã mấy năm nay anh không còn phải trực tiếp làm án, lần này vì em mà..."

Chu Quốc Sơn mỉm cười nhẹ nhàng, bảo: "Vụ án này tôi cũng nghe qua tình hình, hung thủ chưa từng lộ diện khi gây án, hai lần trước camera giám sát đều không ghi hình được mặt mũi của hung thủ, những người khác đều sợ việc điều tra vụ án lớn này cuối cùng sẽ đi vào bế tắc, ảnh hưởng đến tiền đồ, cho nên trong cuộc họp không ai chủ động nhận tiếp quản vụ án này. Đảng nào thì hai năm nữa tôi cũng về hưu rồi, cũng chả còn tiền đồ gì mà tính toán, trước cuộc họp tôi đã nói với Phó giám đốc sở Diêu về nguyện vọng của mình, anh ấy cũng biết tôi chính là người đã dìu dắt cậu, hiểu ý tôi, cho nên trong cuộc họp anh ấy chỉ đích danh tiến cử tôi dẫn đội, những người khác càng không có ý kiến gì."

"Nhưng... nhưng vụ án này thực sự rất khó điều tra, nếu... nếu cứ kéo dài mãi không xong, khiến anh sắp về hưu rồi mà còn mất mặt thì sao?"

Chu Quốc Sơn cau mày: "Sao cậu lại thiếu niềm tin vào mình thế hả?"

"Em..."

Chu Quốc Sơn gật đầu: "Lần này, trên danh nghĩa thì tôi là trưởng ban chuyên án do tỉnh cử xuống, tổng chỉ huy công việc phá án thực tế vẫn là cậu."

"Sao lại là em?" Vương Các Đông hơi ngạc nhiên, xảy ra sự việc như thế này, mình bị điều xuống bộ phận dưỡng lão cũng không có gì là lạ, làm sao còn có thể để mình chỉ đạo việc phá án?

"Cậu đã từng theo tôi mấy năm liền, tôi cũng có chú ý theo dõi những vụ án cậu phá được trong mấy năm gần đây, tôi không hề nghi ngờ năng lực phá án của cậu. Vụ án xảy ra ở huyện Kim, cậu nắm tương đối rõ về tình hình trong huyện, tôi không nắm được chi tiết toàn bộ sự việc mà chỉ đạo công việc phá án, hiệu quả chắc chắn sẽ không tốt, cho nên quyền chỉ huy vẫn thuộc về cậu. Cậu phải tin tưởng vào bản thân mình. Trước khi đến, tôi có nói chuyện với mấy vị lãnh đạo trên tỉnh về cậu, trao đổi về hình thức xử lý đối với cậu, họ đều khẳng định năng lực phá án của cậu, lãnh đạo tỉnh cũng có nghe nói về những vụ án cậu đã từng phá được, nên họ đều nhất trí để cậu tiếp tục phá vụ án này. Tôi đã giúp cậu xin thêm nguồn lực, biết là đội Trinh sát hình sự huyện cậu ít người, năng lực cấp dưới còn kém, nên đã xin công an tỉnh điều mười cán bộ kỹ thuật cốt cán có kinh nghiệm xuống phối hợp giúp cậu phá án. Ngoài ra, bên công an thành phố cũng sẽ điều người sang. Đồng thời, lãnh đạo tỉnh đã phê chuẩn, vụ án liên tiếp mưu sát nhiều người này sẽ gây ảnh hưởng rất xấu, nên nhiệm vụ trọng điểm của cả ba cấp Công an tỉnh, thành phố và huyện là phải phá được vụ án, mọi yêu cầu cần cho việc phá án cứ trình lên, cần tiền hay cần người, cấp trên đều sẽ duyệt, các đơn vị đều sẽ hợp tác giúp đỡ."

Vương Các Đông bỗng thấy trước mặt bừng sáng, như thể nhìn thấy ánh mặt trời trong đêm tối, đội Trinh sát hình sự của huyện họ vốn rất ít người, hơn nữa kinh nghiệm phá án của các thành viên trong đội lại không đồng đều, ngay như việc điều tra các mối quan hệ của Cam Giai Ninh cũng phải mất rất nhiều thời gian, bây giờ sắp cũ xin cho nguồn lực lớn để phá án, cần người có người, cần tiền có tiền, các cơ quan, đơn vị khác đều phải coi vụ án là công việc trọng điểm cần làm ngay, với điều kiện như vậy mà còn không

phá được vụ án, thì mình đúng là nên chuyển đến bộ phận dưỡng lão thật.

Chu Quốc Sơn tiếp tục nói: "Các Đông, bây giờ cậu phải tin tưởng vào năng lực phá án của mình, không được chán nản, càng không được bi quan, cậu cứ yên tâm mạnh dạn điều tra, phá được vụ án này, công lao thuộc về cậu, không phá được, trách nhiệm là ở tôi."

Vương Các Đông vội đáp, vẻ bối rối: "Thế... thế sao được ạ..."

Chu Quốc Sơn khoát tay: "Có gì mà được với không được, tôi rất hiểu tính cách của cậu, thôi, mình tạm thời không bàn chuyện vụ án nữa, để đến tối bàn tiếp trong cuộc họp đồng viên, bây giờ với tư cách là lãnh đạo cũ hoặc là thầy giáo của cậu, tôi muốn nói chuyện với cậu về vấn đề tính cách của cậu."

Vương Các Đông không hiểu: "Chuyện... nói chuyện gì ạ?"

"Mấy năm nay, hầu như tất cả những vụ án hình sự mà cậu tiếp quản, cơ bản đều phá được thành công, nhất là những vụ án mạng, tỉ lệ phá án thành công là một trăm phần trăm, hơn nữa thời gian phá án ngắn, hiệu suất cao, những thành tích này của cậu lãnh đạo tỉnh đều biết, nhưng cậu có biết vì sao thành tích của cậu hơn người khác nhiều như vậy, mà vẫn đi đệt mãi không được lên chức, trong khi đó mấy nhân viên cấp dưới của cậu lại được thăng chức, có người được điều lên tỉnh, cấp bậc còn cao hơn cả cậu, còn cậu cứ mãi giậm chân tại chỗ ở vị trí phó trưởng công an huyện, mấy năm trước còn bị điều đến cái huyện xa xôi hẻo lánh này?"

"Em... em..." Tất nhiên Vương Các Đông rất rõ, nguyên nhân là vì anh không biết lấy lòng cấp trên, nhưng anh không thể nói ra điều đó.

Chu Quốc Sơn thở dài: "Tính cậu quá thẳng, không bao giờ chịu nhin một tí cho hài hòa. Lúc ở trên xe, tôi đã được nghe một số chuyện ở huyện Kim các cậu, hồi nửa đầu năm, con trai chủ tịch thị trấn trong huyện đâm chết người, bị cậu bắt đúng không? Rất nhiều người đến xin xỏ, cậu đều không tiếp, còn tìm ra chứng cứ thực tế đầy đủ, yêu cầu Viện Kiểm sát truy tố tội tử hình? Chỉ riêng việc này, cậu có biết cậu đã đắc tội với bao nhiêu người không? Tay đó được làm chủ tịch thị trấn, tất phải có quan hệ vững chắc hơn rất nhiều so với cái ghế phó giám đốc Sở Công an huyện chỉ dựa vào công việc điều tra hình sự của cậu. Cậu kiên quyết làm như vậy, cuối cùng được cái gì? Viện Kiểm sát có để ý đến ý kiến của cậu không? Tòa án có để ý đến

ý kiến của cậu không? Họ vẫn cẩn thận luôn cậu ra đây thôi. Cậu phụ trách điều tra hình sự, chịu trách nhiệm bắt người, sau khi bắt, xét xử thế nào, cậu làm gì có quyền can thiệp?"

Vương Các Đông im lặng, mặt đỏ lên vì giận, anh biết sếp cũ của mình nói không sai, phạm vi quyền hạn của anh chỉ là chịu trách nhiệm bắt người, bắt xong rồi còn làm được gì nữa? Nhưng nếu chút chính nghĩa tối thiểu này mà mình cũng không giữ được, thì mình còn giữ cái vỏ áo cảnh sát làm gì?

Những năm gần đây, tình hình toàn bộ hệ thống ngành công an đã hoàn toàn khác với thời anh mới vào nghề cảnh sát, anh cũng thường có cảm giác mình không sao hòa nhập được.

Khi mới vào nghề cảnh sát, việc bắt tội phạm là một sự tận hưởng, là một cách thể hiện chính nghĩa, thể hiện quan điểm về giá trị nhân sinh cốt lõi của mình.

Bây giờ thì sao? Có những lúc, kẻ đáng phải bị bắt thì nhờn như vui vẻ bên ngoài, người không có tội lại vô nguyên vô cớ bị bắt. Rất nhiều người đã thay đổi để thích nghi, gió chiều nào xoay chiều ấy, riêng Vương Các Đông vẫn kiên quyết giữ vững phẩm cách của một người cảnh sát. Đó là nguyên nhân chính khiến con đường công danh của anh lao đao trắc trở.

Chu Quốc Sơn tiếp tục nói: "Đúng là cậu có năng lực, điểm này lãnh đạo ngành công an của cả ba cấp tỉnh, thành phố và huyện đều rất rõ. Nếu cậu không có năng lực, với tính cách của cậu, đã bị điều sang phòng bảo vệ kinh tế văn hóa từ lâu rồi. Nhưng lãnh đạo dùng người, cần tướng giỏi, nhưng quan trọng hơn, còn cần có thuộc hạ tâm phúc. Tướng giỏi để cử đi đánh trận khi có việc, tâm phúc mới là người được đề bạt thăng chức bất cứ lúc nào có cơ hội. Tính cách của cậu, không thể lên chức được, là vì không một vị lãnh đạo nào dám coi cậu là người của mình. Cho nên vào những lúc quan trọng, lãnh đạo cần dùng đến cậu, nhưng bình thường không trọng dụng cậu. Cứ so với tôi thì biết, trước đây tôi được điều lên Bộ Công an, sau này lại điều sang Sở Công an tỉnh, cũng không phải chỉ là nhờ mấy vụ án mà tôi phá được, mà cả vì nhiều bạn học cũ của tôi đều giữ những chức vụ quan trọng ở bộ, ở tỉnh, phó giám đốc Sở Công an tỉnh Diêu chính là học trò của bạn tôi. Tôi khuyên cậu phải thay đổi tính cách đi một chút, cần uyển chuyển hơn. Cậu chắc cũng biết Cao Đông - Phó giám đốc Sở Công an thành phố bên cạnh

nhỉ, lãnh đạo Sở Công an tỉnh đều công nhận cậu ta là người có năng lực, đồng thời nhận định cậu ta là người có triển vọng nhất, mọi người đều tin rằng trong vòng mười năm nữa, cậu ta chắc chắn sẽ được leo lên được vị trí giám đốc Sở Công an của một thành phố lớn. Cậu ta chỉ dựa vào các mối quan hệ của ông bố vợ là thư ký Hội ủy viên thường trực thành phố không thôi sao? Đó chỉ là bước khởi đầu thuận lợi, con đường sau này chủ yếu vẫn phải dựa vào mình. Cậu và cậu ta tuổi tác cũng ngang nhau, cậu nên học cách làm việc và đối nhân xử thế cậu ta, cậu ta cũng là chuyên gia điều tra hình sự, hiệu suất phá án cũng rất cao, hầu như tất cả các vụ án lớn đều phá được thành công, nhưng cùng với việc trọng chính nghĩa, bắt tội phạm, người ta xử lý như thế nào khi gặp những việc nhỏ, đừng quá cứng nhắc, đừng có căng thẳng quá như thế, hiểu không?"

Vương Các Đông im thít, mặt đỏ dừ, anh không dám cãi sếp cũ, chỉ gật đầu đáp: "Em sẽ suy nghĩ nghiêm túc về vấn đề này."

Chu Quốc Sơn nói: "Cậu đúng là phải tự suy nghĩ cho thấu đáo, mấy năm nữa là tôi về hưu rồi, con cái cũng đã có công ăn việc làm ổn thỏa, bây giờ chỉ còn nỗi lo duy nhất là cậu thôi. Cậu là người được tôi một tay dìu dắt chỉ dạy, cũng là người có năng lực nhất, từ trước tới giờ tôi luôn đánh giá cậu là người có triển vọng nhất, nhưng đúng là tính cách của cậu không phù hợp với ngành này. " Ông thở dài, "Đợi phá xong vụ án này, có được thành tích lần này, rồi tôi sẽ nói chuyện thêm với người bạn cũ nữa, cố gắng để cậu chuyển đến một huyện lớn ven biển có bậc hành chính tương đương với thành phố, hoặc là vào làm ở công an thành phố, chứ cứ ở cái huyện vùng sâu này mãi cũng chẳng nên cơm nên cháo gì."

Vương Các Đông cố gắng kìm nén để không rơi nước mắt, anh cảm động nói: "Anh cả, anh nghĩ cho em nhiều như thế, em... em..."

Chu Quốc Sơn vỗ vai anh: "Những việc khác đều là thứ yếu, quan trọng là sau khi đến một chỗ mới, cậu phải học để thay đổi cho phù hợp, phải biết xử lý mọi việc một cách linh hoạt. Thôi, tôi cũng không nói nhiều nữa, nói thêm nữa cậu thế nào cũng thăm trách tôi lắm lời. Trước mắt, việc quan trọng nhất vẫn là phải phá được vụ án mưu sát liên hoàn này, không phá được án thì tình hình của cậu sẽ càng khó khăn hơn đấy."

CHƯƠNG 63

Sau hôm vợ chồng Phạm Trường Căn bị giết hại, Từ Tăng đã biết tin, anh nghe tin mà lạnh toát cả người, đến trưởng công an thị trấn cũng dám giết, mà giết ngay trong khu đô thị toàn lãnh đạo huyện, đây đúng là vụ án động trời.

Rất nhanh chóng, anh đã biết được thông tin công an tỉnh thành lập ban chuyên án, cử chuyên gia điều tra hình sự nổi tiếng Chu Quốc Sơn làm trưởng ban chuyên án, lập tức xuống huyện Kim, tất cả các đơn vị anh em của các huyện thị xung quanh đều phải phối hợp giúp đỡ, nhiệm vụ truy bắt hung thủ được coi là việc quan trọng nhất trong thời điểm hiện tại. Công an huyện Kim và các đồn công an thị trấn trong huyện đều tuân theo chỉ đạo của ban chuyên án, bao gồm cả đội quản lý an ninh trật tự, đội cảnh sát kinh tế, trước mắt cũng hoạt động theo kế hoạch công việc do ban chuyên án bố trí.

Trong vòng một đêm, toàn bộ mọi nguồn lực đều tập trung lại, nhằm mục tiêu truy bắt hung thủ.

Trong lòng Từ Tăng vừa lo lắng cho tình thế của Trần Tiến, đồng thời lại không sao hiểu được một việc. Nghe người bạn công an nói, căn cứ vào camera giám sát, họ đã tính toán được chiều cao của hung thủ và ước chừng được cân nặng xấp xỉ của hung thủ, sau đó đã kiểm tra đối chiếu với hồ sơ báo cáo sức khỏe của toàn bộ sinh viên trước và sau Cam Giai Ninh mấy khóa, rồi tiến hành điều tra toàn bộ những người có chiều cao phù hợp, kết quả toàn bộ đều bị loại trừ.

Theo logic thông thường, chiều cao sẽ không thay đổi, nếu có thay đổi, cũng chỉ là vì khi có tuổi lung sẽ hơi gù một chút, nhưng về cơ bản cũng sẽ không chênh lệch nhiều, Trần Tiến là bạn học cùng lớp của Cam Giai Ninh, nếu đã điều tra chiều cao thì sẽ nhanh chóng bắt được anh ta mới phải, nhưng anh ta làm thế nào mà bị bỏ qua được?

Về vấn đề này, anh không thể hỏi người bạn công an xem họ có điều tra người nào tên là Trần Tiến không, anh nghĩ bụng có thể Trần Tiến đang ở nước ngoài nên cảnh sát không thể điều tra chi tiết được.

Ngoài ra, anh vất óc suy nghĩ mãi mà vẫn không thể nghĩ ra được lần này Trần Tiến đã tìm người nào làm đồng phạm của anh ta. Kết quả điều tra của công an cho thấy, có chứng cứ rõ ràng là vụ án này có đồng phạm, tất cả mọi người đều biết vụ án này có đồng phạm, nhưng kẻ đồng phạm này là nam hay là nữ, hiện tại không hề có bất cứ manh mối nào. Từ Tăng nghĩ lại toàn bộ những gương mặt người quen của Trần Tiến, vẫn không sao nghĩ ra người nào có thể liều mạng phạm tội tử hình giúp anh ta gây án.

Đây là một vấn đề, ngoài ra anh còn lo lắng, lưới trời lồng lộng, cuối cùng Trần Tiến vẫn không thể trốn thoát được. Nếu vậy, khi anh ta bị công an bắt, Vương Các Đông nghi ngờ mình là người biết nội tình, bị tra tấn bức cung, Trần Tiến làm sao có thể ngậm miệng không khai ra? Từ sau lần gặp mặt trước đó, anh tin rằng Trần Tiến sẽ không hại mình, nhưng khi bị bức cung, ai có thể giữ vững được lập trường của mình?

Những vụ án động trời như thế này, một khi lộ ra mình là người biết nội tình, thì không ai có thể bảo vệ được mình.

Nghĩ ngợi hồi lâu, Từ Tăng vẫn hoàn toàn không có đối sách nào cho tình thế trước mắt, lúc đi ăn cơm trưa, đi qua phòng trực bảo vệ, nhân viên bảo vệ nói anh có gói bưu phẩm, cầm gói bưu phẩm thì thấy là của một người không quen gửi đến, mục số điện thoại liên hệ để trống. Anh nghĩ, đây chắc là gói bưu phẩm lần trước Trần Tiến nói.

Anh cẩn thận cầm gói bưu phẩm, một mình trở về văn phòng, lặng lẽ mở ra, bên trong là một chiếc hộp gỗ rất đẹp, mở nắp hộp, thấy hai mươi điều xì gà xếp ngay ngắn trong hộp, trên mỗi điều xì gà đều có chữ tiếng Anh, rõ ràng là hàng ngoại.

Từ Tăng bất giác cau mày, gửi đến một hộp xì gà nhập khẩu làm gì? Đây là thứ mà Trần Tiến nói là hy vọng không phải dùng đến? Không lẽ trong điều thuốc xì gà có chứa thứ gì đó?

Từ Tăng do dự một lúc, rút ra một điều xì gà, bẻ đôi, bên trong là sợi thuốc, không có bất cứ thứ gì khác.

Anh bóp vụn toàn bộ chỗ sợi thuốc, đúng là chỉ có sợi thuốc, không có gì khác nữa.

Thế là có ý gì?

Từ Tăng hoàn toàn không thể đoán được. Nhưng anh nhớ ra, Trần Tiến

có nói là đừng bao giờ động vào thứ anh ta gửi tới, anh ta sẽ không hại mình, cứ nghe theo anh ta vậy, anh liền để chiếc hộp vào một chỗ.

Đúng rồi, Trần Tiến biết mấy năm nay mình rất ít hút thuốc nên mới chọn gửi xì gà, như vậy mình để đây không hút cũng là chuyện rất bình thường. Anh lập tức mở ngăn kéo ra, nhét hộp xì gà vào trong.

Trần Tiến mệt mỏi nằm trên chiếc ghế trong nhà, tay cầm một lọ thuốc, một cốc nước để trước mặt, rất nhiều nước bắn tung tóe ra chỗ bên cạnh, bây giờ đang là mùa đông, thế mà đầu anh ta đầm đìa mồ hôi.

Hiệu quả khổng chế cảm giác chóng mặt của thuốc càng ngày càng giảm, không thể kéo dài thời gian thêm được nữa, đã giải quyết xong Phạm Trường Căn, chỉ cần xử lý nốt thằng anh vợ Phạm Trường Căn là Trương Hồng Ba nữa là có thể hoàn thành toàn bộ tâm nguyện của cô ấy, mọi việc đã có thể đi đến hồi kết.

Hôm nay đã trồng chiếc răng nhỏ từ hai tuần trước, những công việc chuẩn bị tiếp theo đều đã hoàn thành, chỉ còn phải thực hiện hành động phạm tội cuối cùng này nữa thôi.

Không biết tình hình điều tra phá án của cảnh sát thế nào rồi, Phạm Trường Căn bị giết ngay trong khu đô thị Đế Cảnh Uyển chắc chắn sẽ gây chấn động, cảnh sát nhất định phải cử thêm người để điều tra. Như vậy sớm muộn họ cũng sẽ nghi ngờ mình, có điều nghĩ lại toàn bộ những chi tiết trong quá trình gây án, may mà người bạn phụ trách giết người ở khâu cuối cùng chưa từng để lộ bất kỳ chứng cứ gì, hiện giờ cảnh sát thậm chí còn chẳng có cách nào biết được giới tính của người bạn đó.

Thôi được, chỉ cần như vậy, chỉ cần họ không điều tra ra được người bạn đó, mình bị nghi ngờ cũng chả sao.

Trần Tiến mỉm cười, nụ cười vô cùng hài lòng, không hề vương một chút hối hận.

CHƯƠNG 64

Cuộc họp động viên của ban chuyên án đã kết thúc, đêm đã khuya, trong phòng làm việc của Vương Các Đông, anh và Chu Quốc Sơn đốt hết điều thuốc này đến điều thuốc khác, cùng phân tích tình tiết vụ án.

Vương Các Đông nói: "Toàn bộ tình tiết của vụ án không phức tạp lắm, nhưng thủ đoạn của hung thủ rất cao minh."

Chu Quốc Sơn gật đầu: "Hôm nay tôi đã xem hồ sơ chi tiết của vụ án, sau khi được nghe toàn bộ quá trình phá án của cậu bắt đầu từ sự việc của nhà họ Hà, tôi mới biết trên đời này có loại hung thủ như vậy. Điểm rõ ràng duy nhất ở thời điểm hiện tại là động cơ phạm tội, hung thủ không tham tiền, chỉ nhằm mục đích giết người, mà toàn bộ những người bị giết hại đều liên quan đến sự việc của Cam Giai Ninh. Nhưng hung thủ có lựa chọn đối tượng để ra tay."

Ông ngừng lại một chút, Vương Các Đông chăm chú lắng nghe ông nói tiếp: "Lần đầu tiên gây án, mục tiêu của hung thủ là cô vợ góa và con trai của Giang Bình, điều này là hiển nhiên, Giang Bình là hung thủ trực tiếp đánh chết Hà Kiến Sinh, đồng thời sau khi Cam Giai Ninh gây ra vụ nổ làm chết ba người, nhà họ Giang đã nhiều lần đến trả thù nhà họ Hà, chuyện này chắc chắn hung thủ đã tận mắt nhìn thấy. Tiếp đó, mục tiêu của hung thủ là cả nhà Lý Cương. Lý Cương không liên quan đến vụ án nhà họ Hà, chỉ là không may bị Cam Giai Ninh làm chết trong vụ nổ khi có mặt để làm nhiệm vụ hòa giải. Sau đó, nhà họ Lý cũng nhiều lần đến nhà họ Hà để trả thù. Hung thủ giết hại nhà họ Lý, hoàn toàn là vì chuyện này. Tổ trưởng tổ dân phố Lục Vệ Quốc cũng bị chết trong vụ nổ, nhưng nhà ông ta chưa từng đến làm phiền nhà họ Hà, cho nên hung thủ không ra tay với nhà họ Lục. Sau đó, mục tiêu của hung thủ nhằm vào cấp trên của Giang Bình, cũng là hung thủ đã gián tiếp giết chết Hà Kiến Sinh là Phạm Trường Căn. Cậu có nhận ra điều gì qua toàn bộ những sự việc này không?"

Vương Các Đông suy nghĩ một lúc rồi đáp: "Mục tiêu giết hại của hung thủ chia thành hai loại, một là những kẻ có tội liên quan trực tiếp đến nguồn gốc của toàn bộ mọi việc, thứ hai là những kẻ mặc dù không trực tiếp liên

quan đến nhà họ Hà, nhưng lại đến nhà họ Hà trả thù sau khi xảy ra sự việc của Cam Giai Ninh."

Chu Quốc Sơn nói: "Nếu hung thủ chia thành hai hướng giết người như vậy, tiếp theo nếu tiếp tục phạm tội, mục tiêu của hắn sẽ là ai?"

Vương Các Đông buột miệng: "Trương Hồng Ba, xét cho cùng, tất cả mọi việc này là do ông anh vợ này của Phạm Trường Căn gây ra."

Chu Quốc Sơn nói: "Ngày mai cậu lập tức cho người mặc thường phục đến gặp Trương Hồng Ba, nói cho anh ta biết mức độ nghiêm trọng của sự việc, ngoài ra cử thêm vài cảnh sát mặc thường phục bảo vệ Trương Hồng Ba 24/24. Trong mấy lần gây án trước đây, hung thủ đều không trực tiếp tiếp xúc với bị hại, mà dùng chất độc hóa học, cho nên nhất định phải bảo Trương Hồng Ba chú ý chuyện ăn uống, tuyệt đối không được ăn đồ đưa đến từ bên ngoài, ngoài ra yêu cầu cảnh sát mặc thường phục kiểm tra cẩn thận toàn bộ nơi ở và nơi làm việc của anh ta để tránh bất trắc xảy ra. Nếu trong quá trình bám theo để bảo vệ, phát hiện ra bất cứ đối tượng khả nghi nào, lập tức không chế luôn. Ngoài Trương Hồng Ba ra, mấy người họ hàng nhà họ Giang, nhà họ Lý đã từng đến nhà họ Hà quấy rối, cũng cần cho người bám theo bảo vệ. Về vấn đề nhân sự, người của đội Trinh sát hình sự các cậu trực tiếp theo dõi bảo vệ Trương Hồng Ba, còn việc theo dõi bảo vệ những người khác thì điều động người của đội Trị an và người ở các đồn công an thị trấn."

"Vâng, ngày mai em sẽ bố trí ngay sau khi bắt đầu làm việc."

"Chúng ta lại quay trở lại với tình tiết vụ án, ngoài tên béo đó ra, không có chút manh mối nào về tên đồng phạm giết người à?"

Vương Các Đông thở dài: "Không điều tra ra được, lần đầu tiên sau khi tên béo ra tay với Giang Tiểu Bình ở đường An Lạc, hắn rời khỏi đó một mình, xác của Giang Tiểu Bình chắc chắn đã bị chở đi nơi khác bằng ô tô, thì mới không bị camera giám sát quay được, ngay sau đó đã cử người đi hỏi điều tra toàn bộ hơn năm mươi chiếc xe, nhưng không thu được kết quả gì. Lần gây án thứ hai giết hại cả nhà Lý Cương, camera giám sát trong khu đô thị đã ghi được hình ảnh của tên béo trước khi hắn rời đi, hiển nhiên kẻ thao tác điều khiển từ xa cuối cùng phải là người khác."

Chu Quốc Sơn trầm ngâm nói: "Như vậy, cho đến giờ vẫn chưa rõ kẻ đồng phạm đó là nam hay nữ."

"Đúng thế, kể cả vụ án bắt cóc giả vờ, thực chất là giết hại Giang Tiểu Bình trước đây, cũng không có căn cứ gì để phán đoán giọng nói trong điện thoại là của hung thủ hay của kẻ đồng phạm."

"Hung thủ am tường hóa học, lại gây án nhằm mục đích để báo thù cho nhà họ Hà, cho thấy hung thủ có mối quan hệ đặc biệt với Cam Giai Ninh. Như vậy, giữa tên đồng phạm này và hung thủ có mối quan hệ như thế nào đây? Không lẽ lại là vợ chồng? Bây giờ cũng không loại trừ khả năng hung thủ là nữ, vì hung thủ chỉ làm hai việc, chở xác nạn nhân đi chỗ khác và thao tác điều khiển từ xa, hai việc này phụ nữ hoàn toàn có thể làm được."

"Nhưng nếu là vợ chồng, thì người vợ làm sao lại giúp chồng phạm tội để trả thù cho một người phụ nữ khác đã chết?"

Chu Quốc Sơn đáp: "Nếu hung thủ là nữ, tên béo mới là đồng phạm thì sao? Người vợ và Cam Giai Ninh là bạn bè vô cùng thân thiết gắn bó, tên béo giúp vợ hãm giết người."

Vương Các Đông bỗng ngộ ra: "Thảo nào đã điều tra toàn bộ số bạn học cũ có chiều cao khớp với tên béo mà không tìm được ra ai là nghi can phạm tội, nếu đáp án đúng là như vậy thì có thể hiểu được. Ngày mai em sẽ cho điều tra số bạn học nữ của Cam Giai Ninh!"

Chu Quốc Sơn suy nghĩ giây lát rồi lắc đầu: "Giả thiết này của tôi có phần không hợp lý, cậu đừng vì tôi mà loạn mạch tư duy. Bạn học nữ, cho dù quan hệ trước đây có thân đến đâu đi chăng nữa, cũng chỉ là quan hệ bạn bè, hơn nữa tình bạn giữa con gái với nhau thường không vững bền lắm, thôi được, cứ cho là rất vững bền đi, nhưng tôi thực sự không thể nào tưởng tượng được một người phụ nữ lại có thể từ bỏ cuộc sống của mình, phạm tội nặng để báo thù cho bạn mình."

"Anh cả, thế quan điểm của anh là?"

"Tạm thời tôi vẫn chưa nghĩ ra cách giải thích hợp lý nào khác, chúng ta cứ đợi đến mai xem kết quả điều tra hiện trường của vụ án Phạm Trường Căn thế nào đã."

CHƯƠNG 65

T

Trưa hôm sau, Lâm Kiệt đến văn phòng báo cáo với hai người: "Anh cả, đã có kết quả điều tra hiện trường của vụ án nhà họ Phạm rồi. Phòng thí nghiệm chất độc của Sở Công an thành phố đã lấy chất còn sót trong sữa, xác định quả nhiên là ngộ độc Asadin, hơn nữa lượng Asadin trong sữa rất lớn, vượt quá mức hòa tan trong nước của Asadin, thậm chí còn lắng đọng ở thể rắn trong sữa. Bác sĩ pháp y nói có khả năng hung thủ cần nhắc đến chuyện sữa có tác dụng bảo vệ niêm mạc dạ dày, cho nên mới cho vào một lượng lớn Asadin, để đảm bảo bị hại không có khả năng sống sót. Đồng thời, còn xét nghiệm thấy một lượng lưu huỳnh rất nhỏ, nhân viên xét nghiệm đã lấy mẫu sữa cùng loại tiến hành xét nghiệm đối chiếu, kết quả đối chiếu không phát hiện thấy có lưu huỳnh trong mẫu sữa, điều này cho thấy lưu huỳnh cũng là do hung thủ bỏ vào."

Vương Các Đông không hiểu: "Việc này nói lên điều gì?"

Lâm Kiệt nói: "Ý kiến của bác sĩ pháp y là, loại Asadin mà hung thủ sử dụng là do hắn ta tự chế ra bằng cách tạo phản ứng ô xy hóa đối với hùng hoàng, vì trong hùng hoàng có chứa lưu huỳnh, cho nên trong arsenic trioxide As_2O_3 sau khi chiết xuất cũng có lẫn một lượng rất ít lưu huỳnh."

Vương Các Đông nhìn Chu Quốc Sơn: "Asadin là do hung thủ tự tinh chế bằng hùng hoàng, hùng hoàng có thể mua được ở bất cứ chỗ nào, việc điều tra công cụ phạm tội, cũng giống như trước đây, không thể tiến hành được."

Chu Quốc Sơn tỏ vẻ bất lực, ông tham gia phá án mấy chục năm nay, những vụ án đầu độc trước đây từng gặp, cũng chỉ là những vụ ở nông thôn thông thường như sử dụng thuốc trừ sâu, thuốc diệt chuột, ông cũng chỉ nghe nói chứ chưa từng trực tiếp tiếp xúc với loại hung thủ sử dụng những chất cực độc không thể mua được trên thị trường như Nicotine, Hydrogen cyanide. Nhất là toàn bộ những chất độc này đều do hung thủ tự tạo ra từ những chất thông thường. Ông mím môi, đành hỏi: "Tình hình khác thì thế nào?"

Lâm Kiệt nói tiếp: "Chúng em đã điều một lực lượng lớn kiểm tra toàn bộ camera giám sát ngay trong đêm, mô phỏng lại quá trình phạm tội của hung

thủ. Sáu giờ năm phút sáng ngày 22 tháng 12, sau khi nhân viên đưa sữa thật rời khỏi khu đô thị Đé Cảnh Uyển, chưa đầy năm phút sau, hung thủ đi một chiếc xe đạp điện màu xám vào khu đô thị, sau chiếc xe đạp có một cái thùng kiểu như thùng đưa sữa, chắc là thùng giả, tất nhiên bảo vệ cho rằng hẳn là nhân viên đưa sữa, nên không hề ngăn lại. Căn cứ vào phân tích điều tra sau đó, tình hình sơ bộ là hung thủ đi xe đạp điện đến trước cổng nhà họ Phạm, dùng tuốc nơ vít tháo chiếc thùng sữa thật xuống, sau đó lấy thùng sữa giả ra, dính lên tường bằng keo dính tức thời, để lại chìa khóa trong ổ khóa của thùng sữa, dán một tờ thông báo giả của công ty sữa lên trên thùng sữa. Sau đó vợ chồng Phạm Trường Căn lấy sữa uống và bị ngộ độc."

Lâm Kiệt nói tiếp: "Ngoài ra, bọn em phát hiện thấy, trước khi gây án một tuần, hung thủ đã nhiều lần cải trang thành nhân viên đưa sữa ra vào khu đô thị, không lần nào bị bảo vệ phát hiện ra. Chắc những lần trước đều là để thăm dò và tìm hiểu tình hình bảo vệ an ninh trong khu đô thị."

Vương Các Đông hỏi: "Hung thủ vẫn không lộ diện?"

"Vâng, những lần thăm dò trước đó, căn cứ vào dáng đạp xe của hung thủ có thể phán đoán vẫn là tên béo đó, đầu đội mũ và bịt khẩu trang, tay cũng đeo găng. Nhưng người thực hiện hành vi phạm tội vào hôm vụ án xảy ra, do hôm trước đó trời bắt đầu có gió to tuyết lớn, sáng ngày hôm đó tuyết rơi rất to, hình ghi của camera giám sát không rõ, nhìn mờ mờ thì hình như dáng người đi xe đạp gầy hơn rất nhiều."

Vương Các Đông và Chu Quốc Sơn kinh ngạc, đây là lần đầu tiên tên đồng phạm xuất hiện trong camera.

Lâm Kiệt nói tiếp: "Có điều vẫn đội mũ và bịt khẩu trang, đồng thời do ảnh hưởng của thời tiết hôm đó, lúc phạm tội trời chưa sáng rõ, vẫn rất tối, nhìn chung không thể xác định được thông tin về người đó."

Vương Các Đông suy nghĩ giây lát rồi nói: "Gửi đoạn video vào hộp thư điện tử của tôi, tôi xem lại xem thế nào. Ngoài ra còn tình hình gì khác nữa không?"

"Cơ bản chỉ có vậy, toàn bộ báo cáo chi tiết đều nằm trong tập hồ sơ này. Ngoài ra còn một việc..." Nét mặt Lâm Kiệt có vẻ lúng túng.

Vương Các Đông nhìn cậu ta không hiểu: "Gì vậy?"

"Sáng nay bọn em nhận được thông tin từ công an thị trấn, sáng sớm nay

con gái và con trai Phạm Trường Căn dẫn theo một đồng họ hàng bạn bè xông vào nhà họ Hà đập phá, đánh người gây thương tích."

"Cái gì!" Vương Các Đông và Chu Quốc Sơn đồng thanh lên tiếng, vẻ mặt thất sắc.

Vương Các Đông vội hỏi: "Người thế nào rồi?"

"Mẹ của Hà Kiến Sinh bị đánh bất tỉnh, bây giờ đã được đưa vào nằm viện. Cậu con trai bốn tuổi của Cam Giai Ninh nghe nói trong lúc hỗn độn cũng bị đá một nhát bất tỉnh nhân sự, bây giờ cũng đang ở bệnh viện, em vừa hỏi rồi, tạm thời hai người đều không nguy hiểm đến tính mạng, có điều cháu bé có khả năng sợ quá, sau khi tỉnh lại không hề quấy khóc, nhưng mặt mũi cứ ngơ ra, không nói câu nào."

Vương Các Đông phần nộ nghiến răng, nói: "Tại sao lũ con cái ngu xuẩn của Phạm Trường Căn lại tìm đến nhà họ Hà?"

Lâm Kiệt lấp bắp: "Nghe nói... nghe nói người của công an thị trấn nói với họ là bố mẹ họ bị bạn của Cam Giai Ninh giết hại, cho nên đã dẫn một đám người đến..."

"Người của công an thị trấn đâu? Trước đó không phải là tôi đã dặn họ, nhấn mạnh là không được để bất cứ người nào đến quấy rối nhà họ Hà rồi cơ mà!"

Lâm Kiệt lúng túng đáp: "Những người đến... những người đến đó đều là của công an thị trấn. Sau đó... sau đó một vị phó trưởng công an biết tin, dẫn những người khác đến, mới ngăn được họ lại, rồi đưa bà cháu nhà họ Hà vào bệnh viện, em cũng vừa mới biết tin."

"Mẹ cha cái lũ khốn!" Vương Các Đông không kìm chế được, buông một câu chửi bậy, "Đội trưởng Lâm, cậu lập tức dẫn cảnh sát của huyện đi bắt toàn bộ cái đám gây chuyện lúc sáng về đây, bao gồm cả những thằng thuộc công an thị trấn có mặt trong đó."

Lâm Kiệt tỏ vẻ vô cùng khó xử: "Anh cả, việc này... mặc dù Phạm Trường Căn chết rồi, nhưng họ hàng nhà họ Phạm đều là lãnh đạo, sự việc buổi sáng, anh chị em của Phạm Trường Căn cũng có can dự, sợ là... sợ là không bắt nổi."

Vương Các Đông phần nộ buông một tiếng thở dài, im lặng không nói gì.

Chu Quốc Sơn ngẫm nghĩ rồi nói: "Mấy hôm nay tôi cũng được nghe

nhiều chuyện về nhà họ Phạm, hình như thế lực của nhà họ Phạm ở huyện các cậu rất lớn thì phải."

Vương Các Đông hừ một tiếng khinh bỉ: "Ông bố đã chết của Phạm Trường Căn nguyên là bí thư huyện, con cái đều làm quan, được mệnh danh là "cả nhà công chức, một trưởng trên ba trưởng dưới", vợ chồng, con cái và họ hàng của họ, rất nhiều người đều là lãnh đạo của các huyện thị xung quanh, cả hai cấp tỉnh và thành phố đều có mạng lưới quan hệ của nhà họ Phạm, trong huyện không có việc gì mà nhà họ Phạm không làm được."

Chu Quốc Sơn gật đầu: "Trước đây khi Giang Bình đánh chết Hà Kiến Sinh, cậu còn chẳng xử lý được anh ta, bây giờ lại định vì sự việc buổi sáng mà bắt con cái của Phạm Trường Căn, đúng là rất khó." Ông dừng lại một lúc, rồi nói bằng một giọng lạnh tanh, "có điều chắc chắn phải cho bắt."

Vương Các Đông và Lâm Kiệt đều kinh ngạc nhìn Chu Quốc Sơn.

"Bây giờ chúng ta chưa bắt được hung thủ, việc trọng yếu hàng đầu là đề phòng xảy ra vụ án mạng tiếp theo, hôm qua chúng ta đã bàn rồi, mục tiêu của hung thủ chia làm hai loại, một loại là những người quấy rối nhà họ Hà. Xảy ra vụ việc sáng nay, không biết chừng hung thủ sẽ nhanh chóng biết tin, như vậy đám người buổi sáng sẽ rất nguy hiểm. Cứ cho bắt về trước đã, bố trí cho họ ở khách sạn, chờ một thời gian nữa rồi tính. Về nhân lực phụ trách việc bắt người, bên công an huyện của cậu không tiện ra mặt, tôi có dẫn theo hơn mười người của công an tỉnh, sáng nay công an thành phố cũng cử xuống một nhóm điều tra hình sự, đợi đến chiều sẽ cho người của công an tỉnh và công an thành phố đi bắt bọn họ. Gặp người của nhà họ Phạm, giải thích ngọn ngành chắc là họ sẽ hợp tác."

CHƯƠNG 66

Sau khi Lâm Kiệt rời đi, Vương Các Đông ngồi ở ghế, môi mím chặt môi. Chu Quốc Sơn khuyên giải: "Thôi, cậu cũng đừng bực mình vì chuyện này nữa. Những chuyện như thế này tôi vấp phải nhiều hơn cậu, quan trường là như vậy, luôn phải cân nhắc các mối quan hệ. Ở những huyện thị vùng sâu như chỗ các cậu, thế lực gia đình chiếm số đông. Ở những huyện thị lớn ven biển thì phải chọn đúng vị trí, theo sát lãnh đạo có thực quyền, suy cho cùng bản chất cũng như nhau. Cậu phải học cách thích nghi."

Vương Các Đông miễn cưỡng gật đầu: "Em biết, có điều cứ thấy trong lòng không thoải mái!"

Chu Quốc Sơn nhìn anh, không nói thêm gì nữa mà quay trở lại vụ án: "Chúng ta xem hình ghi được từ camera giám sát lần này của nhà họ Phạm xem thế nào."

Toàn bộ tâm trí Vương Các Đông lại tập trung vào việc phá án, anh mở hộp thư điện tử, hai người xem kỹ toàn bộ camera giám sát nhiều lần, xem xong, anh suy nghĩ hồi lâu rồi nói: "Hôm xảy ra vụ án cuối cùng vào ngày 22 tháng 12, camera ghi hình không rõ lắm, trời rất tối, lại còn có tuyết rơi."

"Nhưng hình dáng người đi xe đạp này có vẻ khác với gã béo trong mấy lần đi thăm dò trước đó, người này gầy hơn hẳn."

"Xem ra, người đi đôi thùng đựng sữa vào hôm vụ án xảy ra không phải là tên béo, mà là tên đồng phạm."

Mắt Chu Quốc Sơn sáng lên, nói: "Cả ba vụ án đều có một điểm tương đồng, tên đồng phạm đóng vai trò then chốt."

Vương Các Đông bỗng trở nên hưng phấn: "Đúng thế, bây giờ, xem ra ngoài vụ đầu tiên, không rõ rốt cuộc ai là người giết Giang Tiểu Bình, hai lần phạm tội sau đó, toàn bộ việc chuẩn bị công cụ phạm tội, thăm dò hiện trường... đều là tên béo đảm nhiệm, còn việc thực hiện hành vi phạm tội, giết hại mục tiêu là tên đồng phạm làm!"

"Lần thứ hai, trong vụ án nhà họ Lý, trước khi Lý Khởi Minh lái xe vào khu đô thị, tên béo đã rời khỏi khu đô thị. Dáng người tên đôi thùng sữa hôm xảy ra vụ án nhà họ Phạm cũng không giống tên béo. Bây giờ có một vấn đề,

tên béo đã làm nhiều việc như vậy, tại sao lần nào việc giết người cuối cùng cũng đều không phải là hắn trực tiếp ra tay, mà lại để gã đồng phạm làm? Phải biết rằng, toàn bộ những việc mà tên béo làm mới là khó nhất, cũng là việc nguy hiểm nhất, phải lộ diện khi đi qua chỗ camera giám sát, còn việc giết người cuối cùng, một lần chỉ cần nấp ở một bên thao tác điều khiển từ xa, một lần chỉ cần đổi cái thùng đựng sữa, đều là những việc rất dễ làm, thì lại giao cho một người khác."

Vương Các Đông im lặng suy nghĩ một hồi lâu rồi chậm rãi gật đầu, cuối cùng vỗ tay lên đùi, nói: "Chỉ có một cách giải thích duy nhất, tên đó mới là kẻ chủ mưu, tên béo chỉ là đồng phạm. Kẻ vạch định kế hoạch thật sự không phải là tên béo, mà là tên đồng phạm! Cũng có nghĩa là, kẻ thực sự muốn báo thù cho Cam Giai Ninh hoàn toàn không phải là tên béo, mà là tên đồng bọn! Nếu tên béo là kẻ chủ mưu, là người muốn báo thù cho Cam Giai Ninh, thì khi đã làm toàn bộ những công việc chuẩn bị, thao tác giết người cuối cùng rất đơn giản, không cần phải chia cho một tên khác. Chỉ có một cách giải thích, tên đồng phạm mới là kẻ muốn trả thù cho Cam Giai Ninh, mới là kẻ có mối thâm thù với bị hại, cho nên hắn mới phải đích thân thực hiện hành vi giết người, như vậy mới xả được nỗi hận. Còn tên béo đó chỉ là kẻ giúp hắn phạm tội."

Chu Quốc Sơn suy nghĩ giây lát rồi nói: "Nhưng bây giờ có một điểm mâu thuẫn, nếu tên béo là đồng phạm, kẻ thực sự muốn báo thù cho Cam Giai Ninh là tên đồng bọn, thì hắn mới là người có mối quan hệ mật thiết với Cam Giai Ninh. Tên đồng bọn chắc chắn sẽ là một trong số những chủ xe đi qua đường An Lạc, nhưng các cậu đã điều tra toàn bộ số chủ xe này, không có người nào từng học ngành hóa, chứ đừng nói là bạn học của Cam Giai Ninh. Điểm mâu thuẫn nằm ở chỗ tên chủ mưu báo thù cho Cam Giai Ninh, cũng chính là tên đồng bọn đó, không học ngành hóa, tất nhiên càng không phải là bạn học của cô ấy. Mà người giúp sức cho việc phạm tội là tên béo, lại có kiến thức hóa học rất chuyên nghiệp, có khả năng là bạn học của Cam Giai Ninh. Mối quan hệ giữa các nhân vật rất bí hiểm, khó phán đoán."

Vương Các Đông suy nghĩ mông lung: "Nếu điểm mâu thuẫn này là đúng, thì mục tiêu điều tra sẽ có muôn vàn các khả năng. Một là tên béo đúng là bạn học của Cam Giai Ninh, tên chủ mưu đã quen Cam Giai Ninh

qua tên béo, tên béo dùng kiến thức hóa học chuyên nghiệp của mình giúp sức trong quá trình phạm tội. Một khả năng khác là tên chủ mưu hoàn toàn không phải là bạn học của Cam Giai Ninh, nhưng lại là người có mối quan hệ rất sâu sắc với Cam Giai Ninh, tên béo là kẻ giúp sức, từng học ngành hóa, nhưng không phải là bạn học của Cam Giai Ninh, hoặc là tốt nghiệp ngành hóa ở một trường khác. Như vậy thì không thể triển khai điều tra."

Chu Quốc Sơn cau mày nói: "Quá trình phạm tội vốn rất rõ ràng, chỉ vì có hai kẻ cùng phạm tội, khiến cho việc điều tra của chúng ta rơi vào một vòng lẩn quẩn mơ hồ. Nếu hung thủ chỉ có một người, là tên béo đó, thì rất rõ ràng chúng ta có thể trực tiếp điều tra toàn bộ bạn học của Cam Giai Ninh. Bây giờ hung thủ có hai người, ai là kẻ chủ mưu thực sự, gây án để báo thù cho Cam Giai Ninh, ai là đồng phạm, có hai khả năng. Về ngành học của tên chủ mưu, cũng có hai khả năng. Tên đồng phạm có quen Cam Giai Ninh không, hay đơn thuần chỉ giúp sức cho tên chủ mưu, cũng có hai khả năng. Như vậy nhân lên, sẽ có đến tám khả năng, ngoài ra về mối quan hệ giữa tên chủ mưu và tên đồng phạm còn tồn tại nhiều khả năng hơn nữa, là bạn bè, người yêu... Hừm, vụ án này càng phân tích, càng phức tạp."

Vương Các Đông có vẻ chán nản: "Nếu đúng như phân tích ngày hôm nay, tên béo chỉ là đồng phạm, không phải là kẻ chủ mưu, thì toàn bộ việc điều tra các bạn học của Cam Giai Ninh ở giai đoạn trước đều phí công vô ích."

Chu Quốc Sơn gật đầu thừa nhận: "Khả năng phạm tội, ý thức chống lại công tác điều tra hình sự và chi tiết phạm tội của hung thủ lần này, từ trước tới giờ chưa từng có. Mỗi lần dùng chất độc giết người đều có thể tinh vi đến mức làm chết người mà không cần trực tiếp tiếp xúc với bị hại. Ba lần ra tay, mỗi lần sử dụng một loại chất độc khác nhau, lần thứ nhất dùng Nicotine, liều lượng ít, phát huy tác dụng nhanh, bị hại còn chưa phát hiện ra thì đã hôn mê rồi lập tức tử vong. Lần thứ hai là Hydrogen cyanide, vì chọn bình xịt để đựng, nên Hydrogen cyanide ở dạng chất lỏng là lựa chọn tốt nhất. Vì Nicotine rất khó chiết xuất được nồng độ cao, để tạo được một bình Nicotine sẽ rất phiền hà, cho nên tạo luôn Hydrogen cyanide. Lần thứ ba sử dụng Arsenic trioxide, phát huy tác dụng chậm, nhưng khi đã phát tác thì cũng không thể cứu được, có thể thấy hung thủ cũng đã dự đoán được là vợ chồng

Phạm Trường Căn không chắc đã uống sữa cùng một lúc, nếu phát huy tác dụng nhanh, một người chưa uống đã nhìn thấy người kia có vấn đề, tất nhiên sẽ không thể giết được cả hai vợ chồng. Thêm vào đó, tất cả những lần phạm tội, hung thủ đều không để lại chứng cứ quan trọng nào, cố gắng tránh toàn bộ camera giám sát ở khu vực hiện trường, điều này cho thấy công việc thăm dò tình hình ở giai đoạn trước được chuẩn bị rất tốt. Thậm chí khi đôi thùng đựng sữa, cũng đã cân nhắc chọn thời điểm ngay sau khi nhân viên đưa sữa thật vừa rời khỏi khu đô thị, liền lập tức vào thực hiện kế hoạch. Một đối thủ như vậy, tôi thực sự chưa từng nghe nói đến."

Vương Các Đông hút hết một điều thuốc, nheo mắt nói: "Bây giờ vẫn còn một điểm nghi vấn, hung thủ làm thế nào mà biết được nhà họ Phạm có đặt mua sữa."

"Hung thủ vào trong khu đô thị để thăm dò, thấy công nhà họ Phạm có thùng sữa là biết thôi."

Vương Các Đông lắc đầu: "Hung thủ không thể biết được tòa biệt thự nào trong khu đô thị là của nhà họ Phạm. Chúng em đã hỏi bảo vệ ở khu đô thị, bình thường khu Đé Cảnh Uyển được canh gác bảo vệ rất nghiêm mật, ngoài nhân viên đưa báo và đưa sữa ra, những người khác muốn vào khu đô thị đều phải đăng ký bằng chứng minh thư rất chặt chẽ, chúng em đã kiểm tra danh sách ghi chép khách vào khu đô thị một tháng gần đây, tạm thời không phát hiện ra đối tượng nào khả nghi. Em cũng đã đến nhà họ Phạm quan sát kỹ, phía ngoài không có bất cứ thứ gì để lộ danh tính của chủ nhân."

"Chắc là có rất nhiều người biết ô tô của Phạm Trường Căn chứ?"

"Nhưng trong sân các tòa biệt thự của khu đô thị đều có nhà để xe, nhà để xe nằm mặt phía sau tường rào, nhìn từ bên ngoài vào, không thể thấy được trong nhà để xe có loại xe gì. Chúng em cũng đã hỏi con gái Phạm Trường Căn, xe của Phạm Trường Căn luôn cho vào trong nhà để xe, không để ở ngoài sân."

"Có ai khác biết nơi ở của Phạm Trường Căn không?"

"Đã hỏi người của đồn công an, rất nhiều người biết Phạm Trường Căn ở khu Đé Cảnh Uyển, nhưng cụ thể ở chỗ nào, cũng chẳng có mấy người làm cùng cơ quan ông ta biết, chỗ ở riêng của lãnh đạo từ trước đến giờ thường được giữ kín, Phạm Trường Căn cũng vậy. Hơn nữa, chúng em đã kiểm tra ô

tô của Phạm Trường Căn, không phát hiện thấy có thiết bị định vị theo dõi."

Chu Quốc Sơn ngạc nhiên nói: "Không lẽ là nhân viên đưa sữa thật tiết lộ?"

Vương Các Đông vẫn lắc đầu: "Hôm qua chúng em đã thẩm vấn nhân viên đưa sữa rất kỹ, lời khai của anh ta không có điểm gì khả nghi, lại hỏi cả cơ quan của anh ta, anh ta phụ trách việc đưa sữa cho khu vực này mấy năm nay rồi, hoàn toàn không có khả năng liên quan đến việc phạm tội, ngoài ra anh ta cũng nói gần đây không hề tiếp xúc với những người khác, càng không có ai hỏi anh ta về tình hình trong khu Đế Cảnh Uyển."

Chu Quốc Sơn mệt mỏi nhắm mắt lại: "Xem ra vấn đề này chỉ có hung thủ mới giải đáp được."

Vương Các Đông vẫn lắc đầu, không cam tâm, anh tin rằng bất cứ một điểm nghi vấn nào trong một vụ án cũng đều có khả năng trở thành điểm đột phá trong công tác điều tra phá án. Bây giờ vụ án này có rất nhiều những điểm nghi vấn chưa tìm được lời giải, cũng tồn tại rất nhiều khả năng, rốt cuộc hướng nào mới là hướng đi đột phá?

Anh nằm trong ghế, cau mày, chăm chú vắt óc suy nghĩ, mọi hành vi phạm tội đều sẽ để lại manh mối, ừm, cần phân tích lại cả ba vụ án một lần nữa từ đầu đến cuối, mới có thể xác định được hướng điều tra phá án cuối cùng.

CHƯƠNG 67

Trưa nay khi ăn cơm ở tầng 1, Trần Tiến nghe thấy một người bên cạnh nói con trai và con gái của Phạm Trường Căn về đến huyện, việc đầu tiên là dẫn người đến nhà họ Hà phá phách, nghe nói cái chết của Phạm Trường Căn có liên quan đến người nhà họ Hà, có người báo thù cho nhà họ Hà.

Một người khác nói, thế lực của nhà Phạm Trường Căn ở huyện rất lớn, có thể hô mưa gọi gió, ai mà dám đắc tội với nhà họ, nghe nói mấy người quan trọng trong nhà họ Phạm đều đến cả, dẫn theo một đám người, không những phá nhà họ Hà, mà còn đánh hai bà cháu nhà đó đến mức phải nhập viện, thật đáng thương quá, đứa bé mới bốn năm tuổi thôi, không biết bây giờ thế nào rồi.

Trần Tiến hít một hơi thở sâu, nét mặt bình thản, tiếp tục cầm đũa ăn cơm.

Đến chiều, anh ta gọi taxi, dừng lại ở một chỗ cách nhà họ Hà ba ngã rẽ, rồi đi về phía trước như thể không có chuyện gì.

Khi đi qua sân nhà họ Hà, anh ta nhìn thấy tường bao ngoài sân đã bị đổ một nửa, đồ gỗ, đồ điện ngổn ngang trên sân, cửa mất cánh, cửa sổ ở tầng trên và tầng dưới đều bị vỡ, có hai cảnh sát canh ngoài sân, mấy người tầm tuổi trung niên và người già rồi việc đứng từ xa thì thảo nói chuyện.

Xem ra chuyện nghe được từ hai người lúc ăn trưa là thật, anh ta thăm thở dài, không nhìn về phía nhà họ Hà nữa, không hề dừng bước, mà đi thẳng luôn theo con đường đối diện.

Lúc đi qua chỗ mấy người già đó, anh lẳng tai nghe thấy một người nói: "Thằng cháu bị họ đánh cho một trận rất đau, rồi lại bị họ đá ngất xỉu, bây giờ không sao chứ?"

Một người khác đáp: "Không biết, nhà họ Hà không có ai dám đứng ra, ông cậu buổi sáng có đến, còn chưa vào đến nơi đã bị bà vợ lôi về, ai dám can thiệp vào việc của nhà họ Phạm."

Người đó khẽ thở dài: "Thật là tồi tệ."

"Nghe nói có người trả thù cho nhà họ Hà, mới giết sạch cả nhà Giang Bình, Lý Cương và nhà Phạm Trường Căn."

"Ôi trời, thế thì cũng kinh khủng thật."

"Cũng đáng đời lũ đó, ông thấy trước đây con trai nhà họ Hà bị công an bắt, rồi trả về cho cái hộp tro cốt, nó thảm như thế nào!"

...

Trần Tiến không dừng lại nghe tiếp, anh ta bước thẳng đi.

Thôi được, làm được đây, đánh cả con trai cô ấy! Chúng mày làm mòng một, tao làm hôm rằm, xem ai chết trước!

Nhịp tim Trần Tiến đập rất nhanh, anh ta vội lấy thuốc ra uống, cảm giác hoa mắt chóng mặt nhưng vẫn cố gắng bước tiếp, một lúc sau, khi thấy đỡ hơn, khi đã đi qua được mấy chỗ rẽ, anh ta gọi một chiếc taxi về nhà.

Vừa về đến nhà, anh ta liền thay một chiếc áo khoác lớn, bỏ công cụ phạm tội vào trong túi áo khoác, lấy hai viên thuốc ra uống để ổn định thần kinh, mím môi, đi ra khỏi nhà.

Trương Hồng Ba, vốn là tao định chuẩn bị đầy đủ hơn nữa rồi mới đi tìm mày, nhưng sự việc nhà họ Phạm chúng mày đã làm hôm nay đã khiến tao không thể kiên nhẫn hơn được nữa.

Lần này, anh ta không cần người bạn đó ra tay, anh ta muốn đích thân tiễn Trương Hồng Ba lên đường.

Trần Tiến ngồi vào trong ô tô, lái xe đến một con đường dưới tòa nhà là trụ sở công ty bất động sản của Trương Hồng Ba, cũng có vài chiếc ô tô đỗ ở hai bên đường, bây giờ là buổi chiều, lại trong giờ làm việc, trên đường khá vắng người.

Anh ta lái xe vào một góc đối diện phía bên kia phố, mặc dù anh ta rất muốn nhanh chóng ra tay, thậm chí không thể kiên nhẫn hơn được nữa, nhưng anh ta vẫn nhắc nhở mình bằng lý trí, nhất định phải bình tĩnh, phải lên kế hoạch hoàn chỉnh rồi mới ra tay, như vậy mới có thể thực hiện hành vi phạm tội một cách hoàn hảo.

Lần phạm tội này rủi ro rất lớn, vì lần này anh ta định giết người trực tiếp ở cự ly gần.

Anh ta hít một hơi thở sâu, để tâm trạng bình tĩnh lại, tập trung tinh thần, nhìn về phía tòa nhà văn phòng, anh ta cần quan sát để vạch định kế hoạch, tìm cơ hội thích hợp.

Lúc này, anh ta nhìn thấy ở một chỗ không xa bên đường dưới tòa nhà có

một chiếc xe Santana màu đen, vẫn đang nổ máy, ống khói sau xe thỉnh thoảng lại phụt ra một luồng khói trắng.

May mà là mùa đông, nếu là mùa hè, anh có lẽ sẽ không để ý thấy luồng khói màu trắng ở đuôi xe đó.

Anh ta nheo mắt nhìn về phía chiếc Santana quan sát, có hai người ngồi ở ghế lái chính và ghế lái phụ phía trước xe, một người đang ăn mì tôm, người kia mở một nửa ô cửa sổ để hút thuốc lá.

Trần Tiến quan sát mấy giây, trong lòng thấy nghi ngờ, liền xuống xe đi vào một quán cafe ở bên cạnh, trên đường đi vẫn liếc nhìn chiếc xe Santana, phát hiện thấy hai người đó không hề nhìn mình.

Tất nhiên, thời gian từ lúc dừng xe đến lúc xuống xe chưa đầy một phút, mọi hành động của Trần Tiến đều rất tự nhiên.

Anh ta vào quán cafe, chọn một chỗ gần cửa sổ, gọi đồ uống và đồ ăn vặt, ngồi ở đầu xa cửa sổ một chút của chiếc salon, im lặng tiếp tục quan sát chiếc Santana.

Anh ta quan sát một lúc lâu, thấy hai người đó không hề xuống xe, mà cứ một chốc lại lấy thuốc lá ra hút, có lúc đưa mắt quan sát bốn xung quanh, tất nhiên là họ không thể nhìn thấy Trần Tiến.

Khoảng hơn một tiếng đồng hồ sau, khi sắp đến giờ ăn tối, ô tô trên đường bắt đầu nhiều lên.

Lúc này, một chiếc ô tô Honda màu đen đi đến cạnh chiếc Santana, cửa sổ xe Honda được kéo xuống, người trong xe nói gì đó với hai người trong chiếc Santana, sau đó chiếc xe Honda đỗ ở bên cạnh chiếc Santana, chiếc Santana liền rời đi.

Trong chiếc xe Honda cũng có hai người, hai người này cũng không xuống xe, sau khi dừng xe, họ quan sát một vòng xung quanh, tiếp đó cũng giống như hai người khi nãy, lại hút thuốc lá, thỉnh thoảng nói chuyện mấy câu, có lúc lặng lẽ quan sát bốn xung quanh.

Tất nhiên, Trần Tiến đang ngồi ở một góc salon phía sau ô cửa sổ, đã quan sát thấy toàn bộ những việc này.

Được đấy, các anh đều là diễn viên giỏi, diễn rất thật, làm cảnh sát mặc thường phục đúng là không xứng với tài năng của các anh.

"Cho tôi thanh toán."

Trần Tiến đứng lên rời khỏi quán cafe, cảnh sát mặc thường phục thay phiên nhau túc trực để bảo vệ Trương Hồng Ba, cũng chỉ có thể giúp cho gã này được sống thêm vài hôm nữa mà thôi.

CHƯƠNG 68

Vương Các Đông nghĩ suốt một đêm, vấn đề nan giải nhất bây giờ là họ hoàn toàn không biết bất cứ thông tin gì về hai tên hung thủ, quan hệ giữa chúng và quan hệ với Cam Giai Ninh.

Anh vốn tin chắc rằng tên béo là bạn học của Cam Giai Ninh, bây giờ cái kết luận có được từ những suy luận không tất yếu đó đã bị lung lay.

Vì ít nhất có hai lần, kẻ thực hiện hành vi giết người cuối cùng không phải là tên béo mà là tên đồng phạm, đối tượng mà họ không hề có bất cứ thông tin nào về tên tuổi, giới tính, tướng mạo. Thao tác giết người đơn giản cuối cùng do tên này thực hiện, cho thấy hẳn chính là hung thủ muốn trả thù cho Cam Giai Ninh, còn tên béo có khả năng chỉ là đồng phạm, từng học chuyên ngành hóa ở trường khác. Vì vậy mới không thu được kết quả gì từ việc điều tra bạn học cũ của Cam Giai Ninh căn cứ vào chiều cao của tên béo.

Như vậy sẽ có thể tiến hành bước điều tra tiếp theo của vụ án thế nào đây?

Bây giờ trong tay chỉ còn lại duy nhất một manh mối hữu ích, là cái thùng sữa đó.

Công ty sữa đã xác nhận, thùng sữa này không phải là của công ty họ, cũng có nghĩa là, cái thùng này đã được hung thủ kiếm được bằng một cách khác.

Cho dù hung thủ từng học chuyên ngành hóa học, những chất độc hóa học sử dụng trong quá trình phạm tội đều do hắn tự chế ra, Vương Các Đông cũng không tin là hắn có thể tự làm ra được một chiếc thùng sắt có in ấn tinh xảo.

Không thể, chắc chắn chiếc thùng đó phải đặt làm ở xưởng chế tạo khuôn.

Chỗ nào cũng có các cửa hàng bán khuôn, đều có thể đặt làm công cụ, hung thủ đã đặt làm cái thùng sữa ở đâu?

Ở ngay huyện Kim? Có khả năng. Nhưng hung thủ thông minh có thể sẽ đặt làm ở nơi khác.

Cho dù thế nào đi chăng nữa, chắc chắn là hung thủ đặt làm, hơn nữa

hung thủ không thể lên sẵn kế hoạch giết người từ trước đó rất lâu, nhất định là mới đặt làm trong một hai tháng gần đây thôi.

Suy nghĩ kỹ càng về điểm này xong, Vương Các Đông đến cơ quan từ rất sớm, lập tức trao đổi với Chu Quốc Sơn, lệnh cho công an huyện đến phòng Công thương huyện, tìm toàn bộ các xưởng gia công khuôn trong huyện, bất kể xưởng lớn hay xưởng nhỏ, đều cho người đến tận nơi hỏi cẩn thận xem có người nào đã từng đặt làm cái thùng này không.

Phải hỏi xưởng gia công, là vì mặc dù nơi cung cấp dịch vụ là các cửa hàng bán khuôn, nhưng cửa hàng bán khuôn cuối cùng vẫn phải tìm đến xưởng gia công, thứ nhất là số lượng các cửa hàng bán khuôn rất lớn, thứ hai có những cửa hàng chưa đăng ký ở phòng Công thương, sẽ rất khó điều tra, thứ ba có khả năng hung thủ trực tiếp đặt ở xưởng gia công.

Chỉ cần một xưởng nào đó xác nhận đã từng làm cái thùng sữa này, từ đó sẽ biết được cửa hàng bán khuôn đã giao đơn đặt hàng, cuối cùng có thể điều tra được tình hình về người đã đặt hàng.

Cũng sử dụng biện pháp đó, Chu Quốc Sơn giúp anh báo lên công an tỉnh, yêu cầu các huyện thị lân cận lập tức cử người đi điều tra tình hình các khu vực ở địa phương mình.

Sau khi bố trí xong việc này, Vương Các Đông lại hỏi thăm cấp dưới về tình hình hôm qua đến bệnh viện thăm bà cháu nhà họ Hà, một mặt cũng là để hỏi bà mẹ chồng xem gần đây có ai đến nhà họ không, nhưng nội dung hỏi được hoàn toàn không liên quan đến vụ án, xem ra bà mẹ chồng quả thật không biết rõ cuộc người báo thù cho nhà họ Hà là ai.

Lâm Kiệt cùng Vương Các Đông đến khu Đế Cảnh Uyển một lần nữa, trong lòng Vương Các Đông còn một điểm nghi vấn chưa có lời giải. Hung thủ đã làm thế nào để biết được địa chỉ cụ thể của nhà Phạm Trường Căn?

Khả năng thứ nhất là người quen, nhưng theo lời khai của con trai và con gái Phạm Trường Căn, ngoài họ hàng ra, chỉ có lãnh đạo một số cơ quan biết được địa chỉ cụ thể của nhà họ Phạm.

Mục đích của hung thủ là báo thù cho nhà họ Hà, đồng thời lại là họ hàng bằng hữu của nhà họ Phạm, gần như không thể tồn tại khả năng này. Hơn nữa, theo lời con cái của Phạm Trường Căn, nhà họ Phạm từ trước đến giờ không quen biết người nào làm về ngành hóa.

Chỉ còn lại khả năng bám đuôi theo dõi, nhưng ở khu Đế Cảnh Uyển, ngoài lúc sáng sớm cho phép nhân viên đưa sữa, đưa báo được vào trong khu đô thị, người ngoài không thể vào được. Phạm Trường Căn sẽ không từ bên ngoài trở về nhà vào lúc sáng sớm. Hơn nữa nếu bám theo Phạm Trường Căn khi ông ta hết giờ làm việc, đến cổng khu đô thị, tất cả khách vắng lai đều phải đăng ký, xe Phạm Trường Căn đã vào trong khu đô thị trước rất lâu. Đến lúc hung thủ đăng ký xong rồi mới vào khu đô thị thì Phạm Trường Căn đã cho xe vào trong nhà để xe, từ bên ngoài nhìn vào không thể quan sát được, hung thủ cũng không thể biết được nhà nào là nhà Phạm Trường Căn.

Hơn nữa đã cho kiểm tra xe của Phạm Trường Căn, không có thiết bị định vị theo dõi. Khả năng này cũng đã bị loại trừ.

Vương Các Đông đi đi lại lại ở phía bên ngoài tòa biệt thự của Phạm Trường Căn, quan sát kỹ bốn xung quanh nhiều lần, xác định bên ngoài tòa biệt thự không có bất cứ đặc điểm nào để lộ danh tính của chủ nhà.

Vương Các Đông cau mày ngẩng đầu, nhìn lên không gian bốn phía xung quanh, đây là khu vực ngoại ô, bên cạnh không có tòa nhà cao tầng nào, không thể đứng từ bên trên để quan sát tình hình khu đô thị.

Lúc này, anh đưa mắt nhìn lên ngọn núi phía sau khu đô thị, đặt mình vào vị trí của hung thủ, một suy nghĩ hiện ra trong đầu.

Nếu mình là hung thủ, mình sẽ chọn chỗ nào nếu muốn theo dõi Phạm Trường Căn?

Chính xác, sẽ chọn ngọn núi trước mặt.

Ngọn núi không hề cao, có thể nhìn thấy một cái đình để hóng mát trên núi, còn có một con đường lên núi đã được rải đá, xem ra buổi sáng sớm sẽ có người lên đây tập thể dục.

Anh ra cổng khu đô thị hỏi bảo vệ, bảo vệ xác nhận có một số người già và người trung niên leo lên ngọn núi đó để tập thể dục vào sáng sớm hoặc tầm chiều.

Anh gật đầu, tỉ mỉ phân tích một lúc, mặc dù không chắc chắn lắm, nhưng vẫn quyết định cử hai cảnh sát đi hỏi những người leo núi vào sáng sớm mai, biết đâu sẽ có phát hiện gì đó.

Sau đó anh nhanh chóng quay về trụ sở công an huyện, gọi hai cảnh sát trẻ, giao nhiệm vụ, yêu cầu họ leo lên ngọn núi đó vào sáng sớm mai, nhân

thể hỏi những người leo núi luyện tập xem thời gian trước có thấy ai quan sát tình hình dưới chân núi bằng kính viễn vọng hay không?

Ý nghĩ này, anh nghĩ cũng thấy có chút hoang đường, nếu hung thủ là người tỉ mỉ đến mức độ nghĩ ra cả ý tưởng đứng trên núi để quan sát địa hình, thì sự chặt chẽ trong toàn bộ kế hoạch phạm tội của hắn mới đáng sợ làm sao!

Nhưng nếu hung thủ không sử dụng cách này để điều tra tình hình nhà họ Phạm, anh cũng thực sự không thể nghĩ ra cách giải thích nào phù hợp hơn.

CHƯƠNG 69

T rưa ngày hôm sau, Vương Các Đông đang ngồi ở văn phòng trao đổi với Chu Quốc Sơn về tình hình vụ án, thì hai cảnh sát hôm qua gõ cửa bước vào, nét mặt vừa nghiêm trọng vừa có vẻ hung phấn.

Không đợi họ lên tiếng, Vương Các Đông đã đứng bật dậy phẫn chấn hỏi: "Điều tra ra rồi à?"

Viên cảnh sát nhiều tuổi hơn một chút lập tức chớp lấy cơ hội nịnh nọt: "Anh cả, anh quá tài tình, hung thủ quả nhiên đã phục trên núi để quan sát khu Đế Cảnh Uyển!"

Gương mặt Chu Quốc Sơn thoáng vẻ ngạc nhiên lẫn vui mừng, ông hài lòng nhìn Vương Các Đông.

Hôm qua khi Vương Các Đông nói với ông về việc này, ông còn hoàn toàn phủ định, ông không tin được là lại có tên tội phạm leo lên núi để quan sát rõ bố cục địa hình của địa điểm phạm tội, có phải là đánh trận đâu.

Ông cho rằng hung thủ nhất định đã biết được thông tin bằng một cách khác, có khả năng là một người quen của Phạm Trường Căn đã nói đến, người quen đó tất nhiên sẽ không nhớ được, nhưng hung thủ đã nghe được. Nếu hung thủ lên núi, đứng từ trên cao quan sát toàn bộ đặc điểm địa hình để vạch định kế hoạch phạm tội một cách chặt chẽ như thể đánh trận, một đối thủ ở đẳng cấp như vậy, thật quá đáng sợ.

Có điều Vương Các Đông hạ lệnh điều tra, ông cũng không phản đối, trước mắt ngoài việc điều tra cái thùng đựng sữa, hầu hết lực lượng cảnh sát đều đang tiếp tục xem đi xem lại số camera giám sát trước đây, hoàn toàn không có tiến triển gì mới, mọi người đều cảm thấy lực bất tòng tâm, không biết phải điều tra thế nào. Cho nên cứ cho hai cảnh sát đi hỏi tình hình cũng được. Không ngờ lại hỏi ra được thông tin về hung thủ thật.

Viên cảnh sát đó nói tiếp: "Có hai ba cụ già đều nhớ là khoảng hơn nửa tháng trước, khi tập thể dục buổi sáng, họ nhìn thấy ở một chỗ trên núi có một người cầm kính viễn vọng loại hai ống kính có chân chống, họ tò mò hỏi anh ta nhìn cái gì, anh ta nói là ngắm phong cảnh dưới chân núi. Nhưng có một hôm, họ tập thể dục vào buổi chiều, phát hiện thấy người đó lại ở đó để

nhìn. Mặc dù thấy lạ, nhưng cũng không nghĩ gì."

Vương Các Đông vội hỏi: "Mấy cụ già đó còn nhớ hình dáng mặt mũi người đó không?"

"Lúc đó họ thấy tò mò nên có nói chuyện với người đó một lúc, có ấn tượng về người đó. Là một người đàn ông khoảng năm mươi tuổi..."

"Chờ một chút, năm mươi tuổi?" Vương Các Đông ngắt lời.

"Vâng... đúng thế."

Vương Các Đông và Chu Quốc Sơn nhìn nhau, vẻ nghi hoặc không hiểu, sao lại là năm mươi tuổi? Cam Giai Ninh mới ba lăm, hung thủ báo thù cho cô sao có thể nhiều tuổi thế được? Không lẽ là giáo viên đại học trước đây có quan hệ với Cam Giai Ninh? Có điều môi trường đại học mười năm trước sạch sẽ hơn nhiều, chuyện giáo viên yêu sinh viên rất hiếm, hơn nữa thời gian trước đã điều tra, cũng không phát hiện thấy có giáo viên nào thân thiết với Cam Giai Ninh.

Vương Các Đông tạm gác lại mối nghi vấn, chờ nghe tiếp.

"Người đó khoảng năm mươi tuổi, để đầu húi cua, trán đã hói, mặt tròn, da ngăm đen, là một người béo, dáng rất thấp, chỉ khoảng một mét sáu lăm."

"Một người béo, da đen, mặt tròn, thấp, khoảng một mét sáu lăm?"

"Vâng, đúng thế, họ miêu tả như vậy."

Vương Các Đông gật đầu, nói tiếp: "Các anh có hỏi mấy cụ già đó, họ lên núi nhìn thấy gã đó vào lúc mấy giờ?"

"Hỏi rồi, vào mùa đông thường họ lên núi tập thể dục vào năm rưỡi sáng, lên đến đỉnh núi vào lúc sáu giờ. Gã béo ở gần chỗ lưng chừng núi, chắc là gặp hấn trước sáu giờ."

"Còn buổi chiều thì sao?"

"Mùa đông trời rất tối, khoảng năm giờ là họ lên núi, ở trên đỉnh núi một lúc, thường thì xuống núi trước sáu giờ, khi họ xuống núi, vẫn thấy người đó."

"Cũng có nghĩa là gã béo đã lên núi phục ở đó từ trước năm giờ, sáu giờ vẫn ở đó, thảo nào hấn nắm rõ tình hình khu Đê Cảnh Uyển như vậy, không những biết được vị trí nhà Phạm Trường Căn, mà còn biết nhà họ Phạm có đặt mua sữa." Vương Các Đông mím môi, ngửa đầu suy nghĩ một lúc rồi hỏi: "Địa chỉ liên lạc của mấy cụ già đó đều ghi lại rồi chứ?"

"Ghi rồi."

"Thế thì anh mời họ đến trụ sở Công an huyện một chuyến, hỗ trợ cho công tác điều tra, buổi chiều cử nhân viên kỹ thuật cùng phác họa đặc điểm khuôn mặt của tên béo da đen này."

"Vâng, em sẽ làm ngay."

Sau khi hai viên cảnh sát đi khỏi, Vương Các Đông đi đi lại lại, lắc đầu không hiểu: "Hung thủ năm mươi tuổi? Chênh lệch quá nhiều tuổi so với Cam Giai Ninh, như vậy thì họ có quan hệ như thế nào?"

Chu Quốc Sơn cau mày: "Trước khi bắt được hung thủ, hung thủ có quan hệ như thế nào với nhà họ Hà, chúng ta có đoán cũng vô ích. Điểm nghi vấn mà tôi nghĩ không ra là, chiều cao của tên béo ở trên núi chỉ có một mét sáu lăm, mà tên béo trong camera giám sát lại cao hơn một mét bảy, chênh lệch quá nhiều, không nhẽ tên béo đi thăm dò trên núi không phải là tên béo trong camera, mà là tên đồng phạm?"

Câu hỏi này, Vương Các Đông cũng nghĩ không ra, hai người đành ở văn phòng chờ thông tin.

Đến tối, Lâm Kiệt chạy vào báo cáo: "Anh cả, lãnh đạo Chu, không phác họa được mặt của hung thủ."

Wương Các Đông cau mày, hỏi: "Người chứng kiến không nhớ rõ à?"

Lâm Kiệt gật đầu: "Vâng, mấy cụ già nghĩ mãi, không nhớ được ra mặt của hung thủ trông như thế nào. Họ nói lúc đó không để ý lắm, hơn nữa tướng mạo của đối phương cũng giống như những người bình thường, mặt không có đặc điểm gì khiến người ta ghi nhớ. Nhân viên kỹ thuật lắp ghép các loại hình nét mặt, mấy cụ già đều bảo là không thể phán đoán được. Cho dù là họ có trực tiếp gặp mặt người đó trên đường, sợ là cũng không nhận được ra."

Chu Quốc Sơn nói: "Chuyện này cũng bình thường, hầu hết nhân chứng của các vụ án đều không nhớ rõ được nét mặt của hung thủ, trừ trường hợp khuôn mặt của hung thủ rất đặc biệt, có khiếm khuyết trên mặt, hướng hồ là nhớ lại khuôn mặt của một người lạ, chỉ gặp trong chốc lát từ hơn nửa tháng trước. Bây giờ dù sao chúng ta cũng có thêm một manh mối, tiếp tục điều tra thế nào cũng có thu hoạch."

Wương Các Đông suy nghĩ một lát rồi nói: "Đúng rồi, đội trưởng Lâm,

cậu bảo mấy cụ già ấy nhớ lại xem cụ thể họ đã gặp tên béo trên núi vào ngày bao nhiêu, sau đó lập tức đến những đoạn đường gần chân núi kiểm tra lấy toàn bộ nội dung ghi hình của camera giám sát, nếu không phải là hung thủ trực tiếp lái xe đến chân núi, thì rất có khả năng sẽ bị camera giám sát quay được mặt mũi. Đối phương chắc chắn không thể ngờ được là chúng ta lại điều tra cả trên núi, hơn nữa giai đoạn đó hẳn mới chỉ đi thăm dò, nên chắc là không bị khẩu trang."

CHƯƠNG 70

Chiều hôm sau, Lâm Kiệt chạy vào văn phòng, cuống quýt nói: "Anh cả, đã điều tra rõ thông tin về chiếc thùng đựng sữa rồi!"

Vương Các Đông phẫn chấn đứng bật dậy: "Có kết quả nhanh thế à!"

"Vâng, cảnh sát trong thành phố tìm ra, điếm chế tạo thùng đựng sữa này là một xưởng làm khuôn ở trong thành phố, đơn đặt hàng là của một cửa hàng bán khuôn trong thành phố."

Chu Quốc Sơn ở bên cạnh cười nói: "Ngày mai là tết dương lịch, cảnh sát cũng muốn nhanh chóng làm xong việc để được nghỉ, mới chưa đến hai ngày mà đã có kết quả rồi."

Vương Các Đông hỏi: "Đã hỏi đồng nghiệp bên thành phố rõ ràng chưa?"

"Vâng, là điều tra ra vào chiều hôm qua, đã đưa ông chủ, nhân viên quản lý hàng ngày của xưởng chế tạo khuôn và chủ cửa hàng bán khuôn về trụ sở, thẩm tra cả đêm, đã có kết quả."

"Tình hình thế nào?"

"Hung thủ đến cửa hàng bán khuôn này vào khoảng hai tuần trước, đưa cho chủ cửa hàng kích thước chiếc thùng, copy cho chủ cửa hàng hình vẽ cần in trên thùng từ một chiếc USB, bảo chủ cửa hàng làm nhanh. Đối phương tự xưng là giám đốc thu mua khu vực của một công ty sữa, cần đặt làm một lô thùng sữa mới, đã thương lượng với chủ cửa hàng về mức giá đặt làm cả lô, cuối cùng bảo chủ cửa hàng làm trước một cái thùng mẫu."

"Hung thủ có để lại số điện thoại không?"

Lâm Kiệt lắc đầu: "Hắn ta hỏi chủ cửa hàng có thể làm xong trong bao lâu, chủ cửa hàng trả lời là trong vòng hai ngày, bảo hắn để lại số điện thoại, làm xong sẽ thông báo cho hắn, hắn bảo không cần, hai ngày sau hắn sẽ đến lấy, để lại ba trăm tệ tiền đặt cọc rồi đi luôn. Ba hôm sau, vào buổi chiều, đối phương đến cửa hàng như đã hẹn, trả nốt hai trăm tệ còn lại rồi mang thùng đi."

"Chủ cửa hàng có nhớ được tướng mạo của người đó không?"

"Chủ cửa hàng miêu tả cũng gần giống với mấy cụ già hôm qua, đối phương là một người béo, nước da ngăm đen, dáng người thấp, khoảng một

mét sáu lăm, đầu húi cua, trên đầu có chỗ hói, tầm bốn năm mươi tuổi, mắt nhỏ, giọng nói rất vang rõ. Ngoài ra, chủ cửa hàng còn nhớ là sức khỏe người đó có vẻ không tốt lắm, chốc chốc lại cau mày và lấy tay day huyết thái dương, có một lần còn quay người đi lấy gì đó ra cho vào miệng, uống mấy ngụm nước liền, chủ cửa hàng nhìn thấy là một loại thuốc màu trắng, cho nên anh ta tương đối nhớ ấn tượng này. Nhưng khi nhân viên kỹ thuật bảo anh ta hỗ trợ để phác họa gương mặt thì cũng gặp khó khăn như vậy, dù sao người này cũng xuất hiện từ hai tuần trước, mỗi ngày chủ cửa hàng phải gặp nhiều người như thế, ngoài mấy đặc điểm rõ rệt như vừa nói ở trên, những nét khác trên mặt của người đó đều rất bình thường, anh ta không tưởng tượng ra được."

Vương Các Đông khẽ nhếch môi, gãi đầu, nói: "Cửa hàng của họ có camera giám sát không?"

Lâm Kiệt lắc đầu: "Không."

"Những cửa hàng bên cạnh thì thế nào? Trên đường nữa?"

"Các đồng nghiệp bên công an thành phố đang điều tra, hiện giờ chỉ có những thông tin đó."

Vương Các Đông gật đầu, bây giờ rất nhiều cửa hàng đều có lắp camera giám sát, anh không tin là không có camera giám sát nào ghi được hình của tên béo. Hai hôm nay tình hình vụ án đã có tiến triển rất lớn, anh tin rằng không lâu nữa, hung thủ sẽ lộ diện.

Hừm, mặc dù chúng mày đã rất cẩn thận khi phạm tội, thậm chí còn giết người ở khoảng cách rất xa, nhưng cuối cùng chúng mày vẫn sẽ thua thôi. Chúng mày chỉ có hai, nhưng có đến mấy trăm cảnh sát truy tìm chúng mày!

Sau khi Lâm Kiệt rời đi, Vương Các Đông lại ngồi vào ghế nhắm mắt suy nghĩ. Chu Quốc Sơn cũng nhắm mắt tĩnh dưỡng, vẻ như đang suy nghĩ điều gì.

Một lát sau, Vương Các Đông bỗng mở mắt ra, nói: "Anh cả, suýt nữa thì em quên mất một việc!"

Chu Quốc Sơn không hiểu: "Gì?"

"Trong ba vụ án trước đây, không phải chúng ta đã điều tra rõ ràng, toàn bộ những việc chuẩn bị trước khi phạm tội đều là tên béo làm? Bao gồm việc bám theo Giang Tiểu Bình, đến thăm dò ở khu đô thị của nhà họ Lý, cải

trang thành nhân viên đưa sữa để vào khu Đẻ Cảnh Uyên thăm dò."

"Ừ, đúng thế."

"Khi bị nhìn thấy trên núi, chắc chắn là tên béo đang tiến hành thăm dò, như vậy tên béo trên núi, tên béo đặt làm cái thùng sữa, và tên béo bịt khẩu trang mà chúng ta tìm được trong camera giám sát trước đây nhất định là cùng một người!"

Chu Quốc Sơn suy nghĩ giây lát rồi gật đầu: "Đúng thế, đúng là như vậy."

"Điểm khác biệt lớn nhất giữa tên béo bịt khẩu trang mà chúng ta thấy trong camera giám sát và tên béo theo lời miêu tả của nhân chứng là gì?"

"Là gì?" Chu Quốc Sơn suy nghĩ vài giây, chợt mở to mắt, "Là chiều cao!"

"Vâng, chính xác, là chiều cao. Tên béo mà camera giám sát quay được có chiều cao từ một mét bảy mươi đến một mét bảy tư, còn tên béo mà nhân chứng trông thấy cao một mét sáu lăm, chiều cao chỉ có thể kéo dài ra, chứ không thể làm ngắn lại, chiều cao thật của tên béo sẽ là một mét sáu lăm, khi phạm tội hẳn chắc chắn đã cố ý đi loại giày tăng chiều cao, cho nên mới cố tình to gan lộ diện trước camera giám sát, mục đích là để làm nhiễu phán đoán của chúng ta, để chúng ta điều tra những người có chiều cao từ một mét bảy mươi trở lên, không thể nghĩ được là chiều cao thực tế của hung thủ chỉ có một mét sáu lăm. Như vậy, khi đội dân phòng của chúng ta đi điều tra hỏi thông tin, cho dù là tên béo có đi qua ngay bên cạnh thì hẳn cũng lập tức bị loại trừ vì chiều cao!"

Chu Quốc Sơn gật đầu rất mạnh: "Bạn nói đúng, mau đối chiếu thông tin với chuyên gia hình ảnh của công an thành phố, xem liệu có khả năng tên béo trong camera giám sát mang giày tăng chiều cao hay không."

Hai tiếng sau, công an thành phố gọi điện cho Vương Các Đông, nói với anh không thể loại trừ khả năng tên béo mang giày tăng chiều cao. Trước đây, kết luận về chiều cao của tên béo được xác định dựa trên cơ sở tiến hành so sánh nhiều lần giữa đối tượng và các sự vật xung quanh trong hình ghi được, góc quay của camera... Kết luận có được vô cùng chính xác.

Nhưng bây giờ là mùa đông, tên béo mặc áo khoác to, không thể phán đoán được tỉ lệ thân trên và thân dưới của tên béo trong camera giám sát, hơn nữa khi tên béo đi bộ, camera giám sát không thấy được cử động ở đầu

gối, nên cũng không thể xác định được chiều dài của cẳng chân.

Như vậy, nếu tên béo đi một đôi giày tăng chiều cao ngăm, hoàn toàn có khả năng đã lừa được họ. Vì cảnh sát có nằm mơ cũng không ngờ tới khi phạm tội hung thủ còn nghĩ đến yếu tố chiều cao, cố tình đi một đôi giày tăng chiều cao ngăm, đồng thời cố tình lộ diện trước camera giám sát, hung thủ làm như vậy chỉ nhằm mục đích đánh lạc hướng điều tra của cảnh sát.

Nghĩ ra được vấn đề này, Vương Các Đông cũng lập tức hiểu ra rằng tên béo mạo hiểm cố tình lộ diện trước camera giám sát, hoàn toàn không phải là vì hấn ngạo mạn, muốn khiêu khích cảnh sát, mà là hấn vô cùng tỉ mỉ, mọi chi tiết phạm tội đều vô cùng kín kẽ, thậm chí còn đoán được hướng điều tra của cảnh sát.

Cho nên cảnh sát điều tra toàn bộ bạn học nam có chiều cao từ một mét bảy mươi đến một mét bảy tư trước và sau Cam Giai Ninh mấy khóa, đều không tìm ra đối tượng khả nghi.

Như vậy, rốt cuộc tên béo có phải là bạn học của Cam Giai Ninh hay không?

Nếu đúng, tại sao nhân chứng lại nói người đó tầm bốn, năm mươi tuổi?

Tất nhiên, cũng có khả năng trông mặt hấn hơi già, cũng có rất nhiều người hơn hai mươi tuổi nhưng trông cứ như hơn bốn mươi tuổi. Có thể là do làm trong ngành công nghiệp hóa học, ảnh hưởng rất nhiều đến sức khỏe.

Thôi được, cần phải điều tra một lần nữa về bạn học của Cam Giai Ninh, khối lượng công việc điều tra lần sẽ không nhiều lắm, vì số người rất thấp chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Vương Các Đông nhìn về phía chồng báo cáo kiểm tra sức khỏe các bạn học là nam của năm khóa trước và sau Cam Giai Ninh xếp ở dưới cùng trên bàn làm việc, anh lấy ra tập của lớp Cam Giai Ninh, giở xem một lượt, cuối cùng chọn ra báo cáo của những nam sinh có chiều cao dưới một mét bảy, báo cáo đầu tiên, cũng chính là của người thấp nhất, trên bìa có in hai chữ - "Trần Tiến".

Vương Các Đông nhìn cái tên Trần Tiến, dường như có chút ấn tượng, nghĩ lại một lúc lâu, nhớ ra anh ta là bạn học nổi khổ từ thuở nhỏ của Từ Tăng, đã sang Mỹ nhiều năm, không còn giữ liên lạc, cho số điện thoại, gọi sang thì đã chuyển nhà, không liên hệ được.

Bây giờ là giai đoạn loại trừ trong quá trình điều tra, không được phép bỏ qua bất cứ khả năng nào.

Anh mở báo cáo ra xem, thấy ảnh của Trần Tiến, là một người rất gầy, thân thái có vẻ là một người rất không tự tin, hơn nữa mặt mũi rất xấu xí, thậm chí cảm giác như có vẻ sợ sệt. Có điều da của người này ngăm đen, mắt cũng nhỏ, hùm, không loại trừ khả năng.

Anh lại giờ xem mấy báo cáo khác, có da đen, có da trắng, mắt to, mắt nhỏ, nhưng anh không loại trừ bất cứ người nào. Vì nước da, mắt to hay nhỏ đều là đặc điểm ngoại quan, những trải nghiệm trong mười mấy năm đủ để một người có những thay đổi sâu sắc. Trọng điểm là phải điều tra từng người xem khi xảy ra vụ án có minh chứng không có mặt tại hiện trường vững chắc hay không.

CHƯƠNG 71

Một lực lượng lớn cảnh sát tăng cường làm thêm giờ, các công việc tiến triển rất nhanh, đến ngày mùng Ba tết dương lịch, Lâm Kiệt chạy vào báo cáo: "Anh cả, đã kiểm tra toàn bộ camera giám sát ở các đoạn đường gần chân núi phía sau khu đô thị Đệ Cảnh Uyển, không tìm ra đối tượng khả nghi. Vì dưới chân núi không có camera giám sát, cho nên không thể phán đoán được khi đó hung thủ đi bộ, tự lái xe hay là đi taxi đến."

Vương Các Đông thất vọng gật đầu: "Thế còn cửa hàng bán khuôn trong thành phố thì thế nào?"

Nụ cười vui mừng hiện ra trên mặt Lâm Kiệt: "Kết hợp với camera giám sát ở chỗ rẽ và khu vực gần cửa hàng, về cơ bản chúng em có thể khẳng định, hung thủ lái một chiếc Mercedes đến. Đã cho điều tra chiếc Mercedes, là một chiếc xe mang biển số giả, không thể xác định được biển số thật. Sau đó đồng nghiệp bên công an thành phố cho lắp camera giám sát trên đường cao tốc từ huyện đến khu vực thành phố, đã thành công, lấy được hình ảnh rõ nét của đối tượng khả nghi trong camera giám sát trên đường cao tốc."

Vương Các Đông mừng rỡ: "Mau mang đến xem nào!"

Lâm Kiệt lấy từ trong túi hồ sơ ra bản in một tấm ảnh màu được phóng to, Vương Các Đông và Chu Quốc Sơn vội qua xem, trong ảnh là một chiếc xe Mercedes, qua cửa sổ xe có thể nhìn thấy rõ nét mặt của người lái xe. Chiếc xe đang đi trên đường cao tốc, cũng chỉ có camera độ nét cao dùng để ghi lại hình ảnh vi phạm luật giao thông trên đường cao tốc mới có thể quay được khuôn mặt của hung thủ rõ ràng như vậy.

Nước da ngăm đen, mắt to nhỏ thế nào hơi khó nhận ra, nhưng mặt đầy thịt, rõ ràng là một người béo, hơn nữa lại bị hói trán, trông đúng là phải bốn năm mươi tuổi. Lái một chiếc Mercedes mang biển số giả.

Chính xác, đúng là hắn!

Lâm Kiệt nói: "Đã đưa ảnh cho chủ cửa hàng bán khuôn nhận diện, đúng là người này!"

Vương Các Đông không nén nổi vui mừng, vỗ tay khen: "Tốt, lần này làm rất tốt, có tấm ảnh này, thiên la địa võng cũng sẽ bắt được gã này!"

Lâm Kiệt phân khích nói: "Anh cả, chúng ta cho dán lệnh truy nã luôn nhé?"

Vương Các Đông và Chu Quốc Sơn nhìn nhau, Chu Quốc Sơn lắc đầu, nói: "Không vội, phải làm rõ thông tin về người này trước đã, sẽ dễ bắt hơn."

Lâm Kiệt không hiểu, hỏi: "Tại sao không cho truy bắt luôn? Chỉ dựa vào tấm ảnh này, muốn xác định thông tin về đối phương, sẽ rất khó điều tra đây?"

Chu Quốc Sơn lắc đầu, nói: "Các bước điều tra của chúng ta về cơ bản sắp kết thúc rồi, tiếp theo chỉ còn lại việc bắt tội phạm. Việc bắt tội phạm chưa chắc đã dễ dàng hơn việc điều tra. Đối thủ lần này của chúng ta rất cao minh, rất có đầu óc, nếu trực tiếp dán ảnh để truy bắt, rút dây động rừng, không biết chừng đối phương sẽ cải trang và trốn thoát. Như vậy, biến người mệnh mông, nếu không có người biết tình hình báo cho thì chúng ta sẽ rất khó bắt được hắn trong một thời gian ngắn. Bây giờ đến đối phương là ai, chúng ta còn chưa biết, một khi để hắn trốn thoát, cho dù hắn có trốn về quê, chúng ta cũng không thể biết được. Cách tốt nhất là điều tra rõ thông tin về hắn, như vậy sẽ có thể điều tra rõ được cả hang ổ của hắn. Vụ án này ảnh hưởng rất lớn, không những phải phá được án, mà phải bắt được tội phạm, nếu không, mọi công sức của các cậu đều sẽ không được cấp trên công nhận."

Lâm Kiệt cau mày nói: "Nhưng bây giờ tất cả các manh mối đều đã điều tra rồi, chỉ còn mỗi tấm ảnh này. Rất khó truy ra nguồn gốc của chiếc xe mang biển số giả, chỉ dựa vào ảnh thì không thể phán đoán được thân thế của đối phương."

Chu Quốc Sơn khẽ lắc đầu, lại cầm tấm ảnh lên xem, sau khi xem đi xem lại mấy lần, ông nói: "Chúng ta còn chưa điều tra hết toàn bộ các manh mối, công việc quan trọng nhất là điều tra bạn học của Cam Giai Ninh vẫn chưa kết thúc. Tôi vừa cầm tấm ảnh này đã có cảm giác người này hình như tôi đã gặp ở đâu đó, bây giờ nhớ lại, hình như là một trong số bạn học cũ của Cam Giai Ninh mà chúng ta đã xem từ mấy hôm trước."

Vương Các Đông vội lấy mấy bản báo cáo kiểm tra sức khỏe mang đến, xem lại toàn bộ một lượt, dừng lại một chút rồi tập trung vào tấm ảnh của Trần Tiên, nói: "Trước đây là một người gầy, bây giờ đã thành người béo, có

điều cái mũi này trông giống hệt đây!"

Chu Quốc Sơn lấy ngón tay gõ mạnh vào tấm ảnh, giọng lạnh băng: "Tám mươi phần trăm là thằng này!"

CHƯƠNG 72

Thấy thần thái trong hình ảnh ghi được từ camera giám sát trên đường cao tốc và tấm ảnh mười năm trước của Trần Tiến có vẻ giống, Vương Các Đông lập tức nghĩ ngay đến Từ Tăng.

Đúng rồi, Từ Tăng có nói, anh ta từng là người yêu cũ của Cam Giai Ninh... Không lẽ hung thủ là Từ Tăng, người bạn nổi khổ từ thuở nhỏ là Trần Tiến đã giúp anh ta phạm tội! Nhưng chắc không phải, Từ Tăng là công chức nhà nước, vợ chưa cưới là con gái độc nhất của viện trưởng Viện Kiểm sát, trẻ trung xinh đẹp, con đường công danh của Từ Tăng cũng vô cùng thuận lợi, tiền đồ sáng rực, không lẽ anh ta lại gây ra mấy vụ án động trời này vì cô người yêu cũ từ hơn mười năm trước?

Vương Các Đông cau mày, ghìm môi nghi ngờ lại trong lòng, dù sao cũng không có bất cứ căn cứ nào, không thể tùy tiện nghi ngờ đồng nghiệp trong cơ quan anh em được, cần tiếp tục điều tra cho rõ ràng.

Anh suy nghĩ giây lát rồi tìm số điện thoại gọi cho Lưu Chí Dũng.

Hôm nay Lưu Chí Dũng nghỉ ở nhà, sau khi nghe điện thoại thấy đối phương là Vương Các Đông, bất giác toát mồ hôi lạnh. Lần trước bị công an huyện hành cho một trận, anh bỗng dưng vô nguyên vô cơ bị mất tự do mấy ngày, hơn thế nữa, vì cảnh sát còn đến khám xét công ty anh, khiến cho nhân viên công ty thậm chí còn rỉ tai nhau là anh phạm tội gì đó nghiêm trọng, sau khi sự việc xảy ra, có hai nhân viên xin nghỉ việc, gây ảnh hưởng nặng nề đến sinh hoạt và công việc. Lần này Vương Các Đông lại gọi điện thoại đến, sẽ gặp phải chuyện gì nữa đây?

Mặc dù không muốn nghe điện thoại, nhưng anh cũng không dám khinh suất, đành hỏi: "Giám đốc Vương, có việc gì không?"

Vương Các Đông xin lỗi, giọng rất thoải mái: "Tổng giám đốc Lưu, thật sự xin lỗi về sự việc lần trước, đã làm mất thời gian mấy ngày của anh, mong anh thông cảm."

Lưu Chí Dũng vội đáp: "Không sao, phối hợp với công việc phá án của cảnh sát là nghĩa vụ của người dân chúng tôi."

Vương Các Đông cười, cũng không khách sáo thêm mà hỏi trực tiếp luôn:

"Tổng giám đốc Lưu, anh còn nhớ Trần Tiến không?"

"Trần Tiến? Ai là Trần Tiến?" Ngay lúc đó anh không thể nhớ ra.

"Hỏi các anh học đại học có một bạn nam tên là Trần Tiến."

Lưu Chí Dũng hồi tưởng lại một lúc mới nhớ ra: "Đúng, tôi nhớ ra rồi, có một người tên là Trần Tiến, sao thế?"

"Bây giờ anh ta đang ở Mỹ?"

"Vâng, nghe nói thế."

"Người này có quan hệ như thế nào với Cam Giai Ninh?"

"Cậu ấy?" Lưu Chí Dũng không hiểu, đáp, "Cậu ấy là một người hướng nội, rất ít khi nói chuyện với người khác, cậu ấy với Cam Giai Ninh... chắc là không thân lắm, sao cơ, không lẽ các anh nghi ngờ là cậu ấy?"

Vương Các Đông hoàn toàn không muốn tiết lộ tình hình vụ án cho Lưu Chí Dũng, nói: "Cũng không tiện cho anh biết những thông tin khác, tôi hỏi anh, có khả năng Trần Tiến từng là người yêu của Cam Giai Ninh không?"

Về điểm này, Lưu Chí Dũng trả lời rất dứt khoát: "Không thể, Cam Giai Ninh là một cô gái rất xinh đẹp, mà ở ngành khối A chúng tôi, anh... anh xem ảnh của Trần Tiến thì biết, Cam Giai Ninh không thể là người yêu cũ của cậu ấy được."

Vương Các Đông nghĩ lại tướng mạo của Trần Tiến, ngoại hình như vậy đúng là rất khó có bạn gái, anh hỏi tiếp: "Trần Tiến ra nước ngoài khi nào?"

"Vừa tốt nghiệp đại học là ra nước ngoài luôn, nghe nói thi được học bổng của trường... một trường nào đó ở Mỹ."

"Sau đó anh có gặp lại cậu ấy không?"

"Không, chúng tôi thường tổ chức gặp mặt bạn học hai ba năm một lần, cậu ấy chưa từng đến, nghe nói ở Mỹ suốt, cả nhà cậu ấy đều đã di cư rồi."

"Trong số bạn học của anh, có ai giữ liên lạc với anh ta không?"

"Để tôi nghĩ xem... Hình như cậu ấy cũng rất ít khi vào nói chuyện với nhóm bạn học trên mạng. Hình như không có ai giữ liên lạc với cậu ấy thì phải."

"Các anh có biết anh ta làm công việc gì ở Mỹ không?"

"Tôi nhớ là trước đây có hỏi, hình như là làm giám đốc kỹ thuật ở một nhà máy hóa học, làm về nghiên cứu phát minh các sản phẩm hóa học."

"Các anh có ai được xem ảnh mấy năm gần đây của anh ta không?"

"Không."

"Thôi được, bây giờ anh có thể lên mạng được không?"

"Được."

"Lát nữa tôi sẽ gửi cho anh một tấm ảnh, anh giúp tôi xác nhận xem có phải là Trần Tiến không."

Rất nhanh chóng, Vương Các Đông gửi ảnh cho Lưu Chí Dũng, và nhận được câu trả lời là khuôn mặt hơi giống, nhưng không thể khẳng định một trăm phần trăm.

Vương Các Đông cảm ơn, đồng thời yêu cầu Lưu Chí Dũng giữ bí mật, không được tiết lộ cho bất cứ ai biết về cuộc nói chuyện ngày hôm nay.

Sau khi ngắt máy điện thoại, Vương Các Đông càng có thể tin chắc rằng người ngồi trong xe Mercedes chính là Trần Tiến, hơn nữa càng hiểu rõ hơn về những nét tổng thể của Trần Tiến.

Khi học đại học, Trần Tiến là một người thấp bé, da ngăm đen, mặt mũi xấu xí, tính cách hướng nội, trầm lặng, ít khi giao lưu với các bạn khác. Sau khi tốt nghiệp đại học, anh ta thi được học bổng của một trường học ở Mỹ, ra nước ngoài du học. Sau đó cả nhà anh ta đều di cư, anh ta ở Mỹ làm việc suốt, chưa từng về nước.

Mà từ trước đến nay, anh ta làm công việc nghiên cứu phát minh trong ngành hóa học, hoàn toàn có khả năng chế ra chất độc để phạm tội.

Chỉ có một điểm nghi vấn duy nhất là anh không thể là bạn trai của Cam Giai Ninh, cùng lắm là anh ta đã từng thầm yêu Cam Giai Ninh, nhưng bao nhiêu năm trôi qua rồi, về nước giết người vì một người mình từng yêu thầm? Điều này rất khó giải thích, có lẽ anh ta là đồng phạm giết người, giúp sức cho kẻ thực sự muốn báo thù cho Cam Giai Ninh phạm tội.

Mà tên hung thủ thực sự muốn báo thù cho Cam Giai Ninh đó, lại rất có khả năng là Từ Tăng.

Cho dù thế nào đi chăng nữa, cứ cho gọi Từ Tăng đến công an huyện thăm dò xem thế nào. Ngoài ra cần liên hệ ngay với tổng cục Hàng không dân dụng, tìm hiểu xem có phải Trần Tiến đã về nước trong mấy tháng gần đây hay không, nếu xác thực là anh ta đã về nước, thì người đàn ông trong tấm ảnh này một trăm phần trăm là Trần Tiến.

CHƯƠNG 73

Ngày mùng 4 tháng 1, ngày làm việc đầu tiên sau khi kết thúc đợt nghỉ tết dương lịch, Từ Tăng đã nhận được điện thoại của Lâm Kiệt, Giám đốc Vương mời anh đến Sở Công an huyện nói chuyện.

Sau khi ngắt điện thoại, Từ Tăng bồn chồn không yên, có một dự cảm không tốt dâng lên trong lòng anh, vụ án đã bằng đi một thời gian rất dài, bây giờ bỗng nhiên lại gọi anh đến công an huyện, không lẽ đã xác định được mục tiêu là Trần Tiến? Thậm chí đã bắt được Trần Tiến? Mình cũng bị dính vào?

Nhưng anh lại nghĩ, bây giờ không thể nào đã bắt được Trần Tiến, nếu không, một thông tin quan trọng như vậy chắc chắn đã lan truyền trong nội bộ Viện Kiểm sát và tòa án.

Lần trước Vương Các Đông gặp mình để tìm hiểu về các mối quan hệ xã hội của Cam Giai Ninh, những điều cần nói mình đều đã nói rồi, tìm gặp mình lần nữa, thì chỉ có một khả năng, Trần Tiến đã bị họ nghi ngờ.

Nên ứng phó thế nào đây?

Anh nhớ lại lời của Trần Tiến, lại còn cuốn sổ mà Trần Tiến cho anh xem và hộp thuốc xì gà đó.

Thận trọng suy nghĩ hồi lâu, Trần Tiến không thể lừa mình, sự việc đến nước này, cho dù Trần Tiến có bị bắt hay không, mình cũng phải nghiên rãng phủ nhận mọi thứ, nếu không, một vụ án lớn như thế này, Trần Tiến chắc chắn bị bắt là lĩnh án tử hình, còn mình thì cả cuộc đời này coi như cũng hỏng theo.

Nhất định phải nói chuyện thật kín kẽ, sắp xếp lại tất cả mọi việc một lần cho logic, không thể mắc bẫy cảnh sát, nói ra điều gì đó mâu thuẫn.

Suy nghĩ dứt khoát, Từ Tăng lau hai bàn tay vào ống quần, lên xe đi đến trụ sở công an huyện.

Sau khi đến trụ sở công an huyện, Từ Tăng được dẫn đến một phòng họp nhỏ, Vương Các Đông đang ngồi một mình trong đó, anh bảo Lâm Kiệt đi ra ngoài, đóng cửa lại, ngồi xuống chào hỏi khách sáo đôi câu rồi nói: "Trưởng phòng Từ, hôm nay mời anh đến cũng không có việc gì quan trọng, chỉ là

muốn tìm hiểu tình hình người bạn nổi khố từ thuở nhỏ của anh tên là Trần Tiến."

"Cậu ấy? Cậu ấy làm sao?" Từ Tăng tỏ ra lo lắng.

Vương Các Đông ho một tiếng, lấy tấm ảnh trên đường cao tốc trong túi hồ sơ trên bàn ra: "Anh xem, người này có phải là Trần Tiến không?"

Từ Tăng cầm tấm ảnh lên, vừa nhìn đã nhận ra ngay người này tất nhiên là Trần Tiến, trong lòng thất kinh, không phải là Trần Tiến mới bị cảnh sát nghi ngờ, mà đã bị cảnh sát xác định là mục tiêu.

Từ Tăng cố gắng kiềm chế nỗi lo sợ trong lòng, vì anh biết, ngay trước mặt anh, đôi mắt sắc bén của một cảnh sát hình sự giàu kinh nghiệm đang chăm chú nhìn mình, anh cố gắng hết sức kiềm chế cảm xúc rèn luyện được sau nhiều năm chinh chiến nơi quan trường, mọi chi tiết trên toàn bộ cơ thể đều không dám lơ đãng một chút nào, tuyệt đối không được để lộ ra một động tác tiềm thức không tự nhiên nào. Vội suy nghĩ thật nhanh trong đầu, kiềm chế không run, hai tay cầm chắc tấm ảnh đưa trả cho Vương Các Đông, nói: "Trông khá giống cậu ấy, tôi và cậu ấy mười năm nay không gặp, không thể khẳng định một trăm phần trăm được."

"Anh cũng không thấy ảnh của anh ta mấy năm gần đây à?" Vương Các Đông tiếp tục nhìn thẳng vào mắt Từ Tăng.

Từ Tăng trả lời đúng theo sự thật: "Mấy năm trước có thấy một vài tấm, cậu ấy rất ít khi chụp ảnh."

"Thời đi học, anh ta rất gầy, Trần Tiến bây giờ béo như thế à?"

"Có khả năng là vậy, cậu ấy đúng là có béo lên." Từ Tăng cố gắng kiềm chế bản thân, không để cho bộ não của mình dừng lại một giây, cố gắng đưa mắt bình tĩnh đón nhận ánh mắt sắc bén đang trực diện chiếu thẳng vào mình, lại hỏi: "Giám đốc Vương, tấm ảnh này các anh lấy ở đâu ra, sao lại hỏi đến cậu ấy?"

Vương Các Đông rất hiểu, nếu Từ Tăng đúng là tên hung thủ còn lại, có giấu việc họ đã xác định mục tiêu là Trần Tiến cũng vô ích, cứ nói cho anh ta biết mới có thể cài bẫy, khiến anh ta nói ra, liền đáp: "Người trên xe là hung thủ mà cảnh sát chúng tôi đang vất vả truy tìm, còn hẳn có phải là Trần Tiến hay không, bây giờ còn chưa thể đưa ra kết luận chính xác một trăm phần trăm được."

Từ Tăng cố làm ra vẻ ngạc nhiên: "Cậu ấy? Là Trần Tiến? Không thể nào, mười năm nay cậu ấy đều ở Mỹ mà."

Vương Các Đông cười nhạt: "Chúng tôi đã lấy được thông tin xuất nhập cảnh từ cục Hàng không dân dụng, sẽ sớm có kết quả."

Từ Tăng hoang mang trong lòng, chỉ cần điều tra ra là Trần Tiến đã về nước sau khi Cam Giai Ninh chết không lâu, thì chứng cứ sẽ rõ ràng rành rành.

Vương Các Đông nhìn gương mặt tái nhợt của Từ Tăng, nói: "Anh làm sao thế, có vẻ tâm trạng không vui?"

"Tôi... tôi không ngờ được... Việc này không thể nào, cậu ấy làm sao có thể gây ra chuyện này được?" Từ Tăng đành giải thích như vậy về sắc mặt của mình.

Vương Các Đông đáp: "Chúng tôi không quan tâm đến chuyện tại sao anh ta lại làm như vậy, chúng tôi chỉ quan tâm đến chuyện ai làm. Trưởng phòng Từ, lần gần đây nhất anh liên lạc với Trần Tiến là khi nào?"

Từ Tăng hiểu rất rõ về các biện pháp điều tra hình sự của cảnh sát, nếu trả lời là mấy năm trước, cảnh sát chỉ cần lên mạng kiểm tra thông tin lưu trữ về nội dung chuyện trò trên mạng và các cuộc điện thoại là lập tức sẽ lôi anh vào, đành làm ra vẻ như đang suy nghĩ nhớ lại, một lúc sau đáp: "Khoảng... khoảng ba tháng trước."

"Ba tháng trước? Là lúc nhà họ Hà vừa xảy ra chuyện đúng không?"

Từ Tăng lúng túng đáp: "Vâng... đúng thế."

"Lúc đó các anh đã liên lạc như thế nào, lên mạng? Hay là gọi điện thoại?"

"Gọi điện thoại."

"Liên lạc vì chuyện nhà họ Hà phải không? Các anh đã nói gì trong điện thoại?"

"Lúc đó... lúc đó hình như là Hà Kiến Sinh vừa chết, cậu ấy gọi cho tôi, hỏi về chuyện nhà họ Hà."

"Tại sao anh ta muốn hỏi anh về chuyện nhà họ Hà?"

"Cậu ấy nói thấy trên mạng các bạn học khác nói đến việc nhà Cam Giai Ninh có chuyện, tôi ở huyện Kim, nên cậu ấy gọi điện thoại hỏi tình hình."

"Tại sao anh ta lại quan tâm đến chuyện của nhà họ Hà như vậy, anh ta có quan hệ gì với Cam Giai Ninh?"

Từ Tăng lắc đầu: "Tôi chưa bao giờ nghe cậu ấy nói có quan hệ gì với Cam Giai Ninh, tôi nghĩ cậu ấy gọi điện thoại chắc là vì tình cảm quan tâm giữa bạn học cũ với nhau."

"Thế lúc đó anh nói thế nào?"

"Tôi nói là Hà Kiến Sinh đã mất, nghe đồn là bị người của công an thị trấn đánh chết, tình hình cụ thể thế nào, tôi không rõ lắm, đợi một thời gian nữa, khi sự việc được làm rõ, tôi sẽ nói cho cậu ấy biết."

"Thế anh ta nói gì?"

"Hình như không nói gì, chỉ bảo là có kết quả thì báo cho cậu ấy ngay."

"Anh có thấy lạ không, tại sao anh ta lại quan tâm đến việc của nhà họ Hà như vậy?"

Từ Tăng lắc đầu: "Tôi không thấy lạ, dù sao cũng là gia đình bạn học cũ đã xảy ra một việc nghiêm trọng như vậy, quan tâm cũng là chuyện bình thường, nếu là bạn học của tôi xảy ra chuyện, tôi cũng sẽ rất quan tâm."

"Sau đó các anh có liên lạc nữa không?"

Từ Tăng nghĩ một lát rồi đáp: "Tôi nhớ ra rồi, sau đó không lâu, hôm mà Cam Giai Ninh chết, tôi có gọi điện thoại báo cho cậu ấy."

"Tại sao anh lại gọi điện thoại cho anh ta?"

"Vì lần trước, cậu ấy có bảo tôi khi có kết quả nhớ báo ngay cho cậu ấy."

"Anh ta có phản ứng gì?"

"Không có phản ứng gì đặc biệt, hình như có vẻ nổi giận. Cũng chỉ là gọi điện thoại, thời gian lâu rồi, tôi cũng khó nói rõ được."

"Sau đó thì sao, không liên lạc lại nữa à?"

"Vâng, đúng thế."

"Kể cả lên mạng nói chuyện."

Từ Tăng nghĩ một lát rồi đáp: "Tôi rất ít khi nói chuyện trên mạng, hình như cũng rất ít gặp cậu ấy trên mạng, chắc là không liên lạc thêm lần nào nữa."

"Khi anh gọi điện thoại cho anh ta, anh có thấy giọng nói, cách nói chuyện của anh ta có gì bất thường không?"

"Chắc là không, nếu có thì tôi đã có ấn tượng."

"Mười năm rồi Trần Tiến không về nước, đúng không?"

"Vâng, sau khi tốt nghiệp đại học, cậu ấy sang Mỹ học tiếp, trong thời

gian học ở Mỹ thì cả nhà cậu ấy di cư sang Úc, cậu ấy có một em trai, bây giờ cũng đang định cư ở Úc với bố mẹ cậu ấy."

"Bố mẹ anh ta làm gì?"

"Bố cậu ấy là giảng viên đại học, mẹ là kỹ sư."

"Mười năm nay anh có thường xuyên liên lạc với anh ta không?"

"Rất ít, thời gian của chúng tôi hoàn toàn lệch nhau, cho nên rất ít khi liên lạc."

"Anh có hiểu nhiều về con người anh ta không?"

"Giám đốc Vương muốn nói đến phương diện nào?"

"Ví dụ như tính cách, thói quen."

"Cậu ấy là người rất hướng nội, trước đây thời còn đi học, cậu ấy cũng hay nói chuyện với tôi, rất ít khi nói chuyện với người khác. Nhưng sau khi bắt đầu học đại học, cậu ấy cũng rất ít nói chuyện với tôi, hầu như không giao tiếp với người ngoài."

Vương Các Đông gật đầu, nói: "Có nghĩa là, anh ta là một người có tính cách rất kỳ quặc?"

"Vâng, trước đây có thể nói như vậy, nhưng bây giờ đã hơn mười năm rồi, tôi cũng không rõ lắm về tình hình hiện tại của cậu ấy. Bây giờ cậu ấy phụ trách công việc nghiên cứu phát minh hóa học của một công ty gì đó ở Mỹ, cần trao đổi với rất nhiều người, tôi nghĩ tính cách cậu ấy bây giờ chắc là không còn hướng nội nhiều nữa."

"Ngoài anh ra, anh ta còn có người nào tương đối thân thiết ở trong nước nữa không?"

Từ Tăng suy nghĩ một hồi, lắc đầu: "Hình như không, chưa bao giờ nghe thấy cậu ấy nhắc đến những người bạn khác."

"Thôi được, thế còn về mặt cuộc sống, anh ta thích đi những chỗ nào?"

"Điều này thì tôi không rõ."

Đôi mắt như hồ ly của Vương Các Đông cuối cùng cũng rời khỏi gương mặt Từ Tăng, mỉm cười: "Trưởng phòng Từ, những điều hôm nay tôi muốn tìm hiểu cũng chỉ có thế, cảm ơn anh đã phối hợp. Anh cũng nắm được tiến độ điều tra vụ án của chúng tôi, chắc anh cũng biết, hung thủ của vụ án này sẽ bị xử lý nghiêm minh, tuyệt đối không thể thoát được!" Khi nói đến cụm từ "xử lý nghiêm minh", giọng Vương Các Đông nhấn mạnh đầy hàm ý, anh

nhìn Từ Tăng rồi nói tiếp, "Cho nên toàn bộ những thông tin ngày hôm nay, anh phải bảo mật cho chúng tôi, chúng ta đều là người thuộc hệ thống chính pháp, tôi cũng không cần nói nhiều."

"Vâng, nhất định rồi. Có điều, có một điểm trong lòng tôi vẫn rất khó chấp nhận, tôi thực sự hy vọng, vụ án này là do một người có ngoại hình giống như cậu ấy gây ra."

Sau khi rời khỏi công an huyện, Từ Tăng mới dần dần lấy lại bình tĩnh sau nỗi căng thẳng, lo sợ vừa nãy.

Buổi nói chuyện ngày hôm nay thực sự là tra hỏi, chứ không phải là nói chuyện tìm hiểu tình hình, nhất là ánh mắt của Vương Các Đông, giọng nói của anh ta, vẫn còn rõ mồn một, Từ Tăng nghĩ lại vẫn thấy run sợ. Anh lấy chìa khóa xe ra, phát hiện thấy hai tay mình run lên bần bật, vừa nãy cố gắng hết sức kiềm chế nét mặt và các cử chỉ của mình, bây giờ thần kinh vừa được thả lỏng, liền không sao kiềm chế được nữa.

Anh không dám dừng lại ở trụ sở công an huyện, vội lái xe về Viện Kiểm sát, vừa đến cửa liền lập tức chạy vào nhà vệ sinh, nôn thốc tháo không sao kìm được.

CHƯƠNG 74

Trong trụ sở công an huyện, Vương Các Đông về văn phòng của mình, Chu Quốc Sơn và Lâm Kiệt đều đang chờ anh.

Lâm Kiệt hỏi: "Anh cả, trưởng phòng Từ có phải là đồng phạm không?"

Chu Quốc Sơn nói: "Là đồng phạm thì làm sao thả cho anh ta đi được?"

Vương Các Đông lắc đầu, nói: "Bây giờ tôi vẫn chưa phán đoán được, tay này rất bình tĩnh, có khả năng đúng là anh ta không biết gì, cũng có khả năng anh ta là tên hung thủ còn lại, anh ta làm việc ở Viện Kiểm sát nhiều năm rồi, hiểu rõ về các biện pháp điều tra hình sự của chúng ta, nếu đúng là hung thủ, anh ta đã chuẩn bị rất kỹ cho cuộc nói chuyện ngày hôm nay. Hừm, nếu anh ta đúng là hung thủ, thì càng dễ giải thích tại sao ý thức chống lại việc điều tra hình sự của hung thủ lại tốt đến như vậy."

Lâm Kiệt nói: "Anh cả, thế thì làm thế nào? Nếu anh ta đúng là hung thủ, sau khi về liền lập tức thông báo cho Trần Tiến chạy trốn trước thì sao?"

Vương Các Đông cười: "Nếu anh ta dám thông báo thật, thì lại giúp được rất nhiều cho chúng ta đấy. Cậu lập tức bố trí cảnh sát mặc thường phục bám theo Từ Tăng 24/24, đồng thời cho nhân viên kỹ thuật theo dõi điện thoại di động của anh ta, còn nữa, yêu cầu công ty Đăng Tấn cung cấp toàn bộ thông tin lưu trữ về các cuộc nói chuyện trên mạng của anh ta. Đúng rồi, anh ta nói bình thường rất ít khi nói chuyện với Trần Tiến trên mạng, cũng rất ít khi gọi điện thoại, hai lần gọi điện thoại gần đây, một lần là khi nhà họ Hà mới xảy ra chuyện, Trần Tiến gọi cho anh ta, một lần là sau khi Cam Giai Ninh chết, anh ta gọi cho Trần Tiến, mấy thông tin này đều cần kiểm tra lại." Vương Các Đông lấy trong túi áo ra một chiếc hộp nhỏ, đưa cho Lâm Kiệt, "Đây là nội dung ghi âm cuộc nói chuyện vừa nãy, các cậu kiểm tra lại cẩn thận toàn bộ những điểm thông tin mà Từ Tăng nói, nếu có điểm nào không khớp với thực tế, lập tức báo ngay cho tôi."

Lâm Kiệt vừa định đi bố trí công việc, Chu Quốc Sơn gọi cậu ta lại, nói khẽ: "Vị trưởng phòng Từ này là người của Viện Kiểm sát, tất nhiên sẽ rất hiểu về các biện pháp điều tra hình sự của chúng ta, công việc bố trí cảnh sát mặc thường phục này, cảnh sát lâu năm ở huyện các cậu không nhiều, tôi sợ

bố trí người trẻ đi theo dõi, không đủ trình độ, lát nữa tôi sẽ bảo cảnh sát được điều động từ bên công an thành phố bố trí bốn người làm việc này. Ngoài ra, đội trưởng Lâm, việc này các cậu phải điều tra thật kín đáo âm thầm, dặn tất cả những người tham gia điều tra phải giữ kín thông tin, không được tiết lộ ra nửa chữ. Lần này chúng ta điều tra người của Viện Kiểm sát không làm bất cứ thủ tục theo trình tự quy định nào, hơn nữa lại điều tra thông tin riêng tư của anh ta, tất cả những việc này đều không phải là biện pháp điều tra đúng thủ tục quy định."

Lâm Kiệt không hiểu: "Điều tra lại còn phải làm thủ tục gì ạ? Em chưa bao giờ nghe nói đến."

Chu Quốc Sơn đáp: "Còn phải xem đối tượng điều tra, Từ Tăng là công chức nhà nước, hơn nữa lại có cấp bậc, các cậu điều tra điện thoại di động, điều tra nội dung nói chuyện trên mạng, sử dụng những biện pháp này để điều tra anh ta, cho dù có kết quả, nếu lãnh đạo cấp trên biết được không những không biểu dương các cậu, mà còn đề phòng các cậu. Mỗi vị lãnh đạo đều có cuộc sống riêng tư cá nhân, phương diện này thuộc phạm vi cấm kỵ, không được vi phạm. Công việc này từ trước đến nay chỉ có bên an ninh và kỹ luật quốc gia được làm, công an không được sử dụng những biện pháp này để điều tra nhân viên công chức, nhất định phải ghi nhớ. Hơn nữa, tôi nghe nói Từ Tăng là con rể tương lai của viện trưởng Viện Kiểm sát, sang năm là tổ chức cưới, nếu việc này cuối cùng không liên quan đến anh ta, việc chúng ta điều tra anh ta mà bị người khác biết được, sẽ rất phiền. Cho nên việc này nhất định phải vô cùng thận trọng."

Không lâu sau, Lâm Kiệt lại quay lại, nói: "Anh cả, vừa nhận được thông tin trả lời của cục Hàng không dân dụng, đúng là Trần Tiến đã về nước vào ngày mùng 8 tháng 10."

Vương Các Đông cười: "Thế thì một trăm phần trăm người trong ảnh là Trần Tiến rồi."

Chu Quốc Sơn gật đầu: "Tiếp theo sẽ là vấn đề bắt thế nào."

Lâm Kiệt nói: "Thông tin lưu trữ của cục Hàng không dân dụng cho thấy, không có thông tin Trần Tiến xuất cảnh trong thời gian sau đó, chứng tỏ anh ta vẫn đang ở trong nước."

Vương Các Đông hít một hơi thở sâu: "Giết xong Phạm Trường Căn đã

hơn mười ngày rồi, nếu hắn ta đã đạt được mục đích, chắc chắn đã ra nước ngoài lâu rồi, rất có khả năng giờ này hắn ta lưu lại ở huyện ta để chuẩn bị tiếp tục giết người!"

Lâm Kiệt nói: "Nhưng gần đây những cảnh sát mặc thường phục làm nhiệm vụ bảo vệ mục tiêu có khả năng bị hại đều không phát hiện ra có đối tượng khả nghi."

Vương Các Đông nói: "Mỗi lần gây án, hắn ta đều lên kế hoạch rất kỹ lưỡng, hơn nữa lần trước khi giết Phạm Trường Căn, hắn ta nhất định cũng biết việc này ảnh hưởng rất lớn, công an điều tra rất chặt, tất sẽ tạm thời ẩn mình."

Lâm Kiệt nói: "Thế bây giờ chúng ta làm thế nào?"

Vương Các Đông suy nghĩ một lúc rồi nói: "Lập tức điều tra rõ bốn việc, một là liên hệ với công ty cung cấp dịch vụ điện thoại di động, điều tra xem Trần Tiến có dùng họ tên thật để mua sim điện thoại hay không. Hai là liên hệ với phòng quản lý nhà ở, xem hắn ta có mua một chỗ ở cố định hay không, vì lần phạm tội này, hắn ta phải làm rất nhiều việc liên quan đến hóa học, thuê nhà không an toàn. Ba là liên hệ với cơ quan quản lý ô tô, điều tra xem chiếc xe Mercedes mà Trần Tiến mua có đăng ký hay không. Bốn là kiểm tra toàn bộ các ngân hàng trong thành phố xem hắn ta có mở tài khoản không."

Chiều hôm sau, cả bốn việc đều đã điều tra rõ.

Trần Tiến không hề dùng họ tên thật để mua sim điện thoại di động.

Trong hồ sơ lưu trữ trong máy vi tính của phòng quản lý nhà ở không phát hiện thấy Trần Tiến mua bất động sản.

Cơ quan quản lý ô tô không tìm thấy thông tin về Trần Tiến.

Chỉ có thông tin về ngân hàng, Trần Tiến đã mở tài khoản ở ngân hàng Nông nghiệp, trong tài khoản có hơn hai trăm nghìn tiền mặt và mấy chục nghìn đô la, tất nhiên, số tiền này đã bị đóng băng, thông tin quan trọng hơn là ngày mùng 2 tết dương lịch, hắn ta đã rút ra hai nghìn tệ ở một máy rút tiền tự động của một ngân hàng Nông nghiệp trong huyện.

Thông tin này vô cùng quan trọng, cũng cho thấy xác suất Trần Tiến vẫn đang ở huyện Kim là vào thời điểm này là rất lớn.

Phòng quản lý nhà ở không tìm thấy thông tin về nhà ở của Trần Tiến,

bây giờ vẫn chưa có cách nào biết được chỗ ở hiện tại của Trần Tiến, chỉ có thể truy bắt trên diện rộng.

Vương Các Đông lập tức ra lệnh làm thủ tục xin phê duyệt cho bắt tội phạm.

Nhân viên kỹ thuật lập tức phác họa chính diện gương mặt của Trần Tiến theo bức ảnh trên đường cao tốc, làm thành ảnh dưới dạng in ấn. Kết hợp với những thông tin về số chứng minh thư, độ tuổi, đặc điểm ngoại hình, nước da, giọng nói, ảnh chiếc xe Mercedes mang biển số giả... làm thành tài liệu truy nã. Về chiều cao của anh ta, lúc phạm tội chắc chắn anh ta đã mang giày tăng chiều cao ngầm, nhưng bình thường chắc không mang, nên vẫn ghi là một mét sáu lăm. Công việc này nhất định phải hoàn thành trong hôm nay, dán khắp các đường phố, ngõ hẻm.

Vì động cơ phạm tội và người bị giết hại trong vụ án này đều rất nhạy cảm, cho nên trong lệnh truy nã không viết rõ tên tội phạm thuộc vụ án nào. Ngoài ra, cần nhắc đến những phỏng đoán của người dân và sức ảnh hưởng, số tiền phạt chỉ ghi ba mươi nghìn. Ghi rõ người này là tội phạm đã lẩn trốn một thời gian dài, thủ đoạn tàn nhẫn, vô cùng nguy hiểm, dân chúng nếu phát hiện ra, cần báo cho cảnh sát ngay lập tức.

Ngoài ra, Vương Các Đông xin với Chu Quốc Sơn báo cáo lên cấp trên, lập tức xin sự giúp đỡ của lực lượng cảnh sát vũ trang, toàn bộ các tuyến đường thông ra bên ngoài trong phạm vi huyện Kim bắt đầu bị phong tỏa từ ngày hôm nay, toàn bộ xe cộ và người đều phải tiến hành kiểm tra rồi mới cho đi. Toàn bộ nhân viên trực ở các trạm kiểm tra nhất định phải xem ảnh của Trần Tiến thật kỹ, thật nhiều lần, ghi nhớ trong đầu.

Lấy hệ thống ngân hàng mà Trần Tiến rút tiền làm trung tâm, trong phạm vi ba ki lô mét vuông, cho cảnh sát mặc thường phục, dân phòng, cảnh sát hình sự, cảnh sát đặc nhiệm liên tục đi tuần, kiểm tra 24/24, không cho hấn bất cứ cơ hội trốn thoát nào.

Ngoài ra, cần nhắc đến việc mặc dù Trần Tiến không có vũ khí mang tính bạo lực, nhưng hấn ta có khả năng mang theo chất độc hóa học trên người, gây nguy hiểm ở mức độ nhất định, một khi phát hiện ra mục tiêu, cần phải liên hệ với tổng chỉ huy của công an huyện trước, rồi mới tiến hành kế hoạch bắt giữ.

Đồng thời, lệnh truy nã lập tức được báo lên trang mạng công an, trở thành vụ án quan trọng nhất của cả tỉnh ở thời điểm hiện tại, bao gồm cả việc kiểm tra xuất nhập cảnh và liên hệ với công an ở quê của Trần Tiến, hẳn ta có mọc cánh cũng không thể bay được!

Tám lưới bủa vây không lò dãn được giăng ra, liệu Trần Tiến có cơ hội thoát thân không?

CHƯƠNG 75

Liên tục mấy hôm liền, Trần Tiến đều không tìm được cơ hội chắc chắn để ra tay với Trương Hồng Ba.

Thực ra đã xuất hiện mấy cơ hội, mấy cảnh sát mặc thường phục đó mặc dù túc trực bên ngoài công ty của Trương Hồng Ba suốt, nhưng cũng không phải là bảo vệ ở khoảng cách gần, càng không phải là ở sát bên cạnh để bảo vệ, anh ta cảm thấy vẫn có cơ hội rất lớn nếu trà trộn vào đám đông đi vào trong công ty để giết hại Trương Hồng Ba.

Nhưng anh ta vẫn không làm như vậy, vì anh ta cảm thấy làm như vậy có rủi ro mang tính hệ thống nhất định.

Anh ta chưa từng vào công ty của Trương Hồng Ba, không rõ tình hình bên trong thế nào, nếu đi vào mà bị ngăn lại, kinh động đến mấy vị cảnh sát mặc thường phục thì rất phiền. Cho nên anh ta vẫn muốn tiếp tục đợi, đợi đến khi cảnh sát mặc thường phục không tiếp tục bảo vệ Trương Hồng Ba nữa, anh ta tin rằng cảnh sát không thể nào tiếp tục bảo vệ Trương Hồng Ba suốt mấy tháng nữa.

Nhưng trong lòng anh ta vẫn còn một nỗi lo lắng, cảnh sát sớm muộn cũng điều tra ra mình, nhất là quá trình đặt làm cái thùng đựng sữa, trong thời gian này, anh ta không những không hóa trang, mà còn không tránh camera giám sát.

Vốn là anh ta cố ý để lại manh mối điều tra cho cảnh sát. Nếu không làm như vậy, anh ta cảm thấy mình không cho cảnh sát đủ không gian để điều tra, đến khi anh ta giết xong toàn bộ số mục tiêu, cảnh sát vẫn không biết là ai làm, thì kế hoạch tiếp theo của anh ta sẽ rất bị động.

Tất nhiên rồi, anh ta để mình lộ diện còn có một mục đích quan trọng khác nữa, đó là để bảo vệ người bạn đó.

Vương Các Đông hiển nhiên sẽ không nghĩ đến chuyện một hung thủ như vậy, tất cả mọi manh mối gây án đều xử lý sạch sẽ, toàn bộ công cụ gây án đều không tìm được nguồn gốc, tại sao có thể để lại một vật chứng một cách quang minh chính đại, là cái thùng đựng sữa to như vậy? Một vật chứng có đặc trưng rất rõ ràng như vậy rất dễ điều tra, hung thủ đã nghĩ đến tất cả

những điểm khác, tại sao lại không nghĩ đến điểm này? Cho dù anh ta có buộc phải đặt làm một cái thùng sữa mới, anh ta biết rõ việc này sẽ để lại manh mối rõ ràng cho công việc phá án của cảnh sát, tại sao không tránh camera giám sát ra giống như lúc phạm tội?

Hiển nhiên, từ khi phát hiện ra được manh mối này, cảnh sát đã quá lạc quan về cục diện vụ án.

Trần Tiến muốn diễn một vở kịch lớn, một vở kịch mà cảnh sát hoàn toàn không thể lường trước được.

Nhưng vấn đề phiền toái là bây giờ anh ta không biết khi nào cảnh sát sẽ hướng mũi điều tra vào mình. Để đề phòng khả năng có thể xảy ra, mấy hôm nay ngày nào đi ra ngoài anh ta cũng đội tóc giả, dán râu giả, đeo kính hóa trang, khi nhìn mình trong gương, bản thân anh ta cũng rất khó nhận ra đó là mình.

Thực ra thay đổi ngoại hình của một người rất dễ, hầu hết chỉ cần đổi một kiểu tóc khác hẳn là có thể trở thành một người khác trong giây lát, rồi thêm râu, hóa trang, đeo kính, có lẽ khi đi qua trước mặt, người quen cũng không thể nhận ra được.

Hôm nay anh ta dậy rất sớm, thói quen sinh hoạt của anh ta luôn rất khoa học, thêm vào đó gần đây thần kinh bị suy nhược nghiêm trọng, ngày nào anh ta cũng dậy rất sớm, ra ngoài ăn sáng xong liền về nhà bắt đầu lên kế hoạch kết thúc Trương Hồng Ba như thế nào.

Lúc này là hơn bảy giờ, anh ta đi xuống dưới chuẩn bị ra hàng ăn sáng, vừa đi ra khỏi khu đô thị một quãng không xa, liền nhìn thấy một chiếc xe cảnh sát đỗ ở đầu đường cách đó khoảng hai trăm mét, mấy cảnh sát đang đứng nói chuyện bên cạnh xe. Trần Tiến dừng bước, nhìn về phía mấy viên cảnh sát, ba người mặc trang phục cảnh sát, hai người mặc thường phục, vai khoác một chiếc túi.

Thông thường nếu cảnh sát mặc thường phục khoác túi, có nghĩa là trong túi có súng và còng tay.

Trần Tiến lập tức đứng yên, suy nghĩ vài giây, rồi quay đầu đi về. Khi đi qua bảng thông báo bên ngoài khu đô thị, anh ta cố liếc nhìn, thấy ảnh mình đang được dán trên đó.

Hiệu suất rất cao đấy.

Anh ta không nhìn kĩ, lệnh truy nã đã được dán trên bảng thông báo nhưng cảnh sát chưa tìm được đến tận nơi, cho thấy cảnh sát chưa biết chỗ ở cụ thể của mình.

Thôi được, nhanh chóng về thu xếp một chút.

Về đến nhà, Trần Tiến thay một chiếc áo khoác mới, cầm lấy chiếc túi có dây đeo, đồng thời không quên ngắm lại mình trong gương. Sau khi đeo tóc giả, kính, dán râu giả, ngay cả anh ta cũng suýt nữa thì không nhận ra mình.

Anh ta mất thêm nửa tiếng đồng hồ để hoàn thành xong xuôi những việc chuẩn bị tiếp theo ở nhà, khóa cửa rồi đi xuống.

Trương Hồng Ba, tao đến đây.

CHƯƠNG 76

Vào giờ cao điểm mọi người đi làm, trên đường rất đông người, Trần Tiến mang kính đen, lẩn vào trong đám đông, điem nhiên đi về phía trước như thể không có việc gì. Đích đến của anh ta là công ty Trương Hồng Ba.

Mặc dù anh ta biết, khi chưa chuẩn bị đầy đủ, làm như vậy rủi ro sẽ rất lớn, nhưng một khi lệnh truy nã đã được dán, thì thời gian anh ta có thể ẩn náu trong huyện này không còn nhiều nữa.

Có điều anh ta không quá lưu tâm đến kế hoạch phạm tội ngày hôm nay, toàn bộ kế hoạch giết Phạm Trường Căn, đồng thời để cảnh sát biết anh ta là hung thủ, gần như đã được hoàn thành.

Hôm nay nếu giết được Trương Hồng Ba, tất nhiên là mọi việc sẽ hoàn mỹ hơn. Nhưng nếu thất bại, ảnh hưởng cũng không lớn. Thậm chí cũng không ảnh hưởng lớn đến toàn bộ kế hoạch.

Đến quảng trường nhỏ dưới tòa nhà trụ sở công ty của Trương Hồng Ba, Trần Tiến quan sát, không thấy xe của Trương Hồng Ba, lại quan sát một vòng xung quanh, những chiếc xe đỗ ở hai bên đường trong tầm nhìn đều không có người, xem ra cảnh sát mặc thường phục còn chưa tới.

Trần Tiến suy nghĩ giây lát, cứ vào công ty họ theo những người đi làm trước xem thế nào.

Anh ta đến sảnh tầng 1 của tòa nhà văn phòng, đi thang máy lên tầng 5, sau khi ra khỏi thang máy thì thấy cánh cửa kính bị khóa, cần phải có thẻ ra vào. Anh ta nhìn vào phía trong thăm dò rồi tự tin bấm chuông cửa ở bên cạnh.

Cô nhân viên ở bàn lễ tân bấm công tắc cho anh ta vào, nhìn anh ta, anh ta ăn mặc sang trọng, quần áo trông biết ngay là đồ cao cấp, nhân viên lễ tân không dám khinh suất, đứng dậy lịch sự hỏi: "Anh tìm ai ạ?"

"Trương Hồng Ba đã đi làm chưa?" Trần Tiến hỏi một câu cộc lốc.

Cô nhân viên lễ tân ngó ra, thông thường những người đến gặp Trương Hồng Ba đều gọi là tổng giám đốc Trương một cách rất lịch sự, phải biết Trương Hồng Ba là người giàu có hàng thứ mười mấy trong huyện, mấy khu nhà đều do anh ta xây dựng, hơn nữa ai không biết đến thế lực của nhà họ

Phạm ở huyện Kim, chưa từng có vị khách nào trực tiếp gọi tên sếp.

Nhân viên lễ tân cẩn thận hỏi: "Xin hỏi, anh là ai ạ, anh gặp tổng giám đốc Trương có việc gì không?"

Trần Tiến lấy ra một tấm thẻ, đặt lên bàn, nói: "Tôi ở bên Tòa án nhân dân thành phố, có một tờ giấy triệu tập cần đưa trực tiếp cho Trương Hồng Ba."

Cô nhân viên lễ tân nghĩ thầm hóa ra là người của Tòa án thành phố, thảo nào mà có vẻ oai ghê, Trương Hồng Ba kinh doanh bất động sản, vướng vào mấy vụ kiện tụng cũng không có gì là lạ, nhà họ Phạm quan hệ rộng, mặc dù đã ra ngoài phạm vi huyện, nhưng ở thành phố nhà họ Phạm cũng có thể bắt quan hệ được.

Cô nhân viên lễ tân vội mời anh ta vào phòng họp chờ một lát, bung trà lên, gọi điện thoại cho tổng giám đốc Trương hỏi xem khi nào anh ta đến công ty.

Trần Tiến khịt mũi, ngồi một mình trong phòng họp nhấp chén trà, tưởng tượng dáng vẻ khi Trương Hồng Ba đến.

Hơn nửa tiếng đồng hồ sau, Trần Tiến chỉnh lại áo, một góc áo đã bị Trương Hồng Ba kéo rách lúc giãy giụa trước khi chết, sau đó anh ta mở cửa phòng họp, tiện tay đóng luôn cửa lại, đi ra ngoài.

Lúc đến cửa, anh ta còn lịch sự gật đầu với cô nhân viên lễ tân, nheo mắt lại, tìm xe của cảnh sát mặc thường phục. Anh ta nhanh chóng để ý thấy một chiếc xe Hyundai, một người đàn ông đang ngồi hút thuốc ở ghế lái xe, một người đàn ông khác ngồi đang ở ghế lái phụ ăn bánh bao, uống sữa đậu nành. Anh ta mỉm cười, tất cả cuối cùng cũng sắp kết thúc.

Anh ta yên tâm đi về phía chiếc xe Hyundai, bước thẳng đến trước mũi xe, dừng lại, đứng yên tại chỗ, mỉm cười với người ngồi trong xe.

"Này, Đại Quân, tay này đứng trước xe của chúng ta làm cái gì?" Người đàn ông đang ăn bánh bao đập vào tay người đàn ông đang hút thuốc.

Người đàn ông hút thuốc nhìn Trần Tiến, nói: "Chắc là bị thần kinh..." Bỗng nhiên, điều thuốc lá trong tay anh ta rơi luôn xuống, cầm như muốn rụng ra.

Vì Trần Tiến đã tháo kính, tháo tóc giả, gỡ râu giả, quét sạch mặt.

"Là... là Trần Tiến!" Hai người đồng thanh kêu lên, vội mở cửa xe, lao về

phía trước xe, túm lấy Trần Tiến ấn xuống nắp capo.

Hai tay Trần Tiến bị khóa ngược ra phía sau, vô cùng đau đớn, nhưng anh ta vẫn nén đau, mỉm cười nói: "Nhẹ thôi, nếu làm tôi bị thương, lãnh đạo của các anh sẽ mắng các anh đấy."

Người đàn ông hút thuốc làm gì còn tâm trí để ý nhiều đến thế, chỉ sợ Trần Tiến phản kháng chạy mất, phần khích đâm luôn một cú vào mặt Trần Tiến, anh ta đau quá kêu rống lên, hai người đàn ông vội lấy còng tay ra khống chế anh ta.

Những người qua đường tò mò xúm lại xem.

Hai người vừa căng thẳng lại vừa phần khích, bọn họ là người bắt được Trần Tiến, lần này lập được công lớn đây, vội giải tán đám đông, nói to: "Chúng tôi là cảnh sát, bắt tội phạm, mọi người hãy tránh ra chỗ khác!"

CHƯƠNG 77

Tối hôm qua sau khi lệnh truy nã Trần Tiến được dán khắp huyện, Vương Các Đông cả đêm không ngủ được, trong lòng cứ nghĩ mãi về việc này.

Sáng sớm, Vương Các Đông còn chưa đến cơ quan đã nhận được điện thoại của Lâm Kiệt: "Anh cả, vừa có một giáo viên đã về hưu đến báo án, Trần Tiến ở trong khu đô thị của họ, ông ta nói một trăm phần trăm đã từng gặp người trong ảnh, mà người này cũng đi xe Mercedes."

Wương Các Đông lập tức phản chân hỏi: "Khu đô thị nào?"

"Quê Hoa Uyển, cách nơi Trần Tiến rút tiền chỉ có bốn cây số."

"Được, bây giờ tôi đang ở cách chỗ đó không xa, sẽ qua đó ngay, cậu cũng lập tức gọi người, đúng rồi, gọi luôn cả bác sĩ pháp y Trần, ngoài ra thông báo cho các đồng nghiệp bên thành phố, bên tỉnh. Cử người đến bao vây toàn bộ khu Quê Hoa Uyển trước, rồi dẫn theo một lực lượng lớn đến."

Wương Các Đông đỗ xe bên đường, vội cởi bộ sắc phục cảnh sát ra, thay thường phục, anh không muốn rút dây động rừng, rồi lái xe về phía khu đô thị Hoa Quê Uyển.

Nửa tiếng sau, toàn bộ vòng ngoài của khu đô thị Hoa Quê Uyển đã bị bao vây bởi cảnh sát được vũ trang súng đạn đầy đủ, hơn mười chiếc xe cảnh sát đỗ ngoài cổng, toàn bộ người của Sở Công an huyện, Công an thành phố, Công an tỉnh tập trung ở cổng, tuân theo sự chỉ huy của Chu Quốc Sơn và Vương Các Đông.

Người báo án đi trước dẫn đường, một đội nhanh chóng tìm thấy chiếc xe Mercedes đó trong khu đô thị, lúc này chiếc biển giả đã được thay bằng biển số thật. Vương Các Đông vội lấy ảnh ra đối chiếu, đặc điểm phần đầu xe giống hệt nhau, đúng là chiếc xe này!

Ngay lập tức, cảnh sát gọi bảo vệ đến, Vương Các Đông lấy tấm ảnh ra hỏi: "Người này có ở trong khu đô thị không?"

Bảo vệ nhìn kỹ hồi lâu, gật đầu: "Hình như... hình như có ấn tượng."

"Chiếc xe này của anh ta phải không?"

Bảo vệ nghĩ lại một lúc rồi khẳng định: "Đúng rồi, tôi nhớ ra rồi, anh ta

lái chiếc xe này."

"Ô tô trong khu đô thị của các anh có đăng ký chứ?"

"Có."

"Lập tức kiểm tra ngay xem hẻm ta ở nhà nào."

Rất nhanh, đã lấy được cuốn sổ đăng ký ô tô, tìm được người đăng ký chiếc xe này tên là Trần Tiên, không cần nói cũng biết đó là tên giả của Trần Tiên, địa chỉ là số 102 đơn nguyên 3, có nghĩa là căn hộ có hai tầng ở tầng trên cùng của tòa nhà.

Vương Các Đông lại hỏi: "Sáng nay người này có đi khỏi khu đô thị không?"

Bảo vệ nghĩ một hồi rồi đáp: "Không để ý."

Vương Các Đông mím môi, bây giờ cũng không biết nghi phạm có ở nhà hay không, anh bàn bạc với Chu Quốc Sơn, cân nhắc việc hung thủ sử dụng chất độc hóa học, có độ nguy hiểm nhất định, nên bố trí một đội cảnh sát đặc nhiệm mặc áo chống đạn vào tận nhà để bắt.

Chu Quốc Sơn ở lại bên dưới để chỉ huy, Vương Các Đông đích thân xung trận, đã mặc áo chống đạn, đi theo năm cảnh sát đặc nhiệm cùng vào thang máy đi lên.

Đến tầng mười, số cảnh sát đặc nhiệm chia thành hai nhóm, mỗi nhóm hai người, đứng ở hai bên, viên cảnh sát đặc nhiệm còn lại gõ cửa. Mọi người tập trung cao độ, nín thở, đợi một lát, không thấy người trong nhà trả lời, cũng không có bất cứ tiếng động nào. Lại gõ cửa và gọi một hồi, kết quả vẫn thế.

Bây giờ vẫn không thể phán đoán chính xác được là có người trong nhà hay không, Vương Các Đông đi xuống tầng chín, lấy máy bộ đàm báo cho Chu Quốc Sơn biết tình hình, hai người bàn bạc và quyết định trực tiếp phá cửa xông vào.

Rất nhanh chóng, cảnh sát chờ ở phía dưới đưa máy khoan đến, cảnh sát đặc nhiệm cầm khoan điện khoan thẳng vào lỗ khóa, sau đó hai người đồng thời đập tung cửa, toàn bộ cảnh sát đặc nhiệm lập tức cầm súng xông vào.

Cửa sổ trong nhà đều kéo rèm, có vẻ hơi tối, Vương Các Đông nheo mắt lại, để mắt thích nghi với độ sáng trong phòng, lúc này ánh mắt anh nhìn thấy một tờ giấy đặt trên chiếc bàn ở giữa gian phòng khách trống trải, lại

gần nhìn, thấy trên tờ giấy có một dòng chữ viết bằng bút bi: "Những người không chuyên nghiệp tuyệt đối không động vào những chất hóa học trong phòng ngủ trên tầng." Phía dưới còn ký tên, viết hai chữ rất lớn: "Trần Tiến."

"Thế... thế..." Vương Các Đông thấy máu dồn lên não, không lẽ tên này đã chạy trốn? Anh còn chưa kịp ăn sáng, lúc này cảm giác trong bụng càng khó chịu. Mím môi, đành hạ lệnh: "Lục soát."

Kiểm tra toàn bộ các phòng ở tầng dưới, quả nhiên không có người.

Một nhóm người lên tầng 2, ở đây có rèm rất dày che kín ánh sáng, trong phòng tối om như mực, khiến mọi người bất giác càng trở nên cảnh giác.

Vương Các Đông bấm công tắc, bật sáng toàn bộ đèn, phát hiện trên tầng không có gì bất thường, chỉ duy nhất cánh cửa phòng ngủ đang đóng chặt. Anh đưa mắt ra hiệu cho một cảnh sát đặc nhiệm, viên cảnh sát rón rén đến gần cửa, vặn nắm đấm cửa, tiếp đó nhanh chóng đẩy cửa ra.

Sau khi cánh cửa mở ra, một mùi hóa học thường thấy ở phòng thí nghiệm xộc ra, mọi đồ vật trong phòng đều hiện ra trước mắt.

Cả gian phòng ngủ rất rộng, nhưng không có giường, chỉ có mấy chiếc bàn lớn, trên bàn bày các loại vật dụng bằng thủy tinh, nhiều trong số đó vẫn còn đựng thứ gì đó bên trong, trên nền nhà cũng chất đống những thứ tạp nham. Nhưng không có ai trong phòng.

Trần Tiến quả nhiên đã chạy trốn!

Vương Các Đông bỗng thấy hoa mắt chóng mặt, lấy máy bộ đàm ra báo cho Chu Quốc Sơn biết tình hình trên nhà, sau đó trao đổi và kết luận những chất thí nghiệm trong phòng ngủ có khả năng có độ độc hại nhất định, điều bác sĩ pháp y chuyên nghiệp đến thu thập các loại vật chứng, những người còn lại tiếp tục bao vây khu đô thị, lục soát kỹ lưỡng.

Vương Các Đông mím môi vẻ không cam tâm, anh dẫn đội cảnh sát đặc nhiệm đi xuống, trao đổi với Chu Quốc Sơn một lúc, tạm thời không có manh mối gì về việc Trần Tiến chạy đi đâu.

Lúc này, Lâm Kiệt chạy đến, nói khẽ: "Anh cả, Đại Quân vừa gọi điện đến, họ đã bắt được Trần Tiến rồi."

"Cái gì, hai người đó bắt được Trần Tiến? Trần Tiến làm thế nào mà lại để cho họ bắt?" Vương Các Đông vô cùng kinh ngạc.

Lâm Kiệt nói: "Họ nói là Trần Tiến tự đến trước xe của họ khoanh tay để"

họ bắt, nhưng... nhưng..."

"Nhưng cái gì..."

"Nhưng Trương Hồng Ba cũng đã bị giết rồi."

"Choang!" Một tiếng chuông gõ vào đầu Vương Các Đông, bước chân của anh cũng run lên, anh run rẩy nói: "Thế... thế... không phải đã yêu cầu các cậu cho người bảo vệ canh chừng 24/24 rồi hay sao, tại sao vẫn để xảy ra chuyện?"

Chu Quốc Sơn đứng bên cạnh bậm miệng, im lặng không lên tiếng.

"Họ nói... họ nói buổi sáng Trần Tiến đã cải trang rồi đi vào công ty Trương Hồng Ba, không thể nhận ra được. Hơn nữa Trần Tiến đến công ty lúc nào, họ cũng không biết. Lúc Trần Tiến đến, Trương Hồng Ba còn chưa đi làm, họ bám theo Trương Hồng Ba suốt, không hề biết là Trần Tiến đã ở trong công ty."

Vương Các Đông nắm chặt nắm đấm, nói: "Thế thì còn đợi gì nữa, mau chóng đưa hắn về trụ sở công an huyện."

"Ồ." Lâm Kiệt vừa quay người định đi thì Chu Quốc Sơn gọi lại, gọi cả hai người ra một chỗ, khẽ bảo: "Cậu nói là sau khi Trần Tiến giết Trương Hồng Ba, tự đến chỗ xe cảnh sát mặc thường phục để đầu thú?"

"Vâng, đúng thế."

Chu Quốc Sơn nghĩ một lát rồi nói: "Trần Tiến đã quy án, việc này có nhiều người biết không?"

"Chuyện vừa xảy ra hai phút trước, Đại Quân lập tức gọi điện thoại cho em luôn."

Chu Quốc Sơn hơi nheo mắt, nhìn về phía những người khác, nói: "Đừng có dẫn về công an huyện, nhanh chóng gọi cho Đại Quân và người đi cùng cậu ấy, bảo họ bây giờ không được nói cho bất cứ ai biết về việc Trần Tiến đã quy án."

Vương Các Đông không hiểu, hỏi: "Thế là thế nào?"

Chu Quốc Sơn cau mày đáp: "Đã ra lệnh truy nã toàn thành phố, mục tiêu bị hại cũng được cảnh sát chúng ta bám theo bảo vệ 24/24, kết quả vẫn bị giết, cuối cùng không phải là chúng ta bắt được hung thủ mà là hắn tự ra đầu thú. Các cậu xem, việc này nói ra có mất mặt không?"

Vương Các Đông thở dài, không ai có thể ngờ được Trần Tiến bị truy nã

khắp thành phố, nhưng hắn không chạy trốn, mà đi giết thêm một người rồi tự ra đầu thú.

Chu Quốc Sơn nói tiếp: "Vụ án này cho dù có phá được, báo lên cấp trên, các cậu bảo lãnh đạo sẽ đánh giá thế nào? Chúng ta điều động một lực lượng lớn cảnh sát vũ trang, cảnh sát đặc nhiệm vây bắt Trần Tiến, kết quả Trần Tiến vẫn giết người, cuối cùng không phải là chúng ta bắt được hắn, mà là hắn ra tự thú. Vậy thì chúng ta vất vả lăn lộn như thế có khác gì chúng ta không làm gì? Đảng nào thì cuối cùng hắn cũng ra tự thú! Mọi công việc của chúng ta, từ điều tra phá án, đến bảo vệ người bị hại, rồi vây bắt hung thủ, đều phí công vô ích! Không những không có một chút công lao nào, mà còn phải gánh trách nhiệm không nhỏ!"

Vương Các Đông cau mày: "Thế thì làm thế nào?"

Chu Quốc Sơn nhắm mắt suy nghĩ giây lát rồi nói: "Dẫn theo người của các cậu, đi."

CHƯƠNG 78

Đại Quân ngồi ở phía trước lái xe, cảnh sát còn lại áp chế Trần Tiến đã bị còng hai tay ngồi ở phía sau, bên cạnh là những dụng cụ gây án gồm ống tiêm...

Nét mặt Trần Tiến rất kỳ quặc, lúc thì thờ dài, lúc lại mỉm cười, khiến người cảnh sát ở bên cạnh không hiểu ra làm sao.

"Này, Đại Quân," sau khi lên xe, Trần Tiến đã nhớ tên của cả hai cảnh sát, anh ta hỏi về không hiểu, "các anh đưa tôi đi đâu thế? Đến trụ sở công an huyện không phải là đi đường này chứ, áp giải tôi đến công an thành phố cũng không phải là hướng này."

"Đừng có lảm lời, ngoan ngoãn một chút đi!" Hai người đang mãi suy nghĩ, không còn tâm trí đâu mà nói chuyện với anh ta.

Nhưng Trần Tiến vẫn tự nói một mình: "Tôi biết, Trương Hồng Ba chết, các anh sẽ bị khiển trách, nhưng dù sao tôi cũng nghĩ đến nỗi vất vả của các anh vì hàng ngày phải canh ở bên ngoài, cho nên đã chủ động để các anh bắt, cũng coi như hai anh đã lập được công."

Viên cảnh sát bên cạnh hừ một tiếng lạnh lùng, thúc mạnh cùi chỏ vào bụng Trần Tiến: "Câm mồm!"

Trần Tiến đau quá kêu lên, mồ hôi lạnh vã ra: "Lãnh đạo của các anh mà biết các anh đánh tôi, nhất định sẽ mắng các anh. Tôi... tôi... chóng mặt, tôi cần uống thuốc... thuốc... thuốc..."

Viên cảnh sát quay đầu đi mặc kệ anh ta, nhưng chỉ một lát, Trần Tiến bắt đầu nôn, bọt mép trào ra.

Lúc đầu viên cảnh sát còn tưởng là anh ta giả vờ có bệnh, nhưng một lúc sau thấy tình hình không ổn, vội bảo Đại Quân dừng xe: "Anh xem... anh xem hẩn..."

Đại Quân cũng hoang mang quay đầu nhìn Trần Tiến, nói về nghi ngờ: "Không phải là giả vờ để tìm cơ hội chạy trốn chứ?"

Trần Tiến gắng sức nói: "Tôi... tôi mà định chạy trốn... thì tại sao lại để các anh bắt. Thuốc... thuốc trong túi áo bên phải của tôi..."

Hai người thấy cũng có lý, viên cảnh sát bên cạnh vội lấy lọ thuốc trong

túi áo bên phải của anh ta ra, trên lọ toàn là tiếng Anh, anh ta đọc không hiểu, để ra trước mặt Trần Tiến, hỏi: "Cái này?"

"Đúng rồi, hai viên." Sắc mặt Trần Tiến đã tái nhợt.

Viên cảnh sát vội lấy ra hai viên thuốc, cho vào mồm anh ta cùng với nước suối. Sau vài phút, sắc mặt Trần Tiến cuối cùng cũng dần trở lại bình thường, nói: "Được rồi, cảm ơn anh."

Lúc này hai cảnh sát mới thở phào nhẹ nhõm, yên tâm là anh ta không định chạy trốn, tiếp tục lái xe đi tiếp.

Rất nhanh, chiếc xe đi đến một con đường heo hút ở vùng ngoại ô sát núi của huyện, đỗ lại bên đường, trên đường không có xe cộ hay người nào qua lại, chỉ có bốn chiếc xe cảnh sát, một đội cảnh sát trang bị súng đạn đầy đủ đứng bên ngoài xe.

Đại Quân lái xe đến gần xe cảnh sát rồi kéo cửa kính xuống, hỏi Lâm Kiệt đang đứng ở bên ngoài: "Đội trưởng Lâm, đi đâu?"

Lâm Kiệt chỉ tay về phía trước: "Đến chỗ rẽ ở trên núi kia."

"Vâng." Đại Quân tiếp tục lái xe về phía trước. Những cảnh sát khác cũng lần lượt lên xe, bám theo sau.

Trần Tiến không hiểu chuyện gì đang diễn ra: "Các anh đang làm gì thế?"

"Đừng nhiều lời." Hai cảnh sát không có tâm trí đâu mà nói chuyện với anh ta, đều đang vạch định việc tiếp theo.

Cuối cùng năm chiếc xe dừng lại ở một ngã đường sát núi, Lâm Kiệt và những cảnh sát khác xuống xe trước, cậu ta khoát tay nói với đội cảnh sát: "Tất cả tập trung tinh thần, cầm súng sẵn sàng, lát nữa là một trận thử thách!"

Mọi người đều lăm lăm khẩu súng trên tay, như sắp đối mặt với kẻ địch lớn.

Ba người trên chiếc Hyundai vẫn ngồi trong xe, Trần Tiến nhìn thế trận bên ngoài, bắt đầu thấy hoang mang bất an. Mình thì đã bị bắt rồi, cả đồng cảnh sát cầm súng phục bên ngoài kia làm gì?

Năm phút sau, Lâm Kiệt nhận được một cú điện thoại, liền gõ vào cửa sổ xe, nói: "Sắp đến rồi, bắt đầu chuẩn bị."

Viên cảnh sát bên cạnh nghiêng răng, dường như rất căng thẳng, lấy chìa khóa ra mở còng tay cho Trần Tiến, nhét công cụ gây án mà Trần Tiến mang

theo vào trong túi áo của anh ta như cũ, nói với anh ta: "Anh xuống xe, đi về phía trước."

Trần Tiến hoàn toàn không hiểu: "Sao... các anh thả tôi ra?"

Lâm Kiệt đứng bên ngoài nói: "Đúng, thả anh ra, anh xuống xe đi đi."

Trần Tiến không hiểu chuyện gì xảy ra, bị một đám cảnh sát uy hiếp, thúc giục, đành xuống xe, đi về phía trước theo yêu cầu của họ. Nhưng trong lòng anh ta vô cùng sợ hãi, một đám người phía sau lưng đang cầm súng nhìn anh ta, không lẽ... không lẽ mình đã gây ra vụ án quá nghiêm trọng, họ lo ảnh hưởng xã hội không tốt, đến chỗ heo hút vắng vẻ này, tạo ra tình huống là mình không muốn bị bắt, tìm cách chạy trốn, bị cảnh sát bắn chết?

Trần Tiến bỗng cảm thấy trong lòng chán nản tuyệt vọng, toàn bộ kế hoạch, mọi công việc chuẩn bị giờ phút này đã thành công cốc. Anh ta đứng yên tại chỗ, ngửa mặt cố gắng kìm nén để những giọt nước mắt tuyệt vọng không cho trào ra.

"Anh làm cái gì thế, đi tiếp đi!" Lâm Kiệt giục từ phía sau.

Thôi được, nếu sự việc đã đến nước này, tính toán trăm phương nghìn kế, nhưng vẫn tính sai mất một bước, đành thế thôi, cứ để cho họ bắn chết ở đây vậy. Xin lỗi nhé, Cam Giai Ninh. Anh ta bặm môi, ánh mắt đờ đẫn, tiếp tục lê bước mệt mỏi đi về phía trước.

"Đừng có chậm lờ đờ thế, chạy đi!" Lâm Kiệt lại nói to.

Trần Tiến hoàn toàn không có lựa chọn nào khác, đành nhắc chân chạy.

"Mọi người bám theo, lát nữa nghe theo lệnh chỉ huy của tôi." Lâm Kiệt nói với đám cảnh sát, hơn mười cảnh sát bám theo sau Trần Tiến ở khoảng cách hơn mười mét, với tốc độ giống như Trần Tiến.

Chạy được một lúc, thấy họ vẫn chưa có dấu hiệu ra tay bắn chết mình, Trần Tiến ngơ ngác quay đầu lại, họ đang ngoan ngoãn chạy ở một khoảng cách như vậy.

"Anh đừng có dừng lại, tiếp tục, mệt quá thì có thể chạy chậm hơn một chút." Lâm Kiệt lại nhắc.

Trần Tiến không còn cách nào khác, đành cúi đầu tiếp tục chạy.

Lúc này, Lâm Kiệt nhận được một cú điện thoại, sau khi ngắt điện thoại, cậu ta nói với đám cảnh sát: "Mọi người nhìn đằng sau, có xe đến thì chúng ta lên xe."

Một đám người lại tiếp tục chạy chậm chậm thêm mấy phút, Trần Tiến mệt quá thở phì phò, phía sau lưng là một đám cảnh sát hình sự có sức khỏe tốt hơn rất nhiều, cứ liên tục giục anh ta không được dừng lại.

Lúc này, một người nói to: "Đội trưởng Lâm, họ đến rồi."

Lâm Kiệt bỗng hét lên một câu: "Dừng lại, nếu còn chạy, chúng tôi sẽ nổ súng!"

Trần Tiến thâm nghĩ trong đầu hóa ra vẫn định bắn chết mình, trước khi chết còn bị hành hạ một trận thế này đúng là đen hết mức, anh ta đành dừng lại.

Hơn mười cảnh sát phía sau lập tức chạy ào lên phía trước mặt anh ta, bốn năm cảnh sát dúi Trần Tiến ngã úp mặt xuống đất, Đại Quân phấn khích hét to: "Bắt được rồi, cuối cùng đã bắt được rồi."

Như thể vừa tiến hành luyện tập, lúc này năm chiếc xe cảnh sát dừng lại, Vương Các Đông, Chu Quốc Sơn, lãnh đạo công an huyện, lãnh đạo công an thành phố, công an tỉnh và các nhân viên từ trong xe bước ra.

Một đám người lại còng tay Trần Tiến lại, kéo anh ta dậy, Lâm Kiệt hỏi lớn như thật: "Anh có phải là Trần Tiến không?"

Trần Tiến bất lực đáp: "Không phải chúng ta vừa gặp rồi đấy thôi?"

Lâm Kiệt không để ý đến anh ta, lấy ra một tấm ảnh mang theo trong người, đối chiếu cẩn thận, quay người đi đến chỗ mấy vị lãnh đạo nói: "Báo cáo lãnh đạo, hung thủ Trần Tiến đã bị bắt!"

Chu Quốc Sơn vui mừng gật đầu: "Làm rất tốt."

Vương Các Đông ho lên một tiếng, nói: "Dẫn về trụ sở công an huyện xét hỏi trước đi, chúng ta còn phải điều tra xem một tên đồng phạm khác nữa là ai."

Trần Tiến lập tức bị dẫn lên xe, mấy chiếc xe cùng hộ tống áp giải về công an huyện.

Chu Quốc Sơn hỏi: "Các cậu làm thế nào mà bắt được Trần Tiến nhanh thế?"

Lâm Kiệt đáp: "Hôm qua sau khi dán lệnh truy nã, giám đốc Vương đã bố trí chúng tôi tuần tra lùng bắt tội phạm khắp nơi. Sáng nay, hai cảnh sát mặc thường phục thuộc đội cảnh sát hình sự của chúng tôi phát hiện thấy một người đàn ông có vẻ khả nghi, sau khi bám theo, nghi ngờ là Trần Tiến đã

cải trang. Họ vừa tiếp tục bám theo, vừa thông báo cho đội, có thể Trần Tiến đã phát hiện ra là có người bám theo, nên chạy đến đây, chuẩn bị lẩn trốn vào trong núi. Một khi để anh ta chạy vào trong núi thì sẽ rất khó bắt, cho nên chúng tôi quyết định ngay lập tức xông lên tấn công, quả nhiên là Trần Tiến!"

Chu Quốc Sơn gật đầu khẳng định: "Lần này các cậu làm rất tốt! Hai cảnh sát mặc thường phục của đội các cậu rất tinh mắt đấy, họ đâu?"

"Vừa theo xe về trụ sở huyện rồi."

"Tốt, cần phải biểu dương xứng đáng. Tất nhiên rồi, các cậu đều có công!"

Lúc này, một cảnh sát hình sự ở bên cạnh đi tới, nói: "Báo cáo lãnh đạo, vừa... vừa nhận được tin, sáng nay Trương Hồng Ba đã bị Trần Tiến giết hại."

"Cái gì?" Nét mặt Chu Quốc Sơn thất sắc, "Sao lại có chuyện như thế, không phải đã bố trí lực lượng cảnh sát chuyên trách bảo vệ Trương Hồng Ba 24/24 sao?"

Cảnh sát nọ đáp: "Cảnh sát thường phục đúng là bám theo bảo vệ Trương Hồng Ba 24/24, nhưng sáng sớm nay trước khi Trương Hồng Ba đi làm, Trần Tiến đã lẩn vào trong công ty anh ta, giả làm người của Viện Kiểm sát đội ở phòng họp, rồi giết hại Trương Hồng Ba. Khi hung thủ vào công ty, Trương Hồng Ba còn chưa đến, cảnh sát mặc thường phục bám theo Trương Hồng Ba suốt, nên chúng tôi mới bị hung thủ đi trước một bước."

Chu Quốc Sơn thở dài, mím môi, nhìn về phía lãnh đạo của mình, nói: "Xem ra hung thủ quả nhiên là vô cùng tàn nhẫn, sau khi đã có lệnh truy nã khắp nơi, vẫn mạo hiểm tiếp tục giết người, mà thủ đoạn giết người vô cùng tinh vi. Việc này cũng không thể trách nhân viên trong đội phá án của chúng ta được, dù sao mọi người cũng đã rất cố gắng, bây giờ bắt được hung thủ, đã lập được công lớn, việc quan trọng bây giờ là dẫn về xét hỏi rõ ràng."

Mọi người đều gật đầu tán thành, mọi người cùng tham gia vụ án này, Trương Hồng Ba bị giết, nếu thật sự truy cứu đến cùng, tất cả đều mất mặt. Cho nên không ai quan tâm đến chuyện sống chết của Trương Hồng Ba nữa, nhanh chóng tra hỏi để phá án thôi.

CHƯƠNG 79

Sau khi Trần Tiến bị bắt, cảnh sát liền khẩn trương tiến hành xét hỏi ngay.

Trong phòng hỏi cung, Vương Các Đông ngồi ở giữa, bên cạnh là Lâm Kiệt và nhân viên ghi chép.

Vụ án này quá lớn, gây ra một đống phiền phức, lúc đầu Vương Các Đông còn bị tên hung thủ này làm cho tức sôi máu, anh vẫn nhớ như in mấy lần hấn chế nhạo "giám đốc Vương vô cùng lợi hại", anh phải đích thân hỏi cung.

Anh ngắm kỹ Trần Tiến, người này trông mặt già trước tuổi, tướng mạo xấu xí, nhưng đúng là một khuôn mặt bình thường, khuôn mặt này khi phạm tội hoàn toàn không hề gây chú ý. Nhưng ẩn dưới khuôn mặt bình thường này lại là một trái tim vô cùng tàn nhẫn, ba lần gây án trước đều giết hại cả nhà bị hại, thậm chí sau khi có lệnh truy nã khắp nơi, hấn vẫn mạo hiểm giết thêm một người.

Người này đã không thể còn dùng được từ điển cuồng để miêu tả, thực sự là biến thái!

Nhất là vẻ mặt như thể đang cười nhưng lại không cười của hấn ta, càng khiến Vương Các Đông nổi giận. Anh cau mày, vẻ ghê tởm, nói: "Trần Tiến, chúng tôi tìm anh quá vất vả!"

Trần Tiến nở nụ cười: "Màn kịch khi nãy của các anh thật độc đáo, tôi nghĩ mãi mới hiểu ra."

Vương Các Đông ho lên một tiếng, né tránh chủ đề này, nói: "Những việc khác sẽ hỏi sau, bây giờ chỉ cần anh khai ra một việc, đồng bọn của anh là ai?"

"Đồng bọn?" Trần Tiến tỏ ra rất bất ngờ, "Đồng bọn gì?"

"Đừng có giả vờ nữa, chúng tôi có chứng cứ rõ ràng, vụ án này ngoài anh ra, còn có một đồng phạm."

Trần Tiến lắc đầu: "Tôi nghĩ chắc chắn là các anh nhầm rồi, từ đầu đến cuối chỉ có một mình tôi, tôi đi đâu tìm ra một đồng bọn dám gây ra vụ án lớn như thế này?"

Lâm Kiệt quát: "Mẹ kiếp, thằng chết giẫm này, mày đừng có giả vờ nữa, mày biết đây là chỗ nào không? Mày định tự chuốc vạ vào thân hả?"

Trần Tiến nghiêm túc hỏi: "Ý anh là định dùng nhục hình để bức cung đúng không?"

Lâm Kiệt nhìn sang Vương Các Đông, không biết phải trả lời thế nào, làm gì có tên tội phạm nào dám hỏi thẳng như vậy.

Vương Các Đông đáp: "Chúng tôi nhất định sẽ có cách để anh phải khai ra, tốt nhất là anh nên chủ động."

"Ý anh là định dùng nhục hình để bức cung đúng không?" Trần Tiến vẫn tiếp tục hỏi một cách rất nghiêm túc.

Vương Các Đông dừng lại giây lát, trả lời thẳng: "Anh thông minh thật, bị anh nói đúng rồi đấy!"

Trần Tiến mỉm cười: "Các anh định đưa tôi ra tòa để xét xử, hay để tôi chết bất thường luôn trong nhà giam?"

Lâm Kiệt đáp: "Yên tâm đi, chưa từng có phạm nhân nào chết trong nhà giam chỗ chúng tôi, có điều anh vẫn nên hợp tác, nếu không sẽ cho anh nếm mùi đau khổ hơn là chết đấy."

Trần Tiến dường như đã có sự chuẩn bị kỹ lưỡng, lắc đầu: "Các anh không dám đâu."

Lâm Kiệt đứng dậy đi về phía anh ta: "Anh xem tôi dám hay không dám."

Vương Các Đông không hề ngăn lại, bây giờ việc quan trọng nhất đối với họ là xác định thông tin về tên đồng bọn còn lại, mà phải nhanh chóng xác định, vì tên đồng phạm đó rất có thể đã chạy trốn.

Trần Tiến nói: "Các anh đã tìm thấy chỗ ở của tôi chưa?"

Lâm Kiệt dừng bước, nói: "Tất nhiên là tìm thấy rồi."

"Thôi được, thế thì các anh đã lục soát toàn bộ vật chứng trong nhà tôi chưa?"

"Lắm lời!"

"Xem ra các anh vẫn chưa làm xong việc lục soát vật chứng, cũng đúng, bây giờ mới là buổi trưa, các anh tìm được chỗ ở của tôi chắc cũng mới chỉ vài tiếng đồng hồ. Nếu các anh không muốn tôi chết trong nhà giam, đề nghị các anh đừng dùng thủ đoạn đặc biệt đối với tôi, vì tôi là một bệnh nhân."

Vương Các Đông hơi cau mày: "Bệnh gì?"

Lâm Kiệt bật cười thành tiếng: "Bệnh thần kinh chứ gì."

Trần Tiến đáp: "Trong nhà tôi có hai quyển sổ khám bệnh, các anh sớm muộn cũng sẽ biết, một quyển ghi chép nội dung bác sĩ ở Mỹ khám bệnh cho tôi, một quyển là báo cáo chẩn đoán của bệnh viện ung bướu tỉnh. Tôi bị ung thư não, đã qua giai đoạn giữa, vẫn còn sống được khoảng nửa năm đến một năm nữa, có điều trong thời gian này nếu bị xuất huyết bên trong, tôi có thể chết bất cứ lúc nào." Trần Tiến cười nhạt, như thể đang kể về bệnh tình của người khác.

Lâm Kiệt và Vương Các Đông nhìn nhau, Vương Các Đông quệt tay lên trán, nhìn cách anh ta nói, không có vẻ nói dối, nếu nói dối, cũng không giấu được lâu, họ có thể đưa anh ta đến bệnh viện để kiểm tra.

Nhưng nếu những điều anh ta nói là thật, thì đúng là không thể động vào anh ta. Dù sao vụ án lớn như vậy, lãnh đạo các cấp đều đang chờ kết quả, người này nhất định phải đưa ra tòa xét hỏi, kết quả tất nhiên là tử hình, nhưng trước khi xét xử, chẳng may lại chết bất thường trong nhà giam, thì sẽ gây ra phiền phức lớn.

Vương Các Đông đành nói: "Những điều anh nói, chúng tôi sẽ cho kiểm chứng, nếu anh nói dối, đừng có trách tôi không khách khí!"

Trần Tiến nhìn anh ta mỉm cười.

Vương Các Đông nén giận hỏi tiếp: "Nói, đồng bọn của anh rốt cuộc là ai?"

"Tôi thật sự không có đồng bọn."

"Không thể!" Vương Các Đông đập bàn tức giận, quát, "Anh không có đồng bọn, làm sao chở được xác Giang Tiểu Bình ra khỏi đường An Lạc hả?"

Trần Tiến mỉm cười: "Hóa ra là anh nói việc này, sau khi giết người xong, tôi lại không lái xe, tôi không thể nào ôm cái xác đi ra khỏi đường An Lạc được đúng không? Hơn nữa lúc đó nếu tôi cứ thế công xác của Giang Tiểu Bình đi, các anh kiểm tra camera, có phải sẽ nghi ngờ Giang Tiểu Bình đã chết rồi không, thế thì làm sao diễn vụ bắt cóc tiếp theo được?"

"Nhưng xác của Giang Tiểu Bình đâu?"

"Giám đốc Vương, không biết anh có nhớ đặc điểm địa hình khu vực xung quanh đường An Lạc không?"

"Lắm lời, một bên là sông, một bên là nhà, bên trong có còn đường nào dẫn ra bên ngoài nữa."

"Phía sau khu nhà thì sao?"

"Phía sau khu nhà?" Vương Các Đông hỏi Lâm Kiệt, "Phía sau khu nhà là gì?"

Lâm Kiệt nhớ lại, nói: "Hình như... hình như có một khoảng cây xanh công cộng."

Trần Tiến nói: "Chính xác, chỗ đó vốn là một công viên nhỏ, sau đó đã phá đi một nửa, các loại rác chất thành đống ở đó, bình thường cũng không có ai đến chỗ đó. Sau khi giết Giang Tiểu Bình, tôi mang xác cậu ta lên cầu thang một tòa nhà dân cư bên cạnh, đến chỗ giữa tầng 1 và tầng 2, vớt xác Giang Tiểu Bình xuống phía sau qua cửa sổ lối cầu thang. Sau khi rời khỏi đường An Lạc, tôi vòng lại khoảng cây xanh đó, lái xe chở xác Giang Tiểu Bình đi."

Vương Các Đông há hốc miệng, suy nghĩ về câu trả lời của Trần Tiến, quá trình phạm tội làm sao lại như vậy được? Sau khi phân tích camera giám sát, anh đã nghĩ đi nghĩ lại, nhận định rằng hung thủ nhất định đã lái xe chở Giang Tiểu Bình đi chỗ khác, sao lại là vớt ra đằng sau khu nhà từ lối cầu thang? Anh nghiêng rằng, hỏi: "Tại sao anh lại nghĩ đến chuyện vớt xác Giang Tiểu Bình ra đằng sau tòa nhà từ chỗ cầu thang?"

Trần Tiến cười: "Thực ra giết một người rất khó khăn, tôi phải suy xét tất cả các chi tiết, tránh không bị các anh bắt. Đầu tiên phải tránh không để camera giám sát ghi được hình của tôi, tiếp đó, trước khi phạm tội phải tiến hành thăm dò khảo sát cẩn trọng, cuối cùng mới có thể thành công. Lấy ví dụ như chuyện đối phó với Giang Tiểu Bình, trước khi giết cậu ta, tôi đã bám theo cậu ta rất nhiều ngày, khảo sát toàn bộ những đoạn đường từ trường học về nhà mà cậu ta có khả năng sẽ đi, đồng thời vạch ra các phương án xử lý khác nhau. Đường An Lạc là một trong những con đường về nhà của Giang Tiểu Bình, tất nhiên tôi phải tìm hiểu đầy đủ đặc điểm địa hình khu vực xung quanh, căn cứ vào địa hình, quyết định công việc cần hoàn thiện ở giai đoạn sau. Nếu buổi tối hôm đó, Giang Tiểu Bình không đi đường An Lạc, mà đi đường khác, tất nhiên tôi sẽ chở xác cậu ta đi bằng cách khác, đồng thời cũng không để camera giám sát ghi được."

Lâm Kiệt hỏi: "Thế tại sao trong điện thoại anh luôn tự xưng là ‘chúng tôi’?"

Trần Tiến nhìn Lâm Kiệt bằng ánh mắt có chút khinh bỉ, dường như đang nghi ngờ về trí lực của cậu ta: "Giang Tiểu Bình đã chết, tôi chỉ ghi âm một câu nói duy nhất khi cậu ta còn sống, tất nhiên chỉ có thể để cậu ta nói chuyện một lần. Tôi chỉ còn cách tự xưng là chúng tôi, tự xưng mình là người trung gian, mới có thể khiến các anh tin rằng Giang Tiểu Bình không ở cạnh tôi. Nếu không, lần nào nói chuyện điện thoại, các anh cũng yêu cầu được nói vài câu với con tin, tôi không lần nào đáp ứng yêu cầu của các anh, lại chẳng bị các anh phát hiện ra hay sao?"

Vương Các Đông nhìn thẳng vào mắt Trần Tiến, để xem có phải là anh ta nói dối hay không, nhưng nét mặt của đối phương rất bình tĩnh, anh không thể đưa ra kết luận, đành tiếp tục hỏi: "Anh nói là anh muốn tránh camera giám sát, tại sao lại đứng dưới camera giám sát giờ ngón tay giữa lên? Có phải anh định khiêu khích cảnh sát không?"

"Khiêu khích? Cũng có thể, tôi có cần nhắc đến mặt này, tôi cho rằng các anh sẽ không bao giờ tìm thấy tôi. Có điều ngoài chuyện đó ra, tôi còn một mục đích lớn hơn. Lúc đó, tôi bịt khẩu trang, các anh không thể nhìn thấy rõ mặt tôi, tôi đã suy nghĩ xem các anh có thể có được thông tin gì qua camera giám sát, nghĩ đi nghĩ lại, các anh chỉ có thể biết được chiều cao và dáng người của tôi. Cho nên lúc đó tôi đã đi một đôi giày tăng chiều cao ngầm, tôi không biết mảnh khố nhỏ này có gây trở ngại gì đối với công việc phá án của các anh không."

Vương Các Đông nặng nề thở một hơi dài, tên này lộ diện dưới camera giám sát quả nhiên là để đánh lạc hướng điều tra của họ bằng chiều cao, điều này cũng là sau này khi nhân chứng nói chiều cao của đối phương khoảng một mét sáu lăm anh mới nghĩ ra, đôi giày tăng chiều cao ngầm này đã lập được công lớn giúp sức cho quá trình phạm tội của Trần Tiến, khiến họ đã lãng phí rất nhiều thời gian vào những việc vô ích.

Anh nghĩ ngợi giây lát, bây giờ vẫn cần làm rõ vấn đề đồng phạm của Trần Tiến, tiếp tục hỏi: "Lần giết hại vợ và con trai Lý Cường, cái bình đựng Hydrogen cyanide là anh tự làm?"

"Tất nhiên rồi, nguyên lý rất đơn giản, mặc dù tôi học chuyên ngành hóa

học, nhưng vẫn có chút khả năng gia công, hơn nữa cũng không cần sử dụng kiến thức mạch điện, điều khiển từ xa là loại điều khiển ô tô có sẵn."

"Chúng tôi đã kiểm tra camera giám sát, anh đã rời khỏi khu đô thị trước khi Lý Khởi Minh về nhà, như vậy sau đó ai là người thao tác điều khiển từ xa?"

"Vẫn là tôi."

Vương Các Đông nói, giọng lạnh băng: "Không lẽ anh thao tác điều khiển từ xa ở bên ngoài khu đô thị à?"

"Tất nhiên là không phải, tôi nấp ngay sau chỗ cây bên cạnh đợi ở đó."

"Không phải là anh đã rời khỏi khu đô thị rồi sao?"

"Đi rồi vẫn có thể quay lại được mà." Trần Tiến mỉm cười, "Khu đô thị của họ không để ý đến người đi bộ và xe đạp điện, sau khi đi ra khỏi khu đô thị, tôi lại đi một chiếc xe đạp điện vào, cho nên các anh không phát hiện ra."

Vương Các Đông nhìn chằm chằm vào Trần Tiến trầm ngâm hồi lâu, hỏi: "Tại sao anh rời đi rồi lại quay lại?"

"Bởi vì lúc đó căn bệnh của tôi phát tác."

"Bệnh của anh?"

Trần Tiến gật đầu: "Từ khi mắc bệnh, tôi luôn phải uống thuốc để duy trì, cứ ba bốn tiếng đồng hồ, lại phải uống thuốc một lần. Rất không may, đúng lúc đó căn bệnh phát tác, tôi lại phát hiện ra lọ thuốc đã hết, cho nên chỉ còn cách về nhà trước đã, uống thuốc xong rồi mới quay lại."

"Lần thứ nhất anh đi bộ đến, tại sao lần thứ hai lại đi xe đạp?"

"Tiết kiệm thời gian mà, tôi không muốn để lỡ cơ hội, một tuần trước đó, ngày nào tôi cũng bám theo, phát hiện thấy Lý Khởi Minh chỉ về nhà vào hai ngày cuối tuần. Cho nên tôi tin là cuối tuần đó anh ta sẽ về nhà, tôi không muốn bỏ lỡ, nếu để lỡ mất thì lại phải đợi thêm một tuần nữa. Buổi tối, ô tô cũng không vào được khu đô thị, cho nên tôi đi xe đạp điện."

"Khi giết cả nhà Lý Cương, tại sao anh lại dừng lại trước camera giám sát lần nữa?"

"Rất đơn giản, một mặt, để nói cho các anh biết người gây ra vụ án này vẫn là tôi. Mặt khác, tôi lo về vấn đề ánh sáng ở đường An Lạc, sợ là quá tối, camera sẽ không rõ, các anh không kiểm tra được chiều cao của tôi. Hơn nữa đèn đường cạnh camera giám sát trong khu đô thị rất sáng, cho nên tôi muốn

ghi hình thêm một lần nữa, để các anh nhìn cho rõ."

Vương Các Đông mím môi, hấn ta miêu tả quá trình phạm tội lần thứ hai, tạm thời không có điểm mâu thuẫn nào rõ rệt, đành nói: "Những điều anh nói chúng tôi sẽ điều tra lại, nếu đúng là một mình anh rời đi rồi lại quay lại, chúng tôi nhất định sẽ tìm ra chiếc xe đạp điện mà anh nói."

Trần Tiến cười: "Tất nhiên, các anh sẽ tìm được."

"Lần phạm tội thứ ba, khi giết hại cả nhà Phạm Trường Căn, anh đã giả làm nhân viên đưa sữa đúng không?"

"Ngoài tôi ra, còn ai vào đây?"

"Nhưng nhân viên đưa sữa vào buổi sáng sớm hôm cuối cùng, dáng người rõ ràng là hơi gầy, hoàn toàn không giống anh!"

Trần Tiến nói: "Không thể nào, đúng là tôi làm, có thể lần đó tôi mặc quần áo bó sát người hơn. Tôi nhớ hôm đó có tuyết rơi."

Về câu trả lời này, Vương Các Đông cũng rất khó phản bác điều gì, dù sao người trong camera giám sát trông có vẻ gầy hơn Trần Tiến, nhưng người trong camera giám sát không để lộ mặt, cũng không có chứng cứ gì để khẳng định chắc chắn không phải là Trần Tiến. Có lẽ đúng như hấn ta nói, là do mặc quần áo bó sát.

Tiếp tục hỏi một hồi, vẫn không thể hỏi được ra tên đồng phạm còn lại, nội dung trả lời của Trần Tiến đều hợp tình hợp lý, Vương Các Đông bất lực đứng lên, dặn cấp dưới dẫn Trần Tiến vào phòng giam riêng để canh gác trông chừng, đồng thời cân nhắc đến việc có thể Trần Tiến bị bệnh thật, dặn dò cấp dưới tạm thời không được động đến anh ta, anh ta có yêu cầu gì về mặt sinh lý, đều đáp ứng trong phạm vi cho phép.

Vương Các Đông cần bàn bạc với Chu Quốc Sơn xem tiếp theo nên làm thế nào.

Vốn tưởng rằng bắt được Trần Tiến, mọi việc sẽ sáng tỏ, nhưng bây giờ sau một buổi hỏi cung, tình tiết vụ án dường như càng trở nên mơ hồ kỳ bí.

CHƯƠNG 80

Về đến văn phòng, Vương Các Đông thuật lại quá trình hỏi cung vừa xong cho Chu Quốc Sơn, nghe xong Chu Quốc Sơn cau mày: "Thằng này đúng là bị u não?"

Vương Các Đông lắc đầu vẽ bất lực: "Không biết là thật hay giả, nhìn cách hắn nói, có vẻ là thật."

Chu Quốc Sơn yên lặng suy nghĩ một lúc, gọi điện thoại báo bác sĩ pháp y Trần vào: "Các anh đã thu thập xong toàn bộ vật chứng chưa?"

"Về cơ bản đã xử lý xong rồi, đã dán niêm phong cửa căn hộ đó, tạm thời cử hai dân phòng tiếp tục canh chừng. Việc kiểm tra vật chứng sau đó vẫn đang tiếp tục."

"Mảng công việc này phải khẩn trương nhé. Đúng rồi, các cậu có tìm thấy sổ khám bệnh của Trần Tiến không?"

"Sổ khám bệnh? Để em hỏi xem." Bác sĩ Trần gọi điện thoại, sau đó trả lời, "Có hai quyển, một quyển của bệnh viện ở Mỹ, quyển kia là của bệnh viện ung bướu tỉnh, trong sổ có viết... viết là trong não Trần Tiến có một khối u ác tính, có cả ảnh CT."

Chu Quốc Sơn cau mày, đi lại hồi lâu, nói: "Thảo nào hắn dám gây ra vụ án lớn như vậy, hóa ra hắn đã sớm biết là mình không còn sống được bao lâu nữa."

Vương Các Đông nói: "Tiếp theo sẽ xét hỏi thế nào?"

Chu Quốc Sơn suy nghĩ một lát rồi trả lời: "Hỏi thì vẫn phải hỏi, nhưng đừng làm quá, cần chú ý mức độ. Vụ án này gây ra chấn động lớn, lãnh đạo cấp trên buộc phải có được kết quả hoàn chỉnh về tình tiết vụ án, nhất định cuối cùng phải đưa ra tòa xét xử, trước khi xét xử không được để chuyện gì xảy ra với hắn ta."

"Vâng," Vương Các Đông thở dài, "em sẽ nghĩ cách. Nếu hắn hợp tác là tốt nhất, nếu không hợp tác, thế nào cũng có cách khác."

Bác sĩ Trần nói: "Sáng nay khi khám nhà, còn gặp một chuyện."

"Gì?" Vương Các Đông hỏi.

"Trên ban công ở nóc nhà có một cái thùng sắt, bên trong là một đồng

những thứ linh tinh vừa bị đốt, chưa cháy hết, xem sơ bộ thì thấy có hai chiếc bàn chải, mấy cốc trà, gói, vỏ chăn, ga giường, khăn mặt và mấy đôi tất..., căn cứ vào vết tích để lại, Trần Tiến đốt những thứ này vào sáng sớm ngày hôm nay, sau đó lại giội nước vào, đồng thời cho vào một chút chất lỏng có tính axit."

Chu Quốc Sơn không hiểu: "Chỉ có những thứ đó à?"

"Vâng, đúng thế."

"Tại sao hẳn ta lại đốt những thứ này?"

Bác sĩ pháp y Trần lắc đầu.

Vương Các Đông suy nghĩ giây lát, bỗng mắt sáng lên, nói: "Suýt nữa thì bị hấn lừa, quả nhiên hấn vẫn còn đồng phạm!"

"Ồ, thế là thế nào?" Chu Quốc Sơn hỏi.

"Những thứ này đều là đồ dùng cá nhân! Anh Trần, nếu trên bàn chải đánh răng, khăn mặt... có sợi dính lông tóc thì xét nghiệm được DNA, bị hấn đốt như vậy, có phải là không xét nghiệm được nữa không?"

"Nếu vẫn còn sót lại tóc, chắc là vẫn có thể xét nghiệm ra được, nhưng những thứ dễ cháy như khăn mặt, vỏ chăn đều gần như đã cháy hết rồi, chỉ còn lại mấy thứ khó cháy như bàn chải đánh răng, cốc trà, hơn nữa sau khi đốt xong còn cho chất lỏng có tính axit vào, sợ là không thể tìm ra được tóc hay nước bọt nữa."

Vương Các Đông hít thở sâu một hơi: "Xem ra, có khả năng tên đồng phạm đã sống trong nhà Trần Tiến một thời gian dài hoặc tạm thời."

Chu Quốc Sơn cau mày: "Ngoài những thứ đó ra, muốn chứng minh Trần Tiến còn một đồng phạm, chỉ có thể căn cứ vào dấu chân trong nhà thôi. Nhưng sáng nay chúng ta hoàn toàn không lưu tâm đến chi tiết này, bao nhiêu người đi vào nhà rồi, dấu chân trên nền nhà cũng loạn hết rồi."

Vương Các Đông nói: "Cho dù sáng nay có để ý kiểm tra dấu chân trên nền nhà cũng vô ích, chỉ dựa vào dấu chân thì hẳn ta hoàn toàn có thể nói là người khác vào nhà, cứ nói đại là có thợ đến sửa điện trong nhà, chúng ta cũng rất khó kiểm chứng."

Chu Quốc Sơn suy nghĩ một lát rồi nói: "Theo như tình hình trước mắt, vẫn phải hỏi ra đồng phạm của hấn đã. Có một điểm cậu chưa hỏi, động cơ phạm tội của hấn là gì? Nếu không có đồng phạm, quan hệ giữa hấn và Cam

Giai Ninh lại không thân thiết lắm, lấy đâu ra động cơ phạm tội? Ngoài ra, công việc bên đội Vật chứng phải tiến hành thật khẩn trương, nếu các anh điều tra ra được tình hình chi tiết, Trần Tiến sẽ không thể nói dối được nữa. Đúng rồi, Các Đông, hỏi cung xong thì cậu bố trí cho Trần Tiến đến bệnh viện chụp kiểm tra xem có đúng là hấn ta bị u não không. Hỏi bác sĩ xem, nếu đúng là hấn bị u não, có phải là chúng ta không được động đến hấn ta không."

CHƯƠNG 81

Trong phòng hỏi cung, đây là lần thứ hai trong ngày Vương Các Đông tra hỏi Trần Tiến: "Chúng tôi phát hiện thấy một cái thùng sắt ở ban công nhà anh." Anh chăm chú nhìn Trần Tiến, quan sát vẻ mặt hắn.

Trần Tiến không để lộ bất cứ cảm xúc gì trên mặt: "Ồ, vâng, bên trong có hai chiếc bàn chải đánh răng, một cốc nước, một cốc trà, bốn cái khăn mặt, một bộ vỏ chăn ga gối, chắc là có mấy đôi tất nữa. Rồi sao?"

Vương Các Đông cười nhạt: "Anh khai rất cụ thể đấy."

Trần Tiến điềm tĩnh đáp: "Khi tôi đã để cho các anh bắt, thì cũng không có ý định giấu nữa, anh muốn hỏi gì, tôi đều hợp tác."

"Chúng tôi đã kiểm tra, bàn chải đánh răng, khăn mặt trong phòng vệ sinh của anh đều vứt trong thùng sắt để đốt, tại sao?"

Trần Tiến không hề nghĩ ngợi, trả lời luôn: "Tôi đốt vào sáng sớm, đốt xong tôi còn cho vào đó một ít Axit sulfuric loãng còn sót lại."

"Chúng tôi biết, tôi hỏi tại sao anh lại làm như vậy?"

"Bàn chải đánh răng, khăn mặt đều có dính DNA của tôi, không chỉ những thứ này, sáng nay trước khi ra khỏi nhà tôi còn lau nhà một lượt, dọn sạch tóc và vết chân trên nền nhà, tất nhiên rồi, chắc là chưa dọn sạch hết được, nhưng thời gian gấp rút, tôi chỉ còn cách cố gắng dọn dẹp một chút, tránh để lại DNA của mình. Sáng sớm ngày hôm nay, khi đi ra ngoài, tôi trông thấy lệnh truy nã của các anh, tôi không ngờ các anh lại điều tra tôi. Tôi đành làm theo kế hoạch xấu nhất đã vạch ra, sau khi dọn xong DNA sẽ trốn đi, trong lúc chạy trốn, sẽ chờ thời cơ tìm một người có dáng vóc như tôi, giết xong rồi thiêu, hủy hoại một phần ngoại hình, giả như tôi đã tự sát vì sợ hãi. Nếu các anh không có DNA của tôi, căn cứ vào giấy tờ còn lại bên cạnh người chết, sẽ phán đoán người chết là tôi."

Khóe mắt Vương Các Đông khẽ giật giật, chẳng nhẽ tên này thiêu hủy DNA không phải là để che giấu đồng phạm, mà là muốn giết người để tạo hiện trường giả? Hắn là kẻ máu lạnh đến mức nào! Nhưng đây cũng chỉ là lời khai của hắn, có thể là nói dối thì sao? Anh tiếp tục hỏi: "Nhưng cuối cùng anh đã không làm như vậy, mà tự đi đến trước xe của cảnh sát."

Trần Tiến điềm tĩnh mỉm cười: "Vì lúc đó Trương Hồng Ba đã chết rồi, toàn bộ kế hoạch giết người của tôi đã hoàn thành, không cần phải trốn nữa. Tôi vốn nghĩ là các anh đã ra lệnh truy nã khắp nơi, tôi không còn nhiều thời gian để trốn, càng không có được cơ hội giết người cuối cùng. Kết quả, tôi cải trang một chút, phát hiện ra trên đường đi không có ai nhận ra. Khi đi qua khu vực gần công ty Trương Hồng Ba, tôi định vào thử vận may thôi, cuối cùng không ngờ lại dễ dàng đạt được mục đích. Mục tiêu cuối cùng đã bị tôi giết rồi, giờ tôi chỉ còn thọ được nửa năm nữa, cũng không cần phải giết thêm một người không có tội tình gì để giúp mình chạy trốn. Tôi đã sống đủ rồi, kiếm đủ rồi, một mạng người đánh đổi bảy mạng chó, không thiệt."

Mặt Vương Các Đông lạnh băng, tên tội phạm trước mặt đúng là một tên giết người biến thái máu lạnh, anh thực sự muốn lao tới nện cho hắn một trận, dập tắt ngọn lửa ngạo mạn ở hắn. Anh nắm chặt nắm đấm, nén cơn giận, hỏi: "Anh làm những việc này rốt cuộc là vì cái gì?"

Trần Tiến lấy làm lạ, hỏi: "Đến bây giờ các anh vẫn chưa điều tra ra vì sao tôi lại giết những người này?"

Vương Các Đông hỏi về hồ nghi: "Anh vì Cam Giai Ninh? Nhưng ngoài quan hệ bạn học ra, anh và Cam Giai Ninh còn có quan hệ gì nữa?"

Trần Tiến cúi đầu im lặng giây lát, ngẩng đầu lên nhìn Vương Các Đông, lúc này mắt anh ta hoe đỏ: "Cam Giai Ninh từng là người yêu của tôi, anh bảo tôi có nên giết những người đó không?"

Vương Các Đông vô cùng kinh ngạc: "Cái gì! Anh nói Cam Giai Ninh là người yêu của anh?" Rồi anh lại đột ngột lắc đầu, "Không thể nào."

Trần Tiến cười vẻ thâm hại: "Anh cũng không tin, ha ha. Mặc dù chỉ là người yêu của tôi trong một tháng, nhưng tôi mãi mãi không bao giờ quên được cô ấy, cho đến nay tôi vẫn chưa lập gia đình, cũng không hề yêu ai, là vì thế."

Vương Các Đông liên tục lắc đầu: "Không thể nào, chúng tôi đã điều tra các bạn học của anh, chưa có người nào nhắc đến chuyện anh là người yêu của Cam Giai Ninh."

Trần Tiến thất vọng nói: "Có phải anh thấy ngoại hình của tôi không xứng với Cam Giai Ninh?"

Vương Các Đông nhìn anh ta, một khuôn mặt chưa đến bốn mươi nhưng trông như năm mươi, hói đầu, mũi tẹt, mắt bé, béo ị, da đen, dáng thấp.

Cho dù có quay trở lại mười năm trước, anh Trần Tiến thời sinh viên trông cũng rất xấu xí, tất nhiên là không thể xứng với Cam Giai Ninh. Về điều này, Vương Các Đông không nói gì, có vẻ như không phủ nhận.

Trần Tiến cười ha hả: "Không cần anh phải nói ra, tôi cũng tự biết mình không xứng với cô ấy, cũng không người nào tin là tôi có thể trở thành người yêu của Cam Giai Ninh. Khi học đại học, Cam Giai Ninh là hoa khôi ở khoa Hóa chúng tôi, được công nhận là người đẹp, rất nhiều người thích cô ấy. Lớp trưởng lớp tôi là Lưu Chí Dũng cuối cùng đã giành được trái tim cô ấy, hai người yêu nhau. Nhưng thời gian rất ngắn, không bao lâu sau thì Cam Giai Ninh chia tay anh ấy, nguyên nhân cụ thể cho đến bây giờ tôi vẫn không rõ."

"Nói tóm lại, thời gian đó, tâm trạng của cô ấy không tốt, lúc đó, tôi đã bước vào cuộc sống của cô ấy. Thực tế, tôi đã thích cô ấy từ cái nhìn đầu tiên, không chỉ ngoại hình, mà cả khí chất, cá tính, mỗi nụ cười, cử chỉ của cô ấy đều đẹp đến thế. Nhưng tôi biết mình thấp, ngoại hình xấu xí, chưa bao giờ là một người đáng chú ý, tôi làm sao dám thích cô ấy? Nhưng tôi không khống chế được tình cảm của mình, tôi thực sự quá yêu cô ấy, anh không thể hiểu được, một người vô cùng tầm thường trong con mắt của người khác như tôi lại đi thích một cô gái có vẻ đẹp như một nữ thần."

"Tôi yêu cô ấy, nhưng tôi cũng không dám để người khác biết là mình yêu cô ấy, người khác nhất định sẽ chế nhạo, nói là đùa mớck mà chòik mâm son. Cho nên trong suốt thời gian đó, tôi chỉ có thể thầm thương trộm nhớ cô ấy, dõi theo tất cả mọi việc của cô ấy. Cho đến khi cô ấy chia tay với Lưu Chí Dũng, tôi thực sự không thể kiềm chế được bản thân mình, lạng lẽ thể hiện tình yêu đối với cô ấy, kết quả là kỳ tích đã xảy ra! Tôi không hề ảo tưởng, tôi luôn biết rằng, cô ấy chấp nhận tình yêu của tôi là vì tâm trạng buồn sau khi chia tay, có thể cô ấy ghét bỏ chính bản thân mình, cũng có thể là cô ấy muốn tìm tặmk một trải nghiệm mới, nói tóm lại, cô ấy đã đồng ý."

"Có điều, đó chỉ là sự đồng ý bằng lời nói, cô ấy chưa từng nắm tay tôi, càng chưa bao giờ có những cử chỉ thân mật, cũng không nói cho bất cứ ai biết quan hệ giữa tôi và cô ấy, như thể coi tôi là bạn, tâm sự với tôi mọi

chuyện của mình. Nhưng đối với tôi, thế là quá đủ, đã cho tôi một thời gian vui nhất, mãn nguyện nhất trong cuộc đời. Mặc dù chưa đến một tháng, cô ấy đã nói với tôi, cô ấy quá ích kỷ, có lẽ cô ấy chỉ muốn tìm một người bạn để tâm sự và người ấy có thể giữ kín mọi chuyện giúp cô ấy, mối quan hệ gọi là yêu đương của chúng tôi cũng kết thúc. Tôi không quá buồn, lúc đó, từ lâu tôi đã hiểu được rằng tôi không xứng với cô ấy, cũng không phải cô ấy là thực sự chấp nhận tôi. Nhưng một tháng đó là những ký ức đẹp đẽ nhất trong đời tôi, tôi mãi mãi không bao giờ quên được khoảng thời gian vui vẻ đó."

"Sau khi tốt nghiệp đại học, mặc dù tôi ở Mỹ, nhưng không giây phút nào thôi nhớ về cô ấy. Khi biết cô ấy lấy chồng, tôi mừng cho cô ấy. Sau khi biết cô ấy có con, tôi vui mừng như thể mình là cha của con cô ấy. Nhưng ai ngờ được có một ngày cô ấy lại lâm vào cảnh chồng mất nhà tan. Sau khi biết tin Hà Kiến Sinh chết, tôi đã muốn về nước thăm cô ấy, an ủi cô ấy, nhưng có ai ngờ, tôi còn chưa kịp về nước, đã xảy ra sự việc như vậy. Anh bảo, tôi có thể không hận không? Lúc đó, tôi hận đến mức cả người run lên bần bật, rồi ngất đi, đến bệnh viện kiểm tra mới biết bị u não, đồng thời phát hiện ra đã sang giai đoạn sau, bác sĩ nói có thể có liên quan đến công việc tôi đã làm nhiều năm, nghề của tôi là nghiên cứu phát minh về hóa học, ngày nào cũng phải tiếp xúc với các loại hóa chất, ít nhiều cũng hấp thụ một số thành phần độc hại, anh nhìn tướng mạo của tôi thì biết, tích tụ từ ngày này qua tháng khác, cuối cùng đã xuất hiện u trong não. Nhưng phát hiện ra khi đã quá muộn, khả năng chữa trị không nhiều, bác sĩ tư khuyên tôi những ngày tháng còn lại hãy sống theo bất cứ cách nào mà mình muốn."

"Anh có biết không, sau khi biết mình chỉ còn sống được nửa năm đến một năm, tuần đó tôi gần như chỉ ủ rũ trong nhà, chán nản tuyệt vọng. Nhưng một tuần sau, tôi đã hiểu ra, niềm hy vọng lớn nhất của tôi vốn là được nhìn thấy người mình yêu thương sống vui vẻ, bây giờ người mình yêu thương đã không còn, thời gian còn lại của tôi cũng đang trong trạng thái đếm ngược, chả bằng tôi dùng số thời gian còn lại của mình giúp cô ấy làm mấy việc mà cô ấy muốn nhưng chưa làm xong. May mà bộ phận có u không nằm ở vỏ ngoài của não, nếu không tư duy của tôi sẽ có vấn đề, làm sao nghĩ ra một loạt các hành động phạm tội được? U não tạm thời chỉ ảnh hưởng đến thần kinh thực vật của tôi, tôi vẫn dùng thuốc để khống chế liên tục, cho nên,

tôi đã giết hại những người đó thành công."

Nghe xong lời thuật của anh ta, Vương Các Đông trầm tư suy nghĩ, cuối cùng anh đã hiểu được tại sao Trần Tiến lại làm như vậy. Bình thường công việc của anh rất bận, ít khi quan tâm đến gia đình, nhưng tự đáy lòng mình, anh cũng yêu vợ và con mình. Anh có thể hiểu được tâm tư tình cảm của Trần Tiến. Khi bạn dành tình yêu sâu sắc cho một người, yêu đến mức khắc cốt ghi tâm, ý nguyện lớn nhất của bạn sẽ là mãi mãi được thấy đối phương sống vui vẻ, cho dù cô ấy có lấy một người khác. Nhưng nếu có người đập tan ý nguyện đó của bạn trong giây lát, bạn sẽ không thể kiềm chế hơn được nữa.

Huống hồ là Trần Tiến biết mình chỉ còn sống được nửa năm đến một năm nữa, anh ta đã không còn vương bận điều gì.

Nếu có người giết vợ và con mình, liệu mình có điên cuồng trả thù như Trần Tiến không? Câu hỏi này vụt qua trong đầu Vương Các Đông, anh không dám nghĩ tiếp, việc này không thể xảy ra được.

Người nào cũng có khả năng trở nên điên cuồng, chỉ cần xem anh ta đã mất đi thứ gì.

CHƯƠNG 82

Hôm đó Trần Tiến đến bệnh viện Nhân dân huyện để kiểm tra, chẩn đoán xác định là bị u não.

Công an huyện gọi điện thoại cho bệnh viện u bướu tỉnh để lấy dữ liệu lưu trữ, kiểm tra thấy ngày thứ hai sau khi về nước, Trần Tiến đã đến bệnh viện u bướu tỉnh để làm kiểm tra, bác sĩ khuyên anh ta xạ trị, nếu không cùng lắm cũng chỉ sống được một năm nữa, anh ta nói sẽ về suy nghĩ, đã mua rất nhiều lọ thuốc giống như loại anh ta mang từ Mỹ về, sau đó không đến bệnh viện lần nào nữa.

Kết quả cho thấy, đúng là Trần Tiến đã mắc bệnh nan y.

Để tránh không xảy ra tình huống đột ngột đối với anh ta, việc hỏi cung anh ta cũng không thể sử dụng những biện pháp thông thường, Tất nhiên rồi, kết quả anh ta mắc bệnh nan y cũng khớp với dự đoán của cảnh sát, như vậy động cơ phạm tội rất dễ hiểu. - Khi người mình yêu nhất chết, còn bản thân mình cũng chẳng sống được bao lâu nữa, anh ta đã cực đoan chọn cách điên cuồng giết người để báo thù.

Nhưng đối với tên đồng phạm mập mờ kia, Vương Các Đông và Chu Quốc Sơn đều không biết phải làm thế nào, rốt cuộc anh ta có đồng bọn hay không, không có cách nào xác định được. Vì lời khai của Trần Tiến có vẻ đều hợp tình hợp lý, cảnh sát nghi ngờ từ đầu đến cuối phải có một kẻ đồng phạm cùng thực hiện vụ án, song lại thiếu chứng cứ xác đáng để chứng minh, chỉ có thể nói là suy luận ban đầu của Vương Các Đông.

Những người bám theo Từ Tăng về báo cáo thời gian gần đây anh ta không hề có bất cứ biểu hiện bất thường nào, việc giám sát điện thoại cũng cho thấy anh ta không hề liên lạc với Trần Tiến, trước đó anh ta khai là vài tháng trước có liên lạc với Trần Tiến hai lần bằng điện thoại cũng hoàn toàn khớp với tình hình thực tế, thông tin nói chuyện trên mạng giữa anh ta và Trần Tiến mấy tháng nay cũng hoàn toàn trống, kể cả trước đây cũng vậy, đúng như lời anh ta nói, những năm gần đây rất ít liên lạc.

Theo như tình hình trước mắt, Từ Tăng có lẽ không liên quan đến vụ án, cũng không hề liên hệ với Trần Tiến, nhưng sự thực có đúng là như vậy hay

không, Vương Các Đông vẫn thấy hồ nghi trong lòng.

Đến ngày hôm sau, công việc điều tra tiếp theo của đội Trinh sát hình sự về cơ bản đã có kết quả, kết hợp với lời khai của Trần Tiến, có thể xây dựng lại được toàn bộ quá trình phạm tội.

Trước mỗi lần giết người, Trần Tiến đều vạch định kế hoạch tỉ mỉ, tiến hành thăm dò, chuẩn bị rất chi tiết.

Trước khi ra tay với Giang Tiểu Bình, hắn ta đã bám theo ở khoảng cách xa để quan sát nhiều ngày, hơn nữa không bám theo suốt chặng đường, mà chia ra thành từng đoạn, ví dụ hôm nay bám theo cậu ta ở đoạn đường này, ngày mai tiếp tục phục ở một đoạn đường khác để theo dõi, cho nên trong quá trình bám đuôi theo dõi không có ai phát hiện ra. Đồng thời, trước khi ra tay vào ngày cuối cùng, đã tiến hành thăm dò rất kỹ về đoạn đường mà Giang Tiểu Bình có khả năng đi qua, vạch ra những phương án xử lý xác chết khác nhau.

Tối hôm đó, Giang Tiểu Bình một mình đi vào đường An Lạc, Trần Tiến đã chớp lấy thời cơ bám theo, đồng thời phát hiện thấy lúc đó trên đường không hề có xe cộ hay người đi đường qua lại, liền lấy súng gây mê dùng trong y tế ra, khi đi qua người Giang Tiểu Bình, đột ngột cắm mũi kim có chứa nicotine nồng độ cao vào cổ Giang Tiểu Bình, khiến cậu ta nhanh chóng tử vong vì ngộ độc. Trước khi ra tay, Trần Tiến đã bật chức năng ghi âm của điện thoại di động, ghi lại giọng nói của Giang Tiểu Bình trước khi chết, để chuẩn bị cho vụ bắt cóc giết người tiếp đó.

Sau đó, Trần Tiến làm theo phương án xử lý xác chết trên đoạn đường đó như kế hoạch đã vạch định, lợi dụng địa hình đặc biệt của đường An Lạc, đem xác Giang Tiểu Bình lên tòa nhà dân cư cạnh đó, đến góc ngoặt ở lối cầu thang giữa tầng một và tầng hai, vớt xác Giang Tiểu Bình xuống bãi đất hoang phía sau nhà qua cửa sổ.

Sau khi làm xong toàn bộ những việc này, Trần Tiến cố tình giơ ngón tay giữa lên trước camera giám sát, lưu lại vóc dáng, manh mối điều tra để lại cho cảnh sát chỉ có chiều cao và dáng người, hắn sử dụng mảnh khố đi giày tăng chiều cao ngầm đánh lạc hướng, khiến cảnh sát tìm người có chiều cao từ một mét bảy mươi đến một mét bảy tư, mà không thể ngờ được, chiều cao thực tế của hung thủ chỉ có một mét sáu lăm.

Sau khi rời khỏi đường An Lạc, Trần Tiến tránh camera giám sát bên đường, nhanh chóng lên ô tô của mình, lái xe đến cạnh bãi đất hoang, chõ xác của Giang Tiểu Bình đi chỗ khác. Sáng sớm ngày hôm sau, Trần Tiến bắt đầu kế hoạch bắt cóc. Trong đêm trước khi thông báo đến đập nước, hắn ta đã để sẵn chiếc va li ở đó và cho xác chết xuống đáy hồ.

Trong lần phạm tội thứ hai, Trần Tiến vẫn sử dụng biện pháp bám đuôi theo dõi ở từng đoạn đường như vậy, liên tục bám theo mẹ con Diêu Tố Nguyệt và Lý Khởi Minh, nắm được quy luật ra vào hàng ngày của hai người. Vào hôm Lý Khởi Minh về nhà, hắn đi bộ vào khu đô thị trước, chuẩn bị treo chiếc bình xịt có chứa hydrogen cyanide cực độc lên cánh cổng sắt, mình thì nấp đợi thời cơ đến sẽ thao tác điều khiển từ xa. Lúc đó, căn bệnh của hắn phát tác, phát hiện ra lọ thuốc đã hết, không còn cách nào khác, đành mau chóng rời khỏi khu đô thị, về nhà uống thuốc xong, để không bỏ lỡ cơ hội ra tay tuần này, hắn nhanh chóng quay lại bằng xe đạp điện, lúc này Lý Khởi Minh vẫn chưa về nhà, sau khi hắn treo xong chiếc bình xịt, Lý Khởi Minh ra khỏi ô tô mở cổng, Trần Tiến thao tác điều khiển từ xa, một lượng lớn hydrogen cyanide phụt ra, Lý Khởi Minh hít vào cơ thể một lượng vượt quá mức cho phép, nhanh chóng tử vong.

Sau đó, Trần Tiến nhìn xung quanh không thấy có người, liền đến cạnh cổng, để không lưu lại dấu vân tay, hắn đã lấy áo che kín ngón tay rồi bấm chuông cổng để Diêu Tố Nguyệt ra cổng. Diêu Tố Nguyệt ra đến sân, thấy Lý Khởi Minh nằm ngã sõng xoài ngoài cổng, không kịp suy nghĩ gì, vội chạy ra mở cổng, Trần Tiến chớp lấy thời cơ một lần nữa bấm nút điều khiển từ xa điều khiển chiếc bình xịt ở hướng khác, giết chết Diêu Tố Nguyệt bằng chất độc.

Lần phạm tội thứ ba là một thử thách đối với Trần Tiến. Vì nhà Phạm Trường Căn ở trong khu Đền Cảnh Uyển, khu đô thị quan chức được canh gác rất nghiêm ngặt, hơn nữa bản thân Phạm Trường Căn lại là trưởng công an thị trấn, ý thức cảnh giác tốt hơn những đối tượng trong hai lần trước, đồng thời ông ta cũng biết tình hình vụ án, có khả năng sẽ càng cảnh giác hơn, khả năng thành công nếu phạm tội bằng cách cài đặt thiết bị có công tác sẽ không lớn.

Trần Tiến đã mua kính viễn vọng, lên ngọn núi phía sau khu đô thị, quan

sát liên tục mấy ngày, xác định được chính xác địa chỉ nhà Phạm Trường Căn, đồng thời nhìn thấy nhân viên đưa sữa, đưa báo đi vào khu đô thị không cần đăng ký, hơn nữa lại bất ngờ trông thấy nhà Phạm Trường Căn có đặt mua sữa.

Thế là Trần Tiến cải trang thành nhân viên đưa sữa vào trong khu đô thị thăm dò, sau khi phân tích, nhận định kế hoạch đổi thùng đựng sữa, cho arsenic trioxide vào trong sữa là khả thi, liền làm theo kế hoạch, không lâu sau khi nhân viên đưa sữa thật rời khỏi khu đô thị, hắn ta liền vào khu đô thị, đổi chiếc thùng đựng sữa nhà Phạm Trường Căn. Hôm đó, Phạm Trường Căn và vợ bị ngộ độc vì uống phải sữa có chứa hàm lượng arsenic trioxide quá cao, không cấp cứu được, tử vong.

Lần phạm tội cuối cùng, cũng chính là hôm qua, sáng sớm khi Trần Tiến đi ra khỏi nhà đã nhìn thấy cảnh sát trên phố, hắn nghi ngờ là mình đã bị lộ, khi đi qua bảng thông báo, nhìn thấy lệnh truy nã mình. Hắn vội vàng về nhà, đốt toàn bộ những vật dụng có chứa DNA của mình, đồng thời nhanh chóng lau toàn bộ nhà, cố gắng giảm thiểu tóc và những thứ chứa DNA còn sót lại trong nhà. Kế hoạch thứ nhất của hắn là sau khi hủy toàn bộ DNA, trong lúc chạy trốn sẽ giết hại một người đàn ông có vóc dáng giống hắn, sau đó đốt xác, giả là khi chạy trốn, vì sợ bị bắt đã tự uống thuốc độc và tự thiêu, để cảnh sát nhanh chóng kết thúc vụ án, không truy nã mình nữa. Kế hoạch thứ hai của hắn là tiếp tục hoàn thành kế hoạch phạm tội của mình, giết chết người cuối cùng trong kế hoạch là Trương Hồng Ba.

Cho nên sau khi dọn sạch DNA trong nhà, hắn mang theo công cụ phạm tội để giết Trương Hồng Ba, đi giày tăng chiều cao ngầm, đeo tóc giả, đeo kính, dán râu giả, hóa trang, rồi đi ra khỏi nhà.

Ra đến phố, hắn phát hiện không có người nào chú ý đến mình, thậm chí khi đi qua chỗ cảnh sát, cũng không bị phát hiện. Hắn dần cảm thấy yên tâm, bèn nghĩ đến chuyện thực hiện việc giết người cuối cùng trong kế hoạch.

Hắn ta đến công ty Trương Hồng Ba, cải trang thành nhân viên tòa án vào trong đợi.

Sau khi Trương Hồng Ba đến phòng họp, Trần Tiến đóng cửa lại, đột ngột lấy một khẩu súng giả giống như thật ra, nói mình chính là người mà cảnh sát đang tìm, bảo Trương Hồng Ba không được động đậy. Trương

Hồng Ba biết người đó đã liên tiếp gây ra ba vụ án, đồng thời thấy khẩu súng giả trong tay hắn, tưởng là súng thật, vô cùng sợ hãi, không dám động đậy. Trần Tiến không chế anh ta ở ghế salon, giương súng uy hiếp, vòng ra phía sau anh ta, nhanh chóng lấy ra ống kim có chứa Nicotine nồng độ cao, tiêm vào cổ Trương Hồng Ba. Mặc dù Trương Hồng Ba ra sức giãy giụa, thậm chí đã đẩy ngã Trần Tiến, kéo rách cả áo Trần Tiến, nhưng Trần Tiến đã dùng hết sức lực vật lộn với Trương Hồng Ba, chưa đầy mười mấy giây sau, Nicotine trong cơ thể Trương Hồng Ba tác dụng lên não, nhanh chóng gây bất tỉnh, từ đầu đến cuối không thể xông ra ngoài phòng họp.

Cho nên đến khi Trần Tiến rời khỏi công ty, vẫn chưa có người nào phát hiện ra là Trương Hồng Ba đã chết.

Sau khi rời khỏi công ty, Trần Tiến nghĩ đến toàn bộ kế hoạch của mình đã hoàn thành, còn mình thì không sống thêm được bao lâu nữa, không cần giết thêm một người vô tội để đổi lấy nửa năm tự do cho mình. Vì vậy, anh ta cam tâm tự nguyện đến trước xe của cảnh sát mặc thường phục, đầu hàng.

Vụ án đến đây gần như đã rất rõ ràng, nhưng Vương Các Đông vẫn thấy trong đó có một vài điểm nghi vấn, anh nghĩ đi nghĩ lại toàn bộ vụ án, mặc dù có điểm nghi vấn, nhưng đều được Trần Tiến giải thích một cách hợp lý.

Trong lòng anh vẫn canh cánh một điểm là rốt cuộc Trần Tiến có đồng bọn hay không, nhưng không tìm ra bất cứ điểm mâu thuẫn nào trong lời khai của Trần Tiến, cho dù là dùng nhục hình để bức cung, nếu không có đồng bọn thì sao, kết quả vẫn chẳng phải là không hỏi ra được?

CHƯƠNG 83

Đến chiều, bác sĩ pháp y Trần mang báo cáo kiểm tra xét nghiệm sơ bộ đến: "Anh cả, tìm thấy trong cái thùng sắt hai đoạn tóc còn sót lại sau khi đốt, đã đưa lên tinh để xét nghiệm DNA rồi, chậm nhất là ngày kia có kết quả. Ngoài ra, theo lời dặn của anh, cũng thu thập được một ít tóc trong các góc phòng của hấn, cũng cùng cho làm xét nghiệm DNA, xem có đồng phạm hay không."

Vương Các Đông gật đầu: "Được, phải khẩn trương."

Vương Các Đông tin rằng chỉ cần kết quả xét nghiệm ra không phải là Trần Tiến, thì đồng bọn của hấn cũng không thể giấu được.

Bác sĩ Trần lấy trong túi ra một thứ giống như sổ khám bệnh, đưa cho Vương Các Đông.

"Đây là...?" Vương Các Đông mở ra xem, toàn bộ đều là chữ tiếng Anh viết tay, anh đọc không hiểu.

"Đây là một bản ghi chép tư vấn tâm lý khác lục thấy trong nhà Trần Tiến."

"Viết gì?"

Bác sĩ Trần dừng lại một lát rồi nói: "Trong đó nói là Trần Tiến có khuynh hướng đồng tính, cần điều trị tâm lý."

Vương Các Đông vô cùng ngạc nhiên: "Anh nói hấn ta là người đồng tính?"

Bác sĩ Trần lắc đầu: "Không chính xác là đồng tính, mà là có khuynh hướng đồng tính. Đồng tính chia làm hai loại, một loại là do đặc điểm sinh lý tự nhiên, một loại là do tâm lý sau này. Trong đó nói là hấn ta có khuynh hướng đồng tính về mặt tâm lý, khuyên hấn ta nên tiến hành điều trị hồi phục tâm lý, có thể chữa được."

Vương Các Đông không hiểu, hỏi: "Hấn ta là người đồng tính, lại đến gặp bác sĩ để điều trị tâm lý biến thái của mình?"

Bác sĩ Trần đáp: "Không nhất định là hấn tự đến gặp bác sĩ tâm lý để khám, tôi đã nhờ người có chuyên môn xem giúp, đây là một trong những phúc lợi của nhiều công ty Mỹ, tiến hành tư vấn tâm lý không định kỳ cho

nhân viên. Đây không phải là kết quả chẩn đoán của bệnh viện chuyên ngành, mà là tài liệu ghi chép cuộc nói chuyện với bác sĩ tâm lý, trong đó có nêu một điểm, có đồng ý điều trị để thay đổi tâm lý đồng tính hay không là chuyện riêng tư của cá nhân hẳn ta, bác sĩ tâm lý không có quyền can thiệp."

Vương Các Đông suy nghĩ một lát, trong lòng không hiểu, không phải Trần Tiến nói là Cam Giai Ninh từng là bạn gái của hẳn ta hay sao, hẳn ta yêu Cam Giai Ninh sâu sắc, làm sao có thể là người đồng tính được, không lẽ hẳn ta nói dối? Hừm, vấn đề này cần hỏi lại bạn bè cũ của hẳn.

Bác sĩ Trần tiếp tục nói: "Căn cứ vào những nguyên liệu hóa học còn sót lại và các loại thiết bị hóa học tìm được ở phòng thí nghiệm trong nhà hẳn ta, có thể thấy phán đoán trước đây là chính xác, toàn bộ các chất độc như nicotine, hydrogen cyanide, arsenic trioxide đều là hẳn tự tinh chế ra, bao gồm natri và canxi cacbonat thuần chất, đều là hẳn tạo ra bằng các phản ứng hóa học. Ngoài những nguyên liệu nhạy cảm, những nguyên liệu nguyên thủy thông thường khác như axit sulfuric loãng thì hẳn ta mua được bằng những kênh thông thường, vì những loại này rất phổ thông, hẳn ta mua cũng không nhiều, hơn nữa lại là đi đến các vùng ngoài mua từng ít một ở các điểm khác nhau, thậm chí có một số nguyên liệu không phải là chất lỏng, hẳn mua qua mạng, cho nên chưa bao giờ khiến bất cứ người nào chú ý."

Vương Các Đông gật đầu: "Hẳn ta đúng là nhân tài về mặt hóa học, làm trong công ty hóa học của Mỹ nhiều năm rồi, những việc này đối với hẳn ta có là gì, thật đáng tiếc, đã dùng sai chỗ."

Lúc này, nét mặt bác sĩ Trần sầm xuống, nói: "Chúng tôi làm việc gấp rút cả đêm cho đến bây giờ, xét nghiệm toàn bộ những thứ tìm thấy trong nhà hẳn ta, ngoài những thứ mà chúng ta biết ra, phát hiện thấy Trần Tiến còn tự chế kali xyanua, tìm thấy một ít bột trong cái chai nhựa. Ngoài ra, chúng tôi còn tìm thấy khoảng ba mươi gam TNT. Nhưng căn cứ vào kết quả đối chiếu giữa nội dung ghi chép danh mục mua bán mà hẳn ta tự viết và những nguyên liệu còn sót lại, hẳn ta ít nhất đã chế tạo một trăm gam TNT, phần còn lại không tìm thấy. Hơn nữa, chúng tôi còn phát hiện thấy một ít chất kích nổ còn sót lại trong góc nhà."

Vương Các Đông kinh ngạc, vừa nghe nói đến TNT, anh liền lập tức liên tưởng đến hành động điên cuồng của Cam Giai Ninh, bây giờ kẻ điên cuồng

hơn là Trần Tiến cũng chế tạo TNT, hẳn định làm gì?

Trong quá trình mưu sát, hẳn chưa dùng đến TNT, hơn nữa chất gây nổ cực mạnh này khác với thủ đoạn giết người bằng chất độc của hẳn, giết người bằng TNT cần chế thành thuốc nổ, thuốc nổ ở cự ly gần thì mình cũng sẽ chết theo, Cam Giai Ninh đã hy sinh cả tính mạng của mình để gây nổ làm chết kẻ thù, hơn nữa việc chế tạo thuốc nổ điều khiển từ xa vô cùng khó, trong lời khai của Trần Tiến, hẳn chưa bao giờ nhắc đến ý định cùng chết với đối phương!

Thông tin này xuất hiện quá bất ngờ, Vương Các Đông biết việc này vô cùng nghiêm trọng, nếu đúng là Trần Tiến có đồng bọn, mà số TNT này nằm trong tay tên đồng bọn, nếu tên đồng bọn dùng số TNT này để làm những việc điên cuồng hơn, thì sẽ gây ra sự kiện chấn động đến mức nào?

Anh không dám lơ lửng thêm giây phút nào, lập tức để bác sĩ Trần rời đi, nhanh chóng bước về phía phòng hỏi cung, phải lập tức hỏi xem số TNT còn lại đang ở đâu, bây giờ không còn biết có cần phải sử dụng nhục hình bức cung Trần Tiến nữa, không biết tung tích số TNT, chẳng khác nào để một trái lựu đạn hẹn giờ ở bên người, một khi xảy ra chuyện, ắt sẽ là chuyện nghiêm trọng!

CHƯƠNG 84

Trần Tiến vừa bị dẫn vào phòng hỏi cung và ngồi xuống, Vương Các Đông đã xông tới, túm cổ áo anh ta chặt vấn, giọng lạnh băng: "Nói mau, anh đã tạo ra TNT để làm gì?"

Trần Tiến không hề sợ hãi: "Vốn nghĩ là nếu giết người ở khoảng cách xa gặp khó khăn, thì học theo Cam Giai Ninh dùng thuốc nổ, có điều cuối cùng không dùng đến."

"Lúc trước sao anh không khai ra?"

Trần Tiến bình tĩnh nhìn vào mắt Vương Các Đông, nói: "Các anh không hỏi, tôi cũng quên không nói."

Vương Các Đông tức sôi máu: "Tính theo số nguyên liệu còn sót lại trong nhà anh, ít nhất anh đã chế ra một trăm gam TNT, nhưng bây giờ chỉ tìm thấy ba mươi gam trong nhà anh, số còn lại đâu?"

Trần Tiến mỉm cười, có vẻ hơi bất ngờ: "Không ngờ cảnh sát các anh giỏi thế, có thể tính toán chất lượng của sản phẩm phản ứng dựa trên công thức phản ứng hóa học. Đúng vậy, vốn là phải có khoảng một trăm gam, kết quả thí nghiệm mấy hôm trước thất bại ngoài ý muốn, cho nên đã không chế được thành công."

Vương Các Đông xách cổ áo anh ta lên cao hơn: "Mẹ kiếp, mày đừng có lảm lời với tao, loại như mày mà làm thí nghiệm hóa học còn thất bại? Nói mau, số còn lại rốt cuộc đâu rồi? Có phải ở trong tay tên đồng bọn của mày không?"

Trần Tiến vẫn bình tĩnh đáp: "Tôi nghĩ là tôi đã nói với các anh rất nhiều lần rồi, tôi thực sự không có đồng bọn. Tôi cũng không hiểu được tại sao các anh lại cứ nghi ngờ là tôi có đồng bọn. Bất cứ một người nào làm thí nghiệm hóa học đều có khả năng thất bại, có rất nhiều nguyên nhân ảnh hưởng đến tỉ lệ thành công, độ thuần chất của nguyên liệu, nhiệt độ, kiểm soát về môi trường, thời gian..."

"Câm mồm!" Việc này vô cùng nghiêm trọng, Vương Các Đông hoàn toàn không tin Trần Tiến làm thí nghiệm lại thất bại hơn một nửa, chỉ còn lại chưa đến một nửa, anh lớn tiếng quát, "Tôi hỏi anh một lần nữa, số TNT còn

lại rớt cuộc ở đâu?"

Trần Tiến đáp: "Thí nghiệm thất bại, đã đổ hết đi cùng với nguyên liệu."

"Thằng chết tiệt này không muốn sống nữa rồi đây!" Vương Các Đông văng ra câu đó, rồi lập tức gọi Lâm Kiệt đến giúp, gằn giọng, "Mày có u não không được đánh chứ gì, bẻ gãy tay mày rồi nói lại chắc là không vấn đề gì chứ!"

Anh và Lâm Kiệt trói Trần Tiến lên chiếc ghế đầu, mở còng tay hẳn ra, mỗi người một tay bẻ tay Trần Tiến ra đằng sau.

"A!" Trần Tiến đau quá hét lên.

"Mày có nói không?"

Trần Tiến toát mồ hôi lạnh: "Thật... thật sự là thí nghiệm thất bại."

Vương Các Đông đã hết kiên nhẫn: "Mày còn không khai hả, tao bẻ gãy tay mày luôn bây giờ!" Anh đột ngột ấn mạnh, tay của Trần Tiến đã tẹo, thậm chí đã nghe thấy tiếng giã gân.

Trần Tiến không thể chịu đau thêm được nữa, kêu lên: "Tôi nói, tôi nói!"

Vương Các Đông và Lâm Kiệt đưa mắt nhìn nhau, hai người cùng bỏ tay ra, thấy đũng quần Trần Tiến đã ướt sũng.

Vương Các Đông hài lòng vòng ra trước mặt anh ta: "Bây giờ thì khai chứ?"

Trần Tiến đau khổ xoa bóp khớp khuỷu tay, giọng run rẩy: "Ồ... chỗ Từ Tăng bên Viện Kiểm sát."

"Từ Tăng!" Mắt Vương Các Đông sáng lên, "Từ Tăng là đồng bọn của mày!"

Trần Tiến cười nhả nhỏ, nói vẻ thảm hại: "Từ Tăng làm sao có thể là đồng bọn của tôi được, anh ta là người của các anh chứ, nếu anh ta biết tôi về huyện Kim, có lẽ đã nghĩ đến vụ án này là do tôi làm, anh ta đã báo án để lập công từ lâu rồi."

Vương Các Đông không hiểu: "Thế tại sao mày lại nói là số TNT còn lại ở chỗ Từ Tăng, mày định bịa đặt nữa hả?"

"Đúng... đúng là ở chỗ anh ta, tôi đã giấu tên gửi cho anh ta một hộp xì gà, là loại xì gà nhập khẩu của Mỹ, trong lõi thuốc của lớp xì gà dưới đáy hộp có một đoạn trinitrotoluen."

Vương Các Đông và Lâm Kiệt đều mở to mắt, anh đã từng nghi ngờ Từ

Tăng là đồng bọn, thậm chí đến bây giờ vẫn còn nghi ngờ, làm sao có thể ngờ được Trần Tiến muốn giết hại Từ Tăng, điều này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của anh: "Anh... anh định giết Từ Tăng?"

Về mặt Trần Tiến không chút cảm xúc, nói: "Đúng thế, tôi muốn cho nó chết anh ta, nhưng đến giờ tôi vẫn chưa nghe nói có ai ở Viện Kiểm sát bị chết, xem ra anh ta vẫn chưa hút đến lớp xì gà dưới đáy hộp. Tôi nhớ là trước đây anh ta có hút thuốc lá, không lẽ bây giờ cai thuốc rồi? Hoặc là gói bưu phẩm chuyển phát nhanh đã bị thất lạc. Nếu không, loại xì gà nhập khẩu cao cấp, một hộp trị giá hơn hai nghìn tệ, không có lý do gì mà anh ta không hút. Nhưng đã lâu ngày như thế, xem ra kế hoạch của tôi đúng là đã thất bại."

"Nghe nói anh và anh ta là bạn nối khố từ nhỏ, mặc dù sau khi anh sang Mỹ không thường xuyên liên lạc, nhưng tại sao anh lại muốn giết chết anh ta?"

Trần Tiến hừ một tiếng: "Đúng thế, tôi và anh ta là bạn nối khố từ nhỏ, trước đây tôi không có mấy bạn bè, chỉ có một người bạn duy nhất là anh ta, tôi rất coi trọng tình bạn của chúng tôi. Nhưng anh ta đã thay đổi! Sau khi đi Mỹ, tôi vẫn lặng lẽ quan tâm đến Cam Giai Ninh, nghe được một số thông tin về tình hình của cô ấy qua một vài câu nói trong các cuộc nói chuyện của bạn học. Tôi cũng biết Từ Tăng đã thi đỗ và được vào làm ở Viện Kiểm sát của các anh. Sau này, tôi nghe Từ Tăng nói, Cam Giai Ninh là bạn gái của anh ta, nhưng mấy tháng sau, anh ta lại nói với tôi, anh ta thấy Cam Giai Ninh không thể giúp gì được cho con đường công danh của anh ta. Một tình yêu trong sáng, mà cứ phải dây dưa đến những thứ mang tính vật chất như tiền đồ, anh bảo anh ta có đáng hận không? Anh ta đã thay đổi, vào cơ quan, lúc nào cũng nghĩ đến con đường công danh suôn sẻ, nịnh nọt cấp trên, kèn cựa đi lên. Chỉ vì nghĩ đến vật chất mà quyết định chia tay với Cam Giai Ninh, thế là cái gì! Anh ta làm sao xứng được với Cam Giai Ninh! Hơn nữa, sau khi Hà Kiến Sinh chết, tôi gọi điện thoại cho anh ta hỏi thăm tình hình, nhờ anh ta an ủi, chăm sóc Cam Giai Ninh giúp, nhưng anh ta có làm không? Anh ta không làm. Kết quả, Cam Giai Ninh chết rồi. Cả nhà họ Phạm cố nhiên là đáng hận, nhưng anh nói xem Từ Tăng có đáng hận không? Có đáng hận không? Ha ha." Trần Tiến cười nhạt.

Vương Các Đông mím môi, đồng thời cũng thở phào về tung tích của chỗ TNT, cau mày nói: "Việc này anh cũng đã trách nhầm Từ Tăng rồi, theo tôi biết, sau khi xảy ra sự việc, Từ Tăng đã đến thăm nhà họ Hà mấy lần, cũng coi như anh ta đã cố gắng hết sức."

"Hừm, thế à?" Trần Tiến vẫn giữ vẻ mặt khinh bỉ và thù hận.

Vương Các Đông suy nghĩ một lúc rồi nói: "Còn tìm thấy Kali xyanua trong nhà anh, bốn lần phạm tội anh đều không dùng đến, anh chế ra để làm gì?"

Trần Tiến đáp: "Vốn là tôi định cho Kali xyanua vào trong sữa nhà Phạm Trường Căn, nhưng sau đó suy tính đến chuyện nếu đối phương uống phải Kali xyanua, sẽ lập tức phát tác trong vòng một đến hai phút. Nếu vợ chồng Phạm Trường Căn không uống sữa cùng lúc, thấy một người có chuyện, người kia tất nhiên sẽ không uống nữa. Cân nhắc đến vấn đề này, nên tôi không dùng Kali xyanua nữa, đổi thành Arsenic trioxide, loại này thời gian phát tác chậm nhưng vẫn dẫn đến chết người."

Vương Các Đông gật đầu, lời giải thích này hoàn toàn hợp lý.

Vẫn còn nghi vấn, nhưng anh cần về sắp xếp lại logic mới tiếp tục hỏi. Bây giờ, trước hết phải đi xử lý vấn đề hộp xì gà của Từ Tăng, mặc dù đến bây giờ vẫn chưa xảy ra chuyện, nhưng nhờ mà hôm nay anh ta lại rút ra một điều xì gà có chứa TNT để hút thì sẽ rất phiền phức.

CHƯƠNG 85

Về đến văn phòng, Vương Các Đông lập tức gọi điện thoại cho Từ Tăng: "A lô, trưởng phòng Từ phải không, tôi là Vương Các Đông, gần đây anh có nhận được một hộp thuốc xì gà không?"

"Xì gà?" Từ Tăng do dự một lúc, đáp, "Có đấy, sao cơ?"

"Bây giờ hộp xì gà ở đâu?"

"Tôi vẫn để trong ngăn kéo."

"Tốt, thế thì anh đừng động vào, chúng tôi lập tức qua chỗ anh."

"Có chuyện gì thế?" Lúc này, Vương Các Đông đã ngắt điện thoại.

Hơn mười phút sau, Vương Các Đông dẫn theo bác sĩ pháp y Trần và một số cảnh sát đến Viện Kiểm sát, sau khi nói rõ tình hình, đến thẳng văn phòng của Từ Tăng.

"Xì gà đâu?"

"Có đây, tôi lấy ra luôn," Từ Tăng lấy hộp xì gà để lên bàn, trong lòng thấp thỏm không yên, "trưởng phòng Vương, hộp... hộp xì gà này có vấn đề gì không?"

"Ừ, rất có vấn đề." Vương Các Đông buông một câu, rồi rón rén mở hộp xì gà ra, Từ Tăng ở bên cạnh căng thẳng nhìn anh, cho đến giờ, Từ Tăng vẫn không biết rốt cuộc trong hộp xì gà mà Trần Tiến tặng có cất giấu bí mật gì.

"Anh đã hút một điếu?" Vương Các Đông phát hiện thấy thiếu một điếu xì gà.

"Vâng, đúng thế."

Thực ra, một điếu bị thiếu đó là Từ Tăng bẻ gãy ra để xem bên trong có giấu thứ gì.

Wương Các Đông quay người thăm dò Từ Tăng một lần nữa: "Hộp xì gà này của anh ở đâu ra?"

"Tôi nhận được một gói bưu phẩm, không thấy viết tên người gửi, mở ra xem thì bên trong là hộp xì gà này, tôi lấy một điếu ra hút, nhưng tôi không quen vị xì gà, hơn nữa tôi cũng đã cai thuốc, nên cứ để trong ngăn kéo, không động đến."

Wương Các Đông mỉm cười, câu trả lời của Từ Tăng và lời khai của Trần

Tiến không có bất cứ mâu thuẫn nào, anh nhớ ra lần đầu tiên nói chuyện với Từ Tăng, khi anh rút thuốc lá mời, Từ Tăng cũng nói là đã cai thuốc, thêm vào đó gần đây qua thông tin có được sau khi cử người bám đuôi theo dõi Từ Tăng, đồng thời điều tra thông tin nói chuyện trên mạng và điện thoại của Từ Tăng, anh đã hoàn toàn yên tâm về Từ Tăng.

Sau đó, anh liền bảo bác sĩ Trần lấy một điều ở lớp dưới, bẻ ra, bên trong quả nhiên rơi ra một đoạn vật chất dạng tinh thể màu trắng, ngoài ra, còn có một một ngòi kích nổ được giấu trong lõi thuốc. Bác sĩ Trần xem xét tỉ mỉ, nói: "Anh cả, quả nhiên là TNT. Đây là ngòi kích nổ, khi gặp lửa sẽ lập tức khiến TNT phát nổ, giống hệt như thứ đã phát hiện thấy trong nhà Trần Tiến."

"TNT?" Từ Tăng giật nảy mình, "Tại sao trong xì gà lại có chứa TNT?"

Vương Các Đông nói: "May mà anh không tiếp tục hút hộp xì gà này, nếu không e là đã xảy ra chuyện nghiêm trọng rồi."

"Giám đốc Vương, rốt cuộc là có chuyện gì?" Từ Tăng đã để ý thấy thái độ của Vương Các Đông đối với mình đã có một sự thay đổi, nhưng anh không hiểu tại sao trong xì gà lại có TNT, Trần Tiến đã dùng cách gì để mình không bị nghi ngờ nữa.

Vương Các Đông lại cầm một điều xì gà ở đáy hộp lên, bẻ đôi, vẫn rơi ra TNT và ngòi kích nổ, anh dặn bác sĩ Trần đem về, cân xem khối lượng là bao nhiêu. Rồi quay đầu giải thích cho Từ Tăng: "Anh có đoán được ra hộp xì gà này là ai tặng cho anh không?"

"Là ai?"

"Trần Tiến."

"Là Trần Tiến!" Từ Tăng lộ vẻ ngạc nhiên một cách khoa trương.

"Chính xác, Trần Tiến đã bị chúng tôi bắt, chắc anh cũng biết việc này. Theo lời khai của anh ta, anh ta đã mua một hộp thuốc xì gà cao cấp nhập khẩu của Mỹ, lớp xì gà dưới đáy là do anh ta cuốn lại bằng giấy cuốn xì gà, TNT và một ít sợi thuốc. Mục đích của anh ta là anh sẽ bị nổ chết khi hút thuốc."

Từ Tăng vô cùng sợ hãi: "Không... không phải thế chứ." Lúc này, anh cũng đã hiểu, tại sao Trần Tiến cảnh báo anh đừng bao giờ động đến món quà, hóa ra là sợ anh thử hút một điều, sẽ xảy ra chuyện.

Vương Các Đông nói: "Sự thật là như vậy, anh cũng đã thấy đấy, may mà anh chỉ hút một điếu ở lớp trên cùng."

"Nhưng tại sao... tại sao anh ta lại làm như vậy?"

"Anh ta nói vì trước đây anh yêu Cam Giai Ninh, nhưng sau đó lại quyết định chia tay cô ấy."

"Nhưng... nhưng như vậy cũng đâu đến mức khiến anh ta muốn giết tôi chứ, không thể nào, tôi nghĩ nhất định là có sự nhầm lẫn, lúc nhỏ, cậu ấy và tôi rất thân nhau, cậu ấy không thể đối xử với tôi như vậy được!" Từ Tăng làm ra vẻ hoàn toàn không thể tin được.

"Anh ta còn nói, sau khi Hà Kiến Sinh chết, anh ta đã từng dặn anh đến an ủi Cam Giai Ninh."

"Vâng, có chuyện này, chuyện này lần trước tôi cũng có nói với anh."

"Nhưng cuối cùng Cam Giai Ninh vẫn chọn con đường cực đoan, vì vậy, trong lòng anh ta rất hận anh."

Từ Tăng tỏ vẻ đau khổ: "Nhưng đúng là tôi đã đi an ủi Cam Giai Ninh rồi mà, tôi... tôi cũng không nghĩ Cam Giai Ninh lại làm thế, cậu ấy làm sao... cậu ấy làm sao có thể hiểu nhầm nghiêm trọng về tôi như vậy! Hơn nữa... hơn nữa Trần Tiến làm sao có thể vì Cam Giai Ninh mà hận tôi, thậm chí muốn giết tôi?"

"Anh không biết Cam Giai Ninh từng là người yêu của Trần Tiến đúng không?"

"Ừm..." Từ Tăng ngó ra, anh rất rõ, Cam Giai Ninh chưa bao giờ là người yêu của Trần Tiến, Vương Các Đông hỏi như vậy, rõ ràng là Trần Tiến đã khai như vậy, nhưng mình nên nói là biết hay không biết? Suy nghĩ giây lát, anh quyết định, nói không biết chắc chắn là không có chuyện gì, vì đúng thật là không biết, nếu nói là biết, mà Vương Các Đông lại đi hỏi những người khác, đều không nhớ là có chuyện như vậy, thì không khéo mình lại bị Vương Các Đông nghi ngờ hay sao? Vội trả lời, "Tôi chưa bao giờ nghe nói, rất khó có chuyện như vậy."

Vương Các Đông nói: "Có lẽ miêu tả là quan hệ yêu đương nam nữ thì không phù hợp lắm, ừm... nói một cách chính xác, có một khoảng thời gian Trần Tiến và Cam Giai Ninh khá thân thiết, anh có biết không?"

"Tôi và cậu ấy không học cùng trường, tôi cũng chưa bao giờ thấy cậu ấy

nhắc đến."

"Thôi được!" Xem ra ít nhất là Từ Tăng không biết quan hệ giữa Trần Tiến và Cam Giai Ninh, chỉ có thể hỏi những người khác, Vương Các Đông vỗ vai Từ Tăng, nói: "Tôi biết việc này sẽ làm anh buồn, nhưng sự thực là sự thực, anh ta đã làm như vậy."

Từ Tăng thở dài, im lặng hồi lâu, nói: "Giám đốc Vương, tôi muốn biết cuối cùng Trần Tiến sẽ bị xử thế nào?"

"Đợi sau khi toàn bộ sự việc đều đã điều tra rõ ràng, công việc tiếp theo sẽ không thuộc phạm vi trách nhiệm của công an chúng tôi nữa, anh đã ở Viện Kiểm sát nhiều năm, rất rõ mức độ của vụ án lần này, ngoài tử hình ra, không thể có mức nào khác."

Từ Tăng bặm môi, gật đầu, một lúc sau, nói với giọng khẩn thiết: "Tôi có thể vào thăm Trần Tiến một lúc được không?"

"Sao, anh vẫn còn muốn thăm anh ta?"

"Dù sao cũng là bạn mấy chục năm, tôi không muốn cậu ấy hiểu nhầm về tôi."

Wang Các Đông lắc đầu: "Không được, đây là vụ trọng án cần báo lên bộ công an, tôi cũng không có quyền cho anh gặp anh ta."

Từ Tăng lặng lẽ quay đầu đi, nước mắt trực trào ra không kìm nén được, lần này không phải là anh diễn kịch trước mặt Vương Các Đông, anh thực lòng buồn cho Trần Tiến.

CHƯƠNG 86

Về đến trụ sở Công an huyện, Lâm Kiệt đến báo thông tin điều tra mới nhất, Trần Tiến mang theo trong người hai chứng minh thư, một là chứng minh thư thật của anh ta, một là chứng minh thư giả được làm rất tinh vi, lấy tên là "Trần Tiến", còn in một cuốn sổ hộ khẩu giả mang tên "Trần Tiến."

Anh ta đã sử dụng chứng minh thư và hộ khẩu mang tên "Trần Tiến" để làm thủ tục mua chiếc xe Mercedes cũ và ngôi nhà cũ đó, không có người nào mua nhà, mua xe bằng giấy tờ giả, như vậy quyền sở hữu tài sản sẽ không thuộc về anh ta mà, nhưng Trần Tiến lại làm như vậy, cho nên khi họ kiểm tra thông tin bên cơ quan quản lý xe và phòng quản lý nhà ở, đều không tìm thấy thông tin đăng ký nhà và xe bằng tên Trần Tiến.

Có điều, cảnh sát sẽ không bao giờ điều tra ra được Trần Tiến còn một chứng minh thư giả thứ ba, đó là tám chứng minh thư đã bị anh ta hủy mất.

Kết hợp với lời khai của Trần Tiến, biết được trước khi tiến hành toàn bộ vụ mưu sát này, anh ta đã vạch định kế hoạch hết sức chi tiết. Không phải là sau mỗi lần phạm tội, anh ta mới suy nghĩ vạch định kế hoạch cho lần phạm tội tiếp theo, mà trước lần phạm tội đầu tiên, anh ta đã cân nhắc toàn bộ từ đầu đến cuối.

Mặc dù anh ta không thể nghĩ được cụ thể mỗi lần phạm tội sẽ sử dụng biện pháp gì ngay từ đầu, nhưng anh ta đã liệt kê ra mọi khả năng phạm tội, đồng ghi lại những dụng cụ gây án có khả năng sẽ dùng đến. Sau đó, anh ta nhiều lần đến những thành phố khác như Hàng Châu, Ninh Ba, mua xe đạp điện, nguyên liệu hóa học, súng đồ chơi giống thật, súng gậy mê dùng trong y tế, sim điện thoại di động và đặt làm giả các loại giấy tờ qua quảng cáo trên cột điện. Tám chứng minh thư của nhân viên tòa án mang họ Trương chỉ là một trong số nhiều giấy tờ giả của anh ta, ngoài ra, anh ta còn có các loại giấy tờ của các cơ quan, doanh nghiệp, có điều những giấy tờ này cuối cùng cũng không cần dùng đến.

Chỉ có duy nhất chiếc thùng sữa là anh ta đặt làm trước khi gây án, cũng chính là điểm này đã khiến hung thủ bị lộ.

Vương Các Đông tỉ mỉ chỉnh lý toàn bộ những thành quả điều tra của

mấy ngày hôm nay, ghi vào sổ từng mục một, đến thời điểm này, về cơ bản, vụ án đã rất rõ ràng, nhưng trong lòng anh vẫn còn vài điểm nghi vấn cần xác nhận.

Thứ nhất, vẫn là vấn đề cũ, rốt cuộc Trần Tiến có đồng phạm hay không. Mặc dù không có bất cứ mâu thuẫn nào giữa lời khai của Trần Tiến và những chứng cứ mà họ nắm trong tay, nhưng Vương Các Đông vẫn thấy nghi ngờ về điểm này. Không có đồng phạm, một người có thể gây ra một vụ án lớn chưa từng có như vậy, thực sự là không thể tin nổi. Nhưng những chứng cứ phán đoán hung thủ có đồng phạm ở giai đoạn trước đều đã được Trần Tiến giải thích rất hợp lý, đồng thời sau khi tìm hiểu qua những người khác, có thể khẳng định Trần Tiến có tính cách hướng nội, trước khi ra nước ngoài hoàn toàn không có bạn bè gì, đã mười năm rồi anh ta không về nước, bỗng nhiên quay về phạm tội, tìm đâu ra đồng phạm? Khả năng duy nhất là Từ Tăng cũng đã bị loại trừ.

Thứ hai, thực ra cũng vì vấn đề thứ nhất mơ hồ chưa giải quyết được. Trần Tiến và Cam Giai Ninh rốt cuộc có quan hệ như thế nào?

Nếu không đúng như lời anh ta nói, Cam Giai Ninh đã từng là "bạn gái" của anh ta, thì động cơ phạm tội của Trần Tiến không có lý, như vậy chắc chắn anh ta phải có một đồng phạm.

Cho nên, làm rõ được vấn đề thứ hai, thì sẽ giải quyết được vấn đề thứ nhất, rốt cuộc Trần Tiến có đồng phạm hay không.

Vương Các Đông trầm tư một lúc, gọi Lâm Kiệt đến, bảo cậu ta gọi điện thoại cho Lưu Chí Dũng hỏi về tình hình năm xưa, mình ngồi nghe ở bên cạnh.

Sau khi Lưu Chí Dũng bắt máy, Lâm Kiệt nói cho Lưu Chí Dũng biết họ đã phá được vụ án, hung thủ là Trần Tiến, bạn học cũ của các anh, Trần Tiến cũng đã bị họ bắt.

Ở đầu kia điện thoại, Lưu Chí Dũng tỏ ra vô cùng bất ngờ, anh không thể nào ngờ được, người bạn học hướng nội, trông gầy gò, sợ sệt năm xưa, người rất ít được để ý, thậm chí không nhắc đến thì không nhớ ra tên ấy, lại gây ra vụ án lớn này. Mặc dù lần trước khi Vương Các Đông gọi điện thoại cho anh hỏi về Trần Tiến, anh cũng có suy đoán không lẽ Trần Tiến lại là hung thủ, nhưng khi cảnh sát nói với anh thông tin này một cách rõ ràng

chính xác, anh vẫn bị chân động, một lúc lâu sau vẫn chưa bình tĩnh lại.

Lâm Kiệt giục hỏi: "Tổng giám đốc Lưu, bây giờ vẫn còn một việc cần anh nhớ lại một chút. Trước đây, sau khi anh chia tay Cam Giai Ninh, tâm trạng cô ấy thế nào?"

"Chuyện chia tay là do cô ấy chủ động."

"Chúng tôi biết, điểm này anh đã từng nói, thế sau đó tâm trạng cô ấy thế nào?"

"Ồ... không tốt lắm, có vẻ buồn bã, có thể cô ấy cũng không muốn chia tay, chỉ là cảm thấy tính cách không hợp, sau khi chia tay, ai cũng cần có một khoảng thời gian để cân bằng."

"Thế thời gian đó, có phải là Trần Tiến rất gần gũi với Cam Giai Ninh không, thậm chí còn trở thành bạn trai của cô ấy?"

"Là bạn trai của cô ấy?" Lưu Chí Dũng hiển nhiên là vô cùng kinh ngạc, sau đó quả quyết phủ định, "Không thể nào, Cam Giai Ninh làm sao mà thích Trần Tiến được!" Anh cảm thấy câu hỏi này như thể là một sự sỉ nhục đối với mình. Trong trí nhớ của anh, hình ảnh Trần Tiến đã rất mơ hồ, nhưng vẫn nhớ rất rõ, anh ta là một người có ngoại hình xấu xí, Cam Giai Ninh làm sao có thể thích anh ta được!

Vương Các Đông ở bên cạnh nhắc: "Theo ý lời khai của Trần Tiến, tôi cho rằng giữa họ cũng không phải là quan hệ yêu đương, cùng lắm cũng chỉ là gần gũi hơn một chút, cậu hỏi anh ta, trong thời gian đó, Trần Tiến có qua lại gì với Cam Giai Ninh không?"

Lâm Kiệt tiếp tục hỏi: "Sau khi Cam Giai Ninh chia tay anh, thời gian đó cô ấy có qua lại gì với Trần Tiến không?"

Lưu Chí Dũng nhớ lại giây lát rồi trả lời: "Không nhớ rõ lắm, cho dù có qua lại cũng không thân thiết lắm."

"Anh cố nhớ lại xem."

Lưu Chí Dũng nhớ lại một lúc lâu: "Tôi thực sự không nhớ ra Trần Tiến có qua lại gì với cô ấy." Anh dừng lại một lát, đột nhiên nói, "Đúng rồi, có một việc tôi đã nhớ ra, có một lần khi đi lên lớp, tôi thấy Cam Giai Ninh đưa cho Trần Tiến một bức thư, sau này tôi có hỏi Cam Giai Ninh chuyện đó là thế nào, cô ấy không nói cho tôi biết, lúc đó chúng tôi đã chia tay nhau."

"Thế anh có gặp Trần Tiến để hỏi không?"

"Gặp rồi, anh ta không muốn nói, tôi cũng ngại không cố hỏi nữa. Anh ta rất hướng nội, bình thường anh ta không nói chuyện với người khác, chúng tôi cũng rất ít khi chủ động nói chuyện với anh ta."

"Có nghĩa là anh không biết nội dung cuối cùng của bức thư?"

"Vâng, đúng thế, nếu nói là có qua lại thì tôi chỉ nhớ được mỗi một việc này thôi, hy vọng có thể giúp được các anh."

"Vâng, cảm ơn anh. Bây giờ vẫn đang trong giai đoạn điều tra của chúng tôi. Mong anh giữ bí mật thông tin Trần Tiến đã bị bắt."

"Nhất định rồi."

Sau khi ngắt điện thoại, Vương Các Đông có vẻ nghĩ ngợi, xem ra trong lời khai của Trần Tiến, chuyện anh ta và Cam Giai Ninh từng có một khoảng thời gian qua lại thân thiết có lẽ là tin được.

Sau đó lại gọi điện thoại hỏi mấy bạn học khác, mức độ ngạc nhiên và nội dung trả lời của họ về cơ bản đều giống như Lưu Chí Dũng, thậm chí cũng có người còn thấy Trần Tiến đưa cho Cam Giai Ninh một bức thư.

Xem ra, quan hệ giữa Trần Tiến và Cam Giai Ninh là có thật, như vậy đúng là anh ta không có đồng bọn. Có điều vẫn cần phải kiểm chứng thêm một lần cuối cùng nữa.

CHƯƠNG 87

Hai hôm sau, Vương Các Đông nhận được báo cáo của bác sĩ pháp y Trần, đã có kết quả đối chiếu DNA qua tóc còn sót lại trong thùng sắt của trung tâm giám định vật chứng của Sở Công an tỉnh, tóc sót lại được xác định là của Trần Tiến, không phát hiện thấy DNA của người thứ hai. Đồng thời số tóc tìm được trong góc phòng ngủ của Trần Tiến, kết quả giám định cũng là của Trần Tiến.

Điều này khiến Vương Các Đông càng tin rằng Trần Tiến không có đồng bọn.

Sau đó, Vương Các Đông lại gặp Trần Tiến để xét hỏi, hỏi anh ta trong vụ bắt cóc đầu tiên đã làm thế nào biết được cách gọi điện thoại để cảnh sát không truy ra được vị trí, anh ta trả lời là xem được trên mạng, trước khi về nước anh ta đã mang theo một thiết bị phát tán tín hiệu điện thoại di động, điều này đã được kiểm chứng vì họ lục soát thấy thiết bị này trong nhà anh ta.

Lại hỏi chuyện đồng tính của anh ta là thế nào, lúc đầu Trần Tiến không muốn khai ra, sau đó có nói ngất quãng rằng có thể do anh ta đã quá yêu Cam Giai Ninh, không có hứng thú đối với những cô gái khác, nên tâm lý dâm ra có hơi kỳ quặc, nhưng anh ta cũng vẫn kiểm chế bản thân mình, chỉ thỉnh thoảng mới thử làm chuyện đó vài lần.

Vương Các Đông lại lấy ra cái máy biến thanh tìm thấy trong nhà anh ta, bảo Trần Tiến lặp lại những lời nói lúc trước, sau khi so sánh với giọng nói đã ghi âm trước đây, xác định người nói chuyện điện thoại đó đúng là Trần Tiến.

Ngoài ra, Vương Các Đông còn lấy camera giám sát trong vụ nhà Lý Cương, bảo Trần Tiến chỉ xem người đi xe đạp điện nào là anh ta, Trần Tiến nhanh chóng chỉ được ra ngay, sau khi đối chiếu, chiếc xe đạp điện đó đúng là chiếc xe phạm tội của Trần Tiến mà cảnh sát tìm được ở trong khu đô thị, cũng là chiếc xe Trần Tiến sử dụng khi đưa sữa để sát hại vợ chồng Phạm Trường Căn.

Duy nhất một điểm, người đi chiếc xe đạp điện đó luôn cúi thấp đầu lúc

đạp xe, không một chiếc camera giám sát nào quay lại được đặc điểm khuôn mặt, còn dáng người đi xe đạp rất giống với nhân viên đưa sữa vào hôm giết hại Phạm Trường Căn, nhìn cảm giác gầy hơn hẳn so với dáng người thật của Trần Tiến. Nhưng Trần Tiến kiên quyết cho rằng đó chính là anh ta, chỉ là do quần áo mặc lúc đó.

Về điều này, cảnh sát cũng không thể nào tìm được ra lý do và chứng cứ để phủ nhận.

Vương Các Đông thậm chí còn sử dụng cả thiết bị kiểm tra nói dối, lấy lời khai của Trần Tiến lại một lần nữa, khi anh ta trả lời, thiết bị kiểm tra nói dối hầu như đều hiển thị bình thường, thỉnh thoảng có những lúc biến động, nhưng máy móc dù sao cũng là máy móc, cho dù toàn bộ đều là nói thật, nhưng nếu lúc nói, người ta cảm giác căng thẳng, thì thiết bị kiểm tra nói dối cũng sẽ hiển thị kết quả sai. Ngược lại, nếu nói dối, nhưng nói một cách thản nhiên tự tin, đến mình cũng tin vào lời nói dối của mình, thì kết quả của thiết bị kiểm tra nói dối cũng sẽ cho rằng bạn không nói dối.

Kết quả của đủ các biện pháp kiểm tra và lời khai của Trần Tiến đều ủng hộ sự thật là anh ta phạm tội một mình.

Tất cả mọi người, bao gồm cả Vương Các Đông, đều chấp nhận sự thật là Trần Tiến không có đồng phạm.

Hơn mười ngày trôi qua, công tác điều tra vụ án kinh thiên động địa này về cơ bản cũng đã kết thúc.

Trần Tiến rất hợp tác, hơn nữa, công an cũng tập trung lực lượng cả về nhân lực và vật lực, hiệu suất điều tra rất cao.

Về động cơ phạm tội, quá trình phạm tội của Trần Tiến đã rất rõ ràng, các việc kiểm tra xét nghiệm vật chứng đều đã kết thúc, tất nhiên rồi, về quá trình truy bắt Trần Tiến, chỉ có người của công an huyện biết là Trần Tiến chủ động ra tự thú, các cấp lãnh đạo đều tưởng là Trần Tiến bị cảnh sát mặc thường phục tình cờ phát hiện ra trong khi chạy trốn, đã bị bắt sống khi cùng đường định trốn lên núi.

Hồ sơ vụ án xếp chồng lên cao tới gần nửa mét, chỉ còn đợi ý kiến của lãnh đạo tòa án, Viện Kiểm sát và công an cấp trên, chuẩn bị chuyển giao vụ án cho Viện Kiểm sát.

Hôm đó, Chu Quốc Sơn gặp Vương Các Đông: "Ngày mai tôi lên đường

về quê rồi."

"Nhanh thế ạ?"

"Đúng thế, vụ án đã xong rồi, cũng phải về thôi, hơn nửa tháng nữa là đến Tết rồi mà, cơ quan tôi còn bao nhiêu việc đang đợi xử lý kia."

Vương Các Đông gật đầu: "Cũng được, thế thì Tết em sẽ đến nhà anh chúc Tết."

Chu Quốc Sơn cười: "Được!"

"Đúng rồi, Trần Tiến thì thế nào, không thể cứ giam mãi ở huyện chúng em được chứ?"

"Ừ, tôi đang định nói với cậu về việc này, tôi đã nói tình hình với lãnh đạo tỉnh, cả chuyện Trần Tiến có lẽ chỉ sống được thêm nửa năm nữa. Lãnh đạo cũng rất sốt ruột về việc này, không ai muốn hấn ta chết trong nhà giam trước khi đưa ra xét xử, đến lúc đó nhờ thông tin lọt ra bên ngoài, cái kiểu chết bất thường này, hơn nữa lại là nghi phạm của vụ án lớn như vậy, đến lúc đó thì rất khó nói. Ý kiến của lãnh đạo ủy ban chính pháp tỉnh là đưa ra xét xử ngay sau Tết."

"Sau Tết xét xử luôn?"

"Đúng thế, đánh nhanh thắng nhanh, lập tức xét xử, lập tức xử tử hình, để toàn bộ sự việc nhanh chóng lắng xuống với tốc độ nhanh nhất, lật sang trang mới ngay, nếu không càng để lâu càng rắc rối, nhất là nguyên nhân của vụ án này quá nhạy cảm, nếu thông tin lan ra bên ngoài, ảnh hưởng sẽ rất xấu. May mà chỗ các cậu là một huyện nhỏ, công tác bảo mật của các cậu trong lần phá án này cũng tương đối tốt, mặc dù dân chúng biết là vợ chồng Phạm Trường Căn và mấy nhà kia bị giết hại, nhưng cũng không rõ là bị ai giết, càng không biết là bị bạn học của Cam Giai Ninh giết hại để trả thù. Lãnh đạo tỉnh cũng sẽ báo cáo tình hình với Tòa án tối cao, nói rõ nguyên nhân sức khỏe đặc biệt của Trần Tiến, đến lúc đó, sau khi có kết quả xét xử, trên tỉnh sẽ lập tức báo lên Tòa án tối cao, nhanh chóng phúc thẩm án tử hình trong thời gian ngắn nhất, rồi lập tức thi hành án."

Vương Các Đông gật đầu, đây là việc nằm trong dự đoán, sau đó hỏi: "Thế khi nào các đơn vị khác đến tiếp quản Trần Tiến?"

"Việc này thì chưa chốt, kế hoạch sơ bộ của cấp trên là vụ án Trần Tiến vẫn do Viện Kiểm sát huyện các cậu khởi tố, Tòa án huyện xét xử, tất nhiên

rồi, chắc chắn là xét xử công khai."

"Vụ án lớn như thế này để huyện chúng em tự xử lý?"

"Không phải là huyện các cậu tự xử lý, mà là làm ở huyện các cậu, cụ thể khởi tố thế nào, xét xử thế nào, tới lúc đó cấp trên sẽ có ý kiến chỉ đạo. Vì cân nhắc đến vụ án này từ đầu đến cuối, tất cả các mặt đều gây ảnh hưởng rất xấu, đưa lên thành phố sẽ dễ gây chú ý, cho nên vụ án này xử ở huyện các cậu, chọn một ngày lễ, xét xử rồi thi hành án luôn. Đợi tôi về đến Hàng Châu, một hai ngày nữa sẽ gọi điện thoại báo thông tin chính xác cho cậu."

Vương Các Đông thở dài: "Vâng, cũng đành vậy."

Chu Quốc Sơn cười bảo: "Vụ án xong rồi, cậu cũng thư giãn một chút, mặc dù cuối cùng Trương Hồng Ba vẫn bị giết hại, nhưng lãnh đạo tỉnh vẫn đánh giá rất cao lần phá án này của cậu, nhất là công tác bảo mật giai đoạn trước của cậu làm rất tốt, giới truyền thông không hề đưa tin về vụ án. Tôi tin là chuyện sang năm chuyển đổi vị trí công việc của cậu sẽ thuận lợi, tôi về rồi sẽ vận động quan hệ giúp cậu. Đúng rồi, lần này trên tỉnh sẽ duyệt một trăm nghìn tiền thưởng phá án, nghe nói trên thành phố có năm trăm nghìn, huyện các cậu chắc chắn cũng không ít đâu, lần này cậu và anh em chỗ cậu sẽ được ăn một cái Tết to đấy."

Vương Các Đông mỉm cười: "Mấy tháng nay đúng là mọi người rất vất vả, may mà đã phá được vụ án trước Tết, nếu không thì mất cả Tết."

Chu Quốc Sơn vỗ vai anh.

CHƯƠNG 88

"Cái gì, xử Trần Tiến ở huyện chúng ta?" Từ Tăng hỏi một người đàn ông tầm năm sáu mươi tuổi.

Ông ta là viện trưởng Viện Kiểm sát huyện, cũng là bố vợ tương lai của Từ Tăng. Viện trưởng gật đầu: "Đúng thế đấy, sáng nay trên tỉnh vừa ra chỉ thị."

"Vụ án này là con phụ trách ạ?"

Viện trưởng không trả lời trực tiếp, ông nhìn Từ Tăng rồi đứng dậy, đi tới rót cho Từ Tăng cốc nước, bảo anh ngồi xuống, chậm rãi nói: "Tôi nghe giám đốc Vương nói, anh với Trần Tiến là bạn nối khó từ nhỏ?"

"Đúng thế, con và cậu ấy cùng học từ nhỏ, hồi đó rất thân nhau, bố mẹ con và bố mẹ cậu ấy cũng là chỗ bạn bè quen biết."

Viện trưởng có vẻ nghĩ ngợi, một lát sau nói: "Vốn là vụ án lớn như thế này nên để anh làm, nhưng tôi cân nhắc đến quan hệ của anh, để người khác làm thì tốt hơn."

"Sao... sao lại thế được?" Từ Tăng tỏ vẻ không hài lòng.

"Không phải là suýt nữa anh đã bị anh ta giết hại hay sao? Sao, anh vẫn nghĩ đến tình bạn giữa anh và anh ta?" Nhắc đến việc này, trong lòng viện trưởng vẫn thấy lo lắng, ông tưởng tượng nếu không phải Từ Tăng đã cai thuốc mấy năm nay vì người yêu, mà tiếp tục hút sạch hộp xì gà đó, thì giờ đây chàng rể tương lai đang ngồi trước mặt ông đã trở thành cát bụi rồi.

"Không, đó là vì cậu ấy hiểu nhầm con thôi, con không trách cậu ấy."

Viện trưởng cau mày: "Tôi không quan tâm đến chuyện có phải anh ta hiểu nhầm anh hay không, nói tóm lại, chuyện này khiến tôi bây giờ nghĩ lại vẫn thấy lo cho cậu. Thời gian mở phiên xét xử lần này dự kiến là vào thứ bảy đầu tiên sau Tết, để giảm ảnh hưởng đến mức tối đa, phiên xét xử lần này sẽ không dán thông báo cho bên ngoài, xét xử không công khai, đồng thời rất nhiều lãnh đạo tỉnh, lãnh đạo thành phố, lãnh đạo huyện đều đến dự. Một mặt, nếu họ biết công tố viên là bạn nối khó của hung thủ, sau này sẽ ảnh hưởng không tốt đến anh. Mặt khác, tôi cân nhắc đến quan hệ giữa anh và anh ta, sợ là lúc khởi tố, anh dùng từ không đủ sắc bén."

"Gì mà dùng từ không đủ sắc bén! Trần Tiên sẽ bị xử thế nào ạ?"

"Việc này còn phải hỏi gì nữa, tất nhiên là tử hình, lập tức thi hành án."

Từ Tăng cuống lên: "Nhưng cậu ấy bị ung thư não, vốn cũng chỉ còn sống được mấy tháng nữa, sao phải như vậy!"

Viện trưởng nhìn anh rất lâu, khẽ thở dài: "Việc này cấp bậc của chúng ta không có quyền quyết định, lãnh đạo cấp trên đã nói từ lâu rồi, lập tức thi hành án, tránh để lâu lại thêm nhiều rắc rối, thông tin lọt ra bên ngoài sẽ ảnh hưởng không tốt."

"Nếu cậu ấy kháng cáo thì sao, có thể kéo dài được thêm vài tháng không?"

Viện trưởng lắc đầu: "Không thể, sẽ không cho anh ta có cơ hội kháng cáo, nếu anh ta dám kháng cáo, đến lúc về trại giam sẽ biết tay, chuyện này trước khi xét xử, những người liên quan sẽ nói rõ cho anh ta biết, anh ta cũng có quyền cân nhắc thiệt hơn. Việc này là do lãnh đạo tỉnh quyết định, giới truyền thông có biết nội tình, cũng không có cơ quan truyền thông nào dám đưa tin về việc này. Anh cũng phải cân nhắc một chút, thực ra tôi thấy tử hình lại tốt cho anh ta, kéo dài thêm, bệnh tình của anh ta phát tác, phải biết là ung thư giai đoạn cuối vô cùng đau đớn, trại giam đâu có chi tiền cho anh ta chữa bệnh? Không ai muốn anh ta chết trong trại giam, nhưng cũng không ai muốn anh ta tiếp tục sống. Đây là lựa chọn duy nhất."

"Luật sư của anh ta thì thế nào ạ?"

"Trên thành phố sẽ chỉ định cho anh ta."

"Luật sư chỉ định đâu có biện hộ cho anh ta?"

Viện trưởng ho một tiếng, chăm chú nhìn anh, một lúc lâu sau nói: "Tôi hiểu được tâm trạng của anh, nhưng anh phải biết, kết quả của việc này sẽ không thể thay đổi được, tôi khuyên anh đừng nghĩ nhiều nữa."

"Cậu ấy bị ung thư não, nên cho cậu ấy giám định thần kinh, cậu ấy không hoàn toàn có đủ khả năng chịu trách nhiệm hình sự! Trước đây không phải chúng ta cũng làm như vậy với con trai của chủ tịch thị trấn đó sao?"

Viện trưởng lắc đầu: "Anh thật là, nếu bình thường chắc không nghĩ như thế đâu, đây có phải là vụ án nhỏ đâu, anh muốn giữ cho anh ta không bị xử tử hình, sống yên ổn nốt mấy tháng cuối cùng? Không thể, tôi cũng không có khả năng đó, thôi, anh cứ nghỉ ngơi vài ngày đi, đừng có nghĩ về việc này"

nữa. Nếu anh vẫn muốn làm việc gì đó, tôi chỉ có thể sắp xếp cho anh gặp anh ta một lần, ngoài ra, anh có nghĩ nhiều nữa cũng vô ích."

Từ Tăng không nói thêm gì nữa, lặng lẽ đi ra khỏi văn phòng, cầm tấm ảnh năm xưa lên, nước mắt không kiềm chế được lại trào ra.

Để giữ cho mình được an toàn, Trần Tiến đã dựng lên màn kịch chiếc hộp xì gà, vậy mà trước đó mình vẫn nghi ngờ động cơ của cậu ấy, thậm chí còn nghi ngờ rằng cậu ấy định hại mình. Trần Tiến làm tất cả những việc này mặc dù điên cuồng, nhưng từ đầu đến cuối, trong lòng cậu ấy vẫn nhớ tới người bạn là mình, chưa bao giờ nghĩ đến chuyện làm hại mình.

Còn bản thân cậu ấy, vì những hành vi tội phạm của mình, sẽ bị kết thúc theo cách nhân tạo, trước khi sinh mạng kết thúc theo quy luật của tự nhiên.

Năm nay, mọi người đều đón Tết rất vui, duy nhất một mình Từ Tăng có một cái Tết buồn.

Năm nay Từ Tăng không về quê, đêm ba mươi anh đến trại giam thăm Trần Tiến, nhưng để tỏ ra căm hận Từ Tăng, Trần Tiến đã quyết định không gặp, Từ Tăng hiểu được việc làm này và càng cảm động.

Sau đó, anh nghe được thông tin từ người canh trại giam, nhiều lãnh đạo dặn nhất định phải chú ý quan sát bệnh tình của Trần Tiến, nếu xảy ra tình huống nguy cấp phải xử lý ngay, tuyệt đối không được để anh ta bị làm sao. Anh ta bị giam trong một buồng riêng, thời gian sinh hoạt tùy theo ý mình, mọi yêu cầu hợp lý của anh ta đều được đáp ứng, thuốc uống hết lập tức được cấp bổ sung ngay. Giám đốc Vương cũng đến thăm Trần Tiến mấy lần, nhờ nhân viên canh trại giam giúp đỡ chăm sóc anh ta chu đáo.

Bản thân Trần Tiến cũng không hề tỏ ra buồn bã bi quan, hằng ngày đọc sách, ăn ngủ, như thể nơi đây không phải là trại giam. Mỗi lần nhân viên mang đồ ăn đến, anh ta còn lịch sự cảm ơn, mỉm cười với họ, trông rất bình thản.

Tất nhiên rồi, nhân viên ở trại giam còn nói cho Từ Tăng biết một chuyện, thời gian trước, khi đi vệ sinh, Trần Tiến luôn kêu rên rất đau đớn, có lẽ là do căn bệnh ung thư. Nhưng nhân viên y tế đến chăm sóc anh ta, anh ta toàn nói là không sao, chỉ uống một chút thuốc giảm đau rồi thôi.

Thôi được, thế cũng tốt, anh bạn cũ, nếu cậu đã đạt được mục đích rồi, tôi chúc cậu cũng có một năm mới vui vẻ. Từ Tăng thầm nói.

Nhưng anh không biết rằng Trần Tiến vẫn chưa đạt được mục đích của mình, vẫn còn một việc mà anh ta cảm thấy có ý nghĩa nhất chưa hoàn thành.

Khi anh ta nghe được thông tin từ luật sư chỉ định là thứ bảy đầu tiên sau Tết sẽ xét xử, tự đáy lòng, anh ta cảm thấy rất vui vẻ.

Sẽ nhanh chóng có một cái kết tốt đẹp.

CHƯƠNG 89

Thứ bảy đầu tiên sau kỳ nghỉ Tết, Tòa án nhân dân huyện Kim không dán thông báo và tiến hành xét xử vụ án không công khai. Không ai ngờ rằng Tòa án vẫn làm việc ngoài giờ vào cuối tuần, cho nên khâu bảo mật thông tin về việc thụ lý xét xử vụ án được làm rất tốt.

Mặc dù là xét xử không công khai, nhưng có rất nhiều nhân vật cao cấp đến dự, có lãnh đạo của ủy ban chính pháp và hệ thống công an, Viện Kiểm sát, Tòa án tỉnh, còn có lãnh đạo các cơ quan chức năng cấp thành phố, cấp huyện, một số quan chức chính phủ và mấy quan chức là họ hàng nhà họ Phạm, Từ Tăng cũng đến dự thính, ngay cả đại biểu hội đồng nhân dân cũng không được mời đến dự thính, mục đích là để cố gắng giảm thiểu mức độ ảnh hưởng về sau của vụ án.

Quan tòa và công tố viên trong phiên tòa đều là người của huyện do cấp trên chỉ định, toàn bộ kịch bản đều căn cứ vào chỉ thị của cấp trên, đã tiến hành chỉnh sửa nhiều lần, để đảm bảo cho vở kịch phát triển theo hướng mà họ đã sắp đặt.

Nhưng Trần Tiến, vai chính vẫn diễn suốt này, liệu có sáng tạo bất ngờ gì không đây?

Giờ phút này, không ai biết được tiếp theo đó sẽ xảy ra chuyện gì?

Một mình Trần Tiến gây ra bốn vụ trọng án, giết bảy người, quy mô phạm tội rất lớn, hồ sơ xếp thành chồng dày, người chịu trách nhiệm khởi tố của Viện Kiểm sát mất cả buổi sáng mà vẫn chưa đọc xong.

Từ Tăng chẳng còn tâm trí nào để ăn cơm trưa, anh biết, sau ngày hôm nay, Trần Tiến sẽ nhanh chóng đi đến chặng cuối của cuộc đời. Có điều, Trần Tiến ngồi trên ghế bị cáo, tâm trạng lại rất ổn định, im lặng lắng nghe công tố viên nói, thỉnh thoảng khuôn mặt lại lộ ra một sắc thái rất khó tả.

Đến trưa, phiên tòa tạm nghỉ giữa chừng, chiều tiếp tục xét xử.

Tòa án hỏi luật sư đại diện cho Trần Tiến có thắc mắc gì về các chứng cứ phạm tội mà công tố viên nêu ra hay không, vị luật sư chỉ định đó hoàn toàn tán đồng.

Quan tòa lại hỏi luật sư có cần phản bác điều gì không, luật sư đề nghị

quan tòa và bồi thẩm đoàn xét xử theo quy định của pháp luật.

Từ Tăng làm bầm, đúng là một lũ diễn viên!

Đúng lúc đó, người ngồi trên ghế bị cáo, từ đầu đến cuối tổng cộng chỉ nói vài câu là Trần Tiến bỗng lên tiếng: "Kính thưa quan tòa, thưa bồi thẩm đoàn cùng toàn thể các vị lãnh đạo dự thính." gương mặt anh ta hiện ra nụ cười rạng rỡ, tươi tắn, giọng nói to rõ, trạng thái tinh thần rất tốt, hoàn toàn không giống bệnh nhân ung thư ở giai đoạn cuối.

Trần Tiến đột nhiên lên tiếng khiến tất cả mọi người đều ngớ ra, nhất là khi nhìn thấy vẻ mặt của anh ta, dường như anh ta không phải là bị cáo, mà là một luật sư biện hộ nổi tiếng, giàu kinh nghiệm và tự tin.

Quan tòa lập tức có phản ứng, nói: "Bị cáo muốn nói phải không?"

Trần Tiến mỉm cười: "Mấy hôm trước, tôi đã đọc mấy cuốn sách luật, đến khâu này, tôi được phép nói đúng không? Vâng, tôi nên nói, thưa quan tòa, bị cáo xin được nói."

Tất cả mọi người đều lấy làm lạ trước hành động bất thường của anh ta, mắt Từ Tăng sáng lên, quan tòa có vẻ lúng túng, theo quy định của pháp luật, yêu cầu này của bị cáo cần được phê chuẩn, nhưng anh ta định nói gì?

Quan tòa nhìn về phía lãnh đạo ủy ban chính pháp tỉnh đang ngồi ở ghế dự thính.

Trong lòng lãnh đạo cũng thấy hồ nghi, không biết rốt cuộc Trần Tiến định nói ra điều gì, nhưng lại nghĩ đây là phiên tòa xét xử không công khai, cho dù là anh ta có gào lên mấy câu không hợp lý thì cũng sẽ không lộ ra ngoài, nếu anh ta muốn phản bác chối tội, bây giờ chứng cứ xác đáng, anh ta cũng không thể phản bác được, bèn gật đầu với quan tòa.

Quan tòa nói: "Bị cáo có thể biện hộ."

Trần Tiến lắc đầu: "Không, không phải là biện hộ, tôi không định phủ nhận điều gì, bốn vụ án mạng này đều do tôi gây ra, theo pháp luật, tôi đáng bị tử hình, về điều này tôi không có ý kiến gì khác. Tôi chỉ định sửa lại một vài lỗi trong tài liệu khởi tố của công tố viên."

Anh ta dừng lại giây lát rồi đột nhiên mỉm cười nhìn về toàn bộ lãnh đạo và những người ngồi ở ghế dự thính: "Bốn vụ án mạng này, thực ra không phải là một mình tôi gây ra, tôi có một đồng phạm, nhưng các anh đã không bắt được."

Anh ta vừa dứt lời, tất cả mọi người có mặt ở đó đều chấn động, ai nấy lộ vẻ kinh ngạc, Vương Các Đông giật nảy mình, tại sao... tại sao vẫn là vấn đề đồng phạm!

Không ai ngăn anh ta nói tiếp, tất cả mọi người đều muốn biết rốt cuộc anh ta sẽ nói gì. Quan tòa cũng ngậy người ra vì kinh ngạc.

Trần Tiến tiếp tục: "Sau khi ban chuyên án bắt được tôi quy án, cũng từng nghi ngờ là tôi có một đồng phạm, có điều cuối cùng, căn cứ vào lời khai của tôi và những chứng cứ khác, đã bị tôi lừa, tin rằng tôi phạm tội một mình, không có đồng bọn. Sự thực là, bây giờ tôi có thể nói ra, tôi có một đồng bọn."

Ánh mắt của mấy vị lãnh đạo hướng về Vương Các Đông, vẻ mặt Vương Các Đông vô cùng lúng túng, khó xử.

Lúc này, Trần Tiến như thể đang nói hộ cho Vương Các Đông: "Có điều chuyện này cũng không thể trách các bạn trong ban chuyên án, tôi thấy họ rất chuyên nghiệp, chỉ có thể trách tôi đã bảo vệ bạn mình quá tốt."

"Trong tài liệu của công tố viên, hình như thiếu mất một mục, tôi có một tài liệu ghi chép điều trị tâm lý, trong đó có viết tôi có khuynh hướng đồng tính, có lẽ bên Viện Kiểm sát thấy tài liệu này không liên quan đến vụ án, cho nên không chuyển giao, đúng không?"

Mấy vị lãnh đạo dự thính bắt đầu thì thầm to nhỏ, nhiều người nhìn Vương Các Đông hơn, vẻ mặt Vương Các Đông đã nói rõ với họ, đúng là có chuyện đó.

"Thực ra tôi không chỉ có khuynh hướng đồng tính, tôi thừa nhận tôi là một người đồng tính thực sự. Các anh thử nghĩ xem, một người đồng tính làm sao có thể đem lòng yêu Cam Giai Ninh, đồng thời phạm tội vì cô ấy được?"

Câu nói đó của Trần Tiến giống như một trái lựu đạn bị ném xuống hồ nước, đột nhiên phát nổ.

Động cơ phạm tội của bị cáo trong phút chốc bị thay đổi bởi câu nói này!

"Có lẽ khi tôi còn nhỏ, do ngoại hình xấu xí, nội tâm tự ti, không dám tiếp xúc với các bạn nữ, khi tôi tự phát hiện ra mình có khuynh hướng này, ít nhất tôi đã học đại học rồi. Các anh có thể điều tra qua các bạn tôi thì biết, hỏi họ xem trong thời gian học đại học tôi có tiếp xúc với các bạn nữ không?"

Không. Các anh còn có thể điều tra môi trường làm việc của tôi ở Mỹ, hỏi xem những năm vừa qua tôi có bạn gái không? Không. Tại sao? Thời học đại học, có lẽ do ngoại hình, nhưng sau khi tốt nghiệp, tôi có một công việc đáng để người khác ngưỡng mộ ở Mỹ, tại sao tôi không yêu ai. Vì tôi không thể nào chấp nhận được con gái."

"Cho nên, tôi nói với ban chuyên án là Cam Giai Ninh từng là bạn gái của tôi trong một thời gian rất ngắn, là nói dối. Khi bịa ra câu chuyện đó, tự bản thân tôi cũng thấy ghê tởm, vì tôi thực sự không thể nào tưởng tượng được cảm giác mình ở bên một cô gái, chuyện đó sẽ khiến tôi buồn nôn. Nếu các anh vẫn không tin, có thể kiểm tra hậu môn của tôi."

"Nói một chút về quá trình phạm tội của tôi nhé, mỗi lần phạm tội, tôi là người đảm nhiệm việc vạch định toàn bộ kế hoạch, người tiến hành các công việc chuẩn bị cũng là tôi, nhưng hành động giết người cuối cùng thì một nửa là tôi làm, một nửa là bạn của tôi làm."

"Lần đầu tiên, khi giết Giang Tiểu Bình, đúng là tôi đích thân làm, vì người bạn đó của tôi ngồi trong xe, không có cơ hội ra tay. Trong tài liệu của công tố viên nói rằng tôi đã bám theo Giang Tiểu Bình vào đường An Lạc, chờ thời cơ rồi dùng súng gây mê tiêm nicotine vào cổ cậu ta, sau đó đưa cậu ta lên tòa nhà dân cư ở bên cạnh, vứt cậu ta xuống phía sau nhà qua cửa sổ ở cầu thang, sau đó lái xe ra phía sau nhà và chở xác đi. Tôi cũng đã đưa ban chuyên án đến chỉ rõ hiện trường, vừa này công tố viên cũng đã cung cấp ảnh chụp. Nhưng thực tế hoàn toàn không phải vậy. Sự thực là sau khi giết người xong, tôi giấu xác Giang Tiểu Bình vào một góc ở cạnh đó, che kín, sau đó người bạn của tôi lái xe vào chở đi. Thử nghĩ xem, toàn bộ quá trình phạm tội, tôi đã suy tính chu toàn như vậy, lúc đó lại nghĩ đến chuyện vứt ra phía sau tòa nhà từ cầu thang hay sao? Nhỡ mà khoảng cây xanh đó có người thì làm thế nào? Chẳng phải là tôi sẽ phải đối mặt với rủi ro lớn hơn hay sao? Cách an toàn nhất, tôi sẽ không giết chết Giang Tiểu Bình ở con đường mà cả hai đầu đều có chỗ lắp camera giám sát như đường An Lạc. Còn một cách nữa, tôi mua ba chiếc xe, mỗi ngày đều đỗ ở cả ba tuyến đường mà Giang Tiểu Bình có khả năng đi về nhà, vì hằng ngày ba chiếc xe này hoán đổi cho nhau khi đỗ ở trên đường, nên hoàn toàn không gây chú ý. Mà sau khi tôi giết hại Giang Tiểu Bình, sang ngày thứ hai thậm chí ngày thứ ba mới chở

xác cậu ta đi, thì các anh điều tra xe ô tô thế nào? Cách này an toàn hơn rất nhiều so với việc vớt xác cậu ta ra đằng sau tòa nhà. Mọi người chắc cũng tin rằng đối với tôi, mua ba chiếc xe không có gì là khó khăn về mặt kinh tế chứ."

Những người ngồi dự thính thì thâm to nhỏ, đúng vậy, theo như quá trình điều tra của cảnh sát, nếu Trần Tiến sử dụng cách này, đồng thời lựa chọn thời điểm muộn một chút vào ngày hôm sau mới chở xác Giang Tiểu Bình đi, thì vô cùng kín kẽ, cảnh sát căn bản không thể tìm được ra bất cứ manh mối nào. Nhưng trong tài liệu khởi tố của công tố viên, Trần Tiến đã dùng một biện pháp rõ ràng là ngu dốt hơn, mạo hiểm hơn.

"Khi giết Diêu Tô Nguyệt và Lý Khởi Minh, người đi xe đạp điện vào ở thời điểm sau đó, các anh thấy dáng người anh ta có giống tôi không? Trước đây, ban chuyên án cũng đã nghi ngờ, nhưng tôi kiên quyết nói đó là tôi, nói là có lẽ do trời tối, thêm vào đó là những nguyên nhân như đạp xe, quần áo..., thế là các anh đã tin tôi."

"Khi giết vợ chồng Phạm Trường Căn, người đi thăm dò mấy lần trước, tin là không cần nói, các anh cũng nhận ra được là tôi. Nhưng buổi sáng sớm hôm cuối cùng thì sao, dáng người có phải là rất giống người lần trước? Đúng vậy, người đó vẫn là bạn tôi, không phải là tôi."

"Nếu các anh không tin, có thể điều tra một việc. Nếu tôi nhớ không nhầm, vợ chồng Phạm Trường Căn chết vào ngày 22 tháng 12, mấy ngày đó lại đúng là thời gian tôi không ở nhà vì thí nghiệm hóa học bị dò chất độc, cho nên tôi đã thuê phòng ở khách sạn Phổ Giang, số phòng là 806, tôi nhớ rất rõ, cách phòng tôi không xa, ở chỗ cạnh đó trên hành lang có một camera giám sát, camera giám sát chắc chắn đã ghi lại được hình ảnh của tôi ra vào căn phòng vào ngày 21 tháng 12, ngày hôm sau là ngày xảy ra vụ án, lúc tôi ra khỏi phòng chắc chắn là hành vi phạm tội đã được hoàn thành. Nếu các anh đối chứng một lần nữa, thì sẽ phát hiện ra tôi không hề có thời gian gây án, cho nên tôi cũng không thể là người đi chiếc xe đạp điện đó."

Một tiếng "pằng" vang lên, tim Vương Các Đông như bị bắn nát bởi một phát rất mạnh, vào thời gian xảy ra hành vi phạm tội, anh ta không hề đi ra khỏi phòng, như vậy kẻ đi chiếc xe đạp điện đó không còn nghi ngờ gì nữa chính là đồng bọn của anh ta!

Trần Tiến đã lừa mình, cũng lừa toàn bộ đội cảnh sát điều tra, bây giờ anh ta lại nói ra, mục đích là để toàn bộ ban chuyên án bị mất mặt hay sao? Vương Các Đông nghiêng chặt răng, toàn thân run lên vì bị kích động.

Trần Tiến tiếp tục nói: "Sau khi cảnh sát bắt được tôi, khi lục soát nhà tôi, đã tìm thấy một chiếc thùng sắt, bên trong có một số đồ dùng cá nhân như bàn chải đánh răng, khăn mặt đã bị đốt, điem này vừa nãy công tố viên có nhắc đến, đồng thời cũng có ảnh chụp làm chứng. Ban chuyên án tìm được tóc còn sót lại của tôi ở trong cái thùng sắt, đem đi giám định DNA, may sao, kết quả chính là tôi, có lẽ là tóc của bạn tôi đều đã bị đốt sạch rồi, đồng thời cũng bị phân hủy vì tôi tưới dung dịch axit sulfuric loãng lên, tôi tin là cho dù có sót lại những thứ như da chết, cảnh sát cũng không thể điều tra ra được. Hơn nữa bạn tôi chỉ ngủ ở nhà tôi có vài ngày, tôi tin là không thể tìm thấy tóc của anh ấy trên nền nhà."

Anh ta mỉm cười: "Các anh cho rằng tôi quả thực máu lạnh đến như vậy, còn định tìm một người có hình thể giống mình để giết hại, giả như mình tự sát vì sợ tội. Cho dù tôi có muốn làm thế, tôi cũng rất rõ, việc này không hề dễ dàng như vậy, vì dù sao ít nhiều cũng có thể tìm thấy tóc tôi trên nền nhà, thậm chí trên rất nhiều quần áo của tôi, nghe nói kể cả mồ hôi ở giày cũng có thể giám định ra DNA. Tôi tạo ra vụ án giả như vậy có đáng không?"

Những người có mặt tại phiên tòa phân tích tỉ mỉ những lời của anh ta, đều thấy có lý. Nếu hung thủ trong một vụ án lớn và nghiêm trọng như vậy tự sát vì sợ tội, thì nhất định phải giám sát DNA. Mặc dù nền nhà anh ta đã được lau dọn, nhưng không thể dọn sạch được hết toàn bộ lông tóc. Phương án này hoàn toàn vô ích.

"Có điều may mà người bạn đó của tôi chỉ ở nhà tôi vài ngày, toàn bộ đồ đạc đều được tôi dọn sạch rồi, các anh không thể điều tra ra được."

Vương Các Đông úp mặt vào hai lòng bàn tay, anh không muốn nghe tiếp một chút nào nữa, mỗi một câu nói trong lời khai của Trần Tiến không khác nào một trăm cái tát giáng vào anh, anh rất xấu hổ, cũng rất phẫn nộ, mà không trút cơn giận vào đâu được.

"Còn cái lần tôi lên kế hoạch định giết Từ Tăng."

Từ Tăng mở to mắt ra nghe.

"Nếu tôi thực sự muốn giết Từ Tăng, tại sao lại để số xì gà có chứa TNT

ở lớp dưới cùng, tôi nghe ban chuyên án nói anh ta chỉ hút một điếu, vì thấy không hợp vị, không hút tiếp nữa. Nếu toàn bộ hộp xì gà của tôi đều có chứa TNT, thì cho dù anh ta chỉ định hút thử một điếu xem mùi vị thế nào, cũng sẽ toi mạng luôn, sao tôi lại để toàn bộ lớp trên là xì gà thật, lớp dưới mới là xì gà có chứa TNT chứ?"

Lại thêm một cái tát nữa giáng vào mặt Vương Các Đông, câu hỏi này tại sao anh lại không nghĩ tới? Nếu đúng là Trần Tiến muốn giết hại Từ Tăng, tại sao không để xì gà ở lớp thứ hai?

"Nói đến đây, các vị nhất định rất muốn biết người bạn đồng phạm của tôi là ai, rất tiếc, đó là một bí mật, tôi không thể nói cho các vị. Vì đó mới là người mà tôi yêu quý nhất, rất tiếc anh ấy không phải là một người đồng tính hoàn toàn, vì vẫn yêu Cam Giai Ninh, nhưng không thể có được cô ta nên anh ấy mới qua lại với đàn ông. Anh ấy phạm tội vì Cam Giai Ninh, tôi tình nguyện giúp anh ấy, không hề hối hận, toàn tâm toàn ý giúp anh ấy, đó là tình yêu, một tình yêu mà có lẽ các vị khó mà cảm nhận được."

Tất cả mọi người đều bất giác thấy buồn nôn, tình yêu không hối hận giữa những kẻ đồng tính, vì thứ tình yêu dị dạng đó mà đi giết người, thứ suy nghĩ, tình cảm như vậy đã biến thái đến mức độ nào?

"Sự thực là tôi rất ghen với Cam Giai Ninh, Cam Giai Ninh mới là người đã giành trọn tình yêu của anh ấy. Nếu nói là tôi giết người vì Cam Giai Ninh, ha ha, quá sai lầm, khi Cam Giai Ninh chết, tôi vui sướng vô cùng, làm sao tôi có thể đi báo thù cho một người đàn bà như cô ta? Tôi biết, tình yêu thật sự trong lòng anh ấy chỉ dành cho một mình Cam Giai Ninh, tôi chẳng qua là nơi gửi gắm nhất thời, người bạn đồng hành nhất thời, người bạn hợp tác nhất thời, nhưng tôi không kiềm chế được tình yêu của mình đối với anh ấy, vì anh ấy, để giúp anh ấy, thực hiện việc anh ấy muốn làm, tôi có thể hy sinh bản thân mình. Nhất là khi tôi biết mình bị ung thư não, thời gian của tôi đã không còn nhiều nữa, có lẽ việc có ý nghĩa nhất mà tôi làm chính là giúp anh ấy báo thù cho Cam Giai Ninh."

Lại thêm một cơn buồn nôn khủng khiếp, tình yêu giữa những người khác giới hy sinh vì đối phương, cả thế giới đều hiểu được. Nhưng bây giờ là một thứ tình yêu dị dạng, vì thứ tình cảm này mà hy sinh bản thân mình, làm theo tâm nguyện của một người khác, điều này thật khó chấp nhận.

"Tôi hoàn toàn không muốn làm hại Từ Tăng, mặc dù tôi hầu như không liên lạc với anh ta mười năm rồi, nhưng dù sao anh ta cũng là bạn nối khố của tôi từ thuở nhỏ, là một trong vài người bạn ít ỏi của tôi. Nhưng bạn tôi vì giận Từ Tăng năm xưa đã bỏ rơi Cam Giai Ninh, sau khi Hà Kiến Sinh bị hại, lại không ngăn cản được vụ bi kịch xảy ra sau đó của Cam Giai Ninh, cho nên trong lòng anh ấy vô cùng hận. Vì anh ấy thúc ép, tôi đành chế ra hộp xì gà đó. Nhưng trong lòng tôi không hề muốn hại Từ Tăng, cho nên đã để số xì gà có chứa TNT ở lớp thứ hai, tính mạng Từ Tăng cuối cùng sẽ thế nào, đành tùy theo ý trời."

"Thực ra từ khi tôi quyết định giúp anh ấy báo thù, tôi đã không nghĩ đến chuyện mình được ra đi một cách bình yên. Ngay từ đầu, tôi cố ý lộ diện trước camera giám sát, một mặt là vì muốn đánh lạc hướng điều tra của cảnh sát bằng cách đi giày tăng chiều cao ngầm. Mặt khác, tôi đã nghĩ đến, còn tiếp tục phạm tội nhiều lần như vậy, thế nào cũng sẽ bị camera giám sát quay được. Chỉ có để đặc điểm của tôi càng rõ, thì đặc điểm của anh ấy mới càng khó phát hiện, cảnh sát càng không thể điều tra được ra anh ấy. Để bảo vệ anh ấy, tôi chỉ còn cách hy sinh bản thân mình. Sau khi các anh dán lệnh truy nã, tôi hoàn toàn không hề định chạy trốn, cho nên sáng sớm hôm đó, tôi đã liều lĩnh trực tiếp chạy đến công ty của Trương Hồng Ba để ra tay. Nếu tôi thực sự muốn chạy trốn, chỉ cần cải trang thay đổi ngoại hình, cho dù là ở cái huyện bé tí này, các anh muốn bắt tôi, cũng phải mất rất nhiều công sức."

Điểm này những người từng tham gia trong quá trình điều tra và bắt giữ Trần Tiến đều không phủ nhận, việc bắt tội phạm luôn là khâu phiền phức nhất trong quá trình làm án. Lúc đó, cho dù là Trần Tiến đi qua ngay bên cạnh, cảnh sát cũng không nhận ra được. Nếu không phải là Trần Tiến tự tháo bỏ đồ hóa trang, thì muốn bắt được anh ta cũng không thể dễ dàng như vậy.

"Tôi tin rằng mình đã làm nhiều như thế, cho dù tôi có chết, trong lòng người bạn đó suốt cuộc đời này sẽ có tôi."

"Còn tại sao phải giết bảy người này, Trương Hồng Ba và Phạm Trường Căn cùng một nhà thì không phải nói nhiều rồi, không có hai vị này, thì sẽ không xảy ra sự việc của Hà Kiến Sinh, Cam Giai Ninh cũng sẽ không chết. Còn người thân và họ hàng của Lý Cương và Giang Bình, vì sau khi Cam

Giai Ninh chết, bọn họ đã rất nhiều lần đến quấy rối nhà họ Hà, thậm chí con trai Cam Giai Ninh còn rất bé cũng không tha, bạn tôi đã vô cùng tức giận, anh ấy thậm chí còn hận những người này hơn cả Trương Hồng Ba và Phạm Trường Căn. Cho nên đã quyết định ra tay với hai nhà này. Tính khí bạn tôi nóng nảy hơn tôi rất nhiều, mặc dù tôi đã bị bắt, nhưng bạn tôi vẫn đang ở bên ngoài, hừ, những kẻ đã đến nhà họ Hà gây rối cần thận đi, ha ha."

Anh ta đột nhiên phá lên cười, tiếng cười lạnh toát đến rợn người, cho thấy một sự đe dọa uy hiếp lộ liễu, sau đó, anh ta đưa ngón tay cho vào miệng mình, ấn mạnh, rồi rút ngón tay ra, mỉm cười nhìn tất cả mọi người: "Không phải là bạn chuyên án đã tìm thấy kali xyanua hay sao? Trong lời khai trước đây của tôi, vốn tôi định sử dụng để giết hại vợ chồng Phạm Trường Căn, sau đó nghĩ đến chuyện kali xyanua phát huy tác dụng quá nhanh, nên đã chọn arsenic trioxide. Sự thực là tôi đã nói dối. Tác dụng thật sự, các vị sẽ sớm biết ngay thôi." Anh ta nghiêng chặt răng.

Thời khắc đó, cả phiên tòa lặng yên, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn vào hành vi dị thường của Trần Tiến.

Trái tim Từ Tăng trong giây lát như bị bóp nát, anh bỗng nhớ lại lần gặp Trần Tiến ở quán bán đồ ăn nhanh, Trần Tiến không ăn cơm, nói là mình vừa nhổ một cái răng. Hóa ra... hóa ra... trong phút chốc anh chợt hiểu ra tại sao Trần Tiến nhổ răng, vì anh ta đã bỏ chất cực độc kali xyanua vào trong chiếc răng giả, để tự kết liễu cuộc đời mình vào giây phút cuối cùng!

Đó chính là lý do vì sao trước đây Trần Tiến từng nói với anh, anh ta không sợ cảnh sát dùng nhục hình để bức cung, cảnh sát không dám sử dụng nhục hình đối với anh ta, anh ta nói là mình có hai tầng bảo hiểm. Một tầng là căn bệnh ung thư não giai đoạn cuối của anh ta, cảnh sát sẽ không dám dùng nhục hình đối với anh ta. Thứ hai là, anh ta đã suy tính đến chuyện nhờ đâu cảnh sát vẫn dùng nhục hình, anh ta không chịu nổi, thì có thể sử dụng chất cực độc trong miệng mình để tự kết liễu cuộc đời!

Đúng thật là hai tầng bảo hiểm lợi hại!

CHƯƠNG 90

Từ lúc Trần Tiến nghiền vỡ chất độc kali xyanua, ngắt đi, co giật rồi tử vong, cả quá trình chỉ vồn vện diễn ra trong vài phút.

Cả phiên tòa hỗn loạn, quan tòa kéo ngã Trần Tiến, định cấp cứu, kết quả là vô ích. Cho dù có bác sĩ chuyên nghiệp ở đó, khi đã nuốt một lượng lớn kali xyanua, thì tuyệt đối không thể cứu được. Trước khi chết, Trần Tiến đã biết rất rõ điều này.

Những giây cuối cùng, trước khi lên cơn co giật, trên mặt anh ta vẫn nở nụ cười, vì đến giờ phút này, toàn bộ mọi kế hoạch của anh ta đã được hoàn thành.

Anh ta đã khiến cho tất cả mọi người tin rằng anh ta có đồng bọn cùng phạm tội.

Nếu anh ta không có đồng phạm, anh ta là một kẻ đồng tính, làm gì có chuyện trả thù cho Cam Giai Ninh? Phải biết rằng, tất cả những bạn học thời đại học đều nói rằng Trần Tiến hầu như không tiếp xúc với con gái, cũng không có ấn tượng gì về chuyện Trần Tiến có quan hệ với Cam Giai Ninh.

Nếu anh ta không có đồng phạm, khi giết hại Giang Tiểu Bình, sao phải chọn cách di chuyển xác chết có mức độ rủi ro lớn hơn?

Nếu anh ta không có đồng phạm, khi giết hại nhà họ Lý và nhà họ Phạm, làm sao có thể làm được chuyện giết hại nhà họ Phạm vào ngày 22 tháng 12 trong khi bản thân anh ta vẫn ở suốt trong căn phòng ở khách sạn Phở Giang, đồng thời có camera giám sát làm chứng?

Nếu anh ta không có đồng phạm, sao phải tiêu hủy những thứ có chứa DNA như bàn chải đánh răng, khăn mặt..., trong khi hoàn toàn không thể dọn sạch được toàn bộ lông tóc trên nền nhà?

Nếu anh ta không có đồng phạm, thực sự muốn giết hại Từ Tăng, tại sao không cho TNT vào cả hộp xì gà?

Sau này công an nhất định sẽ điều tra lại về đồng bọn của anh ta, đến lúc đó sẽ kiểm tra thông tin lưu trữ của khách sạn Phở Giang, qua camera giám sát ở hành lang tầng 8, có thể thấy rất rõ tối ngày 21 tháng 12, Trần Tiến đã vào phòng, cho đến 9 giờ sáng ngày 22 tháng 12 mới đi ra khỏi phòng.

Trong thời gian đó, anh ta không hề rời khỏi phòng 806.

Nhưng khi công an muốn điều tra xem đồng bọn của anh ta rốt cuộc là ai, sẽ phát hiện thấy vô cùng khó khăn, vì không có bất cứ manh mối nào về đồng bọn của anh ta, Trần Tiến đã chết, không thể tìm được đối tượng nào để hỏi cung nữa. Cho dù có điều tra về quan hệ đồng tính của Trần Tiến, cũng sẽ phát hiện thấy không thể có bất cứ thu hoạch gì.

Vì Trần Tiến, không hề có đồng phạm.

Từ Tăng kìm nén cảm xúc thương tiếc cho Trần Tiến, anh cũng không biết đồng phạm của Trần Tiến là ai. Nhưng trong giây lát, trong đầu anh hiện ra cuộc nói chuyện trong lần gặp đầu tiên sau khi Trần Tiến về nước.

Lúc đó, Trần Tiến nói với anh, Cam Giai Ninh "ít nhất còn có hai tâm nguyện. Thứ nhất, cô ấy không muốn sau này con trai mình phải sống một cuộc sống bất an, ngày nào cũng nơm nớp lo sợ, bị kẻ khác ức hiếp. Cô ấy không muốn cuộc đời con trai mình sẽ bị hủy hoại từ đây. Thứ hai, kẻ khơi mào gây tội vẫn chưa chết, mấy thằng bị chết trong vụ nổ, tôi đã hỏi rồi, đều là bọn tiểu tốt."

Đúng thế, tất cả những việc Trần Tiến làm đều là vì hai tâm nguyện này của Cam Giai Ninh!

Tâm nguyện thứ hai, Trần Tiến đã giết chết vợ chồng Phạm Trường Căn và Trương Hồng Ba, toàn bộ kẻ thù trực tiếp của Cam Giai Ninh đều đã chết.

Nhưng còn tâm nguyện thứ nhất của Cam Giai Ninh thì sao? Bảo vệ con cô ấy.

Trần Tiến đã từng nghĩ ra vô số cách để bảo vệ con cô ấy, nhưng đều không khả thi. Vì Cam Giai Ninh cho nổ chết Giang Bình, còn mình trả thù cho Cam Giai Ninh, giết chết những kẻ thù còn lại.

Mình làm như vậy, hiển nhiên sẽ để lộ động cơ phạm tội.

Sau khi động cơ phạm tội bị lộ ra thì sao, phải làm thế nào?

Đúng là Trần Tiến có cách làm cho quá trình phạm tội vô cùng kín kẽ, rồi sau đó trốn về Mỹ, sống tiếp mấy tháng cuối cùng.

Nhưng không thể che giấu được động cơ phạm tội.

Nếu như vậy, kết quả tất yếu sẽ là người thân và họ hàng của bọn kẻ thù sẽ tiếp tục điên cuồng trả thù nhà họ Hà, giống như người thân và họ hàng nhà Giang Bình và Lý Cương.

Sau khi hoàn thành kế hoạch giết người, như nhà họ Phạm ở huyện Kim với thế lực một tay có thể che kín cả bầu trời, họ sẽ khiến cho một gia đình bị hủy diệt, sẽ khiến cuộc đời một đứa trẻ trở thành bi kịch, họ làm được, làm được một cách dễ dàng.

Ai can thiệp?

Không ai dám ngăn cản hành vi trả thù của nhà họ Phạm, điều này anh ta đã biết rất rõ khi chứng kiến cảnh người thân và họ hàng nhà Giang Bình, nhà Lý Cương đến xâm phạm nhà họ Hà.

Đề báo thù, khiến cho người còn sống phải khổ sở vì bị người thân và họ hàng của kẻ thù ức hiếp, nếu Cam Giai Ninh có linh hồn trên trời, cũng nhất định sẽ rất hối hận, đau buồn.

Trần Tiến nghĩ cách làm thế nào mới có thể hoàn thành được tâm nguyện thứ nhất của Cam Giai Ninh. Nghĩ đi nghĩ lại, chỉ còn một cách, hy sinh bản thân mình, để dựng lên một kẻ "đồng phạm" không tồn tại, để kẻ đồng phạm không bao giờ bị tìm thấy này trở thành mối đe dọa vĩnh viễn đối với nhà họ Phạm, khiến họ không dám đến ức hiếp nhà họ Hà.

Người bạn đồng phạm này mới là người anh ta coi trọng nhất, mới là người mà anh ta phải dùng chính tính mạng của mình để bảo vệ.

Chỉ khi cảnh sát vĩnh viễn không bao giờ điều tra ra được tên "đồng phạm" này, thì mới có thể hoàn thành được di nguyện thứ nhất của Cam Giai Ninh!

Cho nên anh ta buộc phải gây ra một vụ án lớn kinh thiên động địa, sau khi bị bắt, đưa ra đầy đủ những lý do khiến cảnh sát tin rằng anh ta đã phạm tội một mình. Nhưng khi có cơ hội vào thời khắc cuối cùng ở phiên tòa, trước mặt toàn bộ lãnh đạo ba cấp tỉnh, thành phố, huyện, trước mặt người thân và họ hàng nhà họ Phạm, vào lúc biện hộ cuối cùng, để lộ ra tên đồng phạm vĩnh viễn không bao giờ tìm thấy được đó, đồng thời ngang nhiên đe dọa uy hiếp, để sau này không một ai còn dám đến quấy nhiễu nhà họ Hà!

Không làm như vậy có được không?

Không được.

Ngay từ đầu, động cơ phạm tội của anh ta trong vụ án này đã bị lộ. Mà cảnh sát sớm muộn cũng sẽ điều tra ra anh ta. Cho dù anh ta có trốn về Mỹ, sống nốt khoảng thời gian cuối cùng, bằng cách lần lượt loại trừ từng người

bạn học của Cam Giai Ninh, cảnh sát sớm muộn cũng sẽ điều tra ra được thông tin xuất nhập cảnh của anh ta, phát hiện ra anh ta đã về nước sau khi vụ án xảy ra.

Nếu để lộ ra người gây ra vụ án này là anh ta, nhà họ Phạm có để cho bà cháu nhà họ Hà được yên thân không?

Cho dù trong quá trình phạm tội, anh ta đã tạo ra dấu hiệu của một đồng phạm khác, nhưng những dấu hiệu đó không phải là bằng chứng vững chắc. Nếu cảnh sát mãi vẫn không tìm ra được đồng phạm của anh ta, cuối cùng nhất định sẽ cho rằng vụ án do một mình anh ta gây ra.

Chỉ có một cách duy nhất, đó là vào thời khắc cuối cùng, trước mặt tất cả mọi người, đưa ra chứng cứ không thể chối cãi được, chứng minh rằng còn có một đồng phạm chưa bị bắt, mới có thể chấn động tất cả những người có mặt ở đó!

Đây là cách khả thi, cũng là biện pháp duy nhất!

Còn có cách nào khác không?

Nếu ở một xã hội bình thường, luật pháp sẽ xử phạt đối với nhà họ Phạm. Nhưng ở huyện Kim, có khả năng đó không?

Giang Bình ngang nhiên đánh chết Hà Kiến Sinh? Hắn có bị pháp luật xử lý không?

Không, không ai can thiệp, không muốn can thiệp, không dám can thiệp, cũng không can thiệp nổi, vì mạng lưới quan hệ của bọn chúng thực sự quá đáng sợ.

Việc duy nhất Trần Tiến có thể làm là đi theo con đường này, hy sinh bản thân mình, để hoàn thành hai tâm nguyện của Cam Giai Ninh thật hoàn mỹ.

Không ai biết Trần Tiến đã làm được như thế nào, Từ Tăng cũng không thể nghĩ ra được Trần Tiến rốt cuộc đã làm thế nào để tạo ra được một người bạn không tồn tại.

Nhất là lần giết Phạm Trường Căn vào ngày 22 tháng 12, công việc điều tra tiếp theo của cảnh sát là tìm ra hình ảnh gương mặt rõ ràng khi Trần Tiến vào phòng 806 trong camera giám sát, nhờ thế tạo ra được minh chứng không có mặt tại hiện trường vững chắc.

Đây là một chứng cứ vững chắc mà Trần Tiến đã kỳ công thiết kế.

Anh ta có tất cả ba tấm chứng minh thư, ngoài chứng minh thư dùng để

mua nhà và mua xe, anh ta dùng chứng minh thư thật để đăng ký thuê phòng 806, dùng tấm chứng minh thư giả thứ hai để đăng ký thuê phòng 906 ở tầng trên.

Vào buổi tối, nhân lúc trời tối mờ mịt, anh ta đến phòng 906 trước, đó là tầng trên cùng, anh ta treo một chiếc thang dèo ở cửa sổ và một bộ dây đai bảo hiểm, hôm đó là một ngày gió tuyết, Trần Tiến đã biết được qua dự báo thời tiết từ mấy hôm trước đó, không ai nhìn thấy sự việc đó ở căn phòng trên tầng trên cùng vào một buổi tối gió tuyết. Sau đó anh ta vào phòng 806, buộc chặt mình bằng dây đai bảo hiểm, rồi leo lên phòng 906 theo chiếc thang dèo, cắt chiếc thang và bộ dây đai đi, cả buổi tối hôm đó, anh ta đều ở trong phòng 906. Sáng hôm sau, khi thực hiện vụ án, anh ta rời khỏi phòng 906, đồng thời cài trang, đội mũ, rời khỏi khách sạn, để camera giám sát ở sảnh tầng 1 của khách sạn không quay được mặt anh ta.

Sau khi thực hiện xong vụ án, anh ta trở về phòng 906, tiếp tục sử dụng biện pháp đó để leo xuống phòng 806, trong thời tiết gió tuyết như vậy, vẫn không có ai nhìn thấy. Sau đó, anh ta ở trong phòng cho đến 9 giờ, mới rời khỏi phòng 806 một cách quang minh chính đại, và tạo ra được minh chứng không có mặt tại hiện trường vững chắc.

Tất nhiên, anh đã tính đến chuyện nếu cảnh sát có người cực kỳ thông minh, sẽ nghi ngờ anh ta gây án một mình, đồng thời nghĩ ra khả năng đổi từ tầng dưới lên tầng trên để tạo ra chứng cứ ngoại phạm.

Được thôi, nếu đúng là có một cảnh sát thông minh tột đỉnh như vậy, cảnh sát vẫn không thể có thu hoạch gì. Bởi vì cảnh sát sẽ phát hiện ra, hôm đó camera giám sát ở tầng chín có thể đã bị cán chổi của nhân viên vệ sinh chọc vào và bị lệch đi, không quay được hình ảnh của phòng 906, vì thế hoàn toàn không thể xác định được Trần Tiến liệu có dùng biện pháp đổi từ tầng dưới lên tầng trên để tạo ra minh chứng ở phòng 806, không có mặt ở hiện trường hay không.

Còn chứng minh thư mà anh ta dùng để đăng ký thuê phòng 906, điều tra sơ bộ thì thấy đúng là có người này, nhưng sau khi điều tra kỹ lưỡng sẽ phát hiện ra là không phải.

Nhưng chỉ căn cứ vào một điểm này, không thể phán đoán được Trần Tiến có đồng phạm hay không, tất cả đều là phát ngôn ngông cuồng của anh

ta trước khi chết hay sao?

Không có biện pháp nào, về mặt logic, để chứng minh sự tồn tại của một vật, rất đơn giản, tìm ra vật đó.

Nhưng muốn chứng minh một vật không tồn tại thì sao? Rất khó. Giống như bạn không thể nào tìm được chứng cứ để chứng minh là thượng đế không tồn tại.

Họ không tìm được ra đồng phạm của Trần Tiến, không lẽ chỉ còn cách nói là Trần Tiến nói thế là để dọa dẫm, hoàn toàn không có đồng phạm hay sao?

Không tìm được ra chỉ vì tên đồng phạm này đã được Trần Tiến bảo vệ quá tốt, manh mối quá ít, nhưng những lời cuối cùng của Trần Tiến ở phiên tòa, đúng là đầy đủ những chứng cứ vững chắc, các chứng cứ đều cho thấy anh ta vẫn còn một đồng phạm.

Sau khi tiến hành xét nghiệm xác chết ngay sau đó, cảnh sát sẽ phát hiện cơ thất ở ngoài hậu môn của Trần Tiến bị rã, chuyện này cũng là anh ta tự làm ra từ mấy tuần trước đó. Cho nên nhân viên canh trại giam mới nói với Từ Tăng, thời gian trước Trần Tiến thường rên rỉ khi đi vệ sinh, tưởng là do căn bệnh ung thư phát tác, thực tế hoàn toàn không phải vậy, mà là anh ta đã làm cho hậu môn của mình giãn ra bằng một cách rất đau đớn, để tạo thêm chứng cứ xác đáng về khuynh hướng đồng tính của mình.

Nếu cảnh sát hỏi toàn bộ bạn học của Trần Tiến, đều sẽ nhận được lời khai là suốt thời gian học đại học, Trần Tiến không hề tiếp xúc với con gái.

Thực ra đó là vì khi học đại học, Trần Tiến rất tự ti, không liên quan gì đến chuyện đồng tính.

Ở Mỹ nhiều năm, anh ta cũng không hề yêu ai. Đó là vì anh ta vẫn dành cho Cam Giai Ninh một tình yêu sâu sắc!

Nhưng cảnh sát thì sao, nhất định cho rằng anh ta là người đồng tính!

Về người đàn ông đi xe đạp điện trong lần giết hại nhà họ Lý và nhà họ Phạm, hiển nhiên chính là Trần Tiến. Chỉ có điều là anh ta đã mặc loại quần áo mỏng bó sát, đồng thời co người lại khi đạp xe, tạo ra ấn tượng về mặt thị giác là người đó không phải là anh ta.

Trong thực tế, quá trình phạm tội mà Trần Tiến đã khai với cảnh sát mới là thật. Cho nên thiết bị kiểm tra nói dối đều hiển thị là anh ta không nói dối.

Duy nhất chỉ có một điều liên quan đến động cơ phạm tội, là mối quan hệ giữa anh ta và Cam Giai Ninh, những lời khai đó đều là anh ta bịa ra.

Anh ta liều lĩnh mạo hiểm vạch ra kế hoạch có độ rủi ro lớn hơn để xử lý xác Giang Tiểu Bình, mỗi lần phạm tội đều vẽ rắn thêm chân, không hề dè dặt, hiển nhiên là để tạo ra chứng cứ vững chắc để chứng minh anh ta còn một đồng phạm nữa. Đồng thời, sau khi bị bắt, anh ta lại có thể đưa ra đầy đủ chứng cứ và cách giải thích hợp lý, khiến cảnh sát từ bỏ phán đoán rằng đây là vụ án có đồng phạm. Cuối cùng, khi nói những lời cuối ở phiên tòa, anh ta vẫn có thể liệt kê ra một chuỗi chứng cứ vững chắc để lật đổ nội dung giải thích trước đó.

Ba tầng động cơ phạm tội được cài vào trong toàn bộ kế hoạch phạm tội, đồng thời mỗi một loại động cơ phạm tội đều cần có đủ chứng cứ thuyết phục, đồng thời mỗi loại động cơ phạm tội lại có thể tìm ra những chứng cứ xác đáng khác để lật đổ động cơ đã đưa ra trước đó.

Việc này cần một trí tuệ vĩ đại đến nhường nào, cần suy nghĩ thiết kế khéo léo tinh vi đến nhường nào!

Nhưng tất cả những việc này, anh ta đã làm được, Trần Tiến đã hoàn thành đến tận cùng kế hoạch của mình.

Chỉ có như vậy, vào giờ phút cuối cùng mới có thể để lại một lời đe dọa lộ liễu như vậy: "Mặc dù tôi đã bị bắt, nhưng bạn tôi vẫn đang ở bên ngoài, hừ, những kẻ đã đến nhà họ Hà gây rối cẩn thận đi, ha ha."

Sự thực sau này chứng minh, Trần Tiến đã thắng ván cờ này.

Tất cả người thân, họ hàng của nạn nhân, bao gồm cả nhà họ Phạm, không kẻ nào dám tìm đến quấy nhiễu nhà họ Hà nữa, họ càng ngậm chặt miệng không nói bất cứ điều gì về chuyện của nhà họ Hà.

Nguyên nhân một phần vì mọi người đều quý trọng sinh mạng của mình, nhất là khi tận mắt chứng kiến bốn vụ án giết người tàn độc này, đồng thời lại biết rằng vẫn còn một hung thủ đang nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật, tên hung thủ chưa bị bắt đó, mới là kẻ thực sự muốn báo thù cho Cam Giai Ninh.

Chuyện này giống như thanh kiếm của Damocles, vĩnh viễn treo trên đỉnh đầu họ, khiến họ làm việc gì đó đều dè chừng hơn, đồng thời khi làm bất cứ việc gì cũng chỉ làm đến một mức độ nhất định.

Mặt khác, hôm đó sau khi kết thúc phiên xét xử, trong cuộc họp khẩn cấp trao đổi về việc truy bắt tên hung thủ còn lại, bảo vệ người thân của nạn nhân, lãnh đạo tỉnh, thành phố và huyện đều ra chỉ thị, yêu cầu người thân của họ sau này tuyệt đối không được đến làm phiền nhà họ Hà, nếu không cơ quan công an sẽ tiến hành bắt giữ tất cả mọi đối tượng, xét xử nghiêm minh theo quy định của pháp luật.

Đây là chỉ thị của lãnh đạo tỉnh, những người bên dưới tất nhiên phải nghe, không có vị lãnh đạo nào muốn vụ án này còn xảy ra thêm chuyện gì tiếp nữa, tất cả mọi người đều muốn nhanh chóng kết thúc để lật sang một trang mới.

Cho dù là kết thúc gãy gọn sạch sẽ, hay cứ để sự việc trôi qua trong trạng thái không rõ ràng như vậy, mọi chuyện sẽ mờ dần theo thời gian, nói tóm lại, tuyệt đối không được xảy ra chuyện gì nữa.

Nhưng điều khiến Từ Tăng bất ngờ là, vào giây phút cuối cùng trước khi chết, để hoàn thành hai tâm nguyện của Cam Giai Ninh, Trần Tiến không chỉ hy sinh bản thân mình, mà còn gán cho mình cái mác đồng tính.

Từ Tăng rất rõ, Trần Tiến chưa bao giờ là người đồng tính, hơn mười năm nay anh ta vẫn rất yêu Cam Giai Ninh, làm sao có thể là người đồng tính được. Cũng chính vì vô cùng yêu Cam Giai Ninh, nên bao nhiêu năm nay anh ta không hề yêu người nào khác.

Không ngờ anh ta hủy hoại cả thanh danh của mình, gán cho mình một cái mác dị thường, để tạo ra một đồng phạm khác, nhằm mục đích hoàn thành tâm nguyện của Cam Giai Ninh!

Từ Tăng chưa bao giờ hiểu được, một người như Trần Tiến, tại sao lại yêu Cam Giai Ninh bao nhiêu năm nay, điều quan trọng hơn nữa là, tất cả mọi người, kể cả Cam Giai Ninh, đều không biết có một người như vậy thậm yêu cô ấy.

Trần Tiến chưa bao giờ bày tỏ tình yêu của mình với Cam Giai Ninh, suốt cả thời đại học, anh ta và Cam Giai Ninh chỉ nói chuyện với nhau có vài câu, Trần Tiến cũng chưa bao giờ cho Từ Tăng nói với Cam Giai Ninh là mình yêu cô ấy.

Mỗi năm tết đến Từ Tăng lại đến thăm Cam Giai Ninh, không phải vì anh có cảm tình với Cam Giai Ninh, mà là vì người bạn cũ ấy muốn biết tình

hình của Cam Giai Ninh.

Cam Giai Ninh không bao giờ biết được Trần Tiến lại yêu mình sâu sắc như vậy, thế giới của cô, có lẽ hoàn toàn không có vị trí của một người như Trần Tiến.

Bí mật này, có lẽ chỉ một mình Trần Tiến biết, và đã mang đi mãi mãi theo nụ cười trước khi anh ta chết.

Trần Tiến mãi nhớ một chuyện.

Khi mới vào đại học, anh ta nhỏ bé và xấu xí, thành tích học tập trong lớp lại kém, không bao giờ được chú ý, anh ta rất tự ti, vô cùng tự ti, cảm thấy toàn bộ cuộc sống, tương lai đều đen tối. Nhìn bạn bè xung quanh, ai nấy đều sôi nổi hoạt bát, tận hưởng cuộc sống tự do của sinh viên và mơ về một tương lai tươi sáng, trong lòng anh ta càng không thể chịu được, anh ta cảm thấy đó là thời gian khó chịu nhất trong cuộc đời, thậm chí anh ta còn nghĩ đến chuyện tự vẫn để kết thúc cuộc sống nhạt nhẽo của mình.

Buổi tối hôm đó, anh ta đang ở trong khu rừng sau trường, vừa quay mặt vào một cái cây sùt sùi khóc lóc, vừa tự mình làm việc đó một mình. Đó là cách duy nhất để anh ta giải tỏa tâm lý.

Rất không may, đúng lúc đó Cam Giai Ninh lại đi ngang qua, đồng thời nhìn thấy cảnh đó, cô sợ quá, lập tức chạy mất.

Trần Tiến vô cùng lo sợ, anh ta càng thấy hoàn toàn chán nản tuyệt vọng về tất cả mọi thứ trong tương lai, sợ là ngày hôm sau tất cả các bạn học đều biết, anh ta sẽ chẳng còn mặt mũi nào mà sống tiếp.

Cả đêm đó anh ta không ngủ, cả đêm chỉ nghĩ làm thế nào để kết thúc sinh mạng của mình.

Ngày hôm sau, anh ta chán nản buồn bã đi lên lớp, trước khi vào giờ học, Cam Giai Ninh đi qua chỗ anh ta, mỉm cười gật đầu với anh ta, lén đưa cho anh ta một bức thư.

Anh ta sợ sệt mở thư ra xem, thấy trong thư có mấy dòng chữ rất đẹp: "Cậu yên tâm, tớ không nhìn thấy gì đâu. Tớ nghĩ là cậu nhất định có rất nhiều tâm sự, tớ mong là hàng ngày cậu có thể giao lưu với mọi người nhiều hơn, nếu có khó khăn gì, chắc chắn các bạn đều sẽ nhiệt tình giúp đỡ cậu. Tất nhiên, tớ cũng thế. Hy vọng cậu sớm vượt qua được tâm trạng buồn, trở thành một người sôi nổi, tích cực, yêu ngày mai của cậu."

"Yêu ngày mai của cậu", nước mắt Trần Tiến bỗng trào dâng, lặng lẽ gấp bức thư lại, nhét vào cặp sách của mình, giữ mãi. Anh ta quay đầu nhìn Cam Giai Ninh đang ngồi ở phía khác, Cam Giai Ninh nở một nụ cười thân thiện với anh ta, đưa tay ra dấu "cô lên".

Nụ cười đó, Trần Tiến mãi mãi không bao giờ quên, đó là nụ cười của thiên thần, đó là nụ cười đẹp nhất trên thế gian!

Ngày hôm đó đã thay đổi cả cuộc đời của Trần Tiến, anh ta bắt đầu mơ ước về tương lai, bắt đầu nỗ lực học tập, mong rằng bằng sự nỗ lực của mình, ngày mai nhất định sẽ tươi đẹp.

Sau này, anh ta lén đưa cho Cam Giai Ninh một bức thư, trong thư chỉ viết hai chữ "cảm ơn".

Có lẽ đối với Cam Giai Ninh, chút việc cón con đó không là gì, chắc cô đã quên từ lâu.

Nhưng Trần Tiến vĩnh viễn không bao giờ quên, nếu không có lời động viên đó, có thể anh ta đã quyết định sớm kết thúc sinh mạng của mình, tất cả cuộc sống của anh ta là do vị thiên thần đó mang lại. Anh ta vô cùng yêu vị thiên thần này, anh ta không hề muốn trở thành một nửa còn lại của vị thiên thần này, anh ta chỉ muốn vị thiên thần này mãi mãi sống vui vẻ.

Khi biết Cam Giai Ninh lập gia đình, tự đáy lòng Trần Tiến mừng cho cô.

Khi biết Cam Giai Ninh có con, Trần Tiến vui như thể mình có con.

Ở bên kia bờ đại dương, luôn có một trái tim kiên định mong muốn cô có một cuộc sống tốt đẹp.

Chỉ có điều, tất cả những điều này Cam Giai Ninh vĩnh viễn không bao giờ biết mà thôi.

Phiên tòa hỗn loạn, toàn bộ nhân viên đều cuống cuống xử lý mọi việc tiếp theo, Từ Tăng lặng lẽ rời đi, trong lòng anh run lên, trái tim anh đang ứa lệ.

Vừa bước ra khỏi tòa án, Từ Tăng đã nhận được điện thoại của bạn gái: "A lô, em đã nghe bố nói phiên tòa xét xử xảy ra sự cố, chỗ bố đang xử lý, xảy ra chuyện gì thế?"

Từ Tăng mím môi, miễn cưỡng trả lời: "Không có chuyện gì nghiêm trọng."

"Đã định tội Trần Tiến chưa?"

"Rồi."

"Tử hình, thi hành án ngay à?" Cô bạn gái vẫn rất hân tênh hung thủ suýt nữa đã khiến mình mất chồng.

"Đại loại là thế," Từ Tăng mệt mỏi trả lời, một lát sau bỗng mỉm cười, nói một câu rất khó hiểu, "có điều, bây giờ chắc là tình hình của cậu ấy rất ổn." Dứt lời liền ngắt điện thoại.

Đúng thế, Trần Tiến đã đạt được mục đích, tình hình của anh ta chắc là rất ổn. Ít nhất trước khi chết, anh ta cũng vui vẻ.

Nhưng toàn bộ những chuyện này không phải là bi kịch sao?

Hà Kiến Sinh đã bị đánh chết vì sự ngang bướng của mình.

Cam Giai Ninh đã hy sinh tính mạng vì Hà Kiến Sinh.

Lục Vệ Quốc chết một cách oan uổng, vô duyên vô cớ.

Đồng hồ sinh mạng của Lý Cương bị thay đổi.

Giang Bình đã phải trả giá cho toàn bộ những việc làm của mình.

Trương Hồng Ba chết không nhắm mắt.

Trần Tiến cũng đã nhắm mắt.

Con đường công danh của Vương Các Đông đã đi vào ngõ cụt.

Nhưng, nguyên nhân sâu xa của toàn bộ những bi kịch này là gì?!

Một quả cầu khổng lồ bằng đá hoa cương được dựng trên mặt phẳng bê tông, trên quả cầu khắc hai chữ lớn - "Pháp luật".

Ha ha, pháp luật là một quả cầu!

Cuối cùng anh đã tìm được đáp án.

--- HẾT ---